

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

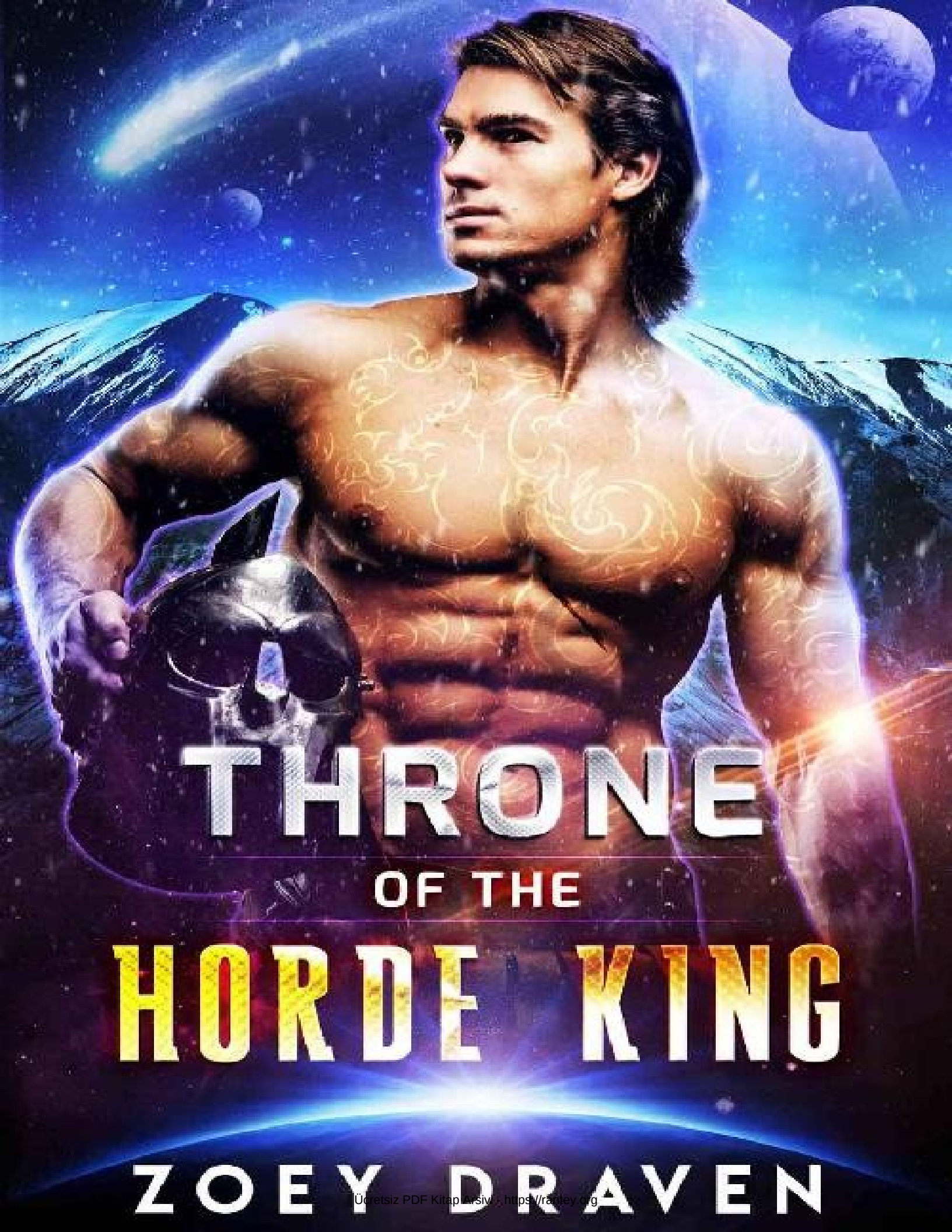
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THRONE

OF THE

HORDE KING

ZOEY DRAVEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HORDE KRALININ TAHTI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DAKKAR'IN HORDE KRALLARI KİTAP 6

OceanofPDF.com

ZOEY DRAVEN

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2022 Zoey Draven

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapaklar Combs tarafından

Daha fazla bilgi için www.ZoeyDraven.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Sonsöz](#)

[Bülten ve Bonus İçerik Sonsöz](#)
[Teşekkürler](#)
[! Sözlük](#)
[Zoey Draven](#)
[tarafından da Yazar](#)
[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

Trahibelerin fısıltıları yükseldi ve yayıldı. Kollarımı karıncalandıran, başımı döndüren ve hafifleten kadim kelimeler. Bir süre için O an kendimi havada süzülüyormuş gibi hissettim. Büyülenmişim. Büyülenmişim.

Onları duymamam gerekiyordu. Ancak ben işlerimi çoktan bitirmiştim. Beyla beni çoktan mutfaktan kovmuştu. Ve *Kalloma'nın* kütüphanesinden istediğim bir kitap vardı. Ona ulaşmanın tek yolu kutsal odadan, *sa'kilan*'dan geçiyordu.

Duvar boyunca sürünürken, adımlarımın sessiz olduğundan emin oldum. Dakkari'nin inanılmaz bir işitme yeteneği vardı. Bu bana babamdan miras kalan bir yetenek olmasa da, çocukluğumdan beri sessiz koridorlarda ve eski odalarda gizlice dolaşıyordum.

Başka bir hayatta, iyi bir hırsız olurum diye düşündüm. Ama şimdilik tek istediğim o kitaptı. En sevdiğim kitap. Neredeyse yüz kere okuduğum bir kitap.

Dua eden on iki rahibe, kutsal alanın tam ortasındaki kaidenin etrafında daire şeklinde duruyordu. Kaidenin üzerinde Kakkari'nin bir kalp taşı vardı. Güzel ve parıltılıydı. Yüzeyinin altında dualarla birlikte renkler dönüyordu. Neredeyse ritmini, *sıcaklığını* hissedebiliyordum.

Bir baş dönmesi dalgası bir elimi uzatıp kendimi sabitlemek için taş duvara dayamama neden oldu. Fısıltılar zihnime üşüştü, kendime ait olmadıklarını düşünene kadar düşüncelerime karıştı. Sık sık yaptığım gibi, bir çatlak ortaya çıkmadan önce silkindim. Görüşümde bana görmek istemediğim bir şeyi gösterecek bir çatlak.

Kulaklarımı tıkayıp, parmaklarımı küçük et parçasına bastırarak bir yan adım daha attım. Ve sonra bir tane daha. Bir tane daha.

Dairesel odanın ortasına kadar gelmiştim. *Kalloma'nın* özel odasının kapısı sadece kısa bir mesafe ötedeydi. Altın kapı parıldıyordu ve kalbim titreyen bir *istekle* doluydu. *Kalloma* ne düşündüğümü bilse beni azarlardı. Ama tek düşündüğüm, krala dönüşen kadim Dakkari savaşçısı Bekkar'ı ve onun batı topraklarındaki seferini okumak istediğimdi. Müstakbel kraliçesi Lessa ile olan kader buluşmasının hikâyesini okumak istiyordum. Düşmanın kızı. Bir düşman sürüsünün kızı.

Sevgili olan düşmanlar. Neredeyse iç çekecektim.

Onların aşk hikâyesini tekrar okumak istedim. Birlikte büyük bir krallığı büyütürken yaşadıkları maceraları okumak istedim. İstedim ki-

Kırmızı bir ışık beni dondurdu.

Avala beni fark etmişti. Gözleri beni olduğum yerde sabitlemişti ama dudaklarının hâlâ dua eder gibi hareket ettiğini görebiliyordum. Kurnazca başını salladı, başını kutsal alanın karşı kapısına doğru eğerken yüz ifadesi *dışarı çıkmam* için açık bir mesaj veriyordu.

Ama kararlıydım. Yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı ki bir kez daha gözlerini kapattı, başını savurdu, omuzları zorlukla gizlenmiş bir hışımla hareket ederken beni görmemiş gibi davrandı.

Düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum: "*Ağlayarak bana gelme. Seta Kalliri size bir hafta boyunca oda kapılarını temizletiyor.*"

Oda kapıları buna değecekti. Zaferle sırtarak sağıma doğru karışık bir adım daha attım.

Ancak, tıkalı kulaklarımı unutmuşum.

Bu nedenle keskin dirseğim, kutsal alanı aydınlatmak için etrafında duran on taneden biri olan çelik ateş sütunlarından birine çarptı.

Vok, diye düşündüm, sütun sallanırken ürperdim. Devrilirken hareketi yavaşlamış gibiydi. Mermer zemine çarpışını, korların uçuşmasını ve rahibelere doğru sıçramasını kalbim küt küt atarak ve boğazım düğümlenerek izledim. Kaotik yankı devasa odanın içinde yankılanmaya devam ediyor, başımızın üstündeki karanlığa doğru yükseldikçe yükseliyordu.

Fısıltıyla edilen dualar aniden kesildi.

Sessizlik çöktü.

Sonra yüksek bir çığlık geldi, yersiz ve sarsıcı.

Közlerden biri Trissa'nın elbisesinin alt kenarına takıldı. Narin ipek alevler içinde kaldı ve ben nefes nefese kaldım, mermerin üzerinde dizlerimin üzerine kaymadan önce öne doğru koştum. Alarm sesleri koridorda gümbürdüyordu. Ayak bileklerinin etrafındaki ipeği tokatladım, alevler onu yakmadan söndürmeye çalıştım, ateşin bacaklarına doğru ilerlemesini engellemeye çalıştım.

Tanıdık enerjinin baş döndürücü bir hızla bana doğru aktığını hissettim. Geri itildim, kayarak uzaklaştım. Trissa'nın elbisesinin eğrilip büküldüğünü gördüm. Sonra alevler gittikçe küçüldü, ta ki yok olana kadar. Yok olan elbisesinden duman dalları bile yükselmiyordu.

Sonra bu enerji ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde geri çekildi. Kimse kımıldamadı.

Bakışlarım Trissa'nınkilerle buluştu.

"Çok özür dilerim, *Sika*," diye nefes aldım, gözlerim şaşkınlık ve şok içinde açılmıştı. "Özür dilerim, asla-"

"*Kara*," diye keskin bir ses geldi.

Ürperdim ve gerildim. Kısa bir süre için gözlerim Avala'nınkilerle kaydı. İfadesi acıma doluydu ama gözlerinde aynı zamanda bilmişlik de vardı. *Sana söylemiştim*, diyordu o gözler. Daha sonra muhtemelen buna gülecektik ama o anda ağlamak istiyordum.

Sonra yerden kalktım ve *Seta Kalliri*'nin gözleriyle karşılaştım.

Siyah saçları sırtından aşağıya doğru düzgün bir örgü halinde toplanmıştı, tek bir tel bile yerinde değildi. Elbisesi, göğüslerinin ve kalçalarının kıvrımları üzerinde süzülen kusursuz mavi ipekten bir şelaleydi. Görünüşü dikkat çekiciydi. Altın rengi gözleri, koyu teni ile diğer rahibelerin üzerinde yükseliyordu. Ve Trissa'nın bacaklarının yanmaması sadece onun gücü ve çabukluğu sayesinde olmuştu.

Arkasında, Kakkari'nin kalp taşı dönmeyi bırakmıştı.

"Kütüphanem. *Şimdi*," diye emretti Dakkar'ın Baş Rahibesi *Seta Kalliri*.

KALLOMA buraya kütüphane diyordu ama aslında burası onun tapınak içindeki eviydi. Çalıştığı, rahibelerle buluştuğu, yemek yediği ve uyuduğu yerdi. Bir zamanlar ben de burada uyumuştum.

Oda büyüktü - kutsal alandan daha küçük olmasına rağmen - bir kitap denizi ve duvarları kaplayan eski parşömen yığınları vardı. İyi aydınlatılmıştı. Uzak duvarı kaplayan tavandan tabana pencereler vardı. Ortaya çıkardıkları manzara... her zaman nefesimi kesen bir manzaraydı. Kuzeyin heybeti, güzel olduğu kadar acımasızdı da.

Odanın sağ tarafında yaşam alanları vardı. Yatağı özenle yapılmıştı, beyaz kürkleri tek bir kırıklık bile süslemiyordu. Yemeklerini yediği küçük masanın üzerinde bir kadeh su duruyordu. Sadece ara sıra diğer rahibelerle birlikte yemek yiyordu.

Ağır kapı kapanarak bizi içeri hapsettiğinde rahibelerin fısıltıları kesildi. Kutsal alanda hiçbir şey duymadım. Ben bebekken, bütün gece ağlasam bile, *Kalloma* bana diğer rahibelerin hiçbirinin dinlenirken rahatsız edilmediğini söylerdi. Bu oda diğerlerinden ayrıydı. Kendine ait bir dünyası vardı.

"*Kalloma*," diye başladım derin bir nefes alarak. "I-"

Ona bakmak için döndüğümde elinde bir kitap vardı.

Benim kitabım.

Kalloma kütüphanesinin duvarının yanında, eski tarihleri incelediği ve dağılan parşömenleri özenle onardığı mütevazı çelik masanın yanında duruyordu.

Kitabı yavaşça masasının üzerine koydu. En sevdiğim kitap olmasına rağmen, şimdilik var olan tek kopyası buydu. Onu yazıya dökmek için çalışıyordum, neredeyse bitirmiştım ve-

Kalloma'nın gözlerindeki bakışı biliyordum. Mermer zemine karşı kuyruğum seğirdi. Onu yukarı kaldırdım, parmaklarım küçük, püsküllü ucuyla oynuyordu.

"Ev işlerimi bitirdim," dedim ona usulca. "Bitirdim. Süpürmeyi, toz almayı. Kuyudan su çektim. Drukar'ın heykelini parlattım. Beyla akşam yemeği için yardımımı istemedi, ben de düşündüm ki..."

"Sana bu kitabı çalışman için verdiğim için pişmanım," dedi, maskesi düşmüştü. O *Seta* Kalliri-Yüksek Rahibe'ydi. Saygın, itibarlı ve güçlü bir pozisyon. Bir rahibenin Dakkar'da ulaşmayı umabileceği en yüksek mevki.

Ve yine de... o benim *Kalloma*'mdı.

Çocukken ona böyle seslenirdim. Rahibe anlamına gelen *kalliri-* ve *anne* anlamına gelen *lomma*'yı bir araya getirmiştım.

Çünkü o benim için buydu. Bir anne. Kan bağıyla bana ait olmasa da tanıdığım tek anneydi.

Benim *Kalloma*'m *Seta Kalliri*'den farklıydı ama ikisi arasında ince bir çizgi olduğunu biliyordum. Hayatım boyunca dikkatle izlediğim çok ince bir çizgi. Ya da en azından öyle yapmaya çalıştım.

"Trissa'nın elbisesini onaracağım," dedim ona. Çünkü bu konuda kendimi çok kötü hissediyordum. Trissa o elbise için çok çalışmıştı. *Dothik*'ten malzeme geldiğinde çok heyecanlanmıştı ama bu heyecanını diğerlerinden saklamaya çalıştığını biliyordum. "Ona yeni bir elbise yapmak için bütün gece çalışacağım."

"Kara," diye iç geçirdi *Kalloma*. "Mesele sadece elbise değil. Akşamları kutsal alana girmen yasak. Benim iznim olmadan kadim kitaplara dokunamazsın. Sen bir rahibe değilsin."

Ve asla olmayacaksın, ses tonundaki söylenmemiş mesaj buydu. Bunu bir iğneleme olarak söylememişti ama her zamanki gibi canını yakmıştı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Bakışlarıyla buluşarak *Kalloma*'ya sordum. Pürüzsüz teni gün batımının ışığında parlıyordu. "Sen... *hayatımın geri kalanında sa'kılan*'ın tozunu almamı, bulaşıkları fırçalamamı, yatakları yıkamamı ve yerleri cilalamamı mı istiyorsun?"

Kalloma'nın yüz ifadesi acı dolu bir ifadeye büründü, kaşları birbirine yaklaştı, dudakları büküldü.

"Buradaki tek amacım bu mu?" *Yıllardır* yaşadığımız eski bir tartışmayı yeniden gündeme getirerek sordum. "Hizmet etmek mi?"

"Hepimizin yaptığı gibi hizmet ediyorsun. Sadece farklı bir şekilde ve sadece şimdilik," dedi *Kalloma*, masasının etrafında dönerek önümde durdu. Son sözler fısıltı halinde söylenmişti. Eli yanağıma geldi. "*Kalliri*'nin yolu sana göre değil Kara."

Hayatım boyunca huzursuzdum. Acı verici, pençeleyici bir şekilde. Bu huzursuz can sıkıntısı beni yiyip bitiriyordu. Derimin altında uğulduyordu. Orala Geçidi'nin ötesini muhtemelen hiç göremeyeceğimi bilmek, muhtemelen bu duvarların içinde öleceğimi bilmek... beni başka hiçbir şeyin korkutmadığı kadar korkutuyordu.

En kötüsü de yemin etmeme izin verilmemesiydi. *Onlar* gibi olmama, *onlar* gibi hizmet etmeme izin verilmedi. Çünkü *Kalloma* buna izin vermezdi.

Dokunuşundan uzaklaştım.

"O zaman parşömenlerin en eskisini kopyalamama izin ver," diye yalvardım, kalbim boğazıma düğümlemişti çünkü beni yine reddedeceğinden korkuyordum. Yüzüncü kez

zaman. "Bir şey yapmama
izin ver." "Nik," diye
kestirip attı.

"Neden?" Kollarımı açtığımda kuyruğumun elimden düşmesine izin vererek talep ettim. "Diğerlerinin hiçbirisi transkripsiyonu sevmiyor. Avala bunun onu çok sıktığını söylüyor. Benim hoşuma gidiyor. Ve en azından çalışmanın bir anlamı olacak."

O sabah Drukar'ın heykelini silmiştim. Altın gibi parlayan yakışıklı tanrı, tapınakta kalmasına izin verilen tek erkekti. Çalışırken onunla konuşurdum -kimsenin duymayacağı aptalca, saçma konuşmalar. Ama o sabah, ağzının kıvrımındaki tozu silerken, uyuşturan bir farkındalıkla sarsıldım. Yarın daha fazla toz olacaktı. Ve ertesi gün. Ve sonraki gün.

İşimin bir önemi yoktu. Otuz yıl sonra yine aynı duvarlar arasında, aynı işleri yapıyor, eski heykellerin tozunu siliyor olacak mıydım, çünkü iyi olduğum tek şey buydu?

Öyle güçlü bir kederle dolmuştum ki neredeyse Drukar'ın ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çökecektim.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktım ve yanaklarımdaki yaşları sildim. Görevimi bitirdim. Bir sonraki görevimi yaptım. Ve bir sonrakini.

Sonra gözümü kitaba diktim. Çünkü en azından bir kitapta, tamamen farklı bir hayat yaşayabilirdim. Bekkar'ın karısı Lessa gibi davranarak kaç gece yatağa uzanmıştım? Kaç gece onun nasıl hissettiğini merak etmiştim -daha fazlasının eşiğinde olmanın nasıl bir his olduğunu? Büyük bir şeyin?

"Sen bir rahibe değilsin Kara!" diye tekrarladı Seta Kalliri ve sesini yükseltti, ki bunu pek nadiren yapardı. "Ve asla da olmayacaksınız!"

Dilimi ısırdım, hayal kırıklığı içime çöktü. Zihnim tozun anısına kaydı, özellikle de pencerelerden gelen ışık huzmelerinde yüzen iğne uçlarını gördüğümde. Kalloma iç çekerken tozun girdabını ve salınımını izledim.

Ses tonunu yumuşatarak, "Senin yolunu bilmiyorum Kara. Onu hiç göremedim. Tek bildiğim-"

"Rahibe olmama izin verilmiyor çünkü ben sadece yarı Dakkari'yim," diye acı bir şekilde onun için bitirdim. "Çünkü kanım karışık. Çünkü annem insandı. Ve Kakkari buna izin vermez."

Nefesini içine çekti. "Nik, bu-"

"Lysi," diye nefes aldım. Evet, öyle. "Öyle. Ve bu yüzden, ben asla Yeterince. Kakkari için değil. Kalliri için değil. Senin için bile." Hayatım boyunca bu bana açıkça gösterilmişti.

Asla kötü niyetle, asla zalimce bir niyetle değil. Ama bu her zaman mevcut olan bir gerçektir.

Kalloma'nın kuyruğu yerde huzursuzca çırpınıyordu. Halının üzerinde yumuşakça sallanışını dinledim.

"*Nik*, Kara," dedi sonunda, sesi acı doluydu. "*Sen fazlasıyla* yeterlisin canım. Yeminini yarı Dakkari olduğun için reddetmedim."

Dondum kaldım. Ses tonunda daha önce hiç duymadığım bir şey duydum.

Korku. İstifa.

"O zaman neden?" Yalvardım. "Söyle bana."

Çenesi dikleşti. Kendini yavaş yavaş yukarı çekiyor, gözlerimin önünde boyu uzuyor gibiydi.

Sonunda, "Yeminini reddettim çünkü *gitmen* gerektiğini biliyorum" dedi.

"*Neffar*?" Fısıldadım. *Ne?*

Kalloma bana baktı. Kısa bir süre için perişan görünüyordu.

O da benim sık sık hissettiğim gibi huzursuz görünüyordu. Kalbi kırık görünüyordu. "Ve yakında," diye devam etti. "Yakında. Bunu hissettim."

Dudaklarımı yalayarak sordum, "Bu... bu gördüğüm şeylerle mi ilgili? Yoksa sakladığınızı bildiğim ordulardan gelen mesajlarla mı ilgili?"

Mutsuzluğuna rağmen dudaklarının hafifçe kalktığını gördüm.

"Belki de seni çocukken *Dothik*'e götürmeliydim," dedi. "*Dothikkar* muhtemelen şimdiye kadar seni casusu yapardı. Mesajları nereden biliyorsun?"

"Onları okumadım," diye onu temin ettim. "Ama kulemden uçan *thesper*'ları görüyorum. Geçtiğimiz aylarda düzinelercesi geldi. Farklı yönlerden geliyorlar, bu yüzden *Dothik*'ten gelmediklerini biliyorum."

Haritalar üzerinde durmadan çalışmıştım. Dakkar'ı hiç görmemiş olsam da avucumun içi gibi bilirdim.

Kalloma duvarı kaplayan raflara gitti. Sağlam bir sırtı olan eski bir kitabı indirdi. Açtığına, gevşek kâğıttan yaprakçıklar gördüm. Mesajlara baktı ve sonra büyük bir tereddütle, sanki başka biri elini kontrol ediyormuş gibi, bir tanesini kopardı.

Kitabı rafa yerleştirdi. Elindeki tek mesaja bakarken gözleri görmüyordu. Kâğıt neredeyse şeffaftı ve üzerine karalanmış güçlü bir yazıyı seçebiliyordum.

"Dua ettim," dedi bana sessizce. "Ortak bilgimizin, bu kitapların ve kelimelerin içinde cevaplar aradım ve hiçbirini bulamadım. Senin dışında."

Kaşlarım çatıldı. Masaya doğru küçük bir adım attım. Neden bahsediyordu?

"*Kalloma*, sorun ne?"

Son aylarda onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Hepimiz hissetmiştik. Çoğu zaman onu bana bakarken buluyordum, yüz hatlarında endişe, konsantrasyon ve kayıp ifadesi vardı. Ama sonra gözünü kırıyor ve o ifade kayboluyordu.

Avala bana birkaç hafta önce *Kalloma*'nın akşam duaları sırasında neredeyse yere yığıldığını söylemişti. Diğerleri onun Kakkari'den bir imgelem gördüğünü düşünmüştü ama ben onun yeteneklerinin bu şekilde çalışmadığını biliyordum. Bu başka bir şeydi.

Mesajı bana uzattı.

Elimi tereddütle yavaşça tuttuğumda yüz ifadesi asıktı. Ama elime alır almaz, gözlerim aç ve meraklı bir şekilde kelimeleri yuttu.

Ancak okuduklarım, inançsızlığın damarlarımda dolaşmasına neden oldu. "Ne... Bu da ne?" diye sordum.

Tekrar okuduğumda gözlerim farklı kelimelere takıldı.

Kırmızı sis.

Ölü Dağ.

Setava Terun.

Yardıminızı istiyoruz.

Alttaki mühür Rath Kitale'nin ordusuna aitti. Rath Kitale'nin *Vorakkar*'ı.

Mesajlar ordulardan geliyordu.

"Bunu bizden sakladın mı?" *Kalloma'nın bakışlarıyla* karşılaşmak için başımı kaldırdım.

Gözler. Şok. Korku. İnançsızlık. Ve ardından *öfke* geldi. "Ama neden?"

"Diğerlerinden değil," dedi bana. "Aylardır görüşüyoruz."

Tökezleyerek geri çekildim, neredeyse kuyruğuma basıyordum. İhanet beni derinden yaraladı. "Yani bunu sadece benden sakladın," dedim usulca, parmaklarım

sıkı bir mesajdı. Her şeyi paylaştığımızı düşünmeme rağmen Avala ve Trissa tek kelime etmemişlerdi.

Kalloma bana bakıyordu ama gözleri değeriendiriyordu. Bana böyle baktığında, kendimi parçalara ayrılmış gibi hissediyordum. Ben onun kızı değildim. Onun yerine bir örnektim. Masasının üzerinde üzerinde çalışılması gereken bir kitap.

"Onu gördün mü?" diye sordu. "Onu hiç gördün mü? Rüyalarında mı? Ya da görülerinde?"

Onu.

Dudaklarım aralandı.

"Bu... bu onunla ilgili değil!" İtiraz ettim. "Onun kim olduğunu bile bilmiyorum! Mesele, orduların senden yardım istemesi ve senin onlara sırtını dönmen. Dakkar'a sırtını döndün!"

"İşte burada yanıliyorsun Kara," dedi *Kalloma* başını sallayarak, güzel yüzünde kısa süreli bir umutsuzluk ifadesi belirdi. "Daha fazlası oluyor. Kakkari bunu harekete geçirdi. Şimdiden çok önce harekete geçirilmişti. Belki senin doğumunda bile. Ya da... belki bir yıl sonra."

Kuzey topraklarına bakmak için döndü. *Orala Sa'kılan*. Donmuş cennet. Zaman burada durmuş gibiydi. Ancak don mevsiminden sonra buzlar nihayet çözülmeye başlamıştı ve bu da tapınağa giden bir geçit oluşturacaktı. Bir yol.

"Bu onunla ilgili," dedi bana. "Dakkar hakkında. Ve bu seninle de ilgili."

Nefesim kesildi.

"Her şey birbirine bağlı," diye mırıldandı sessizce. "Ve doğuyu harap eden bu sis her neyse... ikinizin de kaderi ona bağlı. Bunu hissediyorum. Ben istememiş olsam da kalp taşı bana bunu gösterdi."

Kalloma derin bir nefes aldı, oflayarak omuzları yükseldi. Ancak gözleri benimkilerle buluştuğunda görmüyordu.

"Senin için geliyor, Kara," dedi. "Ve yakında."

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

"**V** Orakkar," diye seslendi Nassik, ses tonunda bir gülümseme vardı. Ona dönüp baktığımda başıyla beni onayladı, ancak zirvede bana ulaşmak için sarf ettiği efordan dolayı ofluyordu.

"Yol hala buzlu ama *piroki* ile gidebiliriz."

"Tapınağa bir günlük yol," diye düşündüm yüksek sesle, bakışlarımı Orala Geçidi'ne çevirerek. "Gerçi herhangi bir engelle karşılaşsak belki daha uzun sürebilir."

"*Lysi*," dedi Nassik yanıma gelerek, nefesini tutarken elleri kalçalarına doğru kayıyordu.

Dağın çıkıntısından kuzey topraklarını net bir şekilde görebiliyorduk. *Orala Sa'kılan* ve ötesi. Göremediğimiz tek şey rahibelerin antik tapınağıydı.

"Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun?" Nassik sessizce sordu. Gözleri geçidin görebildiğimiz son bölümüne takılmıştı.

"Doğru olduğunu düşünüyor muyum?" Göğsümde bir öfke kıvrımı hissetmeme rağmen sırtarak ona dönerek sordum. "Rahibelerin mesajlarımızı, yardım çağrılarımızı bilerek görmezden geldiklerini mi düşünüyorum? Rahibelerin *Dothikkar*'ın cebinde olduğunu, *tüm* Dakkar'a değil de sadece ona hizmet ettiklerini mi düşünüyorum? Ordular tanrıçalarının pisliğini temizlemeye çalışırken kutsal, *değerli* tapınaklarında dünyadan saklandıkları için korkak olduklarını mı düşünüyorum?"

Nassik gözlerini kırptırdı, tembel ve yavaş. Sözlerimi düşünürken topuklarının üzerinde öne doğru sallandı. Bunu çocukluğumuzdan beri yapardı.

"Biliyor musun," diye başladı sessizce, aynı derecede geniş bir sırtıyla bana döndü. "Sana *Vorakkar* demeye alışabileceğimi hiç sanmıyorum."

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi.

"Sana *pujerak* demeye alışabileceğimi hiç sanmıyorum, seni huysuz piç," diye karşılık verdim, gözlerim buzla kaplı topraklara dönerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. *Pujerak*. Sürüdeki ikinci komutanım. Rath Serok'un sürüsü. "Ve yine de buradayız. Kuzey topraklarında *devamızı* donduruyoruz."

"Beni *Dothik*'te bırakmalydın," dedi Nassik, sesinde hüznü bir tonla. "O sidik kaplı yolların kokusunu bile özlüyorum. Ama en azından sıcaktı."

"*Nik*. Lakkri'nin kokusunu özölüyorsun," diye bilgilendirdim onu. "Kullanmayı sevdiği yağların kokusunu. Zihninin gözünde, hava soğuduğunda yağları cildinin üzerinde gezdirdiğini görölüyorsun. Kürklerinize karışan kokularını alıyorsun. Ve dilinizde onların tadını alabiliyorsunuz. İşte özlediğiniz şey *bu*."

"Peki sen bu yağları *nereden* biliyorsun?" diye homurdandı.

Güldüm, derin ve uzun bir kahkaha. Bir elimi omzuna atarak Orala Geçidi'ne baktım ve şöyle dedim: "Çünkü Lakkri'nin her zaman doymak bilmez bir iştahı vardı. Hiçbir erkeğin tatmin edemediği bir iştah. En azından bana kadar. Benimkine geldikten sonra neden senin kürklerine hiç dönmediğini hiç merak ettin mi?"

"*Vok off*," diye alay etti Nassik.

Bu sözleri şaka olsun diye söylediğimi biliyordu.

Şey, kısmen şakaydı. *Dothik*'te, yönettiğimiz ağda, Lakkri'nin kalçalarının arasına girmemiş tek bir erkek bile tanıımıyordum. Kadın güzeldi, çekiciydi ve seksi severdi. Bu yönünü seviyordum.

"Sürüyle birlikte geride kal," dedim ona, sesim sertleşerek. "İyi korunduklarından emin olun."

Nassik yanağının içini ısırdı. Konuları bu kadar hızlı değiştirmeme şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Nassik beni herkesten daha iyi tanırdı. Buna alışkındı.

"Geçiş engellenmezse üç gün içinde geri döneceğim."

"Peki ya tapınağa girmenize izin vermezlerse? Sizinle konuşmayı reddederlerse?" Nassik sordu. "O zaman ne olacak?"

Alt dudağımı yalayarak ona, "Beni hiç tanıımıyor musun? *pujerak*?" Gülümsedim. "*Soracak* değildim zaten."

"Onlar hâlâ Kakkari'nin rahibeleri. Ve bu *Dothik* değil, Serok," diye mırıldandı. Bildiği halde soyadımı -annemin adını- kullanarak

bana verilen. "Tanrıçanın bunu kendisine karşı bir saldırı olarak görmesinden endişelenmiyor musun?"

"Kakkari'yi sana bırakıyorum, Nassik," dedim ona, sesim hırçınlaşarak. Hissetmediğim alaycı bir gülümsemeyle ekledim, "Tanrıça beni uzun zamandır hor görüyor. Eğer istersen benim için dua et kardeşim. Eğer rahibeler söylentiler kadar kötüyse... Sanırım buna ihtiyacım bile olabilir."

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

A *Kalloma'nın* kütüphanesinden ayrıldıktan sonra iştahım kaçmıştı. Akşam yemeği için diğerlerine katılmak yerine, kuleme doğru yürüdüm.

Tapınağın batı kanadının en tepesine çıkan dairesel merdivenler.

Kalloma neden burayı küçük evim olarak seçtiğimi hiç anlamadı. *Kalliri* ile daha konforlu odalar vardı. Daha sıcak odalar. Daha büyük odalar. Ulaşmak için tırmanmak zorunda olmadığım odalar.

Ona merdivenlerin bacaklarımı güçlü tuttuğunu söyledim. Kule odamın küçük olabileceğini ama kuzey topraklarının en iyi manzarasına sahip olduğunu, hatta onunkinden bile daha iyi olduğunu söyledim. Odamı ateş leğenimle sıcak tuttuğumu, ateşin çıtırtısından ve akşamları kitap okurken bana verdiği ışıktan keyif aldığımı söyledim.

Küçük yuvamı konforla donatmıştım. Temiz ve pelüş tuttuğum beyaz *wrissan* kürkleri. Kendi diktiğim rengârenk minderler. Büyük bir pencerenin kenarına taş saksılar dizmiştim. İçlerinde ormandan topladığım mavi buz bitkileri vardı. Bu yıl uzun süren soğuklarda soluyorlardı, bu yüzden onlara kendim baktım, buzlu havaya ihtiyaç duyduklarında pervazın dışına koydum.

Yatağımın yanında bir yığın kitap vardı. *Kalliri*-ya da *Kalloma*-'nın gözden kaçırmadığı eski kitaplar. *Dakkar*'ın tarihi için büyük önem taşımayan ve bu yüzden saklamama izin verilen kitaplar.

Kütüphanesinden ayrıldığımda *Kalloma* bana *Bekkar*'ın kitabını vermişti. Sözsüz bir şekilde bana uzatmıştı, yüzünde acı dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

Sanki kendisi yapamadığında beni rahatlatmak için bunun dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi hâlâ *hayal ediyordu*.

Yüksek sesle iç çekerek yatağımın kenarına oturdum ve Bekkar'ın ağır kitabını yavaşça yanıma yerleştirdim. Bu gece daha fazla sayfa yazabilirdim. Bu beni heyecanlandırmalıydı çünkü kendime ait bir kopyaya sahip olmaya *çok* yaklaştım. Bu gece bile *bitirebilirdim*. Peki neden odaklanamıyordum?

Senin için geliyor, Kara. Ve yakında.

Kalbim bu sözlerle donup kalmıştı.

Ne düşüneceğimi bilemedim. Sis. Yalanlar. Sürüler. *Onu*. Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki kapımın önündeki sahanlıktan gelen sesleri duymadım.

Kapı eski menteşeleri üzerinde gıcırdayarak açılmadan önce "Kara?" diye tanıdık bir ses geldi. Avala içeri girdi ve beni yatağında otururken görünce kaşlarını çatı. "Yemekte yoktun, o yüzden endişelendim. Burası neden bu kadar karanlık?"

Ayağa kalktım ve ateş leğenime gittim. Ateş yakıtı tutamlarıyla doldurduktan sonra alevin kolayca tutuşmasını izledim. Işık önce hafifti ama sonra duvarımda gölgeler kaybolmaya başladı.

"Sorun nedir?" Avala kapıyı arkasından kapatarak sordu. "Kutsal alanda olanlar hakkında mı? *Seta Kalliri* bir şey söyledi mi?"

"Çok şey söyledi," dedim ona, hâlâ hayal kırıklığı ve incinmişlik hissediyordum, özellikle de Avala'nın bana bu mesajlardan bahsetmediğini bildiğim için. "Trissa bana kızgın mı?"

Avala boğazından bir ses çıkardı. "Bunu geride bırakacaktır. Kızgın olduğunu açıkça söylemeyecektir. Ama yüzünün aldığı şekli biliyor musun? Akşam yemeğinde de yüzü böyleydi."

"Bu gece buluştuğunuzda onu görürsen, elbisesini onaracağımı söyle, tamam mı?" Dedim.

"Sorun nedir?" Avala tekrar sordu. "Sesin bir tuhaf. *Seta Kalliri* sana ne söyledi?"

Belki de bu gece sıcak banyolara gitmeliyim, diye düşündüm sessizce. Diğerleri buluşuyor olacaktı. Odanın tamamı bana kalırdı. Ve rahatlayabilir ve...*düşünebilirdim*.

"Kara."

Ağlamamak için dudağımı ısırarak duvara doğru döndüm. Boğazım çoktan düğümlenmiş, burun deliklerim sızlamaya başlamıştı.

"Neden bana ordulardan gelen *bu* mesajlardan bahsetmedin?"

Avala gözlerini kırptırdı. Biraz geri çekildi ama sonra yüz ifadesine yayılan farkındalığı izledim. Ve onunla birlikte utanç.

"Çünkü *Seta Kalliri* yapmamamı istedi."

"Hayatımız boyunca," diye başladım, "birbirimize hiç yalan söylemedik. Hiç sırrımız olmadı. Peki bu neden?"

Geç de olsa bunun doğru olmadığını fark ettim. Avala'dan bir şey saklamıştım, değil mi? Sadece *Kalloma* ve benim bildiğim bir şeyi.

"*Seta Kalliri*'ye karşı gelemeyeceğimi biliyorsun, Kara," diye başladı Avala. "Bunu sen *de biliyorsun*."

"Bana sisten bahset," dedim. "*Hanniva*."

Lütfe.

Avala tereddüt edince ekledim, "Bana Rath Kitala sürüsünden gelen bir mesaj gösterdi. Doğu toprakları *aylardır* sisle kaplıydı ve hepiniz bunu biliyordunuz. Yine de hiçbiriniz onu görmek için seyahat etmediniz. Hiçbiriniz ordulara cevap vermediniz. Hiçbiriniz *Dothikkar*'dan rehberlik almak için *Dothik*'e gitmediniz. Ya da *Laseta Kalliri*'den. *Nedenini* anlamaya çalışıyorum. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum!"

"Bilmiyoruz," dedi sessizce. "*Ne* olduğunu bilmiyoruz. En çok da *Seta Kalliri*. Dua etmediği ya da seninle birlikte olmadığı her an arşivlerdeydi. Ve kendi kütüphanesinde cevaplar arıyor. Çoğumuz öyle yaptık."

"Ben de yardım edebilirdim," dedim yanına giderek. Ellerini ellerimin arasına alarak, "Aramanıza yardımcı olabilirdim" dedim.

"Tek bildiğim senin bundan uzak tutulmanı istediği," dedi Avala sessizce. "Ve bunun iyi bir nedeni var, Kara. Sürülerden gelen raporlar bunun yıkıcı bir güç olduğunu söylüyor. Ölü Dağ'dan geldiğini söylüyorlar. Canavarlarımızı doğu topraklarından sürmüş. Aylardır kimse bir Ghertun görmemiş. Ve en kötüsü, eğer biri onu solursa, gücünü alıyor. Bazı durumlarda, eğer zamanında ondan kaçamazlarsa, canlarını da alır."

Zihnimi zorlayan bir şey vardı ama ne zaman bu düşüncenin sekillenmesine izin vermeye çalışsam, benden kaçıyordu.

"Ölüyorlar mı?" Gözlerim büyüyerek fısıldadım. Karnımda bir öfke parıltısı belirdi. "Tapınağı terk etmek için bir neden daha! Gidip gerçekte neler olduğunu araştırmak için. Neden ordular yardım istediğinde onlara gitmedi?"

"*Seta Kalliri*'nin vahşi topraklara korumasız gitmesini bekleyemezsiniz, değil mi?" Avala cevap verdi. "Bu konuda *hiçbir şey* bilmiyorken

Sis mi? Ya da neden ortaya çıktığını? Cevaplar için bize bakıyorlar ve biz de onları bulmaya *çalışıyoruz*! Harekete geçmek için çok aceleci olma, Kara. *Kalliri*'nin yolu bu değildir."

"Ben bir *kalliri* değilim," diye cevap verdim bakışlarımı kısarak. Kuyruğum soğuk taş zemini kaplayan halıya sürtündü. "Belki de bu yüzden anlayamıyorum."

Avala dudağını ısırdı. "Kara, kastettiğim bu değildi. Bunu sen de biliyorsun."

Ellerini bırakarak bir adım uzaklaştım. Avala'yla tartışmak, acımı ve hayal kırıklığımı ondan çıkarmak beni hiçbir yere götürmeyecekti. Sadece kendimi daha kötü hissetmeme neden olacaktı.

"Düşünmem gerek," diye fısıldadım, kaşlarım çatılmıştı. Avala'dan uzaklaşıp pencereye doğru yürüdüm. Hava karanlık olsa da ay yükseliyor, yakındaki dağların bazılarını hâlâ kaplayan mavi buzu parlatıyordu.

"Özür dilerim Kara," dedi Avala. "Bunu senden saklamayı hiç istemedim. Ama başka seçeneğim olmadığını hissettim."

"Biliyorum," dedim sessizce. O bir *kalliri* idi. Kakkari'nin bir rahibesi. Ve Baş Rahibe ona özellikle bir emir vermişti, çiğneyemeyeceği bir emir. "Anlıyorum."

"Bunun için beni affediyor musun?" diye sordu sessizce, sesindeki ciddi ton omuzlarımın çökmesine neden oldu.

"Tabii ki biliyorum."

"Kutsal odaya gitmem gerekiyor," dedi. Sözlerinde bir özür duydum. "Ama daha sonra konuşmak istersen, ben-"

"*Nik*," dedim ona dönerek. "Sen git. Sanırım ben banyoya gidip biraz uyuyacağım."

Ben öyle bir şey yapmazdım. Toplantı sırasında gizlice arşive inerdim. En azından bir saatliğine büyük oda bana kalırdı.

Avala başını salladı. "Trissa'ya üzgün olduğumu söyle. Sabah gelip elbisesini alacağımı söyle."

"Yapacağım," dedi arkadaşım. Sonra kapıya doğru döndü. Ancak gitmeden önce, "İyi olduğuna emin misin, Kara?" diye sordu.

Küçük bir gülümsemeye zorladım. "Elbette. Sadece biraz uykuya ihtiyacım var. Uzun bir gün oldu."

Arşivlerde hiç şansım yoktu. Neredeyse tüm geceyi kitaplarla, kelimelerle, hikâyelerle ve hesaplarla geçirdim. Harika olmalıydı. Bunun yerine, loş ışık yüzünden gözlerim bulanıklaştı ve battı. Ve arşivlere girmeme izin verilmediği için sürekli diken üstündeydim, ayak seslerini dinliyordum. Bu beni daha önce hiç durdurmamıştı.

Yine de kimse gelmedi, ancak eski bir Dakkari köyü hakkında bir pasaj okurken kısa bir süre uyuyakaldığımda - ordulardan bile önceki bir zamanda - sabah burada bulunma riskini alamayacağıma karar verdim.

Her kitabı dikkatlice yerine yerleştirdim ve tam şafak Orala Geçidi'ndeki dağların üzerinden görünürken kuleme geri döndüm.

Yatağıma girip şafak ışığını engellemek için kürkümü yüzüme çektiğimde aklım siste kalmıştı. Avala yıkıcı bir güç olduğunu söylemişti. Havadaki bir hastalık. Dünyayı zehirleyen, hayvanları evlerinden uzaklaştıran ve orduları uzak tutan bir şey.

Daha önce de olmuştu, diye düşündüm uzaktan. Ama ben çoktan uyumuştum.

Bu düşünce rüyalarımda tamamen şekillendi - bütün akşam benden kaçan düşünce. Bu düşüncenin *onunla* karışması dışında.

Rüyamda onu topraktan yükselirken gördüm. Onu hep Drukkar gibi düşünmüştüm ama Drukkar denizin tanrısıydı. *O ise* bir yeryüzü tanrısıydı. Toprak ve kirin bedeninden uzaklaşmasını izledim ama o tertemiz bir şekilde ortaya çıktı. Güçlü, gergin, güzel ve tanrıçanın kendi elleriyle işlediği bir vücut.

Her zaman olduğu gibiydi.

Acı verecek kadar yakışıklı. Son derece korkutucu.

Geniş bronz teni rüyamda beni karşıladı, ancak teni kelimelerle işaretlenmemişti. Topraktan çıkarken üzerinde yara izleri vardı, hem de çok sayıda. Tuhaf gözleri vardı. Kırmızıyla karışan altın rengi. Dolgun dudaklarında bilmiş bir gülümseme kıvrılıyordu ama bu yüzün hayatım boyunca birçok farklı ifadeye büründüğünü görmüştüm.

Ama bu sefer bir şeyler farklıydı. Bir

şeyler *değişmişti*.

Bileklerinde altın kelepçelerin parladığını gördüğümde ne olduğunu anladım.

Vorakkar kelepçeleri.

Ondan düşen toprak hastalıklıydı. Kırmızı toprak. Bir veba ile enfekte olmuştu. *Delik deşik* olmuştu. Aynı zamanda öldüren bir şey. Çok şey *alan* bir şey-

"Kara," diye bir ses geldi.

Sarsılarak uyandım, başımı çevirip odamın kapısına baktım ve hızla gözlerimi kırptım.

Kalloma orada duruyordu. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken ona baktım. Başım ağrıyordu, alnım terden kayganlaşmıştı ve gözlerim dün geceden dolayı hâlâ acıydı. Boğazım kupkuruydu.

"Güneş batıyor," dedi *Kalloma*, ses tonunda endişe vardı. "İyi değil misin?"

"O bir sürü kralı," diye mırıldandım, oda sallansa da yataktan kalktım. Kelimeler aceleyle çıkmıştı. Onları unutmadan önce söylemem gerekiyordu. "O bir sürü kralı. Ve bu daha önce de oldu. Sis. Gerçi o bir sis değildi. Yeryüzünün bir belasıydı. *Toprak*. Toprak hastaydı. Tıpkı şimdi havanın olduğu gibi."

"Kara," dedi *Kalloma*, hızla yatağa geldi ve yanağımı okşamak için uzandı. Bana yine bir numuneymişim gibi bakıyordu. "Emin misin?" "*Lysi*," diye nefes aldım, ağrıyan gözlerle halsiz bir şekilde ona döndüm.

"Biliyorum.

nasıl durdurabiliriz."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Y Teorimiz en iyi ihtimalle zayıf, Kara," dedi *Niva Kalliri'nin* sesi. İkinci Rahibe. "Bu olayda kalp taşlarının gerçekten *işe yaradığına* dair hiçbir kanıt yok."

Şimdi bile rüyanın kalıntılarından kurtulamıyordum. *Kalloma* bana hep bunun güçlü bir büyü olduğunu söylerdi. Uykudan gerçekliğe geçen bir büyü. Ama hâlâ rüya görüyormuşum gibi hissediyordum. Bedenim hafif hissediyordu. Yine de kafamın içinde bir ağırlık vardı. Garip bir tezat.

Giyindikten sonra *Kalloma'nın* beni getirdiği *kalliri* çemberinin önünde dururken, "Öyle oldu," diye itiraz ettim. "Veba yok oldu. Toprak eski haline döndü. Yaşam geri döndü. Kanıtlar kitapta var, sadece mürekkeple yazılmamış olanları görmemiz gerekiyor."

Tapındaki rahibeler arasında homurdanmalar vardı. Kutsal odadaydık. Tüm rahibeler burada toplanmıştı. Söz konusu kitap -hatırladığım kitap- kalp taşından çok uzakta olmayan mermer bir sehpanın üzerinde açık duruyordu.

Niva Kalliri, "Yazılı pek bir şey bile yok," diye karşılık verdi. "Asıl mucize, okuduğunu hatırlıyor olman. Çok eski bir zamandı. Ne olduğunu bilmiyoruz. Kayıtlar seyrek ve orijinal anlatının çoğu kayıp."

"Onu gördüm," diye mırıldandım. Kutsal alanın etrafındaki sesler kesildi. Avala'yı gördüm, görüş alanımın kenarında duruyordu. "Rüyamda toprağı gördüm. Hastalığı gördüm."

"*Rüyada*, Kara," dedi bir başka rahibe, kelimeyi vurgulayarak. "Uyanırken değil. Ayrıca, senin yeteneğin en iyi ihtimalle öngörülemez. Bunu sen de biliyorsun."

Kelimeler canımı yaktı. Rahibeler topluluğuna başkanlık eden *Kalloma*'ya baktım. Dinliyor, değerlendiriyordu. Henüz bir şey söylememişti.

Burada söz hakkım yoktu. Aralarında söz hakkım, makul miktarda otoritem ya da bilgim yoktu. Sahip olduğum tek şey *Seta Kalliri*'nin güveniydi. Ve şimdi, yüzündeki ifadeye bakılırsa, ona bile sahip olup olmadığını merak ediyordum.

Ama pes etmeyecektim.

"Kayıtlar *rivalla lo'kılan*'ın kullanıldığını söylüyor," dedim sessizce. Yarım çemberdeki rahibelerden biri olan Jrikanna'ya baktım. Eski diller konusunda bir uzmandı. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bu kelimeler pek çok anlama gelebilir," dedi bir anlık tereddütten sonra. "Batıdaki kutsal kuyulara atıfta bulunuyor olabilir. Ya da eski baş rahibelere atıfta bulunuyor olabilir."

"Ya da kalp taşları anlamına da gelebilir," diye tamamladım kaşlarımı çatarak. "*Rivalla beşi* ifade eder. Kakkari'nin beş kalp taşı, değil mi?"

Ayaklarımı sürüyerek yürüdü. "Olabilir, *Iysi*."

Baş rahibelere dönüp baktım. *Kalloma*'m da dahil olmak üzere toplamda beş kişiydiler.

"Ya da eski beş rahibenin dünyayı yeniden dengelemenin bir yolunu bulduğu anlamına da gelebilir," dedi *Niva Kalliri*'nin sert sesi. "Bu bilgi arşivlerde var. Bundan eminim. Sadece ortaya çıkarmak için daha fazla zamana ihtiyacımız var. Ama beş kalp taşını alıp *hepsini* birden kullanmak çözüm *değil*. Bu tehlikeli, düşüncesizce ve bu sisi yok etmek yerine onu yaratan şeyi daha da körükleyebilir. Bu riski göze alamayız."

Ciğerlerimden bir nefes boşandı. Kuyruğumun ucunu kaldırdım ve parmaklarımla bir tutam saçımı taradım. *Emin olduğumu* onlara nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bu kesin bir şeydi. Rüyamda hissetmiştim.

Ancak *harekete* geçmek için *kalliri* arasında çoğunluk kararı olması gerekiyordu. Kimsenin ikna olmadığı benim için çok açıktı.

"O zaman bırak gideyim."

Sözlerim beni bile şaşırttı. Gözlerimi kırptım, özellikle de *Kalloma* donuyor.

"*Neffar*?" diye sordu *Niva Kalliri* burnunu çekerek. "Nereye gideceksin?"

İçimde kararlılık yükseldi ve ciğerlerimi onunla doldurdum. "Belki de cevaplar arşivlerde değildir. Belki de onun yerine *Dakkari*'dedirler."

"Kara," diye araya girdi *Kalloma'nın* heybetli ve güçlü sesi. "Yeter."

"Toprak," dedim omuzlarımı geriye iterek. "Kayıtlarda hastalığın yayıldığı topraklar. Şu anda orada bir karakol var, değil mi? Ve tahmin et ne oldu? O karakolda *Kakkari*'nin kalp taşlarından biri var. *Sorakkarilerin* bir kalp taşını güvende tutmakla görevlendirildiği iki karakoldan biri."

Sorakkarlar eskiden *Vorakkarlardı*. İçlerinden en başarılı olanları, sürü kralları olarak geçirdikleri zaman sona erdiğinde, vahşi topraklara yerleşmeye, kendilerine ait küçük şehirler ve köyler kurmaya karar verdiler.

"Sana söyledim, kalp taşlarını kullanmıyoruz Kara," dedi *Niva Kalliri* dedi, ses tonunda küçük bir hırıltı vardı.

"Bırakın gideyim," dedim tekrar, İkinci Rahibe'ye değil, anneme bakarak. *Kalloma*'ya. "Bırakın o *saruk*'a, o karakola gideyim. Hiçbiriniz risk almak istemiyorsunuz. Bu anlaşılabilir bir şey. Ama ben bir *kalliri* değilim," dedim usulca, kelimeler boğazımı düğümledi. "Yani ayrılmamın benim için bir riski yok. Oradaki *Sorakkar*'la konuşacağım. O topraklarda yaşayan *Dakkari* ile konuşacağım. Hafızalar solabilir, hayatlar sona erebilir ama hikâyeler ölmez. Eğer kalp taşları toprağı onarmak için kullanıldıysa, o zaman o *saruk* halkı bunu bilecektir. Ve bana beş kalp taşı *olduğunu* söylerlerse, onlarınkini size geri getireceğim. Onu eve getireceğim. Buraya. *Orala Sa'kilan*'a. O zaman karar verebilirsin."

Kalloma'nın bakışları gök gürültüsünü andırıyordu. Rahibelerin arasında bu şekilde konuşmaya cüret ettiğim için bana kızgındı. Ama kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Ellerim titriyordu.

Kalliri yolunun benim için olmadığını mı düşünüyordu? O zaman belki de öyledir.

"Unuttun mu Kara?" diye seslendi *Niva Kalliri*'nin sesi. "Kanından olan annene verdiğimiz sözü unuttun mu? Hiçbir *Dakkari*'nin senin varlığından haberdar olmayacağına dair ona verdiğimiz sözü? Bu yüzden sana zarar gelmeyeceğine dair? Seni güvende tutmak için pek çok risk aldık. *Dothikkar*'ın nefretini unutuyorsun. *Vekkiri* söz konusu olduğunda orduların nefreti."

Vekkiri. İnsanlar.

Yine de *Kalloma* bana buradan *ayrılmam* gerektiğini söylemişti. Ama belki de bunu İkinci Rahibe'ye söylememişti.

"Bir Dakkari dişisi olarak geçebilirim," dedim omuzlarımı geriye atarak. Tam olarak doğru değil. Gözlerim insandı, ancak renkleri Dakkari altını. Kuyruğum bir Dakkari dişisinininkinden daha inceydi. Daha kısaydım. Daha az fiziksel güce sahiptim. Altı Dakkari parmağı yerine beş insan parmağım vardı. Tenim bir Dakkari'nin sıcak, bronz rengi olmasına rağmen, yüzüm bir insanın küçük kırılğan kemiklerini taşıyordu... ya da bana öyle söylenmişti.

Ne de olsa daha önce hiç insan *görmemiştim*.

Benim evim her zaman tapınak olmuştu. Bildiğim tek şey buydu. Bize erzak bırakmak için tapınağa her yaklaştıklarında kulemden orduları gözetlemiş olsam da -bu ziyaretler geçen yıl sona ermiş olsa da- hiçbir erkeği yakından görmemiştim. Hiç konuşmamıştım... Drukhar heykeli hariç.

Ve hayallerimdeki erkek. Onu yakından görmüştüm, değil mi? O kadar yakından ki yara izlerini sayabiliyordum ve gözlerinin altın ve kırmızının karışımı olduğunu, küçük bir fırtına gibi birlikte döndüğünü biliyordum.

Yine de *gerçek miydi*?

Kalloma'ya tekrar yumuşak bir sesle "Bırak beni," dedim. Rahibelerin oluşturduğu çemberin içine doğru bir adım atarak sırayı kısa bir süreliğine bozdu. "Yardım etmek istiyorum."

Yeterli olmak istiyorum, diye sessizce yalvardım.

Kalloma'nın ifadesi kırılğan bir şeydi ve yüzüne bu ifadeyi yerleştirdiğim için nefret ediyordum. Hâlâ benim için korkuyordu. Geldiğini düşündüğü şey her neyse... onu *dehşete düşürüyordu*. Bu diğerlerine gösteremediği bir dehşetti çünkü bu onu zayıflatacaktı.

"*Seta Kalliri!*" diye yankılanan ses koridorlarda gürledi. "*Seta Kalliri!*"

Rahibeler arasında nefesler kesildi ve *Kalloma'nın* ifadesi kapandı. Omuzlarını geri çekerken gözlerimin önünde kapandı, soğudu.

"*Seta Kalliri!*"

Beyla'ydı. Sesi panik içindeydi. Ve eğer kapalı mabedin içinde *Kalloma'nın* unvanını haykırmaya cüret ediyorsa, bu acil bir durum olmalıydı. Vahim bir durum.

Yemeklerimizi pişiren, tapınağı düzenli tutan ve hepimizle ilgilenen kadın, kutsal alana doğru koşarken neredeyse ayağı kayıyordu.

Omuzlarına ve eteklerine yapışmış buzlarla hala pul pul dökülen ağır kürk pelerini giyiyordu. Kolunda bir sepet vardı ama boş olduğunu gördüm. İçinde her ne varsa muhtemelen acelesinden düşmüştü.

Beyla nefes nefese kalmış, ciğerlerine çektiği havayla göğsü kabarmıştı. Ama kutsal alanın sıcaklığı öksürmesine neden oldu.

"Ne oldu?" *Kalloma* hemen Beyla'nın yanına gitti ve dişiyi sabitlemek için bir elini uzattı. "Ne oldu?"

"Bir erkek," diye soluk soluğa bağırdı Beyla.

Kalloma'nın elinin Beyla'nın kolunda sıkılaştığını gördüm. "Bir erkek mi? Nerede?"

"Toplanmaya çıkmıştım ve bir *pirokinin* hızla geldiğini duydum. Doğruca tapınağa doğru geliyor," diyebildi Beyla sonunda. "Geri dönmek için tünelleri kullandım, sizi uyarmaya çalıştım."

Kalloma bakışlarımı karşıladı. Ben öne doğru bir adım atarken dudakları kenetlendi.

Beyla devam etti, "Ama o çoktan kapımıza dayandı, *Seta Kalliri*. O burada."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tapınağa giden yol uzundu. Oraya giden patika da hiç belli değildi. Bir kayalık görmeseydim tamamen kaçırabilirdim, buzla kaplı bir sütun gözüme çarptı. Yaklaştığımda, buzun altındaki taşa kazınmış kelimeleri gördüm.

Lik Kakkari srimea tei kirtja.

Kakkari seni izlesin.

Sütunun kendisi küçüktü. Arkasındaki karanlık dağa karışmıştı. Güneş çoktan batmış olsaydı, onu fark etmeyecektim. Orala Geçidi yolunda ilerlemeye devam edecektim ama kuyruğumun dibi diken diken oldu ve bir şekilde aradığım *şeyin bu* olduğunu biliyordum. İçgüdülerim beni daha önce hiç yanıltmamıştı.

Sütunun yanındaki patika buz bitkileriyle kaplıydı, mavi, dolambaçlı ve vahşi. Kısa bir süre düşündükten sonra *pyroki*'m Syok'u oraya doğru yönlendirdim, pençeli toynakları sert bitkilerin üzerinde çıtırdıyordu.

Yavaşça ama sadece kısa bir süre için yol aldık. Farkında olmadan, gözlerim yeni yolun her gölgeli yerini tararken elim kılıcımın kabzasına gitmişti.

Patikadaki bir dönemeci döndüğümüzde rahibelerin tapınağı kendini gösterdi.

Syok bile ona bakarken durakladı.

Ciğerlerimden bir nefes çıktı ve kendi kendime güldüm, ses iki tarafı yüksek dağlarla çevrili küçük yolda yankılandı.

Rahibelerin tapınağını her zaman mütevazı bir yer olarak hayal etmiştim. Her ne kadar ordular gibi topraktan geçinmeyeceklerini bilsem de, *bunu* beklemiyordum.

Tapınak, *Dothikkar*'ın *Dothik*'teki sarayından bile daha görkemli görünüyordu. Neredeyse o kadar altınla yaldızlanmamış olsa da, tamamını görebilmek için boynumu geriye doğru uzatmam gerekti.

Taştan değil mermerden inşa edilmişti. Ghertun'un krallığı Ölü Dağ'ın aksine, tapınak bir dağdan inşa edilmemişti ama yine de bir dağ kadar uzun ve genişti. Beyaz ve pırıl pırıl, gururla duruyordu. En tepesi batan güneşin etkisiyle hâlâ altın renginde parlıyordu ama alt katı, bitişikteki dağın gölgesiyle karanlığa gömülmüştü. Batı kanadından uzun bir kule -belki de bir gözetleme kulesi- yükseliyordu. Bir diğeri de doğu kanadından.

Burası bir kaleydi. Üst katlarda parıldayan pencere camları vardı. Ama tapınağın alt yarısında mermer duvarlar vardı. Hiçbir zayıflık yoktu. Giriş noktası yoktu. Tapınağın önünde kalın ve aşılmaz bir kapı duruyordu ve Syok'u kapının önünde durdurdum.

Kallirilerin burada olduğumu zaten bilmediğine inanacak kadar aptal değildim. Kapıları açıp açmayacaklarını ya da tıpkı orduların mesajlarında olduğu gibi beni de geri çevirmeye çalışıp çalışmayacaklarını merak ediyordum.

Kapıya tırmanmak yeterince kolay olacaktı. Bakışlarımı bitişikteki dağ boyunca takip ettim ve çok az zorlukla tırmanabileceğimi düşündüm. Ama önce iyi davranmaya çalışacaktım. Nassik'in sesi hâlâ zihnimde ağırlığını koruyordu.

Onlar hala Kakkari'nin rahibeleri. Ve bu Dothik değil, Serok.

"Ben Rath Serok'un *Vorakkar*'ıyım," diye haykırdım, sesim gür bir şekilde kapının üzerinden yükselerek tapınağın ön cephesine çarptı. "İçeri girmek ve *Seta Kalliri* ile konuşmak istiyorum. Dakkar'a karşı göreviniz budur!"

Altımda Syok ayaklarını yere vurdu. Sıcak mevsime girmiş olmamıza rağmen kuzey toprakları hâlâ çok soğuktu. Önümde, nefesim gümüş renginde buğulandı.

Bekledim. Ve bekledim.

Geçen her an göğsümde bir şeyleri çelikleştirdi. Söylentiler doğru muydu? Rahibeler -ve *Seta Kalliri*- sadece *Dothikkar*'ın çağrılarını mı cevap veriyordu? Tıpkı kralımız gibi ordulara sırtlarını mı dönmüşlerdi? Kralımız, *Dothikkar*'la uğraşmaktansa kendini şarapta boğmayı tercih ederdi.

Doğuda büyüyen tehdit, kendi şehrindeki huzursuzluk ve orduların yükselen gücünün tehdidi?

Dudaklarım acıyla büküldü. Onun kanını paylaştığımı düşündüm. Onun açgözlü, katil, korkak kanını.

"Öyle olsun," diye homurdandım, Syok'un üzerinden indim, ayaklarım buzla kaplı zemine çatırdayarak indi. "*Okkai*," diye emrettim *pyroki*'me. *Kal*.

Kılıcımın belimde olduğundan emin olduktan sonra, kapının duvarının çıktığı dağa doğru ilerledim. Kapı yol boyunca tek bir çizgi oluşturuyordu. Aklımın bir köşesinde buranın bir tapınak için korkunç bir yer olduğunu düşündüm, özellikle de savaş rahibelerin kapısına dayandıysa. Çıkmaz bir sokaktı. Kaçabilecekleri bir yer yoktu. Ordular kapıyı yıkabilirdi. Bir nehir gibi içeri dolabilirlerdi.

Tam dağa tırmanmaya başlamıştım ki - buz neredeyse elimi donduruyordu - bir *patlama* sesi duydum.

Çenemi sıkarak geri çekilmek için dağ duvarından atladım. Kapı geri sıyrılmaya başladığında etrafımda bir inilti yankısı duydum. Giriş kayarak açıldı. Önümüzde tapınağın ön kapısına kadar uzanan bir yol açıldı.

Görünürde kimse yoktu.

"*Jiria*," diye mırıldandım Syok'a, dizginlerinden tutup kapıdan yürüyerek geçirdim onu. İleride bir avlu vardı, zemin *Dothik*'in yolları gibi taşlarla döşenmişti. Syok'un toynakları taşların üzerinden geçerken takır tukur sesler çıkarıyordu.

Yine kuyruğumun dibi diken diken oldu. İzleniyordum.

Dikkatimi tapınağın ağır, altın kapısına çevirdiğimde, içeriden bir dizi kilidin açıldığını ve döndüğünü duydum. Sonra gıcırdayarak açılmasını ve esneyen bir karanlığa yol açmasını izledim.

Uzun boylu bir figür belirdi, rahibe cübbesi giymişti ve soğuğu uzak tutmak için omuzlarına beyaz bir kürk pelerin asmıştı.

Kadın benden çok daha yaşlıydı, ancak zaman onun güzelliğini azaltmamıştı. Yüz ifadesi sert, gözlerindeki bakış soğuk ve hesapçıydı. Sadece rahibelerin -ve *Dothikkar*'ın- bir *Vorakkar*'ın izni olmadan onunla göz göze gelmesine izin verilirdi. Ve onun altın gözleri ruhuma hançer gibi saplanıyordu.

Büyük kapının eşiğinde durdu. Önümde tapınağın girişine çıkan büyük bir merdiven uzanıyordu. Kırk ya da daha fazla uzun basamak

Nassik'in zirveye ulaştığında yorgunluktan takla atmasına neden olacak.

Syok'u okşadıktan sonra gözlerimi rahibeden ayırmadan onları yükseltmeye başladım.

"Ben Dakkar'a karşı görevimi biliyorum," dedi sesi, ben merdivenleri yarılarmışken. "Ve sen de seninkini biliyorsun, Rath Serok'lu *Vorakkar*."

Yanımda yumruklarım sıkılıydı.

"İşte bu yüzden buradayım," diye homurdandım, adımlarımı daha hızlı atarak. "Sana seninkini hatırlatmak için. Çünkü bunu unutmuş görünüyorsun *Seta Kalliri*."

Bu sözler onun gözlerini kırpmasına neden oldu. "Benimle bu şekilde konuşamazsın, *Vorakkar*. Burada olmaz."

Sırıttım. "Özür dilerim. Denemeler'e *katılmadan önce* korkak bir rahibeyle nasıl konuşulacağına dair dersi kaçırmışım galiba."

Bu onun nefesini kesti. Ya da belki de arkasından gelen bir soluktu. Diğer *kalliriler* de içerde miydi?

"Kimsin sen?" diye sordu *Seta Kalliri*, nihayet basamakların tepesine ulaştığında bakışlarını üzerime dikerek. Gözleri kılıcıma, kıyafetlerimin biçimine kaydı. "Horde kralına benzemiyorsun. Bir paralı askere benziyorsun."

"O dersi de kaçırmış olmalıyım," dedim kaşlarımı çatarak. "Nasıl bir *Vorakkar* gibi görülür. Ne kadar aydınlatıcı olmalı."

Her zaman bildiğim şekilde giyinmişim. Kalın, yıpranmış botlar, *Dothik'in* uçsuz bucaksız yollarında tepinmekten tabanları neredeyse düzleşmişti. Siyah deri çizmeler. Göğsümün üzerinde genişçe duran siyah bir tunik, yine de sırtımda *hâlâ* kaşınıyor gibi görünen yaraları tahriş etmeyecek kadar yumuşaktı.

Kılıcım kalçamdaydı. Diğer elimde bir sıra hançer. Saçlarım sırtımdan aşağı salınmıştı ama *Vorakkarların* genellikle taktığı boncuklar ve altın manşetlerle süslenmemişti.

Kelepçelerimi ona gösterdim. Bileklerimi saran geniş, sıcak altın. *Dothikkar*'ın Denemeleri tamamladıktan sonra, kulağına Serok'un oğlu olduğumu fısıldamadan dakikalar önce bana taktığı iddia zincirleri. Yüzündeki kanın çekildiğini görmek, kelepçelere her baktığımda gülümsememe yetecek kadar tatmin ediciydi.

"Tuniğimi de çıkarmamı ister misiniz?" Elim tembelce kılıcımın kabzasında dururken sordum. "*Dothikkar*'dan kalan yara izlerimi görmek ister misin?"

Denemelerin *bu* testi özellikle yorucuydu. Acıya aldırış etmemiştim. Ruhumu kemiren şey beni işaretlediği bilgisiydi.

Seta Kalliri, ki öyle olduğunu tahmin ediyordum, çenesini yukarı kaldırdı. "Ne arıyorsun *Vorakkar*?"

Güzel. İstedğim son şey bu kavurucu soğukta soyunmaktı. Bu düşünceyle sikim neredeyse büzüşüyordu.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" Ona gülümseyerek sordum. "Sana ulaşmak için gece boyunca yolculuk yaptım."

"Kakkari tapınağında hiçbir erkeğin kalmasına izin verilmediğini biliyorsunuz."

"Kalmayacağım," diye teminat verdim. Sesim çelik gibi sertleşti, "Ama konuşacağız. Konuşana kadar buradan ayrılmayacağım."

Seta Kalliri bana dikkatle baktı, çenesi gergindi. Daha da sıkarsa, küçük kemiklerin kırılıp kırılmayacağını merak ediyordum.

Cevabını seslendirmede ama kapıdan geri çekildi ve geçmeme izin vermek için yana döndü.

Tapınağın içine adım attığımda sanki başka bir dünyaya geçmiş gibi oldum. Soğuk ortadan kalktı. Sıcaklık tenime doğru aktı ve etimi karıncalandırdı. Arkamda ağır kapı gürültüyle kapandı ve sonra hiçbir şey duymadım.

Yalnız değildik. Tahmin ettiğim gibi, bir sıra rahibe avlunun ortasında dimdik duruyordu. *Kallirilerden* dördü diğerlerinden ayrı duruyordu ve onların Beş'in bir parçası olduğunu biliyordum. Baş rahibeler, *Seta Kalliri* - ve *Dothik*'teki *Laseta Kalliri*- hepsinin üzerinde *hüküm sürüyordu*.

Üstümde, tapınağın en tepesini görebiliyordum. Bir katedral tavanı. Tavana kadar uzanan arka duvarlar, gün batımının altın ışığının içeri dolmasına izin veren pencerelerle delik deşikti ve bu pencerelerden kuzey topraklarının geniş alanını görebiliyordum.

Güzel, yaldızlı bir yer.

Güzel, yaldızlı bir *kafes*.

Çünkü kuzeyin rahibeleri, Kakkari yemini ettiklerinde uzak tutuldular. Ayrı. Bu bana yalnız, acı verici bir varoluş gibi geldi. Asla bir aileye, kendi çocuklarına sahip olamazlardı. Seks yasaktı. Bir Kakkari rahibesine dokunmak, tanrıçanın kendisine tükürmek demektir.

Bu tapınağın adı *olan orala sa'kılan*, *Seta Kalliri*'nin ve seçtiklerinin bulunduğu yer olduğu için en kutsal yer olarak kabul edilirdi.

rahibelerin ikamet ettiği, aynı zamanda en izole yerdı.

Her zaman insanların arasında olmaya alışkındım. *Vorakkar* olmadan önce bile. *Yalnız kaldığım* çok az an vardı. Yine de burada, sonsuz sessizlik derimi kaşındırıyor ve kuyruğumu pürüzsüz mermer zeminde gezdiriyordu.

Sonra ses geldi.

Başım sağa, bir kumaş şakırtısının duyulduğu koridora kaydđ.

Başka bir figür belirdi ve *kallirilerdeki* tedirginlik dalgasını *hissedebiliyordum*.

İlginç, diye düşündüm, bakışlarımı pelerinli figüre dikerek. Yüzünün etrafında bir kukuleta vardı. Ağır pelerinin altından bir kuyruk görünüyordu. Bir Dakkari kadınına göre kısa görünmesine rağmen vücudunu koruyordu. Bir çocuk mu?

Nik, bu doğru olamaz. Rahibeler bir erkekle yatarlarsa tapınaktan atılırlardı.

Pelerinli figür avludaki bir sütunun yanında durdu. Bir sevgilinin okşaması gibi garip bir his omurgamda ilerledi ve sırtımdaki yaraların zonklamasına neden oldu.

Kim bu kadın? Merak ettim. *Ve neden kendini koruyor?*

Seta Kalliri'ye bakmak için döndüğümde, yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifadeyle ona bakıyordu. Ancak beni izlerken gördüğünde, maskesi yerine oturdu. Soğuk bir kayıtsızlık maskesi. Bana bakarken de hoşnutsuzdu.

"Konuş, Rath Serok'lu *Vorakkar*," diye emretti *Seta Kalliri* bana. "Ne kadar çabuk konuşursan, o kadar çabuk gidersin."

Sırıttım, yavaş ve durgun.

Pelerinli figürün ısılk çalarak küçük bir hava çektiğini duydum. "En sıcak karşılama için teşekkür ederim *Seta Kalliri*."

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Ioydu.

Bu oydu.

Etten kemikten.

Sıcak ve güçlü ve kibirli ve yakışıklı ve *gerçek*.

Pelerinimin altında kalbim hızla çarpıyordu. O kadar yüksek ve hızlıydı ki avludaki tüm Dakkari'nin duyup duymadığını merak ettim. Tenim vızıldayarak canlandı. Karnıma yayılan sıcaklık beni şok eden bir farkındalıktı.

Erkek - *Kalloma*'nın ona hitap ettiği şekliyle Rath Serok'un *Vorakkar*'ı - tekrar bana doğru baktığında, başımı eğdim, böylece kapüşonumun karanlığı beni daha da örtecekti. Yine de gözlerim onu hiç bırakmadı. Buna cesaret edemezlerdi.

Sanki açlıktan *ölüyormuş* gibi onunla besleniyorlardı. Daha önce hiç erkek görmemiştim.

Bu kadar yakından değil. *Bu kadar* yakın değil.

Hayatım boyunca tapınağa giren Dakkari erkeklerinden uzak durdum, bunlar genellikle vahşi topraklardan ya da *Dothik*'ten bize erzak -et, kürk ve diğer konfor malzemeleri- getiren ordulardan gelen *darukkarlardı*.

Benim kulemden, erkekler sadece yoldaki küçük lekelerdi. Ama bu erkek... bu *sürü kralı*...

Yüzünü tanıyordum. Vücudunu tanıyordum. Sesini bile tanıyordum.

Bu ses bana sanki hayatım boyunca duymuşum gibi tanıdık geliyordu ama yine de duymamıştım. Bir kez bile.

Saçları sırtından aşağıya doğru mürekkep şelalesi gibi akıyordu ama ipeksi tellerin arasında hiçbir süsleme yoktu. Neredeyse avlunun kapısı kadar geniş olan güçlü omuzları kalın, kaslı kollara açılıyordu. Siyah kürk postunun altında, dikişsiz ve lekesiz *Vorakkar* kelepçelerinin parıltısını gördüm.

Tuniği göğsüne yapışmış, ilginç kas çukurları ve vadileri bakışlarımı yakalamıştı. Güçlü, yontulmuş kalçaları dar pantolonlarla kaplıydı. İleriye doğru yürüdüğünde bir hançerin parıltısı ışıpta parladı, kürkünü silkip tapınağın ikinci katına çıkan mermer tırabzanın üzerine attı.

Kalloma'nın dudakları onun kürkleri üzerinde daraldı ama hiçbir şey söylemedi. Kakkari'nin Baş Rahibesi olmasına rağmen bir *Vorakkar'a* boyun eğmek zorundaydı. Sadece sürü kralları ve *Dothikkar*'ın kendisi *Kalloma*'dan daha fazla güce sahipti.

Yüzündeki bilmiş ifadeye bakılırsa, Rath Serok'un *Vorakkar*'ı da bunu biliyordu.

Sadece hafızamla bile çizebileceğim bir yüzdü. Gözlerinde altın ve kırmızı birbirine karışıyordu, daha önce gördüğüm hiçbir renge benzemiyordu. Sağ kulağının ucu tüm Dakkari'lerinki gibi sivriydi ama sol kulağının ucu kesikti. Düz ve küttü, sanki bir bıçak temiz bir şekilde kesmişti.

Acı verici, haksız yere yakışıklı olduğunu düşündüm. Drukkar'ın asil görünümüne sahipti ve yüksek elmacık kemikleri altın heykelinki kadar sağlam görünüyordu. Alt dudağındaki tek bir çizgi dışında yüzünde yara izi yoktu. Bu da onu sürekli sırtıyormuş gibi gösteriyordu; yüzünde mağrur, kibirli ve bilmiş bir ifade vardı.

Ona sonsuza dek bakmak istiyorum, diye düşündüm, bunu fark ettiğimde göğsümde bir sızı oluştu.

Kendimi ona gösterirsem, o da beni tanır mı?

Çok yakında gidecekti. Göğsümde batan bir hisle bunu kesin olarak biliyordum. Tıpkı onunla konuşmak istediğimi bildiğim gibi. Onu neden hediyemin çatlaklarında ve kıvrımlarında gördüğümü *anlamak istiyordum*.

Ve ona kalp taşlarından bahsetmek istedim. *Vorakkarların* sisle mücadelede tüm olasılıkları bilmeye hakları vardı. Bunu rahibeler kendilerine saklamamalıydı. Çünkü onlar da benim kadar emin olduklarında çok geç olabilirdi.

Ancak *Kalloma* ona yaklaşmama asla izin vermezdi. Önceki akşam kütüphanesinde bana söylediklerine rağmen, isteyerek değil.

"Konuş *Vorakkar*," diye tekrar emretti *Kalloma*, ama ses tonu son derece sabırlıydı. Yine de içten içe öfkeli olduğunu biliyordum. "Birazdan akşam duaları için kutsal alanda toplanmamız gerekecek."

Rath Serok'un sürü kralının gözleri bir bıçak gibi keskinleşti. O büyüleyici ama alaycı gülümseme gitmişti.

"On beş," diye mırıldandı, avluya doğru ilerlerken botları mermer zemine ağır ağır vuruyordu.

Boynunu geriye doğru uzatarak tam ortada durdu ve tavana doğru baktı. Kakkari-en sevdiklerimden biri çünkü denizin içinde, Drukar'ın Denizi'nde, dalgalar bacaklarına vururken duruyordu- heykeli sağındaydı. Yükselen kemerleri incelemeyi bitirdiğinde, bakışları spekülâtif bir şekilde tanrıça heykeline geldi.

Elini Kakkari'nin kalçasında gezdirirken *kalliris* çizgisinin sertleşmesine neden oldu. Hareketlerinde yavaş, yırtıcı bir zarafet vardı, sanki her adımını hesaplıyordu.

Ve gözlerimi ondan alamıyordum. Bir an bile. Görüşüm sallanmaya başladığında, nefesimi tuttuğumu fark ettim ve bir *hışırtyla* nefesimi bıraktım, bu da onun dikkatini tekrar bana çekti.

Gözleri öylesine yoğun ve dalgındı ki, bir an için kendimi onun önünde çıplak hissettim. Pelerinimi çıkardım ve gözlerine sundum. Sadece onun için.

Bir an için beni *görebildiğini* sandım.

Sonra bakışları tekrar *Kalloma*'ya kaydı ve neredeyse sütuna yapışacaktım.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyor?" diye sordu *Seta Kalliri*.

"Son birkaç sezonda orduların size ne kadar çok *thesper* gönderdiğini düşünürsek, bunu yapmalısınız."

O kadar çok mu? Diye düşündüm, dudaklarım inançsızlıkla aralandı.

"Peki kaç tanesine cevap verdiğini söylemek ister misin?" diye sordu elini Kakkari'den kaldırıp Baş Rahibe'ye bakarak. "*Orala sa'kılan*'ın Baş Rahibesi *Seta Kalliri*'nin bunca zaman boyunca *neden tek* bir parşömen parçasına birkaç kelime karalama zahmetine *katlanamadığını* bana açıklamak ister misiniz? Yoksa yalan söyleyip tek bir mesaj bile almadığınızı mı söylemek istersiniz?"

"Mesajlar alındı," dedi *Kalloma*, sesi sertleşerek. "Ama özellikle bu tapınakta, *kallirilerimin* önünde kullandığınız üsluptan hiç hoşlanmadım."

"Ve sis gezegenin üzerine yayılırken *karanlıkta bırakılmak* hiç hoşumuza gitmedi," diye homurdandı *Vorakkar* ve beni yerimden sıçrattı. "Kutsal tapınağınızda kilitli kalma *ayrıcalığına* sahipsiniz. Size ordulardan, *Dothik*'ten yiyecek geliyor. Kürkler. İvır zıvır. Yakıt. Hepsi hayatınızı rahat ettirmek için. Hepsi bu büyük yeri daha da büyük yapmak için. Ama orduların son aylarda neyle savaştığını biliyor musunuz? Oyun doğu topraklarını terk etti ve daha tehlikeli canavarları daha önce hiç işgal etmedikleri bölgelere itti. Karakollar *Ungira* ve *Polkunu* tarafından saldırıya uğradı. Hayatlar kaybedildi. Ölü Dağ yok edildi, onunla birlikte bütün bir Ghertun ırkı da. *Setava Terun* öldü ve onunla birlikte, toprak üzerinde güç elde etmek için hem insanları hem de Dakkari'yi kurban eden bir *sarkialar* meclisi de. Tüm bunlar olurken sis büyüyor. Her geçen gün. Yoluna çıkan her şeyi öldürüyor ve *acımasız*."

Avluda ağır bir sessizlik vardı. *Vorakkar Kalloma*'nın önünde durdu. Adam *Kalloma*'nın üzerinde yükseliyordu ve *Kalloma* onun gözleriyle buluşmak için başını geriye eğmek zorunda kaldı.

"Bunun için beni suçlamaya mı geldin?" diye sordu sessizce.

"*Nedenini* sormaya geldim," dedi. "Ben idealist bir aptal değilim *Seta Kalliri*. Elini sallayıp her şeyi yok edemeyeceğini biliyorum. Ama tarihimiz boyunca *Kakkari* rahibeleri her zaman *Dakkar* için *savaştı*. *Kakkari* rahibeleri birine değil, *herkese* hizmet ettiler. Eğer sisi nasıl defedeceğinizi bilmiyorsanız, bunu bize söylemeniz için basit bir mesaj yeterliydi. Bunun yerine zamanımızı boşa harcadık. Sahip olmadığımız zamanı."

Kalloma'yı en iyi ben tanırdım. Rath Serok'un *Vorakkar*'ının onu şaşırttığını bilecek kadar tanıyordum. Onu okuyamadı. Onu çözemedi.

Ve ben de yapamadım.

Ona, bazen bana baktığı gibi bakıyordu... sanki masasının üzerine yayılmış, çevrilmesi ve tekrar bir araya getirilmesi gereken eski bir kitapmışım gibi.

Kalloma'nın sesi, "Sisi nasıl durduracağımızı bilmiyoruz *Vorakkar*," diye geldi. Rath Serok'un yüzü değişmedi. Bunu zaten bildiğini fark ettim. "Ama seni temin ederim ki, istediğin cevapları bulmak için arşivlerde ve dualarda yorulmadan çalıştık."

"O zaman neden bize söylemiyorsun?" diye homurdandı, hayal kırıklığı her halinden belliydi.

İşte o zaman nedenini anladım. *Kalloma* mesajları neden benden s a k l a m ı ş t ı , neden beni karanlıkta bırakmıştı. Neden mesajlara cevap vermemişti?

yardım için yalvarıyorlar.

Benim yüzümden... diye düşündüm, elim sessiz bir inançsızlıkla ağzıma geldi.

Çünkü sise *beni* içermeyen bir çözüm bulmaya çalışıyordu.

O biliyor, diye düşündüm, öfke karnımda yanmaya başlarken kuyruğum titriyordu. *Sisi nasıl durduracağını biliyor*.

Kalloma bulduğu çözümden, Kakkari'nin ona verdiği çözümden hoşlanmamıştı. Ve bunun tek bir nedeni vardı.

Ben.

Mantıklı olan tek şey buydu. Dünkü tuhaf sözlerini, son birkaç aydır yüz hatlarında gözlemlediğim korku ve yılgınlık ifadelerini açıklayan tek şey buydu. Sanki zamanın tükenmekte olduğunu biliyordu.

Bir keresinde *Kalloma* bana birini Kakkari'yi sevdiğinden daha fazla sevebileceğini hiç düşünmediğini söylemişti. Ama sonra o sevgiyi bende bulmuştu. Benim için. Kızı, hiç kızı olmasına izin verilmemiş olmasına rağmen.

Beni korumak için görevine sırtını döndü. Beni korumak için Dakkar'a sırtını döndü.

Ve eğer biri bunu öğrenirse, unvanı elinden alınırdı. Tapınaktan, hayatının işinden ve hayatının amacından sürgün edilirdi.

Şimdi kapısında bir *Vorakkar* vardı ve bu keşfe yol açabilecek tüm doğru soruları soruyordu. Bunun olmasına izin veremezdim.

O zaman ona istediğini ver, diye düşündüm.

Bir cevap.

"Sisi nasıl durduracağımı biliyorum."

Ben daha iyi düşünmeden kelimeler dudaklarımdan döküldü.

Kalloma'dan titreyen bir nefes geldi ve sesimle birlikte *kalliris* çizgisinin de değiştiğini hissettim. Avala dudağını ısırarak bana endişeli bir bakış fırlattı ama ona aldırış etmedim.

Rath Serok'un *Vorakkar*'ı bakışlarını bir kez daha üzerimde yoğunlaştırdı. *Seta Kalliri*'nin yanından geçti ve sonra sanki unutulmuş gibi onun etrafından dolaştı.

"Söyle bana, *Kalles*," diye emretti Horde Kralı, yaklaşırken botları mermeri dövüyordu. *Bana* yaklaştığı gibi. Ama en azından dikkati *Kalloma*'nın üzerinde değildi. "Bana ne bildiğini söyle."

Gergin bir nefesle ama kararlı ellerle uzandım ve kapüşonumu yüzümden geriye doğru ittim. Kendimi ona gösterdiğimde omuzlarımdan ağır bir şekilde düştü.

"Nik," diye ısırdı *Niva Kalliri*.

"Beyla," diye haykırdı *Kalloma'nın* sert sesi. "Onu kulesine götürün. *Şimdi*."

Yüzümü görünce Rath Serok'un *Vorakkar*'ı durdu. Ölümçül bir şekilde hareketsizleşti, bakışları daralmadan önce genişledi.

"Kimsin sen?" diye homurdandı, gözleri yüzümde gezinirken sanki ona cevap verecekmiş gibi *pelerinle* örtülü bedenimin üzerinde dolanıyordu. "Ben-sen..."

Sivri dilli *Vorakkar* ne diyeceğini bilemiyor mu?

Sorusunu duymazdan geldim. Kalbim boğazımda güm güm atıyormuş gibi hissediyordum. Hayatım boyunca hiç bu kadar gergin ya da heyecanlı olduğumu sanmıyordum. Uzuvarım ağırlıksız hissediyordu.

"Kalp taşları," dedim. "Beş tanesi." "Beyla!" diye emretti *Niva Kalliri*.

Tapınağın bekçisi bir anda ortaya çıktı ve bileğimi yakaladı, beni sürüklemeye başlarken sürü kralının gözleriyle karşılaşmaya cesaret edemedim.

Omzumun üzerinden ona bakarak, "*Rivalla lo'kilan*. Hepsini kullanmalısın."

O altın kırmızısı bakışlar ruhumu dağlar gibiydi ve artık göremeyene kadar gözlerini tuttum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YEDİNCİ BÖLÜM

"Görünüşe göre Dakkar'dan yardımından çok daha fazlasını esirgiyorsun *Seta Kalliri*."

Gözlerim karanlık koridorda kadının kaybolduğu yere yapışmıştı.

Beni hayrete düşüren bir kadın.

Dilimin düğüm düğüm olmasına neden olan ve ancak şimdi gevşeyen bir kadın.

O da kim? Düşündüm. Ve beş kalp taşı hakkında ne demek istedi?

Sertçe yutkunarak, uzuvlarımda beni ele geçiren ağırlığı silkeleyerek Baş Rahibe'ye döndüm.

Yüzündeki ifade ancak korku olarak tanımlanabilirdi, ancak bunu telaşla maskeleyemeye çalışıyordu. Bunun için ona neredeyse saygı da duyabilirdim.

"Ne o a Yarı Dakkari, *yarı-vekkiri* kadın yapıyor arasında *orala sa'kılan* rahibeleri?" Yüz hatlarını inceleyerek sordum.

Çünkü onun ne olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Melez bir dişi.

Ve büyümüş. Bu olaydan kısa bir süre sonra doğmuş olmalı. *vekkiri* ilk olarak Dakkar'a yerleşti. Neredeyse otuz yıl önce.

Ve burada, ilk melez çocuğun Rath Kitale'nin *Vorakkar*'ı ve onun insan *Morakkari*'sinden olduğunu düşünmüştük.

Seta Kalliri çenesini yukarı kaldırarak, "O bir Dakkari," dedi. "Her zaman öyleydi."

Beni aptal yerine mi koydu?

"Kimin kızı bu?" Sonra ben sordum. "Sizinkilerden biri mi?"

Kallirilerin sırasından bir soluk yükseldi. Bu, yüzünde öfke dolu bir ifade olan İkinci Rahibe'ydi.

"Kakkari'ye olan yeminimizi sorgulamaya nasıl cüret edersin? Hem de kendi tapınağında?" diye sordu bana, kelimeleri tükürerek.

"O benim kızım," dedi *Seta Kalliri*, sesi yüksek ve netti, avlunun uçsuz bucaksız genişliğinde çınılıyordu. Ses tonunda bir parça gurur sezmiş miydin? "Kan bağım olmasa da. Yeminim asla bozulmadı."

Dothik'te bir *kalliri* iken kendisi ve yüksek soylu bir aileden gelen bir oğul hakkında söylentiler olmasına rağmen mi? Neredeyse *Seta Kalliri* unvanına mal olacak söylentilere rağmen mi? Yoksa kardeş rahibeleri bunu bilmiyor muydu?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak homurdandım ama aklım hâlâ kadında kalmıştı.

"Yani doğumundan beri onu bir sır olarak sakladın. *Dothikkar*'ın bakmaya tenezzül etmeyeceğini bile bile onu bu donmuş tapınakta sakladın. Ama onun gibi başkalarının da olduğunu bilmiyor musun?" diye sordum. "Diğer melezler mi?"

Seta Kalliri doğruldu ve gözlerini benimkilere dikti.

"*Neffar*?" diye sordu sessizce.

Boğazımdan küçük bir kahkaha yükseldi. "Onunla konuşmak istiyorum," dedim.

Baş Rahibe hemen, "Böyle bir şey söz konusu olamaz," dedi. "O zaman kalp taşları hakkında ne demek istedi?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Görünüşe göre pazarlıkta bir çıkmazdayız," dedim, ses tonum yumuşaktı, güneşin son ışınlarının ufukta kaybolduğunu görüyordum. Dışlerimi göstererek gülümsedim. "Ve tanrıçanız sizi kutsal alanınızda bekliyor."

Seta Kalliri sertçe yutkunmadan önce gözlerini kırıştırdı. Ama gözlerinde bir bakış vardı, tanıma gibi görünen bir bakış. Kısa sürdü. Küçük bir parıltı ve sonra kayboldu. "Serok soyunu hiç duymadım. Senin soyun nereden geliyor?"

"Beni farklı bir soydan tanıyor olabilirsin *Seta Kalliri*. Babamın soyundan," dedim ona, gülümsemem daha da genişleyerek. "*Dothik*'te eğitim aldığınızı düşünürsek."

Bu sözler üzerine nasıl uygun görürse öyle düşünmesine izin verecektim. Kaşlarını çattı, beni tanımaya çalışıyormuş gibi gözlerini

kırpıştırdı.

"Ama rahibelerin kurallarını biliyorum," diye mırıldandım başımı eğerek. "Hiçbir erkeğin tapınağın içinde uyumasına izin verilmez ve bu yüzden ben dışarıda uyuyacağım. Dediğim gibi, *her şeyi* öğrenene kadar buradan ayrılmayacağım. *Pyroki*'m için yiyecek ve su çok makbule geçer."

Seta Kalliri sonunda "Yakınlarda uyuyabileceğin bir mağara var," dedi. Sesinde küçük bir rahatlama vardı, sanki en azından bu gece için gitmemi istiyordu. Böylece yeniden toparlanabilecek ve beni uzak tutmak için yeni hikâyeler ve yalanlar uydurabilecekti. "Sen ve *pyroki*'n. Beyla'yı erzakla birlikte göndereceğim."

"Kızınızı kuleye kilitledikten sonra geri döndüğünde," diye sözünü bitirdim.

Seta Kalliri'nin gözleri öfkeyle parladı ama öfkesini dizginledi. "*Lik Kakkari srima tei kirtja*, Rath Serok'un *Vorakkar*'ı. Dinlendirici bir uyku çek. Sabah seni tekrar göreceğimden eminim, eğer ayaz seni kaçmaya zorlamazsa."

"Muhtemelen bu gece bunun için dua edeceksin, değil mi *Seta Kalliri*?" Kürkümü tırabzandaki yerinden sürükleyerek onun yanından geçerken ciddi bir şekilde mırıldandım. Avluya karanlık hızla çöküyordu. Ona sırtımı döndüm, gözlerim kapıya kilitlendi. "Ama sizi temin ederim ki kuzey topraklarındaki bir mağaradan çok daha kötülerine katlandım."

Dışarıda uyumaya hiç niyetim yoktu ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Bir enerji seli yanımdan hızla geçti ve kapı aceleyle açıldı, beni duraklattı. Ama ne yaptığını biliyordum. Bana gücünü hatırlatıyor. Kiminle böyle küstahça saygısızca konuştuğumu hatırlatıyor.

"Seninle aynı yeteneklere sahip insanlar var *Seta Kalliri*," dedim. Arkamdan küçük bir hava girişi geldi. "Yani beni onlarla şaşırtmayı düşünüyorsan, bu daha önce görmediğim bir şey değil."

Bununla birlikte, açık kapıdan çıktım. Kapı büyük bir *gürültü*yle arkamdan sıkıca kapandı. Buz gibi soğuk hemen yanaklarımı kırbaçladı ve parmaklarını kalın kürklerimin arasından geçirdi.

"*Vok*," diye tısladım, merdivenlerden inerken soğukun kemiklerime sızmaya başladığını hissettim.

Buna alırsam iyi olur, diye kendimi sessizce çelikleştirdim. Uzun bir gece olacaktı.

Ne de olsa tırmanmam gereken bir kule vardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

K *Alloma* bana çok kızdı. Doğal olarak. Ama bağıırıp çağırın biri değildi. Akşam namazından sonra kulemin önüne geldiğinde, sessiz hayal kırıklığı karnıma bir huzursuzluk çökmesine neden oldu.

"Bunu neden yaptın Kara?" diye sordu bana usulca, odamın eşiğinde duruyordu ama içeri adım atmadı. "Bunu yaparak sadece kendini değil, hepimizi riske attın."

"*Nik*, seni *kurtarıyordum*," dedim, karnımdaki öfke kıvılcımının yeniden alevlendiğini hissederek.

"*Neffar*?" diye homurdandı, kaşları çatılmıştı.

"Yalan söyledin," diye fısıldadım, dikkatimi dağıtmak için Bekkar'ın kitabını kopyalamaya başladığım masamdan kalkarak. "Hepsine yalan söyledin. Ve ben nedenini biliyorum."

Kalloma sessizleşti, beni dikkatle izliyordu.

"Bunca zamandır sisi nasıl durduracağını biliyordun, değil mi? Ordulara nasıl yardım edeceğini," dedim, umutsuzca bunun yanlış olmasını istiyordum. "Ve sen hiçbir şey yapmadın."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi *Kalloma*. "Ve bundan sonra çok dikkatli konuş, Kara."

"Bu doğru mu?" Yüzümü ona dönerek, çenemi kararlılıkla ayarlayarak talep ettim. "Ne gördün? Kakkari sana ne gösterdi de bu kadar korktun?"

Kalloma konuşmayı reddederek penceresinden dışarı baktı. Bana bir cevap vermeyeceğini anlamadan önce uzun süre bekledim.

"Gitti mi?" Onun yerine ben denedim.

"Bu gecelik, *Iysi*," diye ısırıldı *Kalloma*.

Ama geri dönecek, söylenmeyen şey buydu.

"Bu o," dedim ona. "Gördüğüm o. Her zaman gördüğüm."

Dudaklarını birbirine bastırmasına bakılırsa, bunu çoktan anladığını varsaymıştım.

"Bunu bile bile, beni onunla konuşmaktan alıkoyabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordum. "Çünkü o *burada*. Ve bence içten içe, engellemeye çalıştığın şey için artık çok geç olduğunu biliyorsun."

Kalloma sanki suratına bir tokat atmışım gibi baktı. Yüzü soldu ve sonra gözlerini kapattı, kendini sabit tutmak için elini kapıma uzattı.

"Sen *benim* kızsımsın Kara," diye gürledi sesi. "Ve ben seni her zaman güvende tuttum! Her zaman seni korumaya çalıştım. Görevime aykırı olsa da, seni her zaman *ilk sıraya* koydum."

Alabileceğim en büyük itiraf buydu.

"*Orala sa'kılan*'ın düşmesinin sebebi olmak istemiyorum, *Kalloma*," dedim ona, göğsümü yırtan bir ıstırapla. "*Senin* düşmenin sebebi olmak istemiyorum. Bu şekilde değil. Asla böyle değil."

Derin, ürpertici bir nefes aldı.

"Ben artık çocuk değilim," dedim ona. Bariz bir noktaydı ama bazen unuttuğumu hissediyordum. "Yine de bana çocukmuşum gibi davranıyorsun. Bu tapındaki bazı rahibelerden daha yaşlıyım ve Beyla'nın beni bir odadan *sürüklemesini* sağlıyorsun. Hayatta sahip olduğun her şeyi deneyimlememiş olabilirim. Ama istemediğim için değil. Çünkü sen buna *izin vermedin*. Beni sonsuza kadar karanlıkta tutamazsınız."

Kalloma'nın omuzları çöktü. Yüzündeki çizgilerde yorgunluğu görebiliyordum. Son zamanlarda hiç uyumamış mıydı?

"Her ne geliyorsa..." Ona yaklaşırken ses tonumu yumuşatarak, kollarımı boynuna dolayarak sıkıca sarıldığımı söyledim. Onun kolları da bana sarıldı ve yüzümü boynuna bastırarak teninin o tanıdık, rahatlatıcı kokusunu içime çektim. "Benden her ne saklamaya çalıştıysan, bundan korkmuyorum. Bunun benim amacım olduğunu söyledin. Öyleyse bana ne olduğunu söyle. Bana ne gördüğünü söyle. Kakkari'nin sana ne gösterdiğini söyle. *Hazırla beni*."

Kalloma kucağımdan çekildi. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu ve bakışlarındaki çığ acıyı gördüm. Boğazıma bir yumru oturdu.

Bana "Bana iki yol gösterdi" derken sesi düzensiz bir fısıltı gibiydi.

"Anlat bana."

"Bana seni ölüme götüren bir yol gösterdi Kara. Ne zaman uyumaya çalışsam hissettiğim acı dolu, uzun bir ölüme."

Sözleri iliklerime kadar işlerken dudağımı ısırarak bir adım uzaklaştım. Şüphelendiğim gibi oldu.

"Peki ya diğeri?" Ben sordum.

"Diğeri sizi buradan sonsuza dek uzaklaştırır. Bir daha asla dönmek üzere," dedi. Hüzünlü de olsa gülümsedi. Gözlerinden yaşlar süzülürken şaşkınlıkla izledim ama gözlerini çabucak kırpıştırdı. "Ve yine de, gitmen için umutsuzca dua ettiğim yol bu. Kakkari'nin seni yönlendireceği yol."

"Yollar değiştirilebilir," dedim sessizce. "Bunu sen de biliyorsun."

"Belki," dedi sessizce, küçük bir gülümsemeyle yanağımı okşadı. Yüzündeki ifadeden buna inanmadığını anladım. Kakkari ona her ne gösterdiyse... bu onu sarsmıştı. "Elbette."

Ölümü hiç bu kadar düşünmemiştim. *Orala sa'kılan*'dan ayrılma isteğiyle -Dakkar'ı, orduları, karakolları, *Dothik*'i, Drukkar'ın Denizi'ni, Bekkar'ın sefer yolunu, *Trikki*'yi görme isteğiyle- o kadar meşguldüm ki ölüm... önemsiz görünüyordu.

Şimdi, bir anda, onunla yüz yüze geldim. Ona bakıyordum.

Ham, ağrıyan bir huzursuzluk yükseldi. Bazı açılardan korkumdan daha büyüktü.

Dehşetimi *Kalloma*'ya göstermedim. Öleceğim için değil. *Hayatı* deneyimleyemeden öleceğim için dehşete kapıldım.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedim usulca.

Kalloma bana dikkatle baktı. Muhtemelen acı dolu, uzun bir ölüm ihtimalini duyduktan sonra iyi olup olmayacağımı merak ediyordu. Bundan sonra herhangi biri iyi olabilir mi?

"Şimdi *Niva Kalliri* ile görüşmeliyim," dedi bana. "Misafirimiz hakkında konuşmak için. Ama uyumadan önce gelip seni kontrol edeceğim."

"*Nik*," dedim, sesimin çok aceleci çıkmamasını umarak. "*Nik*, sen dinlen, *Kalloma*. Lütfen bu gece biraz uyumaya çalış. Benimle ilgili tüm düşünceleri

zihninizi ve vücudunuzun kendini yenilemesine izin verin."

Gözleri yanımdan geçip küçük kulede gezindi. Bakışları masamın üzerinde duran eski, açık cilde odaklandı, gerçi cilde özen göstermişim. Parşömen sayfalarımı ve yanlarındaki *kreki* mürekkebi kabını gördü.

Yığının büyüklüğünü görünce, "Neredeyse bitirmişsin," diye yorum yaptı. "Çabuk bitir, *rei kassiri*. Böylece gittiğinde her zaman evinden bir parçan olacak."

Gittiğinizde.

Bu sözler beni heyecan, endişe ve ıstırapla doldurdu. Çünkü *Kalloma*'ya veda etmeyi asla hayal edemezdim.

Başka bir şey söylemeden gitti ve ben kapımın eşiğinde durdum, karanlık, dairesel merdivene baktım, onu artık göremesem de geri çekilen adımlarını dinledim.

Alt kata ulaştığında, alnımı ağır çeliğe bastırmadan önce kapıyı kapattım. Etime karşı serindi.

Sırtımı serin bir esinti karşıladı ve elbisemi ayak bileklerimin etrafında hafifçe döndürdü. Bu da iyi hissettirdi. *Lomma*'yla konuşmam sırasında kendimi aşırı sıcak hissetmişim. Onun arkasından iş çevirdiğim için kendimi kötü hissettim. Ama tapınaktan gizlice çıkmam gerekse bile Horde Kralı ile konuşmam gerekiyordu. *Kalloma* buna asla izin vermeyebilirdi ama kalp taşları hakkında açıklama yapmalıydım ve-

"Hiç gitmeyecek sandım," dedi karanlık, kadifemsi ses. "Orada soğuktan donuyordum."

Boğazımdan hırıltılı bir nefes çıktı ve arkamı döndüm.

Orada, kesinlikle kapalı olan açık penceremden içeri süzülen Rath Serok'un sürü kralı duruyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

THızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak ve kısmen de şaşkınlıkla, "Buraya nasıl çıktın?" diye mırıldandım.

Vorakkar pencere pervazımdan atladı. Bu sırada saksıdaki buz bitkilerimden herhangi birini devirmemiş olmasının bir mucize olduğunu düşündüm ama bu kadar büyük biri için şaşırtıcı derecede zarifti.

Benim kulem tapınağın en yüksek tepesiydi. Kürkünden sıyırdığı buza ve ellerini ısıtmak için hemen titreyen ateş leğenime koşmasına bakılırsa, *saatlerdir* tırmanıyor olmalıydı. Muhtemelen avludan ayrıldığından beri.

"*Tırmandın mı?*" Fısıldadım.

"Başka nasıl olacak, *Saila?*"

Geriye çekildim, boynumdan yukarıya doğru sıcak bir kızarıklık aktı.

Saila, sevgilim demekti. Yumuşak bir isimdi. Aşıklar için.

Her ne kadar kayıtsızca ve umursamadan söylüyor gibi görünse de dudaklarından dökülen bu sözler çok hoşuma gitti.

Bir adım geri atınca kapının soğuk çeliğinin sırtıma bastırıldığını hissettim. Üzerimde sadece gece elbisem vardı. Çok inceydi ve soğuk omurgamla buluştuğunda titredim. *Kalloma*'nın yatmaya gittiğini düşünmesini istemiştim çünkü akşam dualarından sonra kuleye geleceğini biliyordum. Ama şimdi kıyafetlerimi değiştirdiğime pişman olmuşum.

Sürü kralının gözleri parladı. Bakışları vücudum boyunca aşağıya indi ve meme uçlarımla sertleşmiş tepelerine değdiğinde boğazının titremesini izledim. Dudaklarından keskin, hırçın bir ses çıktı.

Burada olmamalı, diye düşündüm, kalbim hızla çarpıyor, yanaklarım alev alev yanıyordu. *Eğer*

Kalloma hiç öğrendi...

"Sen bir *kalliri* misin?" diye homurdandı, gözleri benimkilerle buluştu. "Ne?"

"Sen bir rahibe misin?" diye merak etti, elleri hâlâ soğuk olmalı ve kürkünün üzerindeki buzlar daha yeni çözülmeye başlamış olmalı ki ateşin etrafından dolanarak yere damlıyordu. Onun yerine bana yaklaşıyordu. "Kendini Kakkari'ye adadın mı? Çünkü şu anda çok uygunsuz düşünceler içindeyim ve eğer bir rahibe *olsaydın...* bu tüm haftamın en büyük hayal kırıklığı olurdu, *saila.*"

Zaman kazanmak için "Sadece tüm haftan mı?" demekten başka bir şey gelmedi aklıma.

Sırıttı ve karnımda sıcak bir kayma hissettim. Omuzlarının genişliği görüş alanımın tamamını kapatıyordu. Yatağımı, masamı ya da geldiği pencereyi göremeyinceye kadar yaklaştı.

Sadece o.

"Bütün ayım," diye düzeltti. "Ama bir haftayı bile iltifatların en büyüğü olarak kabul etmelisin, *saila*, çünkü *çok* zor bir hafta geçirdim."

Geç de olsa, izin vermediği sürece bir sürü kralının gözlerinin içine bakmanın yasak olduğunu hatırladım. Yine de başka tarafa bakmadım. Sanki bedenimin dışındaydım. Gerçek gibi hissetmiyordum. Onunla kanlı canlı konuşmak gerçek değildi. Bir an için, yeteneğimin çatlaklarına kaymış olduğumu düşündüm. Uykuya mı dalmıştım? Yoksa uyanık mıydım? Bazen emin olamıyordum.

Ama o *buradaydı*. Önümde duruyordu. Kokusunu alabiliyordum. Sevdiğim her şey gibi kokuyordu. Eski kitaplar. Güneyden gelen keskin bir esinti. Ve parmaklarımın arasından süzülen toprağın hamlığı.

Bu yeniydi. Onu daha önce hiç koklamamıştım, değil mi? Yüzünü, sesini biliyordum ama bunu bilmiyordum. Şu ana kadar.

Eli kapıya dayandı, başımı içeri hapsetti ve kokusuyla beni daha da sardı. Her tarafımı sarmıştı. *O her tarafımdaydı*. Ondan sızan sıcaklık, beni mümkün olduğunu düşünmediğim şekillerde ısıtıyordu.

Yine de ürperdim. Bunu görünce gülümsemesi genişledi.

"Sen bir *kalliri* misin?" diye tekrar sordu, sesi daha sertleşti, derinleşti.

"*Nik,*" diye cevap verdim. "Değilim."

Sanki cevabımı bekliyormuş gibi dokunuşu o anda geldi. Güçlü eli kalktı ve çenemi kavradı. Neredeyse nefesim kesiliyordu. Aklımın bir köşesinde, ilk kez bir erkekle konuştuğumu fark ettim. Biri tarafından hiç dokunulmamıştım. Hiç böyle dokunulmamıştı.

Dehşete kapılacağımı, olduğum yerde titreyeceğimi sanmıştım. Bunun yerine, bir *Vorakkar*'ın gözleriyle cesurca karşılaştım ve kaçmak yerine daha da yaklaştım.

"O zaman sana bir bakayım, *saila*," diye gürledi Rath Serok usulca.

Parmaklarının uçları sert ve nasırlıydı. Dokunuşu nazık olsa da, bu nasırlar derimi sıyrıyordu ama bu hissi önemsemiyordum. Tamamen yüzüne, beni inceledikçe yüzünde parlayan tuhaf ifadeye odaklanmıştım.

Çünkü yaptığı şey buydu. Benimle ilgili her ayrıntıyı hafızasına kaydettiğini hissediyordum. Belki de daha önce hiç melez görmediği içindir? Yoksa beni yerleştirmeye mi çalışıyordu? Onun bana olduğu kadar ben de ona tanıdık geldiğim için mi?

"Beni tanıyor musun?" Fısıldadım, daha iyi düşünmeden önce soru ağzımdan kaçtı.

Kaşları çatıldı. Neredeyse sorduğuma pişman olacaktım çünkü eli çenemden kaydı, onun yerine kalçamın çıkıntısına geldi. Beni orada tuttu, yerimde kalmamı sağladı. Kaçıp gitmemden mi korkuyordu?

"Yapmalı mıyım?" diye karşılık verdi.

Sıcak avuçları ince elbisenin içine sızdı. Bir uyarılma seli başımı döndürdü. Erkeklerle olan deneyimsizliğime rağmen, *kalliriler* arasında cinsel arzu gizli değildi. Bir başkasıyla yatmalarına izin verilmese de, kendi ihtiyaçlarını karşılamamanın güç ve gurur verici olduğuna inanıyorlardı. Kişinin bedeniyle kurduğu özel bağ, Kakkari'ye olan bağını daha da güçlendiriyordu.

Cinsel arzuya yabancı değildim. Bekkar'ı kalçalarımın arasında hayal ederken kaç gece Lessa gibi davranarak yatağa uzanmıştım? Güçlü savaşçı kral, ona duyduğu şehvetle çözülmüştü? Kaç kez seks ve çiftleşme hikayelerini okudum? Ve düşman ordularının eski yöntemlerle eşlerini almalarına dair eski hikayeleri? *Kassikari* geleneği.

Kalloma'nın kütüphanesinde bu konularla ilgili en iyi kitaplar vardı ve seksin ne olduğunu bilecek yaşa geldiğimden beri onları okuyordum.

"Çünkü daha önce tanışmadığımızı biliyorum," diye devam etti. "Seni hatırlamam gerekirdi."

Hayal kırıklığı içimi kapladı, ancak daha fazla soru sormama neden oldu. Yine de, "Burada olmamalısın." dedim.

"Ve yine de buradayım," dedi, o sırtış çıldırtıcıydı. Kısa bir süreliğine öne doğru eğilip başını boynumun hemen üzerinde duracak şekilde indirdiğinde nefesimi tuttum. Beni kokluyor muydu? Kalçamdaki eli daha da sıkılaştı. "*Kalliriler* beni burada bulursa ne olur?"

"Tapınaktan sürgün edilirsin," dedim hemen. "O zaman beni bulamayacaklarından emin olalım," diye cevap verdi kolayca. Gerçekten de sivri dilli bir *Vorakkar*.

Onu tanıyor olabilirdim ama gerçekten tanımıyordum. Beni kapıma sıkıştıran erkek hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum.

"Her şey için bir cevabın var mı?" Geri çekildiğinde gözleriyle buluşarak merak ettim.

"Tipik olarak, *lysi*," diye mırıldandı. "Ve eğer bulamazsam, o zaman kendiminkini yaparım" diye ekledi.

Yutkunarak elinden kurtuldum ve tepki veremedi kolunun altına girdim.

Yatağımın üzerine serilmiş ince kürklere uzanarak onları omuzlarıma sardım, kollarımın çıplaklığını ve göğüslerimin belirgin hatlarını kapattım.

Sürü kralı beni izlemek için döndü. Kapıma yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken hareketleri tembel ve yavaştı.

Ateş leğeninin yanında dururken, sıcaklığın yanımda kucaklaştığını hissettim. "Tapınak duvarlarının tamamını tırmanmak gereksizdi. Bu gece gelip seni bulacaktım."

Güldü, alçak sesle ve derinden. "Ama seni etkilemek için çok çalıştım, *Saila*. Başka hangi erkek seni bir kez daha görebilmek için kulene tırmanır ki? Ayrıca o karanlık, küçük mağarada pek sıcak olmazdık."

Kelimeler kafamı karıştırdı. Neredeyse *alay eder gibiydiler*.

"Kimsin sen?" Sessizce sordum.

Kahkahası azaldı. Hafifçe yana kaydı. "Rath Serok'un *Vorakkar*'ı. *Sen de kimsin?*"

Bu da garipti.

"Dakkar'ın tarihinde bu isme hiç rastlamadım. Ve sürü kralları genellikle uzun ata soylarından gelirler, değil mi?"

Çenesindeki bir kas sıçradı ve bunun büyüleyici olduğunu düşündüm. Ancak onu incelediğimi görünce dudakları kıvrıldı ve kası yumuşadı.

"Seni temin ederim *ki Saila*, ben çok uzun bir kral soyundan geliyorum." Yine o alaycı tonu duyunca kaşlarım çatıldı.

"Sık sık eski tarihleri mi inceliyorsun?" diye sordu bana bakarak. Sonra kapıyı iterek tekrar bana doğru adım attı ve bu sadece kalp atışlarımı hızlandırmaya yaradı.

"Burada okumaktan başka yapacak pek bir şey yok," diye yanıtladım onu.

"Peki ya kendi hattın?" diye sordu, önümde durduğunda başını yana eğerek.

Kuyruğumu kaldırdım ve ellerimin arasına aldım. Saçımda bir düğüm vardı, bu yüzden nasıl cevap vereceğimi düşünürken onu nazikçe çözdüm. *Vorakkar* tüm bunları niyetli gözlerle izliyordu ve bunu fark ettiğimde telaşlandım.

"Annem insandı. Babam Dakkari," dedim ona kuyruğumu bırakarak. "İkisini de hiç tanımadım. Ben burada büyüdüm. Tek bildiğim *orala sa'kılan*."

"Ve seni kızı olarak kabul eden *Seta Kalliri*'ye sahiptin," diyerek sözlerini tamamladı.

"*Lysi*," diye fısıldadım, bir suçluluk dalgasının üzerime çöktüğünü hissettim. Bir erkeğin tapınakta kalmasına izin verdiğim için bana çok kızacaktı, özellikle de onun haberi olmadan. Ama bu sadece bana en başta neden onunla konuşmam gerektiğini hatırlatmaya yaradı. "Sis hakkında konuşmalıyız. Neden burada olduğun hakkında."

"Kalp taşları hakkında bir şeyler söylemişsin," dedi. "Bana ne demek istediğini söyle."

O nazlı, alaycı, büyüleyici ses tonu gitmişti. Onun yerine sert bir ses vardı. Cevap bekleyen bir *Vorakkar*'ın sesi. Bu değişim de çok ani olmuştu.

"Bu sisin daha önce de yaşandığına inanıyorum. Ya da en azından bir versiyonunun," dedim ona.

"Diğer rahibeler de bunu biliyor mu?"

"İkna olmuş değiller," diye itiraf ettim. "Ama biliyorum ki *Seta Kalliri* bana inanıyor."

"Çünkü o senin annen," diye alay etti ve kısa bir süreliğine benden uzaklaşıp kulemin etrafına baktı. Gözleri masamın üzerindeki Bekkar'ın geçmişine takıldı.

"*Nik*," dedim. "O yüzden değil."

Masama doğru ilerledi ve önce kitaba, sonra da yanındaki parşömen yığınlarına baktı.

Birini kaldırdığında dudağımı ısırđım ve "Lütfen bunlara dikkat et" dedim. Dönen gözleri beni kesmişti. Burun deliklerinden bir huff çıktı ve ince kâğıdı yavaşça yerine koydu. Geçen yıl parşömen bulmak zor olmuştu.

Dothik'ten aldığımız son teslimat aylar önceydi. Yiyecek stoklarımız azalıyordu. Yeraltının derinliklerinde yetiştirdiğimiz mahsuller, uygun bir karneyle bizi geçindirmeye yetiyordu. Et stoğumuz da azalıyordu, ancak gezegenin başkentinden gelen mesajlar bize daha fazlasının yolda olduğunu söylüyordu.

Bize giden yol.

Geçen yıl hiçbir ordu bize gelmemişti.

Bu yüzden tapınakta parşömen artıkları aramaya başladım. Bulabildiğim her şeyi. Kitabı bitirmeye yetecek kadar vardı ama zar zor.

"Nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bu sis tam olarak neydi?"

"Kıtlık vardı," diye bilgilendirdim onu.

"Kıtlık," diye tekrarladı. "*Vok, kalles*, sisin ne olduğunu anladığınızı sanmıyorum. Ne *yaptığınızı*. Gücünüzden beslenir ve zayıf olduğunuzda sizi öldürür."

"Tıpkı bir kıtlık gibi," diye karşı çıktım, kaşlarımı çattım, nefesinin altında homurdandığında küçük bir zafer kazandığımı hissettim. "Toprakta bir veba vardı. Onu kırmızıya çevirdi ve tüm yaşamı ondan süzdü. Tüm batıda. O süre boyunca hiç yiyecek üretmedi. Yakınında yaşayanları hasta etti. Birçoğu öldü."

Vorakkar'ın kesilmemiş kulağı seğirdi. "Bu ne zaman oldu?"

"İki yüz yıl önce," dedim. "Kabaca. Orijinal anlatıdaki gerçek mevsimler belirsiz. Ama *mrok illa* civarında olduğunu biliyorum. Parlayan yıldız. En son olan-"

"İki yüz yıl önce," dedi usulca.

Başımı öne eğdim. "Kitap da yaklaşık o zamanlardan kalma. Bu yüzden bunun daha önce de yaşandığına inanıyorum."

"Peki *kalliriler* neden şüphe etmiyor? Onları şüpheyeye düşüren ne?" diye sordu. "Haklı olduğunuzdan bu kadar emin olmanızı sağlayan nedir?"

Ayaklarımın üzerinde kaydım, kürklerimi etrafıma sıkıca sardım.

Ancak bundan kaçış yoktu. Aksi takdirde bana asla inanmazdı. Ona söylesem bile bana inanmayabilirdi.

"Çünkü Kakkari bana gösterdi," dedim sessizce. "Ben *gördüm*."

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

"W "Gördüm mü demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum. Dişi, yüzümdeki hoşnutsuz ifadeye baktı ama bundan korkmuş gibi görünmüyordu. Bunun yerine, başını yana eğdi ve inceledi.

Onun incelemesi altında hareketsiz kaldım.

Kim bu kadın? Tekrar düşündüm. Bu sessiz soruda bile hayal kırıklığımı hissettim.

Cevaplanmamış bir sürü soru. *Yıllardır orala sa'kılan*'da yaşayan melez bir çocuk vardı. Diğer *Vorakkarlar* biliyor muydu? *Dothikkar* biliyor muydu?

Muhtemelen değil, fark ettim. *Kalliris* onun varlığından haberdar olmamı istememişti. Avluya geldiğinde yüzünü gözlerden saklamıştı. *Seta Kalliri* kendini bana gösterdiğinde çok öfkelenmişti.

Bu gizlilik neden? Rahibeler Dakkar'daki insan kraliçeleri bilmiyorlar mıydı?

Aramızda bir sessizlik oldu ve ben de onu incelemek için zaman ayırdım.

Gözleri altın rengiydi. Gözlerinde beyaz olması dışında tamamen Dakkari rengiydi. *Vekkiri* gibi. Bir Dakkari dişisinin yanında küçük kalırdı, boyu ve kemik yapısı hiç şüphesiz annesine aitti.

Yine de... kılıf elbisesinin içindeki vücudunun hatlarını hatırladım. Göğüsleri dolgundu, uçlarında ağzımı sulandıran sıkı meme uçları vardı. Kalçaları bir Dakkari'ninki gibi genişti, bir Dakkari'ye dayanmak içindi.

erkeğin daha ilkel arzuları. Ve onun küçük kuyruğu... Ondan neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyordum. Ama birkaç dakika önce ucundaki tutamı okşayışını izlerken, sikimin kasıklarımnda daha da gerildiğini hissetmişim.

Büyük bir Dakkari güzeli değildi. Bu çok açıktı. İnsan genetiği Dakkari genetiğiyle çok garip bir şekilde çarpışmıştı. Yüzü uzun olmak yerine yuvarlaklı. Yanakları dolgun, dudakları çok küçük, burnu çok sivriydi.

Peki neden başka tarafa bakamadım?

Neden o bana baktıkça sikim kasıklarımnda zonklamaya başlıyordu?

Karanlık bir şey olmasına ve o anda kesinlikle mizah hissetmememe rağmen gülümsedim.

Kadın gözlerini kırptırdı ve sonunda soruma "Rüyamda gördüm" diye cevap verecek kadar sarsılmış görünüyordu.

"Bir rüya," diye yavaşça tekrarladım.

Bu yüzümdeki gülümsemeyi sildi. *Vokking* kulesine boşuna tırmanmışım. Aradığım cevaplar onda yoktu. Bana hiçbir faydası yoktu.

"*Lysi*," dedi, gurur duyuyormuş gibi çenesini kaldırarak.

"Ve dün gece rüyamda bir dişi sürüsünü becerdiğimi gördüm ama bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyorum," diye homurdandım.

Bembeyaz kesildi, benden uzaklaştı.

"Sen... bana inanmıyor musun?" diye sordu, bu soruyu hiç beklemiyor gibiydi.

Küfrederek ondan uzaklaştım ve masaya geri döndüm. Nasıl okunacağını bilmediğim bir yazı. Bu beni utandıran bir başarısızlıktı. Ama *Dothik*'e geri döndüğümde, büyüdüğüm gibi... Dakkari ile uğraştım. *İnsanlarla*. Kelimelerle değil. Okumayı öğrenmek yerine, evrensel dili öğrenmeyi seçmişim. *Dil*, bir sayfadaki mürekkepten daha önemliydi.

Ancak bir sürü kralı olarak kendimi hiç bu kadar eksik hissetmemişim. Kuzey topraklarında donuyordum. Postum buzla kaplıydı. Sikim hâlâ sinir bozucu bir şekilde sertti. Bana rüyalarını anlatan melez bir dişinin yanında duruyordum. Ve bahsettiği kıtlığı anlatıyor olabilecek bir kitaba bakıyordum. Ama bilebilir miydim?

Nik.

Bu sırada doğu topraklarındaki sis giderek artıyordu. Rath Okkili'nin *Vorakkar*'ı bu sezon için bölgeye atanmıştı ama sıranın bana geleceğini biliyordum. Sırada *benim* sürüm risk altında olacaktı.

Tabii o zamana kadar sisi durduracak cevapları bulamazsam. Tahmin edilemezdi. Vahşiydi. Her sürü diken üstündeydi.

"Sana inanmıyorum," dedim ona, kesin bir dille. "Seni tanımıyorum, *Kalles*. *Kallirilerin* saklamaya çalıştığı bir şeyi bildiğini sanmıştım. Ama yanılmışım. Bence onlar da en az bizim kadar kaybolmuş durumda ve durumu kurtarmaya çalışıyorlar."

Bana ters ters baktı. Omurgası dikleşti.

"Eğer bana inanmıyorsan, sırtında bir yara izi olduğunu nereden biliyorum? Çünkü ben de rüyamda gördüm."

Bir kahkaha attım. Masadan dönerek ona yaklaştım. Öfkesinden kulaklarının uçları kızarmıştı. Bunu... göz alıcı buldum.

Yine de ona doğru mırıldandım, "Sırtımda yara izleri olduğunu söylemek, bileklerimde kelepçe olduğunu söylemek gibidir. Onlar bir *Vorakkar*'ın izleri. Bunu herkes bilir. Sen bile. Bu donmuş çorak topraklarda ne kadar korunaklı olsan da. Ama sen *Dothik* sokaklarındaki falcılardan daha iyi değilsin. En azından onlara saygı duyabilirim çünkü ne istediklerini biliyorum. Neye aç olduklarını. Para. Altın. Ya sen? Senin ne istediğin ya da bana bunları söyleyerek nasıl bir çıkar sağladığın hakkında hiçbir fikrim yok."

Onun alanına girmiştim. Ses tonum bir sevgilinin nazik fısıltısı gibiydi ama gerçek kelimeler zehir içeriyordu. Elimi yanağına götürerek uzun, siyah saç tellerini ittim.

"Belki de yardım etmeye çalışıyorsun, *Saila*," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. O sadece bir kızdı. Benden sadece birkaç yaş küçük olabilirdi ama bana söylediği doğruysa, bu duvarların ötesinde hiçbir deneyimi yoktu. "Belki de öyle olduğunu düşünüyorsun."

"*Vorakkar* yaralarından bahsetmiyorum," diye tısladı ve beni kendisinden uzaklaştırmak için ellerini göğsüme götürdü. Avucum şaşkınlıkla yanağından uzaklaştı ve birkaç adım geriye tökezledim, kendimi düzeltmeden önce kalçam masasının kenarına takıldı.

Onun bu sözleri karşısında tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"*Daha önce* orada olandan bahsediyorum," diye devam etti bana bakarak, gözleri alev alev yanıyordu. "Sırtının sağ tarafındaki. Kürek kemiğinin altından başlayıp kuyruğunun dibinde bitiyor."

Dondum kaldım.

"Bunu nereden biliyorsun?" Tekrar ona doğru yürümeye başlamadan önce sordum, ancak o benden döndü ve odasının kapısına doğru yöneldi

kendi öfkeli adımlarıyla.

"*Kalloma*'mı çağırıyorum," dedi nefesinin altından homurdanarak. "Buna iznin yok-"

Kapıyı açtığında, arkasından sert bir itişle kapıyı kapattım. Nefes nefese kaldı, öfkелendi, ama onu yakaladım ve döndürdüm, kapıya doğru bastırdım ve orada *tuttum*.

Gözlerini kısarak, "*Seta Kalliri* için çığlık atacağım," diye tehdit etti. Göğsü kabarıyordu.

"O zaman yap," diye meydan okudum ona, yapmayacağını bildiğim halde. "Ama yapmadan önce, *saila*, bana kim olduğunu ve o yarayı nereden bildiğini söylemeni istiyorum."

Denemelerin son testi her zaman halka açıktı. Yara izini orada bulunan, kırbaçlanmadan önce sırtımı gören birinden öğrenmiş olması mümkündü... ama *orala sa'kilan* rahibelerinin korunaklı olmasının bir sebebi vardı. Dakkar'daki insan kraliçelerden bile haberleri yoksa, lanet olası bir yara izinden haberdar olması ne kadar olasıydı?

Pek sayılmaz.

Hâlâ bana dik dik bakıyordu ve çuvalladığımı biliyordum. Onu yanlış tanımıştım, ki bu çok nadiren olur. Konuşabildiğimden beri suçlularla, fahişelerle, paralı askerlerle, tüccarlarla, kumarbazlarla, sarhoşlarla, askerlerle, tüccarlarla uğraşıyordum.

Çekici olabilirim. Acımasız da olabilirdim. Birinin boğazını keserken sırtıtabilirdim - çoğunlukla mecazi olarak, gerçi birkaç yıl önce batı bölgesinden gelen o piç bunu hak etmişti. Kendimi istediğim kişi haline getirebilirdim. *Dothikkar'ın* burnunun dibindeki en geniş ağı ben yönetiyordum çünkü *sürekli* insanlarla uğraşıyordum. Ve çoğu durumda, birini yanlış tanımak ölümle sonuçlanırdı.

Peki *bu* kadını nasıl yanlış tanımışım?

Tüm hayatını bu tapınakta geçirmiş, bütün gün kitap okuyan bu kadın müsveddesi mi?

Göğsü çılgınca kabarıyordu.

"Bana neden kızgın olduğunu söyle."

Bana ters ters baktı. "Çünkü ben *sana yardım* etmeye çalışıyorum ve sen bana küçümseyici ve alaycı bir şekilde davranıyorsun. Delirdin mi sen?"

"Bunun için özür dilerim, *kalles*," dedim kolayca, son kelimeyi dikkatle seçerek, şu anda ona *saila* dersem bana pek hoş bakmayacağını biliyordum. Ona böyle seslenmem hoşuna gitmişti. Ama şimdi söylersem

Vorakkar ya da değil, muhtemelen yüzüme bir tokat atacaktı. "Özür dilerim. Kakkari'nin yeteneklerine sahip olduklarını iddia eden insanlarla kötü deneyimlerim oldu. Hepsi yalancıydı."

Sözlerim onu duraksattı. Gözlerini kırıştırmasını izledim.

"Beni daha önce de rüyanda görmüştün," dedim, kelimeleri işleyerek ve kendimi söylediklerinin *gerçek* olduğu fikrine zorlayarak. "Yara izini daha önce görmüştün."

Çenesi sertleşti ve gerildi. Sonra aramıza baktı ve hareket etmesini engellemek için bedenimi onunkine bastırdığımı fark etti. Altın rengi gözleri büyüdü ve çırpınmaya başladı.

"*Kalles*," diye homurdandım, vücudunun sikime karşı kıpırdadığını hissediyordum.

Tıslayarak dedim ki, "Hareket etmeyi *kes*. Ve konuş benimle, *Iysi*?"

"*Lysi*," diye ısırdı sonunda, bana tekrar ters ters bakarak. Benden nefret eden kadınlara karşı bir sapkınlığım olabilirdi çünkü onun öfkesiyle sikimin daha da kalınlaştığını hissettim. Bu nasıl bir kafaydı böyle? "Ama bu sadece bir rüyaydı *Vorakkar*, yani o yara izine sahip olman mümkün değil. Bunu uydurmuş olmalıyım."

Yalan söylediğini düşünerek gerçekten sinirimi bozmuştum. Ya da tam olarak *yalan söylemediğini* ama ona inanmadığımı. Zihinsel olarak kendime bunu bir daha asla yapamayacağımı, yoksa onun öfkesini üzerime çekeceğimi söyledim.

İnsanların belirli tikleri vardı. Sınırları belirlenmiş şeyler, çoğu kişinin geçemeyeceği sert çizgiler. Bu onunki idi. Bunu hatırlasam iyi olur.

"Demek bir yeteneğin var, *Kalles*," dedim alaycılığını görmezden gelerek. Öfkeli biriydi. Bu hoşuma gitti. "Bana bundan bahset."

Bu onu duraklattı. Nedenini merak ettim.

Hiçbir şey söylemeyince, "Kakkari'nin yeteneklerine sahip başkaları da var. Örneğin orduların iki insan kraliçesi. Rath Drokka'nın Horde Kralı. *Dothik*'te bahsettiğim falcıları hatırlıyor musun? İçlerinden biri gerçekten de öngörü yeteneğine sahipti, ancak bu yetenek bir günle sınırlıydı. Ve-"

"*İnsan kraliçeler mi?*" diye fısıldadı, gözleri neredeyse komik bir şekilde açılmıştı. Siyah gözbebeklerinin büyümesini izledim. Başını iki yana salladı. "Ne demek istiyorsun?"

Onu dikkatle izleyerek, "Horde kralları insanları kraliçeleri olarak aldılar. Şu anda beş insan *Morakkaris* var. Bunların çoğu *Vorakkar*'larına çoktan çocuk verdi."

Bacaklarının bana karşı titrediğini hissettim ama aşağı kaymasını önlemek için onu kapıya doğru daha sert bastırdım.

"Bilmiyor muydun?" diye sordum. "Yalnız olmadığını bilmiyor muydun?"

Bana attığı bakış.

Vok.

Kalbimi burktu ve uzun zaman önce *hiçbir şeyin* kalbimi tekrar acıtamayacağını düşündüm.

Ama bakışları çok yaralıydı. Umutsuzluk doluydu. Hayal kırıklığı. Öfke. *Özlem.*

"Yalnız değilsin," dedim ona. "Ne yeteneklerinde ne de doğum koşullarında. Sen ilksin *Lysi*, ama asla sonuncu olmayacaksın."

"Bana onlardan bahset," diye yalvardı, gözleri daha fazlasını istiyordu.

"Anlat bana.

Hanniva. Lütfen."

"Her şeyin bir bedeli vardır," diye mırıldandım, yüzünü avucumun içine alarak. "Ben sana bir şey vereceğim, sen de bana bir şey vereceksin. Dakkar bu duvarların dışında böyle işliyor."

Kaşlarını çattı. Gerçekten şaşkıındı.

Ne kadar farklıydık. Rahibeler ve dolayısıyla *orala sa'kilan* paraya değer vermezdi. Sürüler de hemen hemen aynıydı, ancak bölgelere, ticareti yapılabilen mallara, bu malların kalitesine ve sürü üyelerinin deneyimlerine değer veriyorlardı. *Saruklar* da öyle.

Ama *Dothik*'te

altın hayat

demekti.

Hayatım bir dizi alışverişten başka bir şey değildi. Başka bir şey öğrenmediysem, o da her şeyin takas edilebileceği ve satın alınabileceğiydi.

"Sıra sende, *Saila*," diye nazikçe onu yönlendirdim. "Bana kalp taşlarından bahset. Dinleyeceğim, söz veriyorum."

"Sana zaten söyledim," diyerek çenesini kaldırdı ve elimden kurtardı. "Eğer dünyanın düzeni buysa," diye tekrarladı, "o zaman ben daha fazla bir şey söylemeden önce bana başka bir şey borçlusun."

Boğazımdan kısıp bir kıkırdama yükseldi. Çok nadiren şaşırdım ama o beni bu gece iki kez şaşırtmıştı.

"Pekâlâ," dedim. "Fiyatınız nedir?"

"Sana bildiğim her şeyi anlatırsam?" diye sordu yutkunarak. "Kalp taşları hakkında bildiğim her şeyi mi? Kakkari'nin bana gösterdiği her şeyi?"

Lysi."

Yüz ifadesinin kırılmalıktan *kararlılığa* dönüşmesi beni şaşırttı.

"Eğer sana her şeyi anlatırsam," dedi, "o zaman gittiğinde beni de yanında götürmeni istiyorum. Bu benim fiyatım."

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"**N**effar?" diye homurdandı Horde Kralı, açıkça şaşkındı. "Sizi nereye götüreceksin?" "Sizi ortadan kaldırmak, doğu topraklarını eski haline getirmek için

Beş kalp taşı da. Onları almak için seninle gelmek istiyorum.

Yardım etmek istiyorum." Güldü ve kalbimin göğsümde sıkıştığını hissettim.

"Gecenin bir yarısı seni kaçırarak *Seta Kalliri*'yi kızdırmayacağım," dedi benden büyük bir adım atarak. Düşmemek için kapının koluna tutundum. Ne kadar yakın olduğumuzu, vücudunun benimkine nasıl baskı yaptığını neredeyse unutmıştım. "Ayrıca, tüm kalp taşlarının nerede olduğunu biliyorum. Bir tanesi burada. İki tanesi karakollarda. Bir diğeri *Dothik*'te. Ve sonuncusu... şey, insan *Morakkarilerden* biri onu kullandı. Bana nerede olduğunu söyleyecektir. Sen olmadan hepsini almamı engelleyecek ne var?"

"Hiçbir şey," dedim. "Gerçi hepsini aldıktan sonra onlarla ne yapacağını bilemeyeceksin."

Sert bir nefes üfledi. "*Morakkarilerden* ikisinde Kakkari'nin yetenekleri var. Eğer yaparsan bileceklerdir."

Cesaretimin bir kısmı beni terk etti. Birden göğsümde ezici bir ağırlık hissettim. Huzursuzluk. Umutsuzluk.

Gidecek, biliyordum. Kalp taşıyla birlikte gidecek. Onu bir daha asla göremeyeceğim. Ve kemiklerim gıcırdayıp kuruyana kadar Drukkar'ın tozunu temizleyeceğim.

Ve burada öleceğim, diye sessizce bitirdim.

Yumuşak, sessiz bir düşünceydi. Kesin doğrularla dolu bir düşünce.

Gitmezsem burada öleceğim.

Ve işte bir *Vorakkar*, kulemde duruyordu. Beni çileden çıkardı. Onu arzulamama neden oldu. Bilmece gibi konuşuyordu ve bazen kafamı kürklere gömüp çılgılık atmak istememe neden olacak şekilde gülse de, sonsuza dek gülüşünü dinlemek istiyordum.

Sormak aklıma bile gelmeyen sorulara cevapları vardı. İnsan kraliçeler ve melez çocuklar hakkında. *Benim* gibi varlıklar. Bana yalnız olmadığımı söyledi ve o kısa, ısıltılı, harika anlar için ona *inandım*.

Ve eğer giderse, tüm bunları benden alacaktı. Tam da keşfetmişken.

Buna

katlanamadım.

Dayanamadım.

"Beni de yanında götürmelisin," diye ısrar ettim, o murgamı çelikleştirdim, sesimi sertleştirdim.

"Neden?"

O kadar yakışıklıydı ki ona bakmak acı veriyordu.

"Çünkü kalp taşlarını kullanabilen tek kişi benim," dedim.

Yalan dudaklarımdan kolayca döküldü. Ama kasvetli bir gelecekle karşı karşıya kaldığımda çaresizdim. Bundan kaçmak için her şeyi söyleyebilirdim. Yaşamak istiyordum. Ve bu gece, *yaşadığımı* hissediyordum. Bu duyguyu kaybedemezdim. Daha yeni bulmuşken olmazdı.

"Kakkari bana bir nedenden dolayı hediye verdi. Gördüğüm şeyi... *bana* göstermesinin bir nedeni vardı," diye devam ettim dudaklarımı yalayarak. "Ve *Seta Kalliri*'nin de benzer bir öngörüsü vardı."

İki yol var.

Biri beni ölüme götürdü. Diğeri beni buradan sonsuza dek götürdü. Sustum.

Ancak ölüme giden yol... Uzun ve acı verici olacağını söylemişti.

Burada mıydı? Burada, tapınakta mı? Kalırsam kaderim bu mu olacaktı?

Bu düşünceye kilitlendim. Öyle olmalı. *Kalloma* yanılmıştı. Bahsettiği ölüm şiddetli bir şey değildi. *Sessiz* bir şeydi. Burnunun dibinde, sessiz, acılı, uzun bir ölüm. Çünkü bu duvarlar arasında sıkışıp kaldığım her gün, ruhumun bir parçası soluyordu.

Eğer kalırsam, öleceğim.

Başka yolu yok diye düşündüm.

"Gitmeliyim," dedim ona. "*Seta Kalliri* bana bunun yakında olacağını söyledi. Eğer bu konuda *birbirimize* bağlı olmasaydık, Kakkari neden bana seni gösterebilir ki?"

Bu onu tereddüt ettirdi.

"Seni hayatım boyunca gördüm," dedim ona sessizce.

Kaşları çatıldı. Bir an için yüzünü gördüm. *Gerçek* yüzünü. *Kalloma'nın* diğer *kallirilerin* yanında taktığı maske gibi dünyaya sunduğu maskeyi değil.

Gerçek yüzünü gördüğümde, her şeye rağmen *beni tanıyabileceğini* düşündüm. "Ben de *seni* hayatın boyunca gördüm," diye mırıldandım nazikçe. "Birbirimize bağlıyız. Hala belirsiz olan nedenlerden dolayı. Ama biliyorum ki eğer ayrılırsan

Ben olmadan nedenini asla bilemeyiz." En azından *bu* bir yalan değildi.

"Öyleyse beni de yanında götürmelisin," diye usulca bitirdim. "*Hanniva*."

Dışarıda rüzgar hızlandı. Şeffaf cama karşı uğulduyordu. O sırada gözlerini benden hiç ayırmadı.

"Ve sen de tapınağının güvenliğini bırakıp Dakkar'ın vahşi topraklarında hayatını riske atmak mı istiyorsun?" diye sordu. *Her şeyden çok*, diye düşündüm, çılgınca. Umutsuzca. "Hiç tanımadığın insanlar için mi? Hiç görmediğin bir yer için mi? Neden? Kalbinin iyiliğinden mi? Bana *dürüst* bir sebep söyle. Çünkü ben yalanların içini görebiliyorum, *Kalles* ve sen yalancılıkta usta değilsin."

Yüzüm soldu.

Alçak sesle ve alaycı bir şekilde kıkırdadı.

"Bence kalp taşlarını aldıktan sonra onlarla ne yapacağın hakkında hiçbir fikrin yok," dedi yumuşak bir sesle. "Bu yüzden seni güvende tutmaya çalışırken kendimi riske atmaktansa şansımı tek başıma denemeyi tercih ederim."

"Yaşamak istiyorum," diye fısıldadım.

Başını yana eğdi. "Ben de öyle, *Saila*."

"*Nik*, yani... burada kalırsam öleceğim," dedim, gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu, bu his sert ve ısırtıcıydı. "Gerçekten ölmeden çok önce."

Dudakları birbirine yapıştı. Hareketsiz kaldı.

"Ben istiyorum..." Bir nefes üfledim. Güldüm ama kuru ve dar boğazımdan çıkan berbat bir sestti. "Hayatımı *başkalarının* hayatlarını yaşayarak, parşömen ve mürekkep arasında sıkışarak geçirdim. Tapınaktan hiç ayrılmadım. Dakkar'ı görmek istiyorum. Vadileri, nehirleri ve Drukkar Denizi'ni görmek istiyorum. Ormanları görmek istiyorum. Büyük Bekkar'ın yaptığı gibi ovalarda bir *pyroki* sürmek istiyorum. *Dothik*'e bakıp tüccar tezgâhlarını ve asfalt yolları görmek ve yüzlerce sesin sesini duymak istiyorum. Çünkü bildiğim tek şey sessiz dualar, sessiz koridorlar ve

rüzgârın

Bu yerin eski duvarları. Hayatı *hissetmek* istiyorum. Bu mezarda daha fazla kalamam. Kalamam. Bu yüzden sana yalvarıyorum. Beni buradan alın ve size elimden geldiğince yardım etmeme izin verin."

Rath Serok'un Horde Kralı bana baktı. O dönen gözler nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar beni yerimde sabitledi. Beni serbest bırakana kadar değil.

"İşinize *yarayabilirim*. Kakkari yeteneğim var. Bu konuda yalan söylemedim," diye ekledim burnumu çekerek. "Ve yarın geldiğinde, *kalliriler* seninle tekrar buluştuğunda, gitmen için ne gerekiyorsa yapacaklar. Kalp taşlarını kullanmak istemiyorlar çünkü bunun çok büyük bir risk olduğunu düşünüyorlar. Bunun tapınağı, karakolları ve *Dothik*'i zayıflatacağını düşünüyorlar. Ve haklılar... Bu büyük bir risk. Ama sis hakkında söyledikleriniz doğruysa, onu hiçbir şey durduramaz. Tüm gezegeni tüketecek. O zaman şüpheleri ne işe yarayacak?"

Rath Serok tekrar bana doğru adım attı. Onu okuyamıyordum. O soğuk gözlerin ardında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Çenemi yukarı kaldırdığında eli sıcacıktı. Dokunuşu dudaklarımı karıncalandırdı ve göğsümde umudun yükselmesine neden oldu.

Sadece özgürlüğün tadına bakmak istedim. Başkasının değil, kendimin olan bir hayatın.

"Sana bir tavsiye, *saila*," diye söze başladı, sesi nazik ve tizdi. "Bir anlaşma yapılmadan önce asla elini açma. Çünkü o zaman her şeyi istemene rağmen elinde hiçbir şey kalmaz."

Karnıma bir tutam korku saplandı.

"*Nik*," diye mırıldanarak cevap verdi. Gözlerine tam olarak ulaşmasa da gülümsedi. "Sen vahşi topraklarda bir yüksün. Seni yanıma almayacağım. Akli başında hiç kimse bunu yapmaz."

Omuzlarım çöktü.

Görüşüm bulanıklaştı ve gözyaşlarımı kırıştırarak ondan uzaklaştım. Buz kalbimi dondurmuş gibiydi. Bir an nefes alamadım.

"*Ah, saila*," diye mırıldandı, sesine sert bir ton girmişti. "Yapma bunu. Soğuk bir piç olabilirim ama yine de kadınların ağladığını görmekten hoşlanmıyorum."

Kollarımı karnıma dolayarak bana uzandığında dokunmaktan kaçındım ve onun yerine geldiği pencereden dışarı baktım. Hayatım boyunca gördüğüm manzaraya. Nefes kesici. Sonsuz. Çok güzeldi.

Ve ben buna dayanamadım.

"Kalp taşını alıp gitmene asla izin vermeyecekler," dedim ona sessizce, ama sesim boş çıkıyordu. Tahta. "Onu alman gerekecek. İçeri çal

Yarın öğleden sonra doğu kulesinden geçeceksiniz. İlk pencere seti sizi kutsal alana götürecektir. O saatte orada kimse olmayacak. *Seta Kalliri* arşivlerde olacak."

Göz ucuyla da olsa kaşlarını çatışını izledim.

"Düşündüğünüzün aksine, kalp taşlarını nasıl kullanacağıma dair bir fikrim var. Onları kullanmak yeterince kolay. İşin zor kısmı, enerji açığa çıktığında buna dayanabilecek güce sahip olanları bulmak. Güce ihtiyacınız var," dedim. Dudaklarım acıyla büküldü. "Tıpkı eski rahibeler gibi."

"Talebini reddediyorum ve sen yine de bana yardım mı ediyorsun?" diye sordu sessizce. "Nasıl pazarlık yapılacağını gerçekten bilmiyorsun, *Saila*."

Ona bakmak için döndüğümde hayal kırıklığına uğradığımı fark ettim. Hayal ettiğim gibi biri değildi. Onu romantikleştirmiş, tüm sorunlarımı çözecek bir kahraman gibi göstermiştim. Bunca yıldan sonra, onun hikâyesinin bir anlamı olsun istemiştin.

Şimdi yanıldığımı fark ettim. Belki de hiçbir anlamı yoktu. Öyleyse ona bakmak neden *acı veriyordu*?

Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını silerek ona şöyle dedim: "Her şeyin bir bedeli olmak zorunda değil *Vorakkar*. Ve eğer senin hayatındaki her şey takas edilmiş, pazarlık edilmiş ve bedeli ödenmişse, benim hayatımdaki *hiçbir şeyin* ödenmemiş olması beni rahatlatıyor."

Bir an için bu sözler karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. Sonra ifadesi düşünceli ve karanlık bir hal aldı. Kuyruğu arkasına doğru savruldu, ateş leğeninin ayağına çarptı, kaşları alt dudağının üzerindeki kalın yara izini çekti.

"Sana çıkış yolunu göstereyim de bu soğukta aşağı inmek zorunda kalma," dedim usulca, kürklerimi omuzlarıma daha sıkı sararak, yapmak istediğim son şey bu olsa da. Bir yanımda, geldiği yoldan tırmanması *gerektiğini* düşünüyordu. Bu onu haklı çıkarırdı.

Kapımı açarak yalınayak merdivenlerden inmeye başladım.

"Şu anda kutsal alanda toplanıyorlar, bu yüzden çabuk olmalıyız. Bu taraftan," diye fısıldadım, gözlerini yakaladım ve onları tuttum.

Bana sanki... sanki tamamen başka birine dönüşmüşüm gibi baktı. Sanki gözlerinin önünde iki kuyruk, hatta iki baş filizlendirmişim gibi.

Bir süre sonra beni hızla ve sessizce merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. Arkamdan attığı adımları bile duyamamak biraz sinir bozucuydu, özellikle de bu kadar iri biri için.

Ona alt kattaki koridorlarda rehberlik ettim ve kutsal alanın ötesinde dolaşabilecek *kallirilere* karşı gözlerimi dört açtım.

Çok geçmeden tapınağın avlusuna ulaştık. Kakkari'nin heykeli, arkasındaki uzun pencerelerden içeri giren ay ışığında parıldıyordu. Heykeli görmek kalbimi ağır bir şekilde sızlattı. O heykeli bir kez bile referans almadan çamurdan yontabilirdim.

Kapıda, bir dizi kilidi teker teker açtım. Kapıyı zorlayarak açtığımda, sadece sürü kralının boyuna uygun bir aralık vardı, başımı eğdim, böylece onun gidişini izlemek zorunda kalmayacaktım.

"*Kalles*," dedi, ses tonu sertti. "Bana bir daha bakmazsan kalbimi kıracaksın."

Bakışlarımı kaldırdım ve kaşlarımı çattım. Korktuğumu düşünmesini istemiyordum. O altın ve kırmızı gözler karanlıkta ıslıl ıslıldı.

İçimden bir ses senin kırılacak bir kalbin olmadığını söylüyor, diye düşünmeden edemedim.

Sanki aramızda konuşulmayanları duymuş gibi kaşlarını çattı.

"İyi şanslar *Vorakkar*," diye fısıldadım, onu kapının eşiğinin ötesine iterek. "*Lik Kakkari srimea tei kirtja*."

Kakkari seni izlesin.

Bir şey söylemek için ağzını açtı.

Ve o tek bir ses bile çıkaramadan kapıyı yüzüne kapattım.

Gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaştı. Yüzüm sessiz bir kederle buruştu. *Gitmişti. Geldiği kadar çabuk*, diye düşündüm.

Ve tek yapabildiğim kuleye doğru dönmek oldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

T *Kalles* haklıydı.

Şafak vakti *kallirilerle* tekrar konuştum, *Seta Kalliri* bana kayıtsız bir bakış atarken güneşle dolu avlularına adım attım.

Yarı Dakkari, yarı Vekkiri *saila*'m görünürde yoktu, bu gerçek göğsümde rahatsızlık yarattı. Bir gece önce zar zor uyuyabilmişim. Çaresiz sözleri zihnimde tekrar tekrar çalmıştı. Ne zaman kendi gözlerimi kapatsam onun cam gibi, yalvaran gözleri peşimi bırakmıyordu. Şafak çok yavaş sökmüştü.

Kalles haklıydı çünkü *kalliriler* tam da onun söylediği şeyi yapmıştı. Kalp taşlarıyla ilgili her soru taş gibi bir ilgisizlikle karşılandı. Kullanılabilecekleri ihtimalini reddettiler.

Onlara *Dothikkar*'ın son sözü söyleyeceğini, ne olursa olsun kalp taşını *Dothik*'e götürmem gerektiğini söylediğimde, İkinci Rahibe *Niva Kalliri* gözlerimin içine bakarak şöyle demişti: "Ve *Dothikkar* kapımıza gelip Dakkar için kalp taşını istediğinde, biz de ona vereceğiz. Memnuniyetle. Ama senin burada yetkin yok ve bu yüzden de ona yaklaşmayacaksın."

Herkes *Dothikkar*'ın vahşi topraklara hiç ayak basmadığını ve muhtemelen hiç basmayacağını biliyordu. Bu yüzden sözleri anlamsızdı ama yine de onlara karşı hiçbir şey yapamazdım.

Seta Kalliri, yani *orala sa'kılan* üzerinde otoritesi olan rahibe sessiz kalmıştı. Tüm gün boyunca onun bakışlarını yakalamıştım.

Değişim. Bazen uzak görünüyordu. Gözlerinde kayıp, boş bir bakış vardı. Ama ne zaman onu incelediğimi fark etse, gözlerini kırıştırtıyor ve o ifade kayboluyordu.

Saatlerce konuştuk, öyle görünüyordu. Pencerelelden güneşi takip ettim. Nassik o akşam dönmeme bekliyordu ama ben ona sürüyü kuzeybatıya, sıcak mevsim için toprak talep ettiğimiz yere götürmesini söylemişim. Onlarla orada buluşacaktım ama kuzey topraklarından ne zaman ayrıldığıma bağlı olarak yolculuk bir günden fazla sürebilirdi.

Sonunda, tartışmalar zaman kaybından başka bir şey olmadı. Rahibeler mesajlarımıza yanıt vermedikleri için sorumluluk almayı reddettiler. Zamanlarının çoğunu geçirdikleri arşivlerdeki sise bir çözüm bulmak için çok çalıştıklarını söylediler.

Yardım etmeye çalıştıklarına *inaniyordum*. Ama aylarca vahşi topraklarda çürümemize izin vermeleri ve bunun nedenini açıklayan bir mesaj bile göndermemeleri sinir bozucuydu.

Tartışmalarımız, *Seta Kalliri*'nin tökezleyerek avlunun ortasında neredeyse yere yığılmasıyla aniden sona erdi.

Yardım teklif etmeye çalıştığımda *Niva Kalliri* beni başından savdı ve diğer *kalliriler* etrafında toplanırken Baş Rahibe'nin ayağa kalkmasına yardım etti.

"Görüyor musun?" diye suçladı *Niva Kalliri* usulca. "Çok yorgun. Arşivlerde durmadan çalıştı. Neredeyse hiç uyumuyor. O Dakkar'a yardım etmeye çalışıyor ve siz buraya *zarar vermekten* başka bir işe *yaramayan* suçlamalarınız ve tehditlerinizle geliyorsunuz."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım ve dilimi *sertçe* ısırđım. Kan çekecek kadar sert.

"Ben iyiyim *Niva Kalliri*," dedi *Seta Kalliri*'nin sesi. Sesi sarsılmış gibi gelse de yumuşaktı. "Sadece bir baş dönmesiydi."

Kendi ayakları üzerinde durabildiğinden emin olduktan sonra *kalliriler* ondan uzaklaşmaya başladığında bakışlarını bana çevirdi.

Seta Kalliri, "Üzgünüm, Rath Serok'lu *Vorakkar*, sana daha fazla yardımcı olamayacağız," dedi. Yine de sesinde bir parça korku duyduğuma yemin edebilirim. "İşe yarar bir şey bulursak bir *thesper* göndereceğiz."

Bununla birlikte arkasını döndü. Görevden alındığı açıktı ve diğer *kallirilerin* de aynı şeyi yapmaya başladığını, sadece ben ve *Niva Kalliri kalana* kadar avludan dışarı süzüldüklerini izledim.

Henüz öğlen olmamıştı. Doğu kulesine tırmanmadan önce beklemem gerekecekti, ancak görevliyle konuşmam sırasında bir şey netleşmişti

rahibeler: O lanet kalp taşı olmadan tapınaktan ayrılmayacaktım.

"Dişi nerede?" *Niva Kalliri*'ye sordum.

Hangisinden bahsettiğimi biliyordu. Ellerini arkasında kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. "Emin değilim. Tapınakta pek çok görevi var."

"Ne tür görevler?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Eğer burada kalacaksa neden rahibelerin yeminini etmedi?"

Burada öleceğim. Gerçekten ölmeden çok önce.

Dün gece bu sözler onun dudaklarından kırılğan bir şekilde dökülmüştü.

"Bu *Seta Kalliri'nin* seçimi ve onu *kalliri* yolundan ayrı tutmayı seçti," diye cevap verdi, sanki sorularıma cevap vermek zorunda kalmaktan rahatsız olmuş gibi dudaklarını birbirine bastırarak. "Hepsi bu kadarsa *Vorakkar*, sürüne geri dönüş yolculuğuna başlamanı öneririm. Kuzey topraklarında güneş erken batar ve karanlıkta Orala Geçidi'nde seyahat etmeni istemem."

Kapıya doğru yürüdü, kilitleri metodik bir şekilde açtı. Kapıyı açtığı anda içeride soğuk bir rüzgâr esti, küçük buz sarkıtları mermer zemin boyunca sıçrayıp küçük su birikintilerinde erimeye başladı.

Ondan daha fazla bir şey öğrenemeyeceğimi bildiğim için başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım.

"*Vok*," diye küfrederek bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Merdivenlerden aşağı koşarken kararsızlıkla karşı karşıya kaldım. Kendi içinde garip bir duyguydu, alışık olmadığım bir duyguydu.

"Öyleyse bir karar ver," diye homurdandım kendi kendime.

Omzumun üzerinden batı kulesine doğru baktım. Oraya tırmanmak saatlerimi almıştı. Bu süreçte parmaklarım neredeyse donmuştu ve bu sabah hâlâ çiğ ve yıpranmış hissediyordum. Doğu kulesi daha kısaydı, ilk pencere seti yere çok daha yakındı. Uzun sürmezdi.

Kalliriler bir şeylerin alındığını fark etmeden önce kutsal alana girip çıkabilirdim.

Kendi kendime alaycı bir şekilde gülümseyerek, hırsız olarak geçirdiğim günlerin çoktan geride kaldığını düşündüm. Gözlerimi batı kulesine çevirdiğimde gülümsemem kayboldu.

Ve o gün *orala sa'kılan*'dan çalmayı planladığım tek şeyin kalp taşı olup olmadığını merak ettim.

Nefesimi üfleyerek tekrar küfrettim.

Bir karar verdim.

Sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecektim.

"Pekâlâ," diye mırıldandım, dün gece onu reddettiğimde yüzünde beliren perişan ifadeyi hatırlayarak. *Onu ezmek* daha uygun bir tanım gibi görünüyordu. "Pekâlâ, *Saila*. Ama umarım konu ben olduğumda kendini neye bulaştırdığını biliyorsundur."

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

J Uyandığımda sol tarafımda karanlık bir hareket gördüm. Neredeyse çığlık atacaktım ama sıcak bir el ağzımı kapattı.

Burun deliklerime tanıdık bir koku doldu ve sonra aniden Rath Serok'un *Vorakkar*'ının erimiş gözlerine bakıyordum.

Ses çıkarmayacağımdan emin olunca elini indirdi. Yatağımın üzerinde diz çökmüştü ve ben uyurken geceliğimin yukarı doğru kalktığını ve yayılmış kalçalarımı ortaya çıkardığını fark etmişim.

Aceleyle ayağa kalktım ve diğer kenara doğru tırmandım.

"Sen ne-"

"Giyin ve benimle gel," diye homurdandı usulca, gözleri çıplak bacaklarımdan yüzüme doğru kayıyordu. "Hafifçe toparlan."

"Nerede... neredeyiz-"

"Batı topraklarına. Geri almamız gereken bir kalp taşı var," diye sabırsızca homurdandı.

Umut beynimde patladı, o kadar ani ve hızlıydı ki kıvılcımların patlaması gibiydi.

Gözlerimi kocaman açarak nefes aldım, "Beni de mi götürüyorsun? *Şimdi mi?*"

"*Lysi*," diye homurdandı, kuyruğu bir sarkaç gibi arkasında titriyordu. "Fikrimi değiştirmeden önce acele et."

O doğrulurken ben de göz açıp kapayıncaya kadar yataktan fırladım. Pencereden baktığımda güneşin tepede, neredeyse zirvede olduğunu gördüm. Muhtemelen sabahın erken saatlerine kadar dönüp durduğum için yine geç uyumuştum.

Pencerem kapalı ve kilitliydi, bu da kuleye kapıdan girdiği anlamına geliyordu. Doğu duvarını çoktan aşmış mıydı?

"Kalp taşı mı?" Giysi sandığıma koşup kapağını açarak sordum.

"Bana kutsal alana kadar rehberlik etmeniz gerekecek," dedi.

"Haklıymışsın.

Yanına yaklaşmama izin vermediler."

Göz ucuyla, *Kalloma'nın* kütüphanesine kitap taşımak için kullandığım el çantasını almasını izledim. Onu bana doğru fırlattı. Çok fazla kıyafetim yoktu. İki çift bol pantolonum vardı, birini bacaklarıma kadar çekmiştim.

Diğerini de birkaç tunik ve elbiseyle birlikte çantaya tıktırdım. Gece vardiyamı değiştirmedim. Bunun yerine, kürk postumu aldım ve ayaklarımı botların içine sokmadan önce omuzlarıma sabitledim.

Rath Serok'un *Vorakkar*'ı kaşlarını çattı. Etkilenmiş miydi? Bir dakikadan az zamanımı almıştı. Hayatımı o çantaya sığdırmam bir dakikadan az sürdü ve-

"Bekle," diye nefes aldım ve masama doğru koştum. Dudağımı ısırdım, bir türlü ciltleme fırsatı bulamadığım kağıtlara bakıyordum. Bekkar ve Lessa'nın geçmişinin transkripsiyonunu bitirmemişim. Sonu bitmemişti. Ama zamanım kalmamıştı.

Bitmemiş kitabımı dikkatlice kaldırdım ve yırtılmaması için parşömeni sıkıca bastırarak kıyafetlerimin arasına yerleştirdim. Masamın üzerinde duran ciltli kitaba özlemle baktım. Ama onu asla alamazdım. O *orala sa'kılan*'a aitti.

Gevşek, boş parşömenlerden birini kendime doğru çekerek *Kalloma*'ya bir not karaladım, kalbim korkuyla çarpmaya başlamıştı ve veda etme şansım olmayabileceğini fark ettim. Eğer gideceğimi bilseydi, beni durdururdu. Ne yapmayı planladığımı bilse beni doğruca *Vorakkar*'ın kollarından koparıp alırdı.

Yine de veda etmeden gidemezdim.

"*Kalles*," diye sabırsız bir ses geldi arkamdan.

Gözlerimden yaşlar gelmeye başlarken titrek bir nefes alarak yazdım:

Sana geri döneceğim, Kalloma. Belki yakında değil, ama döneceğim.

Bundan asla korkma.

Çünkü kalbimi kuzey topraklarında nasıl bırakabilirim?

Dudağımı ısırarak kısa notu Bekkar'ın geçmişinin üzerine bıraktım.

Sonra kararlılık, heyecan, korku ve suçluluk duygusuyla başımı salladım ve kalabalığa dönüp "Hazırım" dedim.

Rath Serok'un *Vorakkar*'ı kapıyı gıcırdayan menteşeler üzerinde çekerek açtı ve bana hareket etmemi işaret etti.

Merdiven boşluğundan sürünerek birinci kat sahanlığına indik. Kutsal alan benim kulemden çok uzakta değildi. Hiçbir *kallirinin* görünmediğinden emin olduktan sonra bizi iki farklı koridordan geçirdim, ayaklarım daha önce binlerce kez gittiğim bir yolda ilerliyordu.

Karanlık ve sessiz koridorun sonunda, kutsal alana açılan kemerli geçidi gördüm. Aceleyle *oraya* doğru ilerledik ve sonra oradaydık. Rahatlamış bir şekilde yalnız olduğumuzu gördüm. Dairesel odanın karşı tarafında, *Kalloma'nın* kapısının sıkıca kapalı olduğunu gördüm.

Kalp taşı, kutsal alanın ortasındaki kaidenin üzerinde alçakgönüllü ve aldatici bir sessizlikle duruyordu. Genellikle yüzeyinin altında dönen renkler sakindi. *Kalliris*'in duaları sırasında parlak bir mavi renkte yanıyor ve bu kadar küçük bir şey için oldukça büyük bir parıltıyı tüm odaya yayıyordu.

Ona doğru acele ettim. Beni yetiştiren ellerden kalp taşını çaldığım için kendimi suçlu mu hissediyordum? Korumak, beslemek için hayatları üzerine yemin ettikleri bir kalp taşını?

Tabii ki yaptım.

Ama bunun benim suçluluk duygumdan daha önemli olduğunu da biliyordum. Bu hepimizden daha önemliydi. Hepimizden.

Horde kralı cüppesinin cebinden kalın bir bez çıkardı ve kaidenin yanında yanıma geldi. Gözleri sessiz taşla ihtiyatla baktı, dudakları sert, neredeyse onaylamayan bir çizgide sıkıştı.

"Kalp taşına güvenmiyor musun?" Tepkisine şaşırarak fısıldadım.

Boğazından keskin bir nefes çıktı. "*Nik*, ben Kakkari'ye güvenmiyorum."

Sustum.

Sessizce, "Bu onun tapınağında söylenebilecek çok ağır bir söz. Özellikle de bir sürü kralından."

"Kendim dışında çok az kişiye güvenirim. Bu hiç değişmedi." Kaşlarım çatıldı. Bu yaşamak için zor bir yol gibi görünüyordu.

"Bu konuda emin misin?" diye sordu sessizliğin sükûnetinde huysuzca.

"Kalp taşları hakkında mı?" Ben sordum. "*Lysi*."

Diğer her şey hakkında mı?

O kadar da değil.

Bezi bana uzattı. "O zaman al."

Bilinçsizce elindeki parçayı aldım, bakışlarım kalp taşına döndüğünde dudağımı ısırıyordum. Ona daha önce hiç dokunmamıştım. Bir kez bile. *Kalloma* buna asla izin vermemişti. Çünkü olabileceklerden korkuyordu.

"İzin ver."

Nefes

nefese

kaldım.

Sürü kralı döndü ama beni geri itmeden önce elinin koluma dolandığını fark ettim. Beni koruyor muydu?

Ve orada, kutsal alanın eşiğindeki kemerin altında duran *Kalloma*'ydı.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T *Seta Kalliri* yaklaşırken ellerini arkasında kenetlemişti. *Kalleler* bana hiçbir rahibenin yaklaşmayacağına dair güvence vermemiş miydi? bu saatte kutsal mekanda?

"İyileştiğini gördüğüme sevindim *Seta Kalliri*," diye mırıldandım, çenemdeki bir kas gerilmişti. Eğer kalp taşını alıp gitmemize izin vermezse, bu ciddi bir sorun teşkil edecekti.

"Kurtarıldı mı?" diye sordu *kalles*, ses tonunda kaşlarını çatarak, lanet olası bir kalp taşını çalma sürecinde olduğumuzu unutarak. Annesine bakmak için etrafımdan dolandı. "Ne oldu?"

Seta Kalliri, *Kalles*'in utançla kızarmasına neden olan bir bakışla onu hizaya getirdi. Ama Baş Rahibe'nin omuzlarının duruşunda, gözlerinin etrafındaki kederli bakışta bir şey fark ettim.

İstifa.

Seta Kalliri, "Sen daha bebekken annenin seni neden bize verdiğini biliyor musun, *rei kassiri*?" diye sordu. *Aşkım*, demişti ona.

Kalles sessizce, "Çünkü köylülerinin tepkisinden korkuyordu," diye cevap verdi.

Yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. Arkamda, *sıcağı* hissedebildiğime yemin edebilirim.

kalp taşının. Zonklamaya başladığını hissettiğime yemin edebilirim.

"*Nik*," dedi *Seta Kalliri*, kızının önünde durdu ve yüzünü okşamak için uzandı. "Senden vazgeçti çünkü seni seviyordu. Seni o kadar derinden sevdi ki, kendi kederi ve acısı bile onu durduramadı

Yapmak zorunda olduğunu hissettiği şeyden. Seni elinden geldiğince sevmek için. Bu onu öldürse bile."

Kalles'in dudağı titredi ve göğsümde keskin bir sızı hissettim.

Annelerimizin ortak noktası buydu, Saila, diye düşünmekten kendimi alamadım, yüzüm *asıldı*.

Seta Kalliri, "Şimdi onu nihayet daha iyi anlayabildiğimi hissediyorum," diye devam etti. "Çünkü bu istediğim son şey ama yine de yapılması gerektiğini biliyorum. Bu benim için dua ettiğim yol. *Bunu biliyorum*. Onu gördüm."

Baş Rahibe kalp taşını kaideden aldı... Ve sonra kızının ellerine bastırdı.

Kalles'in nefesi kesildi ve bir enerji dalgası kutsal alanı doldurdu, boynumun dibini diken diken etti, keskin bir his omurgamdan aşağı indi. Elim içgüdüsel olarak kılıcımın kabzasına uzandı.

Ama çok geçmeden her şey sona erdi.

Kalles titreyen elleriyle kalp taşını hızla beze sardı, nefesi hızlı nefesler halinde geliyordu. Sarsılmıştı.

Az önce ne olmuştu?

Seta Kalliri onu kucakladı. Baş Rahibe bize yardım mı ediyordu?

Bu sabah beni vazgeçirmek için yaptığı onca şeyden sonra mı?

Ne değişmişti?

Dişiden bir burun çekme sesi geldi. Göz ucuyla rahibenin söylediklerine başını salladığını gördüm.

"Sana geri döneceğim," dedi dişinin sessiz sözü. "Sen bundan şüphe ediyorsun ama ben etmiyorum."

Seta Kalliri gülümsedi ama bu gülümseme kederle doluydu. "Biliyorum. Yapacağını biliyorum."

Sonra kızından uzaklaştı, omurgası dikleşti, ifadesi sertleşti. *Kalles* gözyaşlarını saklamak için başını eğdi ama ben onları gördüm. Elinin sarılmış kalp taşını çantasına koyduğunu ve değerli parşömenlerinin arasına sıkıştırdığını gördüm.

Sonra *Seta Kalliri* bana yaklaştı. Hoşnutsuzluğu kararlılığıyla karışmıştı. Yakınımda durdu ve bir an için sadece bana baktı. Bir Dakkari kadınına göre inanılmaz derecede uzundu ama yine de gözleriyle buluşmak için başımı eğdim.

Sonra yakınıma eğildi. Kulağıma fısıldadı, "Onu güvende tut, *Vorakkar*. Ona zarar gelmesine izin vermeyin. Bunu onun annesi olarak söylemiyorum.

ama *Seta Kalliri* olarak. Kakkari onu daha çocukken seçti. Bana yolunu gösterdi ve doğudaki bu sisi yenmek için ona ihtiyacınız olacak."

"Nasıl?" Usulca sordum, gözlerim Baş Rahibe'nin omzunun üstündeki kalleslere takıldı.

"Doğru zaman geldiğinde sana geleceğim," diye söz verdi ve şaşkınlığımı daha da derinleştirdi. Bu *vokking* rahibeleri. Hepsi de hep bilmecelele konuşurdu. "Ama o zamana kadar bir kalp taşı kullanmadığından emin olmalısın. Ve onu *Dothik*'ten uzak tutmalısın. Kesinlikle."

Kaşlarım birbirine çatıldı.

"Kim olduğunu biliyorum, Horde Kralı."

Sesinde bir güvensizlik notası vardı. Bana tam olarak ters ters bakmıyordu ama Baş Rahibe'nin beni umursamadığı açıktı. Hem de hiç.

"Bana neden tanıdık geldiğini biliyorum. Ona çok benziyorsun. Büyükbabana," dedi. "Ancak babana pek benzemiyorsun."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona "O hat üzerindeki tüm haklarımdan vazgeçtim" dedim.

"Yine de o çizgi *seni* bırakmadı," diye şifreli bir yanıt verdi. "Senin kendine ait bir yolun var. Doğduğun andan itibaren çizilmiş bir yol."

"*Neffar*?" Kıpırdamadan sordum. Sözleri bir anıyı canlandırdı, bir türlü hatırlayamadığım bir anıyı.

Kavra.

Başını salladı ve sonra gözleri hançere dönüştü. "Benim için açık olan bir şey var. O *bu* yolun bir parçası değil. *Dothik* onu bütünüyle yutacak. Ya *Dothik*'i seçersin ya da onu. Ve ben senin hangi seçimi yapacağını biliyorum. O yüzden kendine dikkat et *Vorakkar*. Ona dikkat et. Ve bil ki eğer ona dokunursan, eğer onunla yatarsan, buraya dönmesine asla izin verilmeyecek. Evine. *Orala Sa'kılan'a*. Bunu ondan alma."

Farkına vardım. Bana ne söylediğini *tam* olarak anlamıştım. Sadece, *Seta Kalliri*'nin Baş Rahibe olarak mı yoksa bir anne olarak mı konuştuğunu bilmiyordum.

Uzaklaşırken, göğsümdeki garip rahatsızlığı örtmek için ona küçük bir sırtış attım.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok *Seta Kalliri*," dedim sessizce, kaşlarımı çatarak. "Rahibe adaylarını yatağa atmak dışında daha acil endişelerim var."

Benden duyduğu hoşnutsuzluk daha belirgin hale getirilemezdi.

Gözlerim hâlâ kaidenin yanında duran *Kalles'e* kaydı. Konuşmamızı duymuş gibi görünmüyordu. Onun yerine, derin düşüncelere dalmış

diye düşündü, mermer zemine bakarken dudakları aralandı.

"*Saila*," diye seslendim. '*Sevgilim*' anlamına geliyordu. *Seta Kalliri*'nin dudakları kızına verdiğim bu yumuşak isim karşısında büzüldü. "Gitmemiz gerekiyor. Hemen."

Kadın ayaklarını sürüyerek ilerledi. Kendisine büyük gelen tişörtler ve onları örten vardiyalı bir elbise giymiş olan kadın darmadağınık, yataktan düşmüş gibi görünüyordu. Saçları uyku yüzünden hâlâ dağınıktı. Omzuna astığı çantası yırtık pırtık ve lekeliydi, içinden parşömen yaprakları çıkıyordu.

Dothik'te büyüdüm. Ve orada, görünüş her şeydi. Melez bir dişi olmasa bile dikkat çekerti.

Kalles annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. Gözleri parlıyordu ama yine de tek bir damla gözyaşının bile düşmesine izin vermedi.

"Seni gururlandıracağım," dedi kadın. "Söz veriyorum."

Seta Kalliri'nin yüzünde bir umutsuzluk ifadesi belirdi. "Zaten biliyorsun, Kara."

İsminden başladım.

Kara.

Başımı sallayarak, *bunun sadece bir tesadüf olduğunu* düşündüm. *Tabii ki öyle*.

Yine de...

O zamanlar annemin çaresizlikten yarı deli olduğunu düşünüyordum. *Söylediği hiçbir şey doğru ya da mantıklı değildi*.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim kutsal alandaki sessizliği bölerek. "Hala gelmek istiyorsan vedanı et, *saila*."

Sonra döndüm, onun da çok geride kalmayacağını biliyordum. Sürüme dönme ve kalp taşlarını toplamaya hazırlanma vakti gelmişti.

Almak için geldiğim şeyi aldım. İstedğimden *daha* fazlasını, diye ekledim. *Orala Sa'kılan'a* cevaplar için gelmişim.

Karşılığında bir kalp taşı, tapınak duvarlarını tırmanmaktan ellerimde oluşan kabarcıklar, şiddetli bir baş ağrısı ve lanet olası bir *kadın* almışım.

Ve Yüksek Rahibe'nin kendisinden bir uyarı, diye zihnimden ekledim.

Keskin bir nefes üfleyerek, bir sürü kralı olarak yaşamın *Dothik*'teki hayatımdan o kadar da farklı olmadığını fark ettim.

Arkamdan *Seta Kalliri*'nin şöyle dediğini duydum: "Ne dediğimi unutma, *Vorakkar*."

Sanki unutulmuşum gibi.

"Ve babanla aynı hataları yapma. Ya da ondan önceki babasıyla."

Dondum kaldım.

Bu kelimelerin birçok anlamı olabilirdi... ve hiçbir *iyi* değildi.

Omzumun üzerinden *Seta Kalliri*'ye baktığımda kızını son bir kez kucakladığını gördüm. Kara kaşlarını çatarak annesine baktı ve sonra ikimizin arasına baktı.

"Ben onlar gibi değilim," diye homurdandım. "Bunu hatırlasan iyi edersin."

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

I Umutsuzluk ve kederin heyecan ve sevinçle bu kadar iç içe geçmesi sarsıcıydı.

Ancak bir *pirokinin* sırtında, buz gibi rüzgâr dalları saçlarımı savururken ve arkamda bir sürü kralı varken hissettiğim buydu.

Sevinçle haykırmak istedim. *Vorakkar*'a beni geri götürmesini, kutsal alanın tanıdık sessizliğine geri döndürmesini söylemek istedim. Rahatlama ve zaferle ağlamak isterken, Avala'ya veda etmediğimi fark ettiğimde hıçkırı hıçkırı ağlamak istedim. Trissa'ya. Beyla'ya. Hayatım boyunca tanıdığım rahibelerden herhangi birine.

"Kalp taşı nerede, *kalles*?" sorusu arkamdan geldi, kulağımın içine hışırtıyla girdi, yuvarlak kulağımın lobuna sıcak bir nefes üfledi.

"Çantamda," diye cevap verdim, el çantasının arkasındaki pullara bakarak.

Pyroki'nin boynu, büyülenmiş. "Bana *Pyroki*'nin adını söyler misin?"

"Bunu bilmek sana düşmez," dedi. Kaşlarımı çattım. *Pirokilerin* isimleri de efendilerinininki kadar kutsal sayılıyor muydu? Ya da belki de sadece bir *Vorakkar*'ın *pyroki*'siydi. "Ver onu bana. Şimdi."

Pyroki'nin ritmik ama şiddetli yürüyüşü ellerimi dizginlerden çekmeye korkmama neden oldu. *Vorakkar*'ın devasa kalçalarının arasına oturmuştum, güçlü kasları beni sıkarak sırtından uçmamı engelliyordu. Kolları da etrafıma dolanmıştı, yaralı ellerinin *pirokisini* çözülen buz kayaları ve düşen dağ molozları arasında ustaca manevra edişini izlerken kürkü enseme gıdıklıyordu.

"Durduğumuzda, duracağım," dedim ona, dişlerim birbirine çarparak. Ellerin arkasındaki tendonlar esnedi. Bir anda, *pyroki* durdu.

Beni çınlayan bir sessizlik karşıladı. Kulaklarımda uğuldayan rüzgâr kesildi. *Pyroki'nin* taşa ve buza sürtünen pençelerinin sesi kesildi.

Sonra, ben daha gözümü kırpamadan *Vorakkar'ın* elleri belime dolandı ve beni kendisine doğru çevirdi. Beni de *pyroki'sini* kullandığı kadar kolay bir şekilde manevra ettirdi, vücudumu hızlıca tuttu ve konumlandırdı.

Ön taraflarımız neredeyse birbirine yapışmıştı ve bacaklarımı kalçalarının üstüne koyarak bizi daha da yakınlaştırdı. Gözlerinin üzerimde gezinmesi ilgimi çekmemiş olsaydı yüzüm alev alev yanardı.

"Onu bana ver," komutu tekrar geldi, o erimiş bakışlar ayrılmış dudaklarımdan gözlerime doğru kayıyordu.

Bana güvenmediği belliydi. Yine de bana çok az kişiye güvendiğini söylemişti.

Çantamı savurarak, büyük kısmını yayılmış kalçalarımızın arasındaki küçük boşluğa yerleştirdim.

"Onu alıp kaçacağımı mı düşünüyorsun?" Meydan okudum.

Yüz ifadesi hiç değişmedi. "*Nik*. Yapmayacağını biliyorum. Ama o çanta her an çözülecekmiş gibi duruyor ve eğer bir kalp taşı kaybedersek *mahvoluruz*."

"Bu çanta bana iyi hizmet etti, bilmeni isterim," diye onu bilgilendirdim. Yine de elimi çantaya daldırdım ve kalp taşını sardığım küçük bezi aradım. Avucum onun etrafında kapandı. Aceleyle çıkardım ve ona doğru ittim.

Kutsal alanda çıplak bedenimle ona dokunmuştum. Basit bir temasla kulağıma dolan sesleri hatırlayarak ürperdim. Rahibelerin duaları sırasında duyduklarına benziyordu... sadece bin kat artmıştı. Tekrar duymak, tekrar *hissetmek* istediğim bir şey değildi. Belki de Horde Kralı'nın onu ele geçirmesi daha iyiydi.

Vorakkar bana dikkatle baktı ve kumaş kaplı küçük taşı elimden alıp tuniğinin cebine soktu.

Dikkatim dağılmıştı, bakışlarımı başka yöne çevirip onu çevreleyen görkemli dağlara baktım. Tam o anda aklıma bir düşünce geldi.

"Burası tapınaktan en uzak olduğum yer."

"Ve sen buradan çok daha uzaklara yolculuk edeceksin, *saila*," diye cevap verdi. Gözleri parlamaya başladı, yüzüne tanıdık bir gülümseme yayıldı. "Korktun mu? Hâlâ geri dönebilirim, biliyorsun. Bu gece kendi yatağında olabilirsin."

"*Nik*," dedim telaşla, önerisi karşısında yükselen paniği yutkunarak. "*Nik*."

Gözleri kısıldı.

Dudaklarımı yalayarak, "Neden fikrini değiştirdin?" diye sordum.

Homurdandı. Sonra *pirokinin* tekrar tırıs gitmeye başladığını hissettim. Yavaş olmasına rağmen, aniden dengemi kaybettiğimi hissettim, sanki sarsıcı hareketle düşecekmişim gibi.

Güçlü, inatçı bir kol beni yerimde tuttu, sırtımın etrafında kenetlendi, avuç içi omurgamın üzerinde genişçe yayıldı.

Onun dokunuşu benim de dengemi bozdu. Sadece tamamen farklı bir şekilde. Ama beni tutması hoşuma gitti, düşmemi engellemesi hoşuma gitti.

"Kadınları hayal kırıklığına uğratmak gibi bir alışkanlığım yok," diye cevap verdi ve bana yavaş, durgun bir sırtışıla baktı.

Göz kırptım.

Sonra ifadesi ağırlaştı. "Ve bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim, *Kalles*. Bir şeyi o kadar derinden istemek ki, onun için her şeyi feda etmeye hazır olmak."

Bu sözler üzerine kuyruğum titredi.

"Peki bu senin için neydi?" Ses tonum biraz soluksuzdu.

Öğrenmek için yanıp tutuştuğumu fark ettim. Önümde koca bir dünya açılmıştı. Ve onunla ilgili *her şeyi* bilmek istiyordum. Kitapların bana öğretemediği her şeyi bilmek istiyordum, *ondan* başlayarak.

"Bunu bilmek de sana düşmez," diye homurdandı ama ses tonu kelimelerin olabileceği kadar sert olmaması için yeterince yumuşaktı.

Pyroki'sinin sallanan tırısları sallanmama neden oldu. Her hareket, geri çekilmeden önce beni ona yaklaştırdı. Bacaklarımız birbirininkine sürtündü. Çantamı hareket ettirdiğimde, vücudum çantanın bıraktığı boşluğa kayarken *Vorakkar*'ın sertleştiğini hissettim.

"Her şeyin bir bedeli olduğunu söylemiştin," diye hatırlattım ona, sertçe yutkunarak, bacağım uyluğu boyunca ilerlerken kuyruğumun ucunun kıvrıldığını hissettim. "Seninki ne? Bunun için mi? Beni *orala sa'kılan*'dan aldığın için mi?"

Burun delikleri alevlendi. Bakışları alçaldı ve dudaklarımın kelimeleri oluşturmasını izlerken dudaklarıma sabitlendi. Kendimi sıcak hissediyordum. Karnımda tahrik duygusu yükseliyordu ve vücudunun sert baskısı hiç de yardımcı olmuyordu.

"Ne istediğimi göreceğiz," diye cevap verdi, sesi kaba, kadifemsi bir yuvarlanmaydı. "Ama karar verdiğimde öğreneceksin, *saila*."

Vücudu boyun eğmezdi. Ve erkeksi, daha önce gördüğüm ya da deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bir heykel gibi, diye düşündüm. Drukkar gibi.

"Drukkar'ın denizde doğduğunu biliyor muydun?" Ani sessizliği hızlı bir soruyla doldurarak sordum. Boğazım düğümlendi. Tenim sıcak hissetti. "Ve büyüdüğünde bir dalganın içinden fırladığını? Güçlü bir dalga, kuzey topraklarındaki en yüksek zirveden daha yüksek. Ve Kakkari onu ilk gördüğünde, onun güzelliği ve gücü karşısında büyülediği için yeryüzünü bir titreme kapladı?"

Gözbebeklerinin koyu renkli küçük iğne uçları büyüdü ve bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Ne düşündüğünü merak ettim.

"*Nik*, ben yapmadım," dedi bana, ama sesi kırılmış gibiydi. "Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Çünkü bana onu hatırlatıyorsun. Drukkar'ı."

Boğazından keskin bir kahkaha yükseldi. İçimden bir ses onu kızdırdığımı söylüyordu. Ya da onu rahatsız etmişim ama nedenini bilmiyordum. Bir tanrıya benzetilmek iltifat değil miydi?

"Peki bu hikâyede kendini Kakkari olarak mı görüyorsun?" Nefesim kesildi. "*Nik*, ben kendimi asla-"

Sonra, ben daha bir şey söyleyemeden, beni tekrar öne doğru çevirdi, *pyroki*'sinin üzerine uygun şekilde yerleşti ve önümüzde uzanan Orala Geçidi'ne göz kırptım. Daha bir hafta önce donmuş olan temiz bir yol. Şimdi yoldan aşağıya doğru bir dere gibi düzenli bir su damlası akıyordu.

"Sana bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver, *saila*," diye mırıldandı kulağıma, dizginleri kontrol etmek için kollarını tekrar bana doladı. "Ben bir *Vorakkar*'ım. Sadece Dakkar'a karşı bir görevim olduğu için buradayım. *Sen* buradasın çünkü *seni kullanabileceğimi* düşünüyorum. Ve seni kullanmayı bitirdiğimde, bu her şeyin sonu olacak."

Parmaklarım *pyroki*'nin uzun boynunun arkasına bastırdı. Altımdaki siyah pullu canavar hızını artırdı.

"O yüzden romantik hikâyelerinizi ve fikirlerinizi kendinize saklayın," diye sözlerini bitirdi. "Ben Drukkar gibi değilim. Aslında, bunun sonunda benden nefret edeceğinizi garanti ederim."

"Kimseden nefret etmiyorum," diye mırıldandım, utancım beni boğarken boğazım garip bir şekilde sıkılmıştı. "Kimseden nefret etmeyi aklım almıyor."

Alaycı bir kıkırdama kulaklarımı doldurdu.

"Sadece tapınağın ötesine hiç geçmediğin için," diye bilgilendirdi beni.
"Biraz zaman tanı, *Kalles*. Gece olduğunda benden nefret edebilirsin."

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

"W Gece burada dinleneceğiz," diye Kara'ya bilgi verdim ve Syok'u Orala Geçidi'nin sonunda durdurdum. İlk başta hızımız cezalandırıyordu. Akşama kadar bölgeden ayrılmayı umuyordum ama öğleden sonra ilerledikçe Kara'nın sertleştiğini ve Syok'un sırtında kaydığını fark ettim.

İlk kez bir *pyroki*'ye biniyordu. Pirokiye binmeye alışık değildi ve bu yüzden onun için acı verici olacaktı. Bu yüzden hızımı yavaşlattım ve yarın sürüme ulaşma umudumdan vazgeçtim. Onu yanımda getirdiğim için ilk kez pişman olmuyordum. Zaman zaten bizim tarafımızda değilken beni sadece yavaşlatacaktı.

"Aç mısın?" Syok'un sırtından indiğinde homurdandım.

Bana hızlıca bir bakış fırlattı. "*Lysi*."

Syok'un yanına iştirilmiş seyahat çantasına gittim. "Havzada ateş yakacağım ve sonra yemek yiyebiliriz." Ona bir su tulumu uzatarak, "Önce iç," dedim.

Benden aldı, ancak dikkatinin çoktan başka bir yerde olduğunu fark ettim. Gözleri gezinmeye başlamıştı. Hava karanlıktı ama ay neredeyse dolunaydı ve bulduğumuz küçük açıklığı aydınlatıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu. Daha önceki konuşmamızdan sonra bana neredeyse hiçbir şey söylememişti. Aldırdığımdan değil. Niyetimi en başından bilmesi daha iyiydi.

Yine de ruh halimin karanlık olduğunu fark ettim.

"Orala Geçidi'nin sonuna yaklaşıyoruz," dedim ona, küçük ateş leğenini çuvaldan çıkarıp ateş yakıtı parçaları ve bir marş ile birlikte sallayarak. I

ses tonumdaki huysuzluğu gizleyemedim ama o fark etmemiş gibi görünüyordu. "Erken kalkarsak yarın batı topraklarının sınırına ulaşabiliriz."

Bu noktayı seçmiştim çünkü sağ tarafımızda, kayalıkların içine yerleşmiş küçük bir mağara görmüştüm. Orala Geçidi'nin dağları hâlâ iki yanımızda yükseliyordu ama aşağı doğru eğilmeye ve düzleşmeye başlamışlar, erişilebilir çıkıntıları olan kayalık tepeler oluşturmışlardı.

Mağara küçüktü. Aslında mağara bile sayılmazdı. Daha çok bir oyuya benziyordu; dağda, gecenin ısıricı rüzgârlarının çoğuna kalkan olacak ve ateşimizin sönmelerini engelleyecek bir girinti.

Kalles'in kürklerine ihtiyatla baksam da bu gece için yeterli olacaktı. Durduğumuzda çoktan titremeye başlamıştı. Gece daha da soğuyacaktı.

Ama hiç şikayet etmedi. Bir kere bile. Ne *pirokiye* binmekten, ne açlığından, ne de dondurucu sıcaklıktan.

Suçluluk duygusu beni ısırdı. Onu terslediğim için miydi?

Oyukta diz çöküp hızlıca ateş leğenini kurdum. Ateşin yakıtı metale çarptı ve ben de hızlıca marşa bastım.

Ateş çiçek açtı. Isı tenimde gezindi.

Omzumun üzerinden, "*Kalles*, gel de ısın," diye emrettim. Arkamdan gelen sessizliği duyduğumda kulaklarım titredi ve hızla ayağa kalktım, dönüp boş açıklığı taradım. "*Kalles*?"

Vok.

Ortadan kaybolmuştu.

Ateşi bırakarak ilerledim, kuyruğum kızgınlık ve hayal kırıklığı içinde titriyordu. Nereye gitmişti? Orala Geçidi yılın bu zamanı güvenli olabilirdi ama bu tehlikeli yaratıkların dolaşmayacağı anlamına gelmezdi, özellikle de sis onları doğal bölgelerinin dışına itiyorsa.

Yankılanan bir nefes sesi duydum ama yönünü tam olarak belirleyemedim.

"Kara!" Kalp atışlarım gümbür gümbür atmaya başladığında, duymam gerektiğini düşünmediğim ismi kullanarak bağırdım. Neden nefesi kesilmişti? Tehlikede miydi-

"Ben buradayım."

Yüksek bir çıkıntının köşesinden koyu renk bir tutam saç fırladı, altın rengi gözleri ay ışığında yansıyor. İçimden küçük bir rahatlama hissi geçse de kızgınlığım arttı.

"Başını alıp gitmemelisin," diye tersledim, onun pozisyonuna baktım ve çıkıntıya nasıl bu kadar çabuk tırmandığını merak ettim. "İn oradan aşağıya."

Başını iki yana salladı. Sesinde heyecan vardı, "*Nik*, manzarayı görmek istedim. Buraya gelmelisin. *Çok güzel* bir yer."

Kalbim hala gümbür gümbür atıyor olsa da, onun coşkusunu azaltmaya gücüm yetmedi. Tapınağın dışına ilk kez çıkıyordu. Keşfetmek istemesi doğaldı.

"Öyle mi?" Ben sordum.

"*Lysi*," dedi ve ardından gözden kayboldu. Onu takip edip etmemem umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Syok'un kışını *okşayarak*, "*Okkai*" diye mırıldandım. Kal.

Sonra yakındaki bir kayanın üzerine sıçradım, böylece çıkıntıya atlayabilecektim. Oradan da dağın yüzündeki küçük bir çatlağın üzerinden atlayarak yıpranmış, dik yokuşa indim.

Kayalık tepenin en üst noktasında Kara'yı gördüm, sırtı bana dönüktü, gece vardiyası çizmeli ayak bileklerine dolanıyordu.

Arkasında yıldızlı bir gökyüzü vardı, mürekkep gibi ve sonsuz. Yamacı tırmanmaya başladığımda, yaklaştığımı duyarak omzunun üzerinden bana baktı. Gözleri merak ve neşeyle parlıyordu. O gün aramızda oluşan gerginliği unutmuş gibi görünerek bana küçük, gizemli bir gülümseme attı.

Baş döndürücü *bir aşinalık* telaşı beni tökezletti.

Dondukça dünya sessizleşti, bir anıyı yakaladım, ancak onu güvence altına aldığımı düşündüğüm anda elimden kaçtı. *Nik*, bir anı değil. Daha çok bir *bilme* gibi. Ensem karıncalandı ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım ve bu hissi yok saydım ama Kara'nın gözlerinden asla vazgeçmedim.

Sert bir nefes üfleyerek, onun yanında durana kadar yokuşu tırmanmaya devam ettim, ta ki Dakkar'ın genişliği karanlıkla örtülü bir şekilde önümüze serilene kadar. En azından kuzey topraklarının genişliği.

O güzelliği gördü. Tek gördüğüm hâlâ kat etmemiz gereken mesafeydi.

"Harika değil mi?" diye sordu bana, o gizemli gülümsemesiyle tekrar. Bu sefer, beklenmedik ve rahatsız edici bir şekilde, sadece sikimi kalınlaştırmaya yaradı.

Gülümsemesi öylesine masum ve sade bir memnuniyetle doluydu ki hayretler içinde kaldım. Aldatmak ya da kandırmak için olmadığı sürece, duygularını bu kadar açık bir şekilde ortaya koymaktan bu kadar *korkmayan* birini daha önce gördüğümü sanmıyordum.

Vok, *sen bıkkın bir piçsin, değil mi Serok?* Kendime alaycı bir şekilde sordum. "Bu kadar güzel olan ne?" Merak ettim, bakışlarımı ne gördüğünü anlamaya çalışmak için ufku taradı. "Kulenizin penceresinden çok daha iyi bir manzaranız var."

Nefesinin altında biraz homurdandı ve dudaklarımın istemsizce titremesine neden oldu.

"*Lysi*, ama bu daha kuzeydeki bir manzara. Tapınaktan güneye doğru olan manzara dağlar tarafından engelleniyor," dedi, ses tonunda bir bıkkınlık notası vardı. Kollarını açarak geniş alanı işaret etti ve "*Bunu* hiç görmedim. Benim için tamamen yeni. Ve bunu bir daha asla ilk kez görmeyeceğim. Sadece şimdi. Şu anda. İşte bu kadar güzel olan da bu."

Bu şaşırtıcı duyguyla sarsıldım ve ona bakmak için döndüm.

Beni yakaladığında, çenesi kalkmış olsa da utanmış görünüyordu.

Bakışlarımız kilitlendi ve birbirini tuttu. Ani bir esintiyle bir tutam saç yanağına doğru savruldu ve o da saçlarını yuvarlak, insana benzeyen kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Tenim yeniden karıncalanmaya başladı. Kalp atışlarının hızlanmaya başladığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Sonra başını öne doğru salladı ve uzun süreli, yüklü teması kesti. Hatta iyi bir önlem olarak benden bir adım uzaklaştı ve ben de yumuşak, boğuk bir nefes verdim.

"*Dothik* ne tarafta?" diye sordu ani sessizliği bozarak. "Burada biraz şaşırmış durumdayım."

Gözlerim ufuktaki yere takıldı. Beni *eve* çağıran bir fener gibi. İçimden bir özlem sarsıntısı geçti. Kuyruğum yerde bir fiske vurdu ve çıkıntının eğiminden aşağıya yuvarlanan bir taş süpürdü. Kısa bir an için bencilliğimin beni ele geçirmesine izin verdim. *Dothik*'i tekrar istememe izin verdim. Tanıdık yollar, tanıdık yüzler, göğsümdeki tanıdık *ihtiyaç*.

Sırtımdaki yara izleri ben yer değiştirirken çekildi ve bana *şu anda* ne olduğumu hatırlattı.

Arkasından yaklaşarak onu omuzlarından tuttum, dokunuşumla sıçramasını görmezden geldim. Vücudunu kaydırdım ve sonra çömelip kolumu uzaktaki görünmez bir lekeye doğru kaldırdım. Yüzlerimiz birbirine yakındı ve "İşte" dediğimde tereddüt ettiğini hissettim.

"Bekkar'ın takımyıldızının altındaki yer mi?" diye sordu. "Onun kılıcı mı?"

Eğlenen bir sırıtış yüz hatlarımı kaplamadan önce bakışlarım yukarı doğru kaydı. Ondan uzaklaştım. "Bu onun kılıcı değil, *Saila*."

"O zaman ne?" diye sordu, sesi gerçekten şaşkıncı. Boynumu kıvırdım ve tam boyuma doğru doğruldum.

"Bu onun siki."

Boğazından boğulurcasına bir ses çıktı.

"Değil!" diye karşı çıktı, kocaman gözleri ve çekici kızarmış yanaklarıyla bana döndü. "Bu onun büyük kılıcı, *Dothik* krallığını yaratan kılıç." Dönerek gece gökyüzünü işaret etti. "Görüyor musunuz? En parlak yıldız sivri uçlu olanı. Onu kabzasına kadar takip et."

Güldüm, alçak sesle ve uzun uzun. "İstersen ona kılıç de, *kalles*. *Dothik*'teki herkes ona hep Bekkar'ın *kakkiva*'sı derdi. Ve o kabza, senin deyiminle, bir kabza değil. Onun *deva*'sı ve sonra da *dakke*'si."

Sık ve taşak takımyıldızı. Ve bu uygun oldu üzerinde asılı Yılın bu zamanında *Dothik*.

O ağzı açık kaldı ve benim kahkaham arttı.

"Bekkar'ın kılıcı," diye tekrarladım başımı sallayarak. "*Lysi*, o bir kılıç. Sadece senin düşündüğün kılıç değil. Sana *orala sa'kılan*'da öğrettikleri şey neydi?"

Bununla birlikte, inişe başladım.

Bir an sonra, onun itiraz çığlığını ve peşimden gelen ayak seslerini duydum.

"Yıldız haritalarını kapsamlı bir şekilde incelediğimi bilmeni isterim. Bu gökyüzündeki her efsaneyi, miti ve bunların ardındaki hikâyeleri biliyorum," diye homurdandı.

Dondum kaldım.

Nedenini bilmiyordum ama o küçük hırıltı *beni etkiledi*.

Onun etrafında dönerken, kendi *devamın* altımda sıkılaştığını hissettim ve kendi

kakkiva kalınlaşmak.

Bana yine hırla, *Saila*, mırlamak istedim. Ve bana ters ters baktığını gördüğümde, neredeyse yüksek sesle inliyordum.

Başımın üstünü işaret ettim. "Bu nedir o zaman, *Saila*? Söyle bana."

Yutkundu ve sonra başını geriye yatırarak boğazının pürüzsüz, yumuşak sütununu ortaya çıkardı. Öne doğru eğilip onu ısırma için çılgınca bir istek duydum.

Çenesi düştü. Bakışlarımı karşıladı ve tereddüt etmeden cevap verdi: "Tanniva'nın eli. İlk ayaklanma sırasında *Dothik*'e barışı getiren Dakkari rahibesi."

Sırıttım. "*Bunun* bir el *olduğunu mu* düşünüyorsun? Tanniva bir zamanlar rahibe olabilirdi ama üçüncü *Dothikkar*'ın metresi olmak için tapınağı terk etti. Bekkar'ın öz torunu."

Dudaklarından boğuk bir ses çıktı. "Bu doğru değil!"

"*Lysi*, öyle," dedim kaşlarımı çatarak. "Peki *Dothik*'e barışı nasıl getirdiğini bilmek ister misin? Çünkü kral onun kalçalarının arasında otururken, kulağına düşman ordularıyla ticaret görüşmeleri başlatmasını fısıldıyordu."

Yüzündeki sessiz inançsızlık, göğsümde eğlendirici bir memnuniyetin çiçek açmasına neden oldu.

Bir an için onu şaşkına çevirmiş gibiydim.

"O bir rahibeydi!" diye itiraz etti sonunda. "Tapınağı... *seks* için terk etmedi."

Başımı salladım ve sert bir nefes verdim. "Tapınağı seks için terk etmedi, *Saila*. Gerçi eğer yaptıysa, akli başında hiçbir Dakkari onu suçlayamaz."

Kaşları çatıldı, boynundan yukarıya doğru bir kızarıklık yayıldı ve ben bunu fazlasıyla baştan çıkarıcı buldum. Dilimin sütunun üzerinde gezindiğini hayal ettim ve derisinin altındaki kan akışından dolayı sıcak olup olmadığını merak ettim.

"O zaman *neden*?"

"Güç. Başka ne olacak?" Huysuzca cevap verdim. "Kral onun emrindeyken, istediği her şeyi ve herkesi kontrol edebilirdi."

"Herhalde bu kadar etkilenmezdi," diye karşı çıktı ve bir ürperti onu titrettiğinde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O *Dothikkar'dı*! Ve kız onun kraliçesi bile değildi."

"Seksin gücünü asla küçümseme, *Saila*," diye mırıldandım, kızarıklığın daha da derinleşmesini izledim. Kıkırdadım. Tekrar titredi, sinirli görünüyordu ama aynı zamanda... bu sözler ilgisini çekmişti. "Çünkü krallıklar kurdu ve birçoğunun da yıkılmasına neden oldu. Ve sadece Dakkar'da değil. Evrenimiz boyunca."

Bu sözler üzerine ayıldı ama yüz ifadesinde hâlâ bir parıltı vardı. Çenesini tekrar yukarı kaldırıp üzerimizdeki takımyıldızına baktı ve dudaklarını birbirine bastırdığını görünce sıırıttım.

"Her şey kitaplardan öğrenilemez," dedim ona. "Özellikle de *orala sa'kılan*'daki kitaplardan. O kayıtlar çok eski, ben

"Dokunduğunuz anda parçalanmamalarına şaşırdım."

Kaşları çatıldı. Kısa bir an için ayaklarına baktı, kafasında bir şeyleri tartışıyordu. Kendimi onun *tam olarak* ne düşündüğünü bilmek isterken buldum. Aklının *tam* olarak nasıl çalıştığını bilmek isterken buldum kendimi.

"Peki," diye kestirip attı sonunda, bakışlarını kaldırarak. "Her şey kitaplardan öğrenilemez. Ve Tanniva hakkında yanılmış olabilirim. Ne de olsa çevirilerde tapınaktan ayrıldığına dair bazı kanıtlar vardı. Ama," diye başladı ve hemen arkasını işaret etti, "*bu* Bekkar'ın büyük kılıcı. Aksine inanmayı reddediyorum."

Bunun onun için bir başka sınır, geçilemeyecek bir çizgi olduğunu fark etsem de göğsüm eğlenerek kabardı. Demek Bekkar'a hayrandı, öyle mi? Büyük Kral'ı mı örnek alıyordu?

Dudaklarımı yalayarak başımı eğdim. Ciddi ve azarlayan bir ses tonuyla, "Elbette, *saila*. Bu kesinlikle onun kılıcı. Çok yanılmışım."

Çenesi kalktı. Omuzlarının duruşu cevaptan memnun görünüyordu.

"Güzel. Bu meselenin çözüldüğüne sevindim," dedi ve sikimin nabzını hızlandıran muzaffer bir gülümseme attı. Sonra yüzümde gördüğü şey ifadesini değiştirdi. Kaşlarını çatı. "Şu anda ne düşünüyorsun da bana öyle bakıyorsun?"

Kuyruğum titredi. Pençelerim avuçlarımın içine kıvrıldı. Gerçekten şaşırmış görünüyordu.

Güven bana, Saila, ne düşündüğümü bilmek istemezsin, diye düşündüm kendi kendime. *Bu seni tapınağa doğru koşturur*.

Bir kez daha düşündüm de, belki de *olması gereken* tam olarak buydu. Beni bir sürü baş ağrısından kurtaracağı kesin.

Yine de kelimeleri çıkaramadım. Onu ne kadar korkutmak istesem de.

Huysuzca, "Hiçbir şey. Gel. Ateşi yaktım bile. Yemek yemen ve sonra biraz dinlenmen gerek."

Ben de öyle düşünmüştüm. Yarın batı topraklarına uzun bir yolculuk olacaktı.

"Adımı söyledin," dedi nazik sesi, çıkıntının tepesinden birlikte inmeye başladığımızda. "Beni çağırırken."

Homurdandım.

"Seninkini bilmem adil değil mi?" diye sordu.

Durdum.

Ona dönerek, "Benim bir *Vorakkar* olduğumu unutuyorsun, *kalles*. *Seta Kalliri*'nin senin isminle pervasızca oynaması benim sorunum değil."

"Tapınakta isimlere çok fazla önem verilmez," diye beni bilgilendirdi. "Verilen isimlerin güç sahibi olduğuna gerçekten inanıyor musun? Gizliliğe duyulan ihtiyacı hiçbir zaman anlayamadım. Çünkü Kakkari'nin yüceliğinin yanında isimler nedir ki?"

Burun deliklerimden keskin bir nefes çıktı.

"Bana *Vorakkar* diye hitap etmek istemiyorsan Serok diyebilirsin," dedim ona ve bunun son olmasını umdum. Ama o tapınakta büyümüştü. Sorduğu şeyin hafifçe aşağılayıcı olduğunu bilmiyordu. "Sen benim sürümden değilsin, bu yüzden bana ne?"

Bana verilen ismi onun dudaklarından duyarsam, söylerken kuyruğumun karıncalanmasına neden olan o gizemli gülümsemeyi bana verirse, benden istediği *her şeyi* yapabileceğime dair bir his vardı içimde. Yani *Lysi*, verilen isimlerin bir gücü olduğuna inanıyordum. Özellikle de kadim takımyıldızlardan bahsederken bana hırlayan çıldırtıcı dişiler tarafından kullanıldığında.

"Serok," dedi iri, altın rengi gözleriyle bana bakarak.

Yutkundum. Kuyruğum hâlâ karıncalanıyordu.

Vok.

"Gel," diye ısırdım. "*Şimdi*. Artık isimlerden, *Dothik*'ten ya da yıldızlardan bahsetmek yok. Yemek yemem ve sonra uyumam gerek. Senin de öyle."

"*Lysi*, Serok," dedi, sesi son derece yumuşaktı.

Vok *me*, diye düşündüm, zihinsel olarak inliyordum, sikimin kasıklarımda zonkladığını hissediyordum.

Bu hayatımın en uzun yolculuğu olacaktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

T Serok *pirokiyi* yavaşlattığı anda derin bir nefes aldım, dilimin ucunda soru yağmuruna tutulmuştum bile.

Sürü kralı sabırsızca bir iç çekti, sanki zihinsel olarak onu bombardımana tutacağım soru yağmuruna kendini hazırlıyordu.

"*Dothik*'te," diye başladım, vücudum *pirokinin* sarsıcı, dış gıcırdatan hareketleri yerine yavaşlayan hareketiyle sallanıyordu, "para nasıl kullanılıyor? Gerçek altın mı kullanıyorsunuz? Bekkar döneminde olduğu gibi sikke mi? Hep merak etmişimdir."

Serok'un homurdanarak mırıldanması, Kakkari'ye sabır için dua ettiğini düşündürdü bana, tapmadığından bile emin olduğum bir tanrıçaya.

Gözlerinin içine bakabilmek için koltuğumda döndüm ve bacaklarımı yana doğru sallayarak seyahat çuvalının yanına sarkıttım. Ayağım çuvala çarptı ve donuk *bir çınlama* duydum, ateş leğeni kayıyordu.

"Sikkeler," dedi sonunda, tekrar iç çekerek. Gözlerime bakmıyordu ve ufku tararken yüzünde tedirgin bir ifade vardı.

Güneş gökyüzünde asılı dururken Orala Geçidi'nden ayrılmıştık. Şafak vakti yola çıkmış olmamıza rağmen, yine de günün büyük bir kısmını almıştık. Serok'un yorgun olup olmadığını merak ettim. Pek öyle görünmüyordu ama dün gece uyuduğunu sanmıyordum. Kürkünü bana battaniye olarak vermişti -her ne kadar suçluluk duygusu midemi bulandırırken itiraz etsem de- ama gece boyunca her uyandığımda onu ateşe bakarken, sırtını mağara duvarına dayamış, bir dizini yukarı çekmiş halde buldum.

Onu izlediğimi fark ettiyse de yorum yapmadı. Bana bakmamıştı bile. Alevlerin titremesini izlerken o kadar dalgın görünüyordu ki, bir parçam bu kadar yoğun bir şekilde düşündüğü şeyin ne olduğunu bilmek için *acı çekiyordu*.

"Altın sikkeler," diye devam etti, sonunda bakışlarımla buluştuğunda omuzları yenilgiyle çökmüştü. Parlak güneş ışığında gözleri daha da çarpıcıydı. "Büyüklikleri değerlerini belirler. Gerçi bazı eski sikkeler var, hatta Bekkar'ın hükümdarlığından kalma, yenilerinden daha yüksek değere sahipler."

Bekkar'ın zamanından sikkeler mi? Tarihin küçük parçaları? "Sende hiç var mı?" Merak ettim, nefesim kesilmişti.

"Orduların paraya ihtiyacı yoktur," diyerek soruyu geçiştirdi.

"Ama sen *Dothik*'te yaşadın," dedim, ses tonum yumuşak ama sivriydi. "Öyle değil miydi?"

Bana sert bir bakış attı. "Peki neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü aksanınız benim *Kalloma'munkine* benziyor," dedim ona. "Ve o *Dothik*'te doğdu ve büyüdü. *Dothikkar*'ın oradaki kendi tapınağından geldi. *Dothik* aksanı ile bir sürüde ya da hatta karakollarda yetişenlerin aksanı arasında ince bir fark vardır. Diğer rahibelerin konuşma şeklini inceledim ve sesleri sana benzemiyor."

Onu şaşırtmış olmalıyım çünkü güldü. Zengin ve boğuk. İçimi ürpertti.

"Ve giysileriniz," dedim.

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne olmuş ona?"

"Yıllar boyunca *Dothik*'ten haberciler geldi, bize erzak kervanları getirdiler."

"Horde kralları da öyle," diye işaret etti. "Ben de senin *Seta Kalliri*'nin tapınağına yaptığınız tüm ziyaretler sırasında sizi saklı tuttu."

"*Lysi*," dedim yerimde rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. "Ama kulemden izledim ve avluya geldiklerinde üst katlardaki parmaklıklardan dinledim. Ve kıyafetiniz *Dothik* giyim tarzına benziyor. Tapınağına gelen horde krallarının... asla hançer kemeri ya da kürkle astarlanmamış çizmeleri olmadı. Çizmelerin ses çıkarmıyor, biliyorsun. *Kalloma* onlara hırsız çizmeleri derdi."

Başını bana doğru eğdi. "Yani benim *Dothik*'li olduğumu varsayıyorsun. *botlarım* yüzünden mi?"

"Ve konuşma tarzın," diye hatırlattım ona.

Keskin bir nefes verdi. Kızgın mıydı? Başını salladı, gözleri tekrar etrafımızdaki manzaraya kaydı. Tapınağın dışında görebildiğim her manzarayı içime çekmek isterken... garip bir şekilde gözümü *ondan* alamıyordum.

"*Nik*," dedi. Kafam karışmıştı, sorgulayarak ona baktım, özellikle de bana karanlık bir sırıtış fırlattığında. "Bekkar'ın hükümdarlığından kalma hiç sikkem yok."

"Yani *Dothik*'ten hiç sikken yok mu? Görebildiğim kadarıyla yok mu?"

İç çekti. Sonra koltuğunda arkasına yaslandı. Trews'unun çok sayıda küçük cebi vardı, malzeme aşınma ve zaman nedeniyle yumuşaktı. Sonra küçük ve altın rengi bir şey çıkardı, güneş ışığına doğru vurduğunda parlıyordu.

Parayı bana uzattığında, vücut ısısından dolayı şok edici derecede sıcaktı. Madeni para boyutuna göre beklediğimden daha ağırdı ve kalbim heyecanla çarparak ona baktım.

Ön yüzünde hiçbir kelime olmamasına rağmen girdaplı bir desenle damgalanmıştı. Arka yüzünde bir erkek resmi vardı. Bir yüz. Kazınmış çizgiler özensiz olsa da güçlü ve görkemliydi. Sikkenin kenarları pürüzlü ve düzdü, tam olarak yuvarlatılmamıştı ama bir bıçak tarafından kesilmiş gibi görünüyordu.

"Bu *Dothikkar* mı?" Parayı eğerek güneş ışığını tekrar yakalamasını sağladım, böylece detayları daha net inceleyebildim. Gözlerimi kısarak arkasındaki yazılara baktım. "Burada ne yazıyor? Altın aşınmış."

"Ne yazdığının ne önemi var?" diye sordu, parayı ona doğru bastırdığımda kaşlarını çatı. Paraya bakmadı ve elimi sallayarak uzaklaştırdı. "Bu bir madeni para."

Daha yakından baktım. İki harf yıpranmıştı ama ne yazdığını tahmin edebiliyordum.

"*Dothik'in şanı için*. İlginç."

Dothik, Dakkar değil. Sadece başkent böyle para kullandığı için mi? İleri karakollar bile ticaret ve takas sistemine dayanıyordu, muhtemelen bir zamanlar ordu oldukları için, çünkü bildikleri şey buydu.

"Ve bu *Dothikkar* mı?" Bana cevap vermediği için tekrarlardım. "*Lysi*," diye homurdandı. "Bu *Dothikkar*."

Bakışlarımı madeni paradan kaldırıp kıpırdamadan durdum. Kelimeleri söylerken sesinde gergin bir ton vardı.

"Ondan hoşlanmıyor musun?" Tahmin ettim.

Bakışları benimkilere kaydı. Bir an için bana *dürüst*, *gerçek* bir şey söyleyeceği gibi tuhaf bir hisse kapıldım. Ama sonra

sırıttı ve o an kayboldu.

"Kimse var mı?" diye sordu. "Danışmanları dışında çünkü *Dothikkar* onlara altınlarıyla mı ödeme yapıyor?"

Paraya tekrar bakarak başparmağımı düzleşmiş yüzeyin üzerinde gezdirdim. Çok yıpranmıştı. Çok eski olması gerektiğini düşündüm ama yüzeyinde şimdiki *Dothikkar*'ın yüzü olduğuna göre olamazdı.

"Sahip olduğun tek kişi bu mu?"

"*Lysi*."

"Neden?"

Keskin bir nefes aldı. "Ne demek *neden*?"

"*Dothik*'te zengin miydiniz? Horde krallarının soyundan geliyorsan, öyle olduğunu varsayıyorum. Ve eğer zenginsen, neden sadece *bu* sikkeye sahipsin? Diğerleri nerede?"

Gözleri sanki Kakkari'den sabır istiyormuş gibi üstümüzdeki gökyüzüne çevrildi. Ya da belki de Drukkan'dan, gerçi tanrı itidaliyle tanınmazdı.

"Bunu sormak kabalık olur, *kalles*," dedi bana, kırılmış sözleri gerçekçiydi.

"Öyle mi?" Dudağımı ısırarak sordum. "Neden?"

"Çünkü *Dothik*'te zenginliğe ulaşmak zordur," diye cevap verdi bana, ama sözleri tuhaf bir şekilde sabırlıydı. "Kolay olduğunu varsaymanız hakarettir."

Oh.

"Özür dilerim," dedim, içimin daraldığını hissederek. "Seni kırmak istememiştim. Sadece diğer madeni paraları görmek istedim."

"Bende sadece bir tane var, o yüzden hayal kırıklığına uğrayacaksın" dedi. Çenesini bacaklarına doğru salladı. "Arkanı dön. Yeterince mola verdin. Yeniden hızlanma zamanı."

Son bir kez daha madeni paraya bakarak sözlerini düşündüm. Bilmediğim o kadar çok şey vardı ki. Ve o haklıydı. Kitapların bana, *Kalloma*'ya ya da diğer rahibelere öğretmediği o kadar çok şey vardı ki.

Bozuk parayı ona uzattım ve o da hızlıca cebine geri koydu.

"Beni *Dothik*'e götüreceksin mi?" Dönmeden önce sordum.

Gözleri bana geldi.

"Kalp taşlarından biri *Dothikkar*'ın tapınağında." Sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi.

Yine de bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmamıştık. Beni batıdaki karakola -Rath Hidri'nin *saruk*'una- götüreceğini varsayıyordum.

Çünkü orada veba hakkında konuşmuştuk. Ne de olsa gittiğimiz yön orasıydı, gerçi onun sürüsünün de orada olduğunu biliyordum.

Ama ondan sonra?

Ne olacaktı ki?

"Beni sadece yavaşlatacaksın," diye beni bilgilendirdi. Beni incitmek istemediğini bilsem de bu sözler canımı yaktı. "Tüm kalp taşlarını toplamak için hızlıca seyahat etmem gerekiyor. Yine de diğer *Vorakkarların* bu görevde yardımcı olacağını umuyorum. En azından iki tanesi."

"Benim için mola vermek zorunda değilsin," dedim hızlıca, nefes nefese. "Bütün gün ve gece at sürebiliriz. Bununla başa çıkabilirim."

Arkasında, kuyruğunun titrediğini gördüm.

"Seni *Dothik*'e götürmek hiçbir getirisi olmayan bir risk," dedi sonra bana. "Görünüşün sadece dikkatleri üzerimize çeker. Yani *Nik*. İstersen benim sürümde kalabilirsin."

İçimde kararlılığın yükseldiğini hissettim.

"Beni *Dothik*'e götürmek zorundasın," diye bilgilendirdim onu. "Gerekirse bir pelerin ve başlık giyebilirim."

"*Dothik*'te sıcak mevsim boyunca mı?" diye güldü. "Bu şekilde daha çok göz çekersin."

Hayal kırıklığı içimde yükseldi. "Beni getirmek zorundasın."

"Neden?" diye hırladı. "Bana iyi bir sebep söyle."

"Size *çok* iyi bir neden verebilirim," diye onu bilgilendirdim. "Çünkü *Kalloma* oradaki *Laseta Kalliri*'yi tanıyor. *Dothik*'in Baş Rahibesi. Ona bir mesaj iletmemi ve kalp taşını *almamıza* izin vereceğini söyledi."

Serok sakinleşti. *Pyroki*'sini bile durdurdu.

Gözlerini bana dikerek, "Yalan söylüyorsun." dedi.

Çenemi kaldırdım. "Yalan söylemiyorum. Bana *Laseta Kalliri*'nin hâlâ ona sadık olduğunu, eğer ona mesajı iletirsem isteklerine saygı duyacağını söyledi. Bana kalp taşını verdikten sonra *sa'kılan*'da bana söylediği buydu. Bana fısıldadığı buydu."

"Peki mesaj nedir?" diye sordu.

"Sanki sana söyleyecekmişim gibi," diye homurdandım, gözlerim irileşmişti. "Ben *o kadar* aptal değilim." "*Vok! Kalles*," diye başladı, öfkesi gözlerimin önünde artıyordu.

"Bu bir *oyun* değil. Bu bir-"

Öfkesini kontrol etmeye çalışarak yüzünü benden uzaklaştırdı.

"Dakkar'da çok gerçek bir tehlike var," dedi sonunda. Sesi önemli ölçüde yumuşamıştı ama tonu hl acımasızdı. "zgrlk ve macera arayışında herkesin kaderiyle oynuyorsun."

Ayıldım. Ve yine de...

"Ben olmasaydım nereden başlayacağını bile bilemezdin," dedim ona.

Bana ters ters baktı.

"Sis ortadan kalktığında annen ve sevgili rahibelerin bunun hesabını verecekler," dedi. Sonra beni beklemeden belimden kavradı ve kendisi beni öne doğru çevirdi. Harika, tekrar dövüşmeye başlamıştık. *Harikaydı*. "Ve onların yargı günü, tüm Dakkar bunu anladığında gelecek. Tüm Dakkar onların ihanetine tanık olacak."

İnançsızlık ve korku içime işledi.

"Bu bir tehdit mi?" Sessizce sordum.

"*Gerçek* bu," diye mırıldandı kulağıma. Oturduğum yerde kaskatı kesilmiş, önümüzde uzanan tepelik araziye bakıyordum. Toprak ıslaktı, sanki yeni yağmur yağmış gibiydi ya da belki de buzların zlmesinden kaynaklanıyordu. "Seni *Dothik*'e gtrmeyeceğim."

"Bunu göreceğiz."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

W Öğleden sonrasının geri kalanında hiç konuşmadı. Hatta bana kısa bir süre izin vermek için *piroki*'sini yavaşlattığında bile -bütün gün ara ara yaptığı *bir şeydi* bu. Bana söylediklerinden sonra ona soru yağmuruna tutacağımı sanıyorsa fena halde yanıliyordu. Hiçbir zaman kin tutan biri olmadım ama tehdidi beni gerçekten rahatsız etmişti.

Pyroki'yi bir kez daha yavaşlattığında hava kararmak üzereydi. Yavaşladığımızda, uzun yolculuğa dayanamayacağımı düşünmesini istemediğim için irkilmemi engelledim. Ama belimden aşağısında yanmayan ve sızlamayan hiçbir şey hissedemiyordum. Dün bu kadar kötü olmamıştı. Bir sonraki durakta kendimi muayene ettiğimde ne bulacağımdan korkuyordum. *Eğer* durmayı planlıyorsak bile.

İsteyecek gibi değildim. Susamıştım, açlıktan ölüyordum, yorgundum ve acı çekiyordum.

Ama bu konuda benden tek kelime bile duymadı.

"Benimle tekrar konuşacak mısın, *saila*?" diye düşündü, dudakları kulağıma yakındı.

Pyroki'sini sertçe iterken her zaman gürültülü olurdu. Kemiklerim birbirine sürtünüyormuş gibi hissederdim. Rüzgâr her zaman kükreyerek geçerci. Toynakların takırtısı ve pençelerin sürtünmesi kulaklarımda yankılanırdı.

Bir *pirokinin* sırtında vahşi topraklarda yarışmanın *eğlenceli* olur mu?

İlk birkaç dakika eğlenceliydi. Sonra her şey ağırmaya başladı.

Serok *pyroki'nin* hızını azalttığında, inanılmaz derecede sessizleşti. Bu da kulağıma gelen sesini daha da şaşırtıcı kılıyordu.

"Bütün gece bana kızgın mı olacaksın?" diye sordu cevap vermediğimde.

"Sana kızgın değilim," diye bilgilendirdim onu. Kendi kulaklarıma bile kızgınmışım gibi geliyordu.

Yumuşak kahkahası boynumu diken diken etti. Eli belime geldi ve avucunun genişliğinin elbisemin kumaşına sızdığını hissettiğimde neredeyse nefes almayı unuttuyordum.

"Bunların hiçbirisi değil, *saila*," dedi bana, sesi garip bir şekilde nazikti. "Görmezden gelinmekten ve dışlanmaktan hoşlanmıyorum. Ve bu kadar öfkeyi bastırmak iyi bir şey değil. Anlat bana."

Yutkunarak sessizce dedim ki, "*Kalloma*'mı tehdit ettin. *Orala Sa'kılan* rahibelerini tehdit ettin. Benim ailemi."

Sert bir nefes üfledi. Güneşin son ışıkları da ufukta kayboldu. Gökyüzü morlar, yeşiller ve altından oluşan güzel bir görüntüydü ve yine de... Bunun tadını çıkaracak gücü kendimde bile bulamadım.

"Seninkini tehdit etsem ne hissederdin?"

"Geciktiğimiz her an onları tehdit ediyor," dedi bana ama sözleri sessizdi, ısırmıyordu. "Bunu görüyor musun?"

Yine buna dönelim.

"Senden *pirokini* durdurmanı istemedim," diye belirttim. "Gitmemiz gereken yere varana kadar burada kalacağım. Sana söz veriyorum."

Eli hareket etti. Belimden kaydı ve parmakları iç uyluklarıma bastırıldığında yüksek sesle nefes aldım, ses boğuk ve şaşkındı. Seksimin üzerine değil, *etrafına*.

Zapt edemediğim acı dolu bir irkilmeyeyle yerimde zıpladım.

Dokunuşu acıttı, yaktı ve gözyaşlarımdan görüşümü bulanıklaştırdığını hissettim. İç baldırlarım yanıyormuş gibi hissettim. Kalçalarım uyuşmuştu. Kuyruğumu bile hissedemiyordum. Ya da ayaklarımı.

Serok başka bir şey söylemeden *pyroki*'sini yakındaki bir tepeye götürdü. Kuzey topraklarının dağları, batıya doğru ilerledikçe yerini otlarla kaplı tepeciklere bırakıyordu. Horde kralının akşam olmadan sınırı geçmek istediğini biliyordum. Peki ya biz? Yoksa bu da onun için başka bir hayal kırıklığı, benimle ulaşamadığı başka bir kilometre taşı mıydı?

Dudağımı ısırdım.

Belki... belki haklıydı.

Belki de sadece bir yükütm, tıpkı tapınakta olduğum gibi.

Ve eğer sis iddia ettiğı kadar korkunçsa, hayal kırıklığını anlayabilirdim.

Çok mu bencil

davranıyordum?

Omuzlarım çöktü.

Belki acıdan, belki yorgunluğumdan, belki de bu görevi tamamlamak için hiçbir zaman yeterli olamayacağımı fark etmemden kaynaklanıyordu ama ağlamaya başladım.

İlk başta nazikti. Birkaç damla yanaklarımdan aşağı damlıyordu.

Ama bir kez serbest kaldıklarında, ardından gelen duygu gelgitini durduramadım.

Nefes verirken saçlarımin arkasını kaldırdı. "Kara..."

Boğazımdan boğuk bir hıçkırık koptu. Harika, şimdi *gerçekten* ağlıyordum. Ve bir kez ağlamaya başladım mı, nadiren durabilirdim. *Böyle* hissettiğimde değil. Bu ezici hayal kırıklığı ve çaresizlik hissi.

Serok *pyroki*'sini durdurdu ve sırtından kaydı. Onun gözlerinin içine bakmayı reddettim. Avala bana hep çirkin bir ağlak olduğumu söylerdi. Yüzüm benek benek olur ve gözlerimin altındaki deri şişerdi. Ona bakmak beni sadece daha çok ağlatırdı ve muhtemelen onun gözünde zaten çirkin görünüyordum. Muhtemelen emrinde bir sürü Dakkari güzeline sahip olmaya alışmışken nasıl olmayabilirdim ki? Ve ben... Ben çok *farklıydım*. Çok *başkaydım*.

"Kara," diye seslendi, elime uzanarak. "Kay. Ben seni yakalarım."

Onun sözleri beni daha çok ağlattı. "*Nik!*"

"Neden olmasın?" diye sordu.

"Bu gece durmayacağız!" Kolumu yanağıma silerek haykırdım. "Sana bütün gece at süreceğimi söyledim ve bunda ciddiymdim!"

"Bütün gece at sürececek durumda değilsin," dedi bana, ses tonu son derece sabırlı ama kararlıydı ve *bundan nefret ediyordum*. "Yaralanmışsın. *Uyluklarının* arasında *piroki* yanığı var ve üzerine biraz *uudun* sürmemiz gerekiyor. Dinlenmezsen daha da kötüleşecek."

"Umurumda değil," diye

burnumu çektim. Serok

derin bir nefes aldı.

"Bu gerçekten neyle ilgili?" Cevap vermeyince, "Kara, bana bak. *Şimdi*."

Ses tonundan biraz ürkerek bakışlarımı ona çevirdim. *Pyroki*'sinin yanında durmuş, beklentiyle bana bakıyordu. İlk defa,

Muhtemelen benden sadece birkaç yaş büyük olduğunu fark ettim ama yine de... en azından bana kıyasla binlerce hayat yaşamış gibi görünüyordu.

Bu farkındalıkla birlikte kızgınlık da geldi. Ve bunun için o kadar utandım ki yüzümü tekrar korumak istedim.

"Bana bakma," diye bağırdım, dalgın *bir şekilde pirokinin* başını okşuyordum.

Boyun. "Sadece git ve biraz ağlamama izin ver."

Dudakları kıvrıldı. Sadece hafifçe. Ama benim fark etmem için yeterliydi ve yanaklarımda taze gözyaşları birikirken bile ona acınası bir bakış attım.

"*Saila*," dedi hızla ayılarak. "Gitmeyeceğim. Şimdi bana neden ağladığını söyle."

Omuzlarım çöktü. "Çünkü." "Çünkü neden?"

Neden şu *anda* bu kadar nazik ve sabırlı davranıyordu? Öğleden önce böyle bir pislikken?

"Çünkü yorgunum," diye cevap verdim, burnumu çekerek ve sakinleşmeme yardımcı olması için *pirokiyi* okşayarak.

Serok'un bakışları parmaklarıma kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Nedeni bu değil," dedi bana. "Tekrar dene."

Kaşlarım çatıldı ve kaşlarımı çattım. Sulu bakışlarımla ona, "*İyi*. Çünkü kalçalarımın altındaki ağrı dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Acıktım. Susadım. *Milyonlarca* yıl uyumak istiyorum. Ve sana kızgınlım çünkü sen *haklısın*."

Serok ifadesini nötr tutacak kadar kibardı. "Bana şu son kısımdan biraz daha bahset, *Saila*."

Bir hıçkırık boğazımı yırttı. Başımı arkaya yatırdım ve üzerimizde kararan gökyüzüne baktım. Hâlâ takımyıldızları seçemeyecek kadar parlaktı ama birkaç yıldız parıldamaya başlamıştı. Nefesime odaklandığım gibi bakışlarımı da o yıldızlara odakladım.

"Çünkü ben bir yüküm!" Patladım ve bunu itiraf etmek beni *öldürdü*. Serok'un burun delikleri alevlendi. Daha çok ağladım. "Tapınaktaki hayatımdan başka bir şey bilmiyorum. Orada hayatım çok düzenliydi. Bir rutinim vardı. Her gün. Burada olmanın heyecan verici, harika ve coşkulu olacağını düşünmüştüm. Ve bunların hepsi öyle ama aynı zamanda inanılmaz derecede *korkutucu*. Çünkü burada hiçbir amacım yok. Rutin yok, cilalanacak zemin yok, tozlanacak heykeller ya da antik silahlar yok, göz gezdirilecek kitaplar yok. Hepsini geride bıraktım. Hayatımda ilk kez yarının ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Kelimeler beni şaşırttı. Ama bir kez başladığımda dudaklarım titrese ve kalbim inanılmaz hızlı atsa da duramadım.

"Ve sen haklıydın! Ben bencilim. İnanılmaz derecede bencilim. Yardım edebileceğimi düşündüm. Sisi durdurmaya yardım edebileceğimi düşündüm... kendimi kanıtlamak için. Gerçekten istedim. Ama hiçbir şey bilmezken sana nasıl yardım edebilirim? Kendi *Kalloma*'m bile bunu yapabileceğime inanmazken nasıl faydalı olabilirim? Ona kabul etmekten başka seçenek bırakmadığım için buradayım."

Bakışlarımı tekrar bana okuyamadığım garip bir ifadeyle bakan Serok'a çevirdim.

"Kalp taşlarıyla ilgili bilgiyi senden saklamaması gerektiğini söylerken haklı olsan da... bunu *beni* korumak için yapıyordu. Unvanının elinden alınabileceğini bilmek, *benim yüzümden* utanç duyabileceğini bilmek... Bu düşünceye katlanamıyorum. *Onu* mahvedenin *ben* olacağım düşüncesine katlanamıyorum. Bu *hepsini* mahveder. Tıpkı *Niva Kalliri*'nin her zaman söylediği gibi."

Sözlerim kurudukça gözyaşlarım hızlı ve sert bir şekilde akmaya başladı. Vücudum hıçkırıklarla titriyordu ve bir *ordu kralının* bu çöküşe tanık olmasından utanmaya bile cesaret edemiyordum.

Benim hakkımda ne düşünüyor olmalı... diye düşündüm sessizce.

Ona gerçekten ne kadar zayıf olduğumu gösteriyordum. Beni getirmekle ne kadar büyük bir hata yaptığını anlamadan önce kuzey topraklarından biraz daha uzaklaşmayı, en azından bölgenin dışına çıkmayı umuyordum. *Pyroki*'sini geri çevirecek miydi? Benimle birlikte *orala sa'kılan*'a doğru çılginca bir koşu yapacak ve beni lanetli bir şeymişim gibi tapınağın merdivenlerine geri mi bırakacaktı?

Bu benim için bir tetikleyiciydi... *yeterli* olmadığım bilgisi. Tüm hayatım boyunca öyleydi. Bu yüzden ağlamaya başlamıştım. Buna neden olan şey buydu, ancak bunun bir *pirokinin* sırtında geçen yorucu günle birleştikten sonra şüpheleniyordum.

Serok tek kelime etmedi. Uzun bir süre boyunca. Gözyaşlarım dinene ve hıçkırıklarım kesilene kadar bekledi. Ben derin bir nefes alıp artık karanlık olan gökyüzüne bakana kadar bekledi.

Dümdüz ileriye bakarken, içime bir sükûnet çöktüğünü hissettim. Doğaçlama ağlama seansım, öğleden sonra boyunca biriken gerginliğin bir kısmını serbest bıraktı.

Kendimi daha iyi hissediyordum. Şimdi geriye kalan tek şey benim utancım ve bedenimin ağırları, acıları ve ihtiyaçlarıydı.

Serok bu sefer sormadı. Uzandı, ellerini bir çocukmuşum gibi belime doladı ve beni *pyroki*'sinden çekti. Beni önüne yatırdı ama belimi sıkıca kavramaya devam etti. Bunun için minnettardım çünkü iğnelere basıyormuşum gibi hissediyordum ve *her yerim acıyordu*.

Dikkatimi dağıtmak ve onun gözlerinden kaçmak için *pirokiyi* okşadım, elimi onun -onun- burnunda gezdirdim. Bu ilgi hoşuna gitmiş gibi görünüyordu ve bana daha da sokuldu, göz kapakları parlayan kırmızı gözlerin üzerinde çırpınıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım sessizce. Sonra derin bir nefes alarak, yüzü en az benimki kadar tanıdık olan Horde Kralı'na baktım. Beni izliyordu ama ne düşündüğünü bilmiyordum. "*Kalloma'nın Laseta Kalliri*'ye mesajı... cevabı Dothik'in kalbinde bulacaksın."

Serok merakla hareketsiz kaldı. "Sana tam olarak bu sözleri mi söyledi?"

Başımı salladım. "*Lysi*. Senin için bir anlam ifade ediyorlar mı?" Burnumu çekerek sessizce sordum.

Sessizleşti. O gözler titredi.

"İstediğin şey için nasıl pazarlık yapacağını gerçekten bilmiyorsun, *saila*," dedi sonunda. Onun önünde yıkıldığımı görmekten rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sanki bu düzenli olarak oluyormuş gibi davranıyordu. Sanki kadınlar ona her zaman ağlayarak geliyormuş gibi. Bildiğim kadarıyla belki de öyleydi.

Başımı salladım, biraz baş ağrım olduğunu hissettim. "Pazarlık yok. Yapılacak en doğru şey bu. Sen haklıydın. Bu benimle ilgili değil ve ben bencilce davranıyordum."

Eli hareket etti.

Sıcak avucu yanağıma yerleştiğinde yutkundum. Eli o kadar büyüktü ki pençeli parmakları kulaklarımın arkasındaki kafa derime sürtündü ve dokunuşu çeneme kadar uzandı.

İçimde huzursuz bir enerji yükselirken, okşamalarım onun *pyroki*'sinde biraz daha çılgınca bir hal aldı. Bu şekilde dokunulmaya alışık değildim. Bu şekilde incelenmeye alışkın değildim.

"Sana yük olduğunu hiç söylemedim." Yumuşak bir sesle,
"Söylemene gerek yoktu." dedim.
Ondan neşeli bir nefes geldi.

"Bekkar ve Jina sürüsünün hikayesini biliyor musun?"

"*Lysi*," diye fısıldadım, aklım Bekkar'ın kitabındaki alıntıya gitti. "Peki ne oldu?"

Başparmağı elmacık kemiğimin uzunluğunu okşamaya başladı. Odaklanmamı zorlaştırdı.

"Bekkar batıya doğru seferine yeni başlamıştı," diye okudum. "Jina'nın sürüsü yoluna çıkmıştı. Ama Bekkar'ınkilerden çok daha yetenekli ve deneyimli olan Jina'nın *darukkarları* karşısında sayıca üstündü."

"Peki o ne yaptı?" Serok sordu, sesi kadifemsi bir homurtuydu.

"Onları yenemeyeceğini biliyordu," dedim kaşlarımı çatarak. Bunun amacının ne olduğunu merak ediyordum. Çünkü Bekkar...

Sonra dudaklarım aralandı. Serok'a baktım.

"Bekkar teslim oldu. Sürünün içine tek başına girdi ve *Vorakkar*'ın önünde kılıcını yere bıraktı," dedim. "Rath Jina'nın *Vorakkar*'ı onu orada öldürebilirdi. Bekkar silahsızdı. Savunmasızdı. Kendi savaşçılarına, zarar görmemeleri için sürünün bölgesinin dışında kalmalarını söyledi."

"Sence bunu yapmak Bekkar için kolay mıydı?" Serok sordu.

"Tabii ki hayır," dedim hemen. Bekkar gibi biri için bu dayanılmaz olurdu. Başka bir erkeğin onun hayatını ellerinde tutması.

"Yine de Bekkar, Rath Jina'nın *Vorakkar*'ı olmadan bir hiç olduğunu biliyordu," dedi Serok bana. "Jina için Bekkar, topraklarının eşiğinde bir yük, zihninde bir ağırlık, halkına bir tehdit olduğu için bir böğründe bir sızı idi. Ama Bekkar onun önünde kılıcını bıraktığında bu değişti. Jina olmasaydı, birbirlerine saygıları olmasaydı, krallık asla kurulamazdı, *lysi*? Demek Bekkar'a hayranlık duyuyorsun, *Saila*. Ama *benim* hayran olduğum Bekkar değil."

"Jina'ya hayranlık duyuyorsun," dedim sessizce, zihnim kelimeleri işliyordu. "Sen... Bekkar'ı büyük *yapan* insanları görüyorsun. Büyüklüğün kendisini değil."

Bu *hoşuma* gitti. *Jina*'yı bir kez bile kahraman olarak düşünmemiştim. Ama Serok düşündü. Yüzlerce kez okuduğum bir hikâyeyi yepyeni bir ışık altında görmek gibiydi.

Başını eğdi, "Seçimi yapan Jina'ydı. O gün merhamet gösteren Jina'ydı. Bekkar sadece *onun* sayesinde *Seta Dothikkar* oldu. Jina olmasaydı, Bekkar da olmazdı. *Dothik* olmazdı. Krallık var olmazdı."

Pyroki elimi dürttü ve burnunu okşamayı bıraktığımı fark ettim. Azarlanarak hareketlerime devam ettim ve hayvan memnun bir ses çıkardı, pençeli toynakları çimenlere çarpıyordu.

"Bekkar o gün içgüdülerini takip etti. Jina da öyle," diye devam etti Serok. "Buna Kakkari'nin yol gösterici eli diyebilirsiniz. Siz bunu Kakkari'nin

Etkilendim. Ama seni tapınaktan almamı istediğinde bunu hissettim. O kararı *ben* verdim. O içgüdü yüzünden buradasın. Ya da Kakkari yüzünden. Nasıl görmek istersen."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Fikrimi neden değiştirdiğimi sordunuz, işte bu yüzden," diye bitirdi. "Bu bir *içgüdüydü*. Bunu *neden* hissettiğimi zaman gösterecek. Ama yol kendini gösterecektir. Her zaman olması gerektiği gibi."

Yol.

Serok elini yanağımdan çekti ve soğuk hava içeri doldu. *Pyroki*'sinin yanına gitti ve seyahat çantasını karıştırmaya başladı, ateş leğenini, yakıtı ve kavanozunda yeşil ve kalın olan küçük bir kap *uudun* merhemini çıkardı.

"Seni benimle birlikte *Dothik*'e götüreceğime söz veremem. Aslında *Kalloma*'nız bunu yapmamamı özellikle istedi," dedi aniden, ses tonu sertti. Kaşlarım çatıldı. İstemiş miydi? "Ama seni sürüme götüreceğime ve sonra da o kalp taşını almak için batı *saruk*'a getireceğime söz veriyorum. Ondan sonra..."

"İçgüdülerini takip edeceksin," diye onun yerine ben bitirdim. Bunun yüksek sesle söylendiğini duymak rahatlatıcıydı. Benim için yaptığı planı. Çünkü en azından artık ne beklemem gerektiğini biliyordum.

Yarının ne getireceğini biliyordum.

Bakışları üzerimde kaldı. "*Lysi*. Beni daha önce hiç yoldan çıkarmamışlardı."

Derin bir nefes alarak yanağımı *pyroki*'nin burnuna yasladım. Kendimi eskisi kadar yorgun hissetmiyordum. Ayaklarımdaki iğne batmaları azalmıştı. Kuyruğumu yumuşak çimlerin üzerinde süzülürken tekrar hissedebiliyordum. Kalçalarımın arasındaki yanma bile azalmıştı. Sadece sakinleşmek ve yeniden toparlanmak için zamana ihtiyacım vardı.

Göz ucuyla Serok'un derme çatma kampımızı kurmaya başlamasını izledim. İlk defa onu merak etmiyordum. Daha önce nasıl bir hayatı olduğunu merak ettim. Nasıl bir *Vorakkar* olmuştu? Bir ailesi var mıydı? Bir... karısı? Bir sevgilisi?

Bu düşünce karnımda garip bir his uyandırdı. Hoşlanmadığım bir şeydi ve bu yüzden aklımdan uzaklaştırdım.

Pyroki saçlarımı okşadı ve keskin dişleri saç tellerimi kemirdi. Bu his beni gıdıkladı ve yüzümde beliren sırtışa, ardından gelen küçük kıkırdamaya engel olamadım. *Pirokileri* her zaman korkutucu, tehlikeli yaratıklar olarak düşünmüştümdür.

Bu sadece okşamaktan ve sarılmaktan hoşlanıyordu.

"Beni kendi *pyroki*'mden kışkandıracaksın, *saila*," dedi Serok'un karanlık sesi, ama tonunda biraz da eğlence vardı. "Syok güzel bir dişiyi gördüğünde tanır. O acımasız bir canavar."

Yüzüm kızardı, göğsümde küçük bir zevk yumağı çiçek açtı, şaşkınlık göz kırpmama neden olsa bile.

Syok.

Bana *pirokininin* adını mı söyledi? En azından artık erkek *olduğunu* biliyordum.

"Syok," diye fısıldadım, Serok'un az önce bana *güzel* dediğini görmezden gelerek. Ağlama seansımdan sonra beni daha iyi hissettirmek istemiş olabileceğini düşünerek bu sözleri hemen reddettim.

Ateş çıtırdayarak canlandı, sürü kralı hızla çalışmaya başladı.

"Gel," diye seslendi. "Ateşin üzerine *uudun* koymalısın."

İç çekerek döndüm ve açıklıkta topallayarak ilerledim. Serok, havada bir soğukluk olmasına rağmen kürklü postunu silkti ve dar tuniğini, yontulmuş kaslarını ve kaslı kollarını ortaya çıkardı.

Yutkundum ve onu ateşin yanında yere sererken izledim. Benim için mi?

"Kürklerini giymelisin Serok," dedim ona. "Hava soğuk ve-"

Nefesim kesildi, o döndüğünde bakışlarım tuniğine odaklandı. Kürklerinin şimdiye kadar örttüğü sol cebine.

Dikkatle baktığımı görünce kaşları kalktı. Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "*Saila*, eğer tuniğimi de çıkarmamı istersen, cömertlikten başka bir şey yapmam."

Küstahlığı karşısında neredeyse boğuluyordum ama dikkatimi çeken şey bu değildi. "Kalp taşı," diye mırıldandım. "*Parlıyor.*"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"**N**effar?" Kaşlarımı çatarak sordum. Sonra onu yerleştirdiğim tuniğimin cebine baktım.

Uygun bir şekilde, kalp taşı tam kalbimin üzerindeydi ve gerçekten de parlıyordu. Cebimden mavi, dağınık bir ışık yayıldı ve küçük taşı yavaşça çıkardım.

Bezi açtığımda Kara ayaklarını sürüyerek ilerledi. "Dikkatli ol," dedi, belirgin bir gerginlikle dudağını ısırarak.

Ağlamaktan gözleri hâlâ kızarmıştı ama yaklaştığında bir sıcaklık ve farkındalık nabzı hissettim. Sevgi mi? Neden? Sıkıntılı kadınlara karşı hep bir zaafım olduğu için mi?

Muhtemelen öyle, diye sessizce homurdandım. Kendime engel olamıyormuşum gibi görünüyordu. Onu ağlarken izlemekten hoşlanmamıştım. Omuzlarının çöktüğünü görmek ve sesinin titrediğini duymak huzursuzluğumun artmasına neden olmuştu.

"Neden parladığını düşünüyorsun?" diye şaşkınca sordu, taşı ortaya çıkarmak için bezi sıyırmamı izliyordu.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdim. "*Orala sa'kilan*'da büyüyen sensin."

Oysa ben *Dothik*'in kenar mahallelerinde büyüdüm.

Rath Tuviri'nin *Vorakkar*'ı ve benim ortak noktamız buydu. Ama Tuviri'nin sadece çaresizlik ve umutsuzluk gördüğü yerde, ben *fırsat* görmüştüm. O sadece kendi dünyasını geride bırakmak istiyordu. Bense kendi dünyamı öyle yükseklerle inşa etmiştim ki kimse bana dokunmaya *cesaret edemiyordu*.

"*Lysi*, biliyorum," dedi, sesinde sert ve sinirli bir ton vardı ve bunu duyunca neredeyse sırtıtaçaktım. En azından artık ağlamıyordu. Onun öfkesini her zaman gözyaşlarına tercih ederdim. "Ama sadece *kallirilerin* duaları sırasında parlıyordu."

"Peki... şu anda dua mı ediyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak merak ettim.

"Şu anda dua ediyor gibi mi görünüyorum?" diye karşılık verdi, gözlerimle buluştu ve onları tuttu.

Çenem gerilirken çenemi kaşıdım. Tıpkı dün geceki küçük hırıltısı gibi, küstahlığı beklenmedik ve canlandırıcıydı... ve *devamı* ağırlaştırıyordu.

"Biliyor musun," diye başladım, "iznim olmadan gözlerimin içine baktığın için seni bağlayıp sürüme hapsedebilirim."

Gözbebekleri büyüdü. Bir an için geri çekildi.

Hafif bir tonda, "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm,"

diye ekledim. Kara gözlerini çılgınca kırıştırdı.

Küstahlığının cezasını çekiyor, diye düşündüm, sırtışımı gizleyerek.

"Ben *Seta Kalliri*'nin kızıyım," diye karşılık verdi bir an sonra. Bu sefer *beni* şaşırtmıştı. "Sanırım istersem gözlerinizin içine bakabilirim."

Başımı arkaya attım ve güldüm. Bu an gerçeküstü hissettiriyordu. Yüzü Kakkari'nin kalp taşından dolayı mavi mavi parlıyordu. *Pyroki*'min sırtında ağlayıp hıçkıra hıçkıra ağlamasını izledikten sonra onu azarladığım için bana zor anlar yaşatıyordu.

Belki de *Dothik'te iyi olacak*, diye düşünmeden edemedim. Biraz dişleri vardı, biraz *ısırık*. Eğer onu başkente götürmeye karar verirsem buna ihtiyacı olacaktı.

Kara dudağını ısırды, kendi kabadayılığına biraz şaşırmış görünüyordu. Ama sonra çenesini kaldırdı ve sanki bunu her zaman söylemek istemiş gibi sahiplenişini izledim. Ben de onayladım.

Boğazını temizleyerek tekrar kalp taşına baktı.

Orala sa'kılan'ın kalp taşının Dakkar'daki en güçlü taş olduğu söylenirdi. Rahibeler onun kaybını hissedecekti. Kalp taşının olduğu her yerde, refah her zaman onu takip ederdi. Güç her zaman onu takip ederdi. *Dothik*'teki kalp taşının bir zamanlar Bekkar'ın kendi kılıcına gömülü olduğu ve büyük seferinin yolunu açtığı söylenirdi, ancak bu hikayeye ilgili bir şey beni her zaman duraklatmıştı.

Bu kadar güçlü bir şey için avucumda küçük görünüyordu. Pürüzsüz bir taş, yüzeyi lekesiz. İçinde renkler dönüyordu.

Sis gibi, düşünmeden edemedim. Renkler sisi kesen bir esinti gibi hareket ediyordu. Ama kalp taşı kırmızı yerine maviydi.

Parıldamadığı zamanlarda koyu griydi. Dikkat çekici değil. Sadece uzun bir yolculukta üzerine basılmış bir kaya. Unutulmuş ve işe yaramaz. En başta nasıl keşfedildiklerini bile merak ediyordum.

Kara'nın eli tereddüt ederek uzandı. İçgüdülerimle tepki vererek bezi kapattım ve sıkıca sardım.

"Ne yapıyorsun?"

Yutkundum. "*Sa'kılan*'da ona dokundum. *Kalloma* elime bastırdı ve sesler duyduğuma yemin ettim. *Milyonlarcasını*. Sadece ne söylediklerini öğrenmem gerektiğini düşünüyordum."

"*Nik*," diye homurdandım, kalp taşlarının ne kadar tehlikeli olduğunu düşünüyordum. Özellikle de bir yeteneği varsa. Çünkü sadece Kakkari'nin yeteneklerine sahip olanlar bir kalp taşının gücünü açığa çıkarabilirdi. "Bu söz konusu bile olamaz."

"Neden?"

"Çünkü kullanılan son kalp taşı muhtemelen doğu topraklarındaki sisi *yarattı*," dedim ona.

Dudakları aralandı. "Ama onu bir insan *Morakkari*'nin kullandığını söyledin. Sise onun sebep olduğunu söylemedin!"

"Kesin olarak bilmiyoruz. Kalp taşı Ölü Dağ'ın altında kullanıldı. Kısa bir süre sonra sis ortaya çıktı. Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum."

"Onu Ölü Dağ'da mı kullandı?" diye sordu, çenesi açık bir şekilde. "Ama neden?"

"Ghertun onun sürü kralının hayatını tehdit etti," diye huysuzca bilgilendirdim onu. "Onu öldürmeye çalışıyorlardı ama o hepsini öldürdü."

Kara ayıldı. Bakışları kalp taşına kaydı. "Sence... *Seta Kalliri* bunu biliyor muydu?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kalp taşı hâlâ parlıyordu ve *nedenini* bilmiyorduk ama onu cebime geri koydum. Cevapları bu gece bulamayacaktık.

"*Lysi*, *Thesper* tarafından bilgilendirildi," dedim ona.

Omuzları tekrar çöktü. "Benden başka ne sakladı?" diye yumuşak bir soru geldi.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Kara *onu* güvende tutmak için kalp taşlarını sır olarak sakladığını söylemişti... ve bununla ne demek istediğini merak ettim. Bunun *Seta Kalliri'nin sa'kılan*'da kulağıma fısıldadığı şeyle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

"Otur," diye emrettim. Sonra ona *uudun* merhemi kabını fırlattım. "Bunu sür. Ne kadar çabuk iyileşirsen, yarın o kadar kolay olur."

Başını salladı ama dediğimi yaptı ve onun için serdiğim kürklerin üzerine çöktü. "Neden parlasın ki?" diye fısıldadı, ama bunun daha çok kendi kendine olduğunu hissettim. Zihninde bir bilgi kataloğunu gözden geçiriyormuş gibi gözlerinin titreyerek etrafta dolaşmasını izledim. "Bu hiç mantıklı değil."

"Bunu yarın düşün," diye tavsiye ettim ona. "Taze bir zihinle, iyi bir gece uykusundan sonra. Bu gece yapılabilecek bir şey yok, o yüzden neden endişelenelim ki?"

Erzaklarımızı aldıktan sonra onun yanına uzandım. Bacaklarımızın yanları birbirine değdi ve bastırdı. O dondu kaldı ve ben homurdandım.

Syok'ta bütün gün bacaklarımın arasında ve kollarımda olduktan sonra, şimdi gerçekten yakınlığımdan utanacak mıydı? Islak zeminde oturmak istemiyordum, o da istemiyordu.

"*Uudun*," diye hatırlattım ona, çantayı karıştırıp kurutulmuş *wrissan* eti parçaları ve kalın *kuveri* ekmeği dilimleri aldım. *Vok*, acıkmıştım. "O zaman yiyebiliriz."

"Ama tişörtlerimi çıkarmam gerekecek," dedi.

"*Lysi*," dedim. Ona baktım ve kaşlarımı kaldırdım.

"O zaman *melirimi* görebilirsin ve benimle çiftleşmek isteyebilirsin."

Ufalanmış *kuveri* ekmeğinden aldığım ısırıkta neredeyse boğuluyordum. Öksürerek, deriden bir yudum su almadan önce yumruğumun yanıyla göğsüme vurdum.

Sonra ölüme yakın deneyimime rağmen güldüm.

"Benimle *vokking* mi yapıyorsun?" Geniş gülümsememi ona çevirerek sordum. Tekrar öksürdüm. "Gerçekten mi?"

"Eğer sana *melirimi* gösterirsem, çiftleşmek isteyeceksin. Bütün erkekler böyle değil midir?" diye sordu. İşte o zaman yüzündeki gerçek şaşkınlığı gördüm. Yanaklarının kızardığını.

Bir nefes üfledim.

Pekâlâ, belki de *Dothik için hazır* değildir, diye sessizce düzelttim.

"Bunu nereden duydun?" Merak ettim. "Dur, tahmin edeyim. Senin *Kalloma*?"

Kelime *kalliri* ve *lomma* kelimelerinin garip bir karışımıydı. Ne anlama geldiğini tahmin ettim ve başlığın büyüleyici olduğunu düşündüm.

"Şey, *Nik*," dedi. "Avala'dan. Ve Trissa'dan."

"*Kalliri*'den iki kişi mi?" Tahmin ettim. Başını sallayınca ben de başımı salladım. "*Vok*. Hayal bile edemiyorum..."

"Neyi hayal edeyim?" diye sordu.

"Bir tapınakta büyüdüm," dedim ona. Sert bir nefes verdim. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum *Saila*, ama hayatım boyunca pek çok *melir* gördüm. Seninki, senin deyimimle 'seninle çiftleşmemi' *gerektirecek* kadar hayatımı değiştirmeyecek."

Kaşlarını çattı. "Peki buna ne diyorsunuz?"

"Sikişmek," diye yardımsever bir şekilde teklif ettim, *kuveri* ekmeğini tekrar yırtarak. "*Vokking*."

Gözlerini hızla kırıştırdı. Bunu hazırlıksız yakalandığında ya da utandığında ya da her ikisinde de yaptığını fark ettim.

"Yani... *melirimi* görürsen çiftleşme talebinde bulunmayacak mısın?" diye sordu. Sanki... kesinlikle *emin* olması gerekiyormuş gibi.

Vok me, diye düşündüm, inleyerek.

Gülmemek için kendimi zor tuttum ama sonra hatırladım. *Seta Kalliri*, Kara'yla yatarsam... tapınağa bir daha asla kabul edilmeyeceği konusunda beni uyarmıştı.

Ama bu da *Kalliris*'in onun üzerindeki kontrolünün bir başka seviyesi değil miydi? Bir rahibe olmamasına rağmen, yine de bir erkekle birlikte olmasına izin verilmiyor muydu? Seksi keşfetmesine izin verilmiyor muydu?

Bunun iç karartıcı gerçekliği beni ayılttı. Doğrusu, ona acıyordum.

"*Nik*, Kara," dedim gözlerine bakarak. "İşler böyle yürümüyor. Bu iş bundan daha karmaşık."

Bakışlarını ateşe çevirmeden önce geriye doğru çekildi. Yüzünden düşünceli bir ifade geçti.

"Ne şekilde?"

Çenemin kenarını kaşıyarak onun masum sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Bir yandan, ona bunları öğretmeyi *gerçekten* istemiyordum. Diğer yandan, başka kimse ona anlatmayacaktı.

"Çiftleşme hakkında çok şey okudum," dedi sessizce. Boğazımı temizledim, kürklerimin üzerinde kaydım. "Kitaplarda bulabildiğim tüm anlatıları."

Dudaklarım kıvrıldı. *Vok*, eğer rahibelerin tapınağında sıkışıp kalsaydım, ben de aynısını yapardım.

Ama önce okumayı öğrenmem gerek, diye homurdandım sessizce. "Ama hiçbir zaman çok ayrıntılı olmadılar."

Homurdandım. Gerçekten de çok kuru hesaplar olduklarına bahse girerim.

"Her zaman dişi bir erkeğe yaklaşır ve bu kesin bir şeymiş gibi görünürdü."

"Çünkü çoğu zaman öyledir," diye bilgilendirdim onu. "Ama dedin ki-"

"Baştan çıkarma diye bir şey var, *Saila*," diyerek sözünü kestim. "Çiftleşmeye götüren şey çok dikkatli bir arzu inşasıdır. Bilinçli bir bakış, cesur bir dokunuş, ilgiyi uyandırmak için fısıldanan birkaç kelime. Birini becermek *istemeniz* gerekir."

"Yani..." diye devam etti, sesinde yüksek bir ton vardı. "*İstemiyorsun* benimle çiftleşmek için?"

Sesinde duyduğum *acı* mıydı?

Vok, iki şekilde de kazanamazdım.

Çok dikkatli bir şekilde gözleriyle karşılaşmaktan kaçındım, ancak gözlerinin bana sabitlendiğini hissettim. Kaşlarının çatıldığını hissedebiliyordum. Gökyüzüne bakmak için başımı arkaya eğdiğimde, bakışlarım çok uygun bir şekilde Bekkar'ın sikine ve taşaklarına takıldı.

"Ben öyle bir şey demedim," dedim sessizce. Sonra aceleyle ekledim: "Ama anlamalısın ki *melirini* görmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bu gece değil."

Bu sözler üzerine canlanmış gibiydi ve neredeyse inliyordum. Bu dişi benim ölümüm olacaktı.

"Anlıyorum," dedi ama gerçekten anlıyor mu diye merak ettim. Bu gece ya da *hiçbir zaman* böyle bir konuşma yapmayı beklemiyordum. Ama bu sadece ne kadar farklı olduğumuzu vurguluyordu. Hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu. Bir giysi hışırtısı duydum ve pantolonunun bağcıklarını çözmeye başlamasını izledim. "Açıkladığın için teşekkür ederim."

Yutkunarak bakışlarımı başka yöne çevirdim ve ayağa kalktım. "Ben işemeye gidiyorum."

Kaba sözler karşısında burnunu kırıştırdı ama bana bakamayacak kadar bağcıklara odaklanmıştı. Ben beklemedim. Çimenlerle kaplı tepenin arkasından dolandım, yalnız kaldığımda derin bir nefes üfledim. İşimi yaptım ama sonra biraz daha beklemeye karar verdim.

Gece gökyüzüne bakarak sözlerini düşündüm ve başımı salladım. Ama bu, yüz hatlarımda alaycı ve inanmaz bir sırıtışın belirmesine engel olmadı.

Kara bambaşka biriydi. Bu kesindi. Ve tapınak ona büyük bir kötülük yapmıştı.

Tunik cebime bakarken, kalp taşının artık parlamadığını gördüm. Her neyse... belki de şans eseri olmuştu. Ya da belki Kara farkında olmadan onu bir şekilde etkilemişti. Ağlıyordu. Rath Rowin'in *Morakkari*'si sayesinde kalp taşlarının acıyla beslendiğini biliyorduk. Duygusal acıdan da besleniyor olabilir mi?

Rahatsızlık karnımda yüzüyordu. Kalp taşını bu kadar yakınımda tutmak hoşuma gitmiyordu ama bu gerekliydi.

Bir süre sonra, *uudun* üzerine sürmesi için ona yeterince zaman verdiğimi düşünerek geri dönmeye karar verdim.

Ancak tepeyi döndüğümde donup kaldım.

Onu, elbisesinin eteklerini çenesinin altına sıkıştırmış, tişörtünü çıkarmış ve kalçalarını iyice açmış bir halde görmeye hazırlıklı *değildim*. *Uudun* tenceresi dizinin üzerinde tehlikeli bir şekilde tünemişti, merhemi sürtünmüş iç uyluklarına sürerken.

Yutkunurken, bakışlarımın onun amcığına odaklanmasına engel olamadım. Tamamen erkek içgüdüleriyle, bakışlarım bir mıknatıs gibi ona doğru çekildi.

Bacaklarını, ayaklarının altları birbirine değecek ve dizleri keskin açılar yapacak şekilde açmıştı. Bu şekilde, bakışlarım için ayrılmış *melirinin* koyu pembesini gördüm. Tamamen tüysüzdü ve bu beni şaşırtmıştı. Rahibelerin hijyen ritüellerini duymuştum ve Kara'nın da bunlara uyup uymadığını merak etmiştim.

Ve ona söylediklerime rağmen, vücudumun sadece bu baştan çıkarıcı görüntüye tepki verdiğini hissettim. Sikim kalınlaştı, kan o kadar hızlı akıyordu ki başım döndü. *Deva*'m ağırlaştı, nabız atmaya başladı.

Sonra kendimi en aşağılık piç gibi hissettim çünkü ona bunun olmayacağına dair güvence vermiştim.

Kara döndüğümü görünce gözlerini kırıştırdı, elbisesinin etekleri kucağına düşerek amını örttü. Rahatladım. Bir nefes verdim ve kürklerin yanına döndüm, sıra dışı bir şey yokmuş gibi yanına oturdum.

Gerçekte, ağrıyor ve sertleşiyordum ve bacaklarımın kıvrımlarını onun bakışlarından saklamaya çalışıyordum.

"Aç mısın?" diye sordum. *Vok*, sesim karanlık ve boğuk çıkmıştı. Boğazımı temizleyerek ekledim, "*Kuveri* biraz kurumuş ama yarın sürüye ulaşana kadar idare eder."

"Sence onlara yarın ulaşabilecek miyiz?" diye sordu şaşkınlıkla. Heyecan sesini aydınlattı ve ben de biraz rahatladım.

bacaklarına doğru kaydıldı. Sabitlendiklerinde, *uudun* kabını kapattı ve "*Kakkira vor*, şimdiden daha iyi hissediyorum" dedi.

"*Lysi*," dedim ilk sorusuyla ilgili olarak, *uudunu* ondan alıp cebime koyarken. "Gerçi *pujerak*'ımın onları ne kadar uzağa götürdüğüne bağlı. Öğleden sonra izleri aramaya başlamam gerekecek."

"Bir sürünün nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir," dedi bana ve ona uzattığım bir dilim *kuveri* ekmegini elimden kapıp mutlulukla mideye indirdi.

"Kendin göreceksin."

Yemeğimizi sessizce yedik, aramızda cızırdayan tek ses ateşin çıtırtısıydı. İşimiz bittiğinde ve ikimiz de suyumuzu içtiğimizde, kendi çantasını kendisine doğru çekip kucağına aldıktan sonra içini karıştırmasını izledim.

Değerli parşömen yığınını kaldırdığında, Dakkar'ın vahşi topraklarında böyle bir şeyin ne kadar kullanışsız olduğunu düşündüm. Güçlü bir rüzgâr onu birkaç dakika içinde parçalara ayırabilirdi. Ama sonra onun sayfaları sanki som altından sayfalarmış gibi dikkatle karıştırmasını izlerken göğsüm ısındı.

"Bu da ne böyle?" Dirseğime yaslanıp çizmeli ayaklarımı -onun deyimiyle *hırsız çizmelerimi*- ateşe doğru uzatarak sordum.

Bana bir bakış fırlattı. O gizemli gülümseme geri gelmişti; sikim tepki olarak titredi.

"Bekkar'ın tarihi."

Sırıtmadan önce bir kahkaha attım ve biraz nemli olmasına rağmen bir ot yığınını yastık olarak kullanarak uzandım. Ellerimi başımı sarmak için birleştirdim.

Yıldızlar önüme serilmişti. Bakışlarım birinden diğerine kayıyor, zihnimde takımyıldızları oluşturuyor, kitaplarda çizilmiş olanlardan farklı olanları görüyordum.

"Bekkar'a karşı gerçekten bir şeyler hissediyorsun."

Onun benim atam olduğunu düşünmek garipti. *Dothikkar* onları ayırmaya çalışmış olsa bile, o soy üzerinde herhangi bir hak iddia ettiğimi düşünmek garipti.

Sanki bir işaretmiş gibi, başparmağımın ucu kesilmiş kulağıma bastırdı ve kalan düz kıkırdağı izledi.

"Jina ile ilgili bölümü arıyorum," dedi bana sessizce. "Tekrar okumak istiyorum. Çünkü şimdi yeni bir bakış açısıyla okuyabilirim. Yeni gözlerle." Bana baktı, yüz ifadesi biraz utangaçtı. "*Senin gözünden*."

Bu nazik duygu karşısında kalbim küt küt atmaya başladı ve parmaklarım kalp taşına çarparak kısa bir süre derimi ovaladım.

"Oku bana," diye mırıldandım. "Okur musun?" Gülümsedi.

Ve o gülümseme beni neredeyse öldürüyordu. Basit neşesi çok güzeldi.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Hayatımda hiçbir dişi tarafından nefessiz bırakılmamış olsam da, bu yarı insan, yarı Dakkari tapınak kızı... şaşırtıcıydı.

"Gerçekten mi?" diye sordu umutla. Boğazımı temizleyerek başımı salladım.

"Elbette," dedim, kendi sırtışımla gizlemiş olsam da bu gülümsemeden sarsılmıştım. "Bekkar'dan neden bu kadar etkilendiğini başka nasıl anlayabilirim? Ne de olsa bir erkek rakiplerini incelemeyi sever."

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

"T böyle bir şey olmadı."

Nefesimi içime çektim, içim kaynıyordu. "Arşivlerdeki iki farklı metin tarafından doğrulandı. Kendim araştırdım!"

Yine didişmeye başlamıştık. Doğrusu dün gece, Bekkar'ın geçmişini ona sayfalarca okuduktan sonra başlamıştı. Bu atışmalar sabah ve öğleden sonra da devam etti.

Serok sinir bozucuydu.

"Tozlu kitaplarınızın ne dediği umurumda değil," diye karşılık verdi, ses tonu sabırlı ve kesinlikle çıldırtıcıydı. "Mirak bir *Vorakkar* değildi, kısa bir süreliğine bile olsa. O Bekkar'ın *prikrisi* idi. *Dothik*'teki baş danışmanıydı çünkü batı topraklarındaki sefer sırasında ona sadıktı. Bekkar onu kendi sürüsünden 'devşirmede' çünkü hiçbir zaman bir sürüsü olmadı."

Burun deliklerimden nefes almaya odaklandım.

"O zaman sana şunu sorayım," diye başladım. "Mirak'ın tanımında, bileklerinde altın kelepçeler olduğu yazıyordu. *Vorakkar* kelepçeleri. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

Serok arkamdan homurdandı, kolları gerildi.

"Horde kralları o dönemde kelepçe bile takmıyordu. Onları *Vorakkarların* bileklerine takmaya başlayan üçüncü *Dothikkar* oldu. Nedenini bilmek ister misiniz?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Aydınlat beni."

"Çünkü üçüncü *Dothikkar* hiçbir zaman kral olmaması gereken güvensiz, zayıf bir erkekti. Soylarla ilgili sorun budur."

Kaşlarımı çattım, gözleriyle buluşmak için koltuğumda döndüm. Telaşsız görünüyordu. Sakin, soğukkanlı ve soğukkanlıydı, oysa benim yanaklarımın hayal kırıklığından yandığından ve saçlarımın ellerimi defalarca karıştırmaktan karmakarışık olduğundan emindim.

"Ama... Tanniva'nın onun metresi olduğunu söylemiştin, değil mi? Üçüncü *Dothikkar*'ın Dakkar'a barış getirdiğini. Onun tarihini okudum. Tahttaki sarsıntılı başlangıcına rağmen, başkent onun yönetimi altında gelişti. Bunu inkâr edemezsin."

Serok *pyroki*'sinin sırtında sallanırken uzun ve yavaş göz kırptı. Bugünkü hızımız dünkünden çok daha yumuşaktı. Bunun benim iyiliğim için olduğunu biliyordum.

"Ticaret savaşları," dedi Serok, sanki bu tüm sorularıma cevap verecekmiş gibi.

"*Lysi*? Ve?"

"Kime karşıydılar?"

"Vahşi toprakların orduları," diye cevap verdim, sanki çok açıkmiş gibi.

"*Dothik*'in özgürlüklerini kısıtlamasına kızanlar. Birdenbire batı topraklarında, orduların bildiği ve inandığı her şeye karşı çıkan büyük bir krallık yükseldi. Bekkar'ın kampanyası çok geniş bir alana yayıldı. Kendisi de bir Horde kralı olduğu için orduların dostuydu. Ama sonra oğulları yönetimi ele geçirdi ve sadece vahşi topraklarda bulunabilecek şeyleri istemeye başladılar. Peki ne oldu?"

Öfkemden bir parça içimden dışarı sızdı. "*Dothik* ordulardan o şeyleri talep etmeye başladı. Kürkler. Baharatlar. Mahsuller. Et. Onlara para ödediler."

İçimden bir farkındalık geçti.

"Ama... ama orduların paraya ihtiyacı yok. Sikkeye," diye bitirdim. Serok başını eğdi. "Yani *Dothik*'in ordulara sunacak değerli bir şeyi yoktu. Onlar zaten kendi kendilerine yetiyorlardı."

"Ordular *Dothik*'in isteklerini reddetmeye başladı. Bu da ayaklanmalara yol açtı. Bu da ticaret savaşlarına yol açtı. *Dothik* ordular gönderdi ve ordular da kendi bölgelerini savunmak için *darukkarlar* gönderdi. Ve tüm bunlar üçüncü *Dothikkar*'ın yönetimi altında gerçekleşiyordu."

Başımı salladım.

"Bu yıllarca sürdü," diye ekledi. "Ve sonra *Dothik*'in tapınağından saygıdeğer bir rahibe olan Tanniva, *Dothikkar*'ın yatağına girdi."

"Ama ne dedi?" Aceleyle sordum. "Nasıl düzeltti?"

"Henüz fark etmemiş olsalar bile ordulara ihtiyaç duydukları şeyi sunarak," dedi. "Dakkari çeliği. Silahlar. *İnsanlar*, orduları büyütecek yeni üyeler. İşaretleri için sikke yerine altın. Daha verimli tabaklama rafları. Kuyuları ve ekinleri kazmak için aletler. Kadınları için daha yumuşak ipekler. Böylece yeni bir ticaret ve takas sistemi kuruldu. Aynı sistem şimdi bile devam ediyor."

Tekrar başımı salladım ama sonra ona şüpheyile baktım. "*Vorakkar* kelepçelerinden bahsediyorduk. Ve Mirak hakkında."

Sırıttı. "Unutmadım." "O zaman derdini anlat *Vorakkar*."

Kaşları kalktı. Geç de olsa onunla bu şekilde konuşmanın muhtemelen saygısızlık olduğunu fark ettim.

"*Hanniva*," diye ekledim. *Lütfen*.

Alçak sesle kıkırdaması karnımı ısıttı.

"Üçüncü *Dothikkar*'ın hükümdarlığı boyunca, ordular *Dothik*'ten gelen mallara giderek daha fazla bağımlı hale geldi. Sonunda, bu mallar için savaşıyan ordular arasında savaş patlak vermeye başladı. Ve bu ordular *Dothik*'ten daha fazla silah ve yardım istediler. Böylece *Dothik* birdenbire güç sahibi oldu. Ordular değil," dedi Serok kaşlarını çatarak.

Omurgamda bir ürperti hissettim. Ticaret savaşları hakkında bir şeyler okumuştum ama metin ayrıntılı değildi. O dönemin tarihi yoğunlaştırılmıştı, bir sayfa boyunca sadece karalamalar vardı ve tarihimizin en önemli olaylarından birinin - orduların ve *Dothik*'in geleceğini sonsuza dek değiştiren bir olayın - bu kadar aceleyle geçirilmiş olmasına hayret ettim.

Kitaplardan başka neler çıkarıldı? Merak etmeden duramadım.

"*Dothik* sadece kendilerine boyun eğen ordulara yardım etmeye karar verdi," dedi Serok, sesi sertleşerek. "Başkente ve *Dothikkar*'a sadakatin bir sembolü olarak *Vorakkarların* kelepçeleri takmasına karar verildi. Bunu kabul edenler o savaşta galip gelen ordulardı çünkü daha iyi silahları, daha fazla savaşçıları vardı. Ve zamanla, gelecekteki tüm sürü krallarını *Dothikkar*'ın seçmesine karar verildi. Sürülerin eski yöntemleri yavaş yavaş yok oldu. Kendi başlarına küçük krallıklardı. Şimdi ise, hangi *Dothikkar* güçlüyse ona ait krallıklar."

"Seninki de mi?" Yardım edemedim ama usulca sordum. Sesinde bir şey duydum. Gerginlik. Sessiz bir tiksinti.

"Özellikle de benimkini," dedi yumuşak bir sesle. Kaşlarım çatıldı. Serok sırtıttı ve düşünceli ifadesi kayboldu. "Gördün mü *saila*? Mirak, Bekkar'ın hükümdarlığı sırasında *Vorakkar* kelepçeleri takmış olamaz. Belki de sadece süslenmeye düşkündü."

Omuzlarım çöktü. "Bu onun daha önce bir *Vorakkar* olmadığı anlamına gelmez," diye homurdandım.

Serok'un içinden bir inançsızlık kıkırdaması geçti. "Tüm bunlardan sonra bana hala inanmıyor musun?"

Ona baktım. "Bütün bunları nereden biliyorsun? Bu okulda mı okudun?"

Dothik mi? Orada alimler için bir kurum olduğunu duymuştum."

"Ben alim değilim." Bakışları benden kaydı. "*Lomma'm Dothik*'in tarihine düşkündü ve daha çocukken çok kapsamlı bir eğitim almıştı. İhtiyacım olursa diye beni eğitmeyi de kendine görev edindi."

"O şimdi *Dothik*'te mi? Yoksa onu sürüne sen mi getirdin?" Bu erkek hakkında toplayabileceğim herhangi bir bilgi kırıntısını merak ederek sordum. Beni büyülüyordu. Onu bir türlü çözemiyordum.

"İkisi de değil. O öldü," dedi, ses tonu aldatıcı bir şekilde konuşkandı. Syok'un sırtında kıpırdandım. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım..."

"Biliyorum, *saila*," dedi ve beni rahatlatan bir gülümseme daha attı. Annesinden bahsederken pek de kederli görünmüyordu, bu da annesiyle nasıl bir ilişkisi olduğunu merak etmeme neden oldu.

Avala'nın gibi miydi? Avala'nın annesi onu daha küçük bir kızken rahibelerin yanına göndermişti. Onu çok az tanıyordu. Avala onun hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmiyordu.

Yoksa *Kalloma* ile olan ilişkim gibi miydi? *Orala sa'kılan*'dan ayrıldığımızda kollarımı onun etrafından açmanın zor olduğu yer mi? Onu o kadar derinden özlemiştim ki içim acımişti?

Aramıza gergin bir sessizlik çöktü. Ya da belki de sadece bana öyle geliyordu. Serok o kadar da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Yüz ifadesi nötrdü ve gözleri ufukta geziniyordu. Öne doğru baktım, konuşmadığımız halde sadece ona bakıyor olmak biraz garip hissettiriyordu.

Gerginliği biraz olsun azaltacağını düşünerek boğazımı temizleyerek, "Peki, en azından kitabın Jina ile ilgili anlattıklarına katılıyor musun?" diye sordum.

"*Lysi*," diye mırıldandı. "Gerçekten doğru olan bir şey." İçimi çektim.

"Şikâyetleriniz o kitaba olan sevgimi azaltmıyor, biliyorsunuz," diye onu bilgilendirdim. "Okuduklarım arasında en sevdiğim kitap o."

"Neden?" diye merak etti, Syok'a çimenli bir yokuşta rehberlik ederken. Bu sabah erken saatlerde sözde batı toprakları sınırını geçmiştik; Serok'un ancak saatler sonra sorduğumda haberdar olduğu bu olay hiç de iç açıcı değildi. "Bunun nesini bu kadar ilgi çekici buluyorsun?"

"Bunun heyecanı. Bunun macerası," dedim ona. İçimi çektim. "Lessa'ya olan aşkı. Bekkar'ı büyük yapanın insanlar olduğundan bahsediyorsun. Eğer bu doğruysa, o zaman onu en büyük yapan Lessa'ydı."

Serok homurdandı.

Omzumun üzerinden ona baktım. "*Dothik*'in ilk kraliçesi hakkında iğneleyici sözler yok mu? Onun aslında babasının ordusu tarafından tahtı ele geçirmek için gönderilen işbirlikçi bir casus olduğuna dair hikâyeler yok mu?"

Kıkırdaması alçak ve durgundu. Kuyruğumun dibi zevkle karıncalanırken onu dinledim. Gülüşü bana kısa bir süreliğine havada süzülüyormuşum gibi hissettirdi. Altımdaki Syok'un verdiği rahatsızlık unutulmuştu. Ona bakmak için sürekli dönmekten boynumda oluşan çatlak kayboldu.

"Lessa harika bir kraliçeydi," dedi bana. "İlk ve muhtemelen tek büyük krala yakışırdı."

Sırıttım. "Sonunda hemfikir olduğumuz bir şey."

Serok başını salladı, nefesinin altında mırıldandı, kırmızı ve altın rengi gözleri ikinci güneşinde neşeyle parlıyordu.

"Bence bir konuda yanılıyorsun," dedim ona.

"*Hanniva*," diye mırıldandı, sesi alaycıydı. Ona söylediğim sözleri tekrarlayarak, "Aydınlat beni," diye emretti.

"Orduların *Dothikkar*'a ait olduğunu sanmıyorum," dedim. "Ordular güçlüdür. Yüzlerce ve yüzlerce yıl sonra hâlâ var olmalarının bir nedeni var. Ve *Vorakkarlar* kraldır. Peki bir kral hepsini nasıl yönetebilir? Bu tehlikeli bir şey olur."

Bazen onun bir sürü kralı *olduğunu* unutmak kolaydı. Düşündüğüm her şey onda vardı. Savaşçı. Korkutucu. Yakışıklı. Güçlü. Korkutucu.

Yine de onunla konuşmayı kolay buluyordum. Sabah ve öğleden sonra boyunca didiştığımızda bile asla kötü niyetli değildi. Gülümsemesi kolaydı, kahkahası daha da kolaydı. Onun yanında kendimi *güvensiz* hissetmedim. Aslında tam tersi.

"Eğer *Dothikkar* bizi başkente çağırırsa, gitmeliyiz. Efendisine boyun eğen bir *piroki* gibi," dedi bana. "Bir gün değişebilir. Ama şimdilik *Dothikkar*'ın etkisi çok geniş. Kabul etmek istemeseler de tüm *Vorakkarlar* bunu biliyor."

"Nasıl olmasını istersin?" Cevabını merak ederek sordum. "Süründen vazgeçip bir şekilde *Dothikkar* olsaydın, nasıl olmasını isterdin?"

Masum soruyu sorduğumda yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. *Öfke* olduğunu sandığım kısa bir parıltı beni hazırlıksız yakaladı. Dudakları birbirine sıkıca yapıştı. Sonra sessizleşti.

Onu hiç görmediğim kadar ciddi görünüyordu.

"*Dothik*'i yeniden inşa ederdim. Ordulara o kadar bağımlı olmamamızı sağlardım, böylece ordular da *Dothik*'e bağımlı olduklarını hissetmezlerdi. Bu zaten gergin bir ilişki. Daha derin bağlar bunu tamamen bozar ve bizi savaşa sürükler. Doğu topraklarındaki sise rağmen barış zamanındayız. Dakkari uzun zamandır birbiriyle savaşıyor, tüm çabalarımızı Ghertun'a odaklıyoruz. Şimdi onlar gitti. Yakında tekrar birbirimize düşmeye başlayacağız. Başkentte şimdiden huzursuzluk var. Şehir surlarının dışına taşmadan önce yatıştırmak için her şeyi yapardım. Denizleri tekrar açmak isterdim. Başkentle bir çalışma ilişkisi kurmak için ileri karakollar ve onların *Sorakkarları* ile müzakere etmek isterdim. Halkın sürü krallarını seçmesine izin verirdim. Bu karar sadece bir erkeğe ait olmamalı."

Onu dinlerken ağzım kurudu. Belli ki bunu düşünmek için çok zaman harcamıştı.

Sanki daha fazlasını söylemek ister gibiydi... ama sonra kendini tuttu.

Yer değiştirdi. Yüz ifadesi değişti. Küçük bir gülümsemenin yayılmasını izledim. "Ve ben *Dothikkar* olsaydım, *Vorakkarlara* bu lanet kelepçeleri taktırmazdım."

Yüzümü öne çevirerek önüme baktım. Kelepçelerin altın rengi güneş ışığında parlıyordu. Elimde olmadan onlara dokundum, parmağımı pürüzsüz, sıcak metalin üzerinde gezdirdim.

Serok arkamda hareketsiz kaldı. Elinin arkasındaki damarların esnemesini ve parmak eklemlerinin beyazlaşmasını izledim.

"Acıyorlar mı?" Yumuşakça merak ettim.

"Öyle olduklarını söylesem, kendimi daha iyi hissetmem için onları öper miydin?" diye alay etti, ama sesi gırtlaktan ve karanlık geliyordu.

Yutkundum, sözlerinin bedenimden aşağıya doğru yayıldığını ve içimde biriktiğini hissettim. Hayal ettim. Dudaklarımı teninde gezdirdiğimi. Sıcaklığının içime sızdığını hissettim.

Ama sonra ne yaptığını fark ettim. Saptırıyordu.

Kaşlarımı çatarak ona nedenini sormak için ağzımı açtım ama sonra kulaklarım seğirdi.

Serok ne yaptığımı duymuş gibiydi çünkü eli hemen dizginlerden kalkıp belime dolandı ve beni daha da içine çekti.

Donup kalmasaydım telaşlanırdım.

"Bu da ne?" Başımı çılgınca sallayarak titreşimin yönünü belirlemeye çalışırken fısıldadım.

Yeryüzü sallanmaya başladı. Küçük başlayan ama sonra şiddeti artan alçak bir gumbürtü.

Dişlerim takırdamaya başladı.

Hemen yanımızdaki tepeden siyah bir kütle yuvarlandığında çok az uyarı vardı. Karaya yayılan bir dalga gibi. Doğruca bize doğru geliyordu.

"*Vok*," diye küfretti Serok, *pyroki'si* harekete geçmeden önce. Ani koşu hızıyla başım geriye savruldu ve Serok'un göğsüne çarptı. "*Bveri!*"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

B *Veri?*

Bunun garip siyah bir kütle değil de bir *sürü* olduğunu fark ettiğimde gözlerim kocaman oldu. Etleri ve kürkleri için ödüllendirilen bir *bveri* sürüsü. Yüzlerce devasa hayvan tepeye doğru akmaya başladı, son hızda koşuyorlardı, ağırlıkları toprağı titretiyordu.

Ve biz de tam onların yolunun üzerindeydik.

"*Draki*," diye homurdandı Serok. *Daha hızlı*. Altımızda, Syok'un hızı arttı. Kemiklerim yankılanıyor gibiydi. Özellikle sert indiğinde dişlerimi sıktım ve sabaha kığım morarmış olacakmış gibi hissettim.

Eğer sabaha kadar dayanabilirsek, fark ettim ki.

"Serok," diye nefes aldım, gözlerim sürünün nerede bittiğini bulmaya çalışıyordu. Tepeden aşağıya doğru gittikçe daha fazla dalgalanıyor gibiydi. Sesten kendi sesimi bile zor duyuyordum.

"Biliyorum," diye homurdandı. "Şu tepenin arkasına geçmeliyiz."

Ne yaptığını gördüm. Yarısi taş olan bir tepe. Dik tümsek düzgünce ikiye bölünmüş gibi görünüyordu ve düzleştirilmiş taraftaki kayalık yapıyı ortaya çıkarıyordu. Bütün bu tepelerin taştan yapılp yapılmadığını merak ettim.

Ne olursa olsun, eğim dik bir şekilde düştüğü için *bveri* tırmanamayacaktı. Tepeye ulaşırsak, sürü geçerken kayalık yüz bizi koruyacaktı.

Bu, bize doğru kırılmaz bir çizgi halinde ilerleyen devasa bir sürüye dik olarak ilerlediğimiz gerçeğini değiştirmiyordu. Eğer bize çarparlarsa, bir anda Syok'tan aşağı düşer ve ezilirdik.

Bu olamaz, diye düşündüm, nefesim kesilmişti, adrenalın damarlarımda dolaşıyordu.

Ama vahşi topraklarda olmanın bu kadar tehlikeli olmasının, *Kalloma*'nın gitmeme izin vermemesinin nedeni de buydu. Tahmin edilemezdi. Ölümcüldü. Gardınızı düşürdüğünüz an... bir anda yere serilebilirdiniz.

Sürü o kadar yakındı ki kokularını alabiliyordum. Neredeyse öğürmememe neden olacak kadar yoğun bir misk kokusu. Kalçalarımı Syok'un sırtında sıktım, ancak Serok beni ona yasladı ve güvenliğini sağlamak için sırtıma yaslandı. Serok'un kuyruğu bile benimkine dolandı ve ben bu küçük jestle rahatladım.

Dişlerimi sıkarak neredeyse vardığımızı gördüm! Başım sürüden kayalık tepeye doğru döndü ve sonra tekrar geri geldi.

"Başaracağız!" Nefes nefese kaldım. Buna inanmak zorundaydım.

Bveri'nin gözlerindeki kırmızıyı görebiliyordum. Sonra kendi gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve saniyeleri saymaya başladım.

Bir an sonra, *güvenlik* anlamına gelen görünmez çizgiyi aştık. Bu *koruma* demekti.

Nal sesleri arkamızda gümbürdedi. Serok Syok'u döndürdü ve ben de yüzlerce *bveri*'nin kayalık tepenin yanından akıp gidişini izledim. Bize hiç aldırış etmeden yollarına devam ediyorlardı.

Kalbim boğazımda gümbür gümbür atıyordu. Koku inanılmazdı. Ağzımda biriken tükürüğü yutmaya çalıştım ama başaramadım. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum.

"Syok iyi mi?" Dilim çözöldüğünde sordum. *Pyroki* altımızda huzursuzdu, sanki kaçacakmış gibi dönmeye devam ediyordu. Ama Serok dizginlerini çekmeye devam ederek bizi yerimizde tuttu.

"O iyi," dedi gürleyen, hırçın sesi. "Sen iyi misin?"

Serok yavaşça doğruldu, artık beni aşağıda tutmak için sırtımda gezinmiyordu. Ben de kalktım ama gözlerim sürüden hiç ayrılmadı. Gittikçe daha fazlası geliyordu. İlk başta yüzlerce olduğunu sandığım bu sayı muhtemelen binden fazlaydı.

"Çok fazla," diye fısıldadım inanamayarak, burnumu kapatmak için ön kolumu kaldırdım.

Serok sert bir nefes verdi. Kuyruğu hâlâ benimkine dolanmış, sarmaş dolaştı.

"*Bveri*'ler çabuk ürüyor ve hızlı büyüyor," diye beni bilgilendirdi. "Geçen yıl, ordular sayılarını gerektiği gibi kontrol altında tutamadılar."

Sis yüzünden diye tahmin ettim.

"Bu onların normal göç yolu değil," diye devam etti. "Artık günler ve geceler ısındığı için kuzey bölgelerine doğru gidiyorlar. Ama genellikle doğu sınırından yukarı çıkarlar. Sis onları batıya itmiş olmalı."

Doğrudan kulağıma söylenen sesinin yumuşak sükûnetine odaklandım ve beni sakinleştirmesine izin verdim. Avuç içleri belimde genişçe açılmıştı. Ölümle burun buruna gelmeme rağmen kendimi rahatlamış hissediyordum.

Başımı salladım ama yine de gözlerim açık göçü izliyordum. Hakkında sadece kitaplarda okuduğum ve çizildiğini gördüğüm hayvanları inceliyordum.

Tüylü, kaslı yaratıklardı. Sürülerin yoğun siyah kürklerini *volikileri* için ve soğuk aylarda yalıtım olarak kullandıklarını biliyordum. Tapınağın avlusundaki sütunlar kadar kalın olan dört ayakları üzerinde tepiniyorlardı. Kavisli boynuzları kafalarından çıkıyordu ve neredeyse onlar tarafından mızraklanacağımızı düşününce ürperdim.

Tehlikeli yaratıklar.

Ve ordular onları düzenli olarak avlıyordu. Cesur ve korkutucu bir görev diye düşündüm.

Sonunda *bveri*'lerin çoğu yanımızdan geçip gitti ve geriye sürünün geri kalanına yetişmek için yarışan birkaç kişi kaldı. Kolumu burnumdan indirdim. Yeryüzü yavaş yavaş sallanmayı bıraktı. Alçak gümbürtü sesi yavaş yavaş kaybolmaya başladı, ta ki hiçbir şey duymayana kadar.

"Bu nadir bir manzara, biliyorsun. *Bveri* göçü," dedi Serok bana. "Ben de daha önce hiç görmemiştim."

İçimden histerik bir kahkaha yükseldi. Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. "Çünkü bunu görenler muhtemelen hikayeyi anlatacak kadar yaşamamışlardır."

Sırıtsa da sesindeki eğlenceyi duydum, "Muhtemelen öyledir. Ama biz yaptık."

Gözlerini tutarak titrek bir nefes verdim. "*Lysi*, biz yaptık."

Avuç içi yüzümü kavrayacak şekilde uzandı. Sinirden mi, adrenalinin son damlalarından mı yoksa sadece bana dokunduğu için mi bilinmez, kalp atışlarımın hızlandığını ve karnımın çırpındığını hissettim. Aşına olmadığım ama *hoşuma* giden bir his.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu, sesi ciddiye. "Çünkü Eğer sana zarar gelirse *Seta Kalliri devamı* keser."

Heyecanımın bir kısmı azaldı. Sadece bunun için mi endişeleniyordu? Bana bir şey olursa *Kalloma* tarafından lanetleneneceğinden mi?

Syok'un boynunu okşayarak, "Ben iyiyim," diye ona güvence verdim.

Serok, Syok'u harekete geçirdi. Ancak sürü kralı, gittiğimiz yöne doğru devam etmek yerine Syok'u tepenin etrafından dolaştırdı.

"Nereye gidiyoruz?" Ben sordum. "İzlemeye."

Saklandığımız tepeye tırmanmaya başladığımızda anladım. Dikti. Bize tepelik vadinin iyi bir görüntüsünü verecekti. Tepeye ulaştığımızda, kuzeye doğru giden siyah *bveri* kütlesini hâlâ görebiliyordum. Etraflarındaki tozlar gökyüzüne doğru savruluyordu.

Göçü incelerken, hayranlığımınla karışmış olsa da içime bir sıkıntı çöktü.

"Ne oldu?" Serok arkamdan sessizce sordu. Sanki bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibiydi.

"Bunu bir daha asla göremeyeceğim," dedim ona usulca.

"Olabilir, *saila*," dedi ve sesindeki kaş çatma ifadesini duydum. "Bunu kesin olarak bilemezsin."

Ama biliyorum, diye düşündüm, sürünün hareketini izlerken, batı topraklarını kolaylıkla yutuyor gibi görünen katı bir kütle. Bir *pyroki*'nin umabileceğinden çok daha hızlı hareket ediyorlardı.

Omzumun üzerinden ona yumuşak bir gülümseme verdim. "*Kalloma*'ya bundan sonra *orala sa'kılan*'a döneceğime söz verdim. Ve bunda ciddiydim."

Bundan sonra.

Bu her neyse.

Geri dönecektim. Bildiğim tek şey orasıydı. Sevdığım tüm insanlar oradaydı, hayatım boyunca tanıdığım küçük, tuhaf bir aile.

Bu yüzden uzakta olmak, bir *pirokinin* sırtında oturmak, sırtışı kuyruğumu kıvrandıran bir sürü kralıyla bir *bveri* göçünü izlemek harika, korkutucu ve heyecan vericiydi. Ama bunun bir sonu olacağını biliyordum. Belki yakında değil ama eninde sonunda.

Ve dönmeden önce görebildiğim ve deneyimleyebildiğim kadar çok şey görmeye kararlıyım, diye düşündüm kendi kendime sessizce. *Çünkü bu anılar hayatımın geri kalanında beni ayakta tutacak.*

Sürü tamamen gözden kaybolana kadar göçü izledik, inişli çıkışlı tepeler sonunda aşağı doğru eğildi. Uzakta, Orala Geçidi'nin sivri dağ zirvelerini belli belirsiz seçebiliyordum.

Serok aniden nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Ona bakmak için döndüğümde, öne doğru eğilmiş, dikkatle solumuza bakıyordu.

"Ne oldu?" Bakışlarımı gördüğü şeye sabitlemeden önce sordum.

Dudaklarım aralandı. Syok'un üzerinde doğruldum, parmaklarım boynunun kalın, kaslı sütununu kavradı.

Uzakta, tepeler ve ormanlarla çevrili bir vadinin içinde bir kamp gördüm. Gökyüzünde ince bir duman yükselmeye başlamıştı. Buradan bile hareketliliği görebiliyordum.

Serok gözlerimle
buluştu. "Sürüm."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

K Ara Syok'un sırtında kıpırdanmaya devam etti, bu da sadece arka tarafını kasıklarımın tehlikeli bir şekilde yaklaştırmaya yaradı.

"Hareket etmeyi kesecek misin?" Kulağını tırmaladım, *pyroki*'min hızını onun için hafif tuttum. Kısmen de kendim için. Eğer onun hareketleri Syok'un son sürat koşuşunun sert ve sarsıcı yürüyüşüyle birleşirse, ben de pençelerimi serbest bırakır, onları benimle kaygan ve yapışkan hale getirirdim. En son bir dişiyle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Doğu toprakları ve sürülerimle birlikte hareket ettiğim bölgeler arasında, sevişmek bir yana uyumaya bile vakit bulamamıştım.

"Heyecanlıyım," dedi omzunun üzerinden, sesi savunmacı bir hırıltı ile neşeli bir ünlemin kışkırtıcı bir karışımıydı. Bu hırıltı sikimin daha da kalınlaşmasına neden oldu ve Syok'un dizginlerini daha sıkı kavradım. "Daha önce hiç sürü görmemiştim. Sadece kitaplarda çizilmiş olanları. Ve tabii ki hikâyelerde. Daha hızlı gidebilir miyiz?"

Üflediğim nefes saçlarını karıştırdı. Doğrusu, onun varlığını sürüme nasıl açıklayacağımı pek düşünmemiştim. Kısa bir süre, en azından Nassik'le konuşana kadar yüzünü pelerininin başlığıyla kapatmasını istemeyi düşündüm. Yarı Dakkari, yarı insan bir kadın -*yetişkin* bir kadın-sorulara, ilgiye ve hatta belki de rahatsızlığa yol açabilirdi. Batı topraklarına yapılan uzun yolculuktan sonra sürü içinde tansiyon zaten yüksekti.

Ve ordular rahibelere kızgındı, hepimize sırtlarını döndüklerini düşünüyorlardı. *Seta Kalliri*'nin kızı olduğunu düşünürsek, Kara'yı ortama getirmek neyi ateşleyecekti?

"*Kalloma*'nla olan ilişkinden kimseye bahsetme," diye mırıldandım kulağına, isteğine yanıt vermeyerek. "*Lysi*?"

"Neden?" Ses tonuna bakılırsa kaşlarını çatdığı anlaşılıyordu.

"Çünkü ordular rahibeler tarafından ihanete uğramış hissediyor. Hiçbirinin öfkelerini sizden çıkarmasını istemiyorum."

Sessizleşti. Heyecanlı kıpırdanmaları durmuştu. "Sence bunu yaparlar mı?"

"*Nik*. Ama her türlü olası sonuca hazırlıklı olmak isterim. Rahibelerin himayesinde olduğunuzu söylemenizin daha güvenli olacağını düşünüyorum."

"Ama öyleyim," dedi usulca, sesi kaybolmuş ve kararsız geliyordu.

Elim ön kolunu sıyırdı ve parmaklarını benimkilere dokunmak için uzattı. Sanki rahatlamaya ve küçük bir temasa ihtiyacı varmış gibi.

Göğsüm yine o ağrıyan şeyi yaptı. Nefes alamıyormuşum gibi hissedene kadar kalbim sıkıştıyordu.

"*Seta Kalliri*'den utanmıyorum, bunu nasıl ele aldığına rağmen," diye bana bilgi verdi. "Ve sen daha kolay olacağını düşünüyorsun diye kim olduğumu saklamayacağım. Sürünüzden korkmuyorum."

Öfkeme bir suçluluk duygusu karıştı. "İlk kez tapınağın dışına çıkıyorsun Kara. Kurallar farklı ve insanlar acımasız olabiliyor. Hatta acımasız. Ben seni korumaya çalışıyorum. *Kalloma*'na seni koruyacağıma dair söz verdim."

Sesinde duyduğum incinmişlikle tamamen zıt bir gülümsemeyle bana bakmak için döndü. Ancak gözlerindeki kararlılığı, hesaplanmış kesinliği ben bile fark ettim: "Bu konuyu kendi isteğimle açmayacağım. Ama biri sorarsa -ki muhtemelen soracaklardır- yalan söylemeyeceğim."

Bir dizi sert, fısıltılı küfür savurdum ve aniden ağrıyan sikim kadar sertleşen boynumu yuvarladım.

Vok, bu çıldırtıcı kadın da neyin nesiydi? Öfkemi körüklemek için çok şey gerekiyordu. Beni sıkı kontrolümden uzaklaştırmak için çok şey gerekiyordu.

"Banyo var mı?" diye merak etti ve koltuğunda geri dönerek konuyu tamamen değiştirdi. "Karşılaştığımız o küçük dereden beri yıkanmadım ve su neredeyse donmuştu."

Sertleştim. Alaycı karşılık, ben daha durduramadan dudaklarımdan dökülüverdi. "Orduların yıkanmadığını mı sanıyorsun? Her gece pislik ve çamur içinde gürleştığımızı ve *piroki* boku kokan kürklerimize gittiğimizi mi sanıyorsun?"

Omzunun üzerinden bana sadece *ilkel* olarak tanımlayabileceğim bir bakış attı. "Tabii ki hayır."

Daha fazla bir şey söyleyemeden bir *pirokinin* uzaktan gelen gürültüsü kulaklarımı doldurdu. Vadiye çoktan inmiştik ama *bveri* göçünün olduğu yerden sürüye ulaşmamız öğleden sonrayı bulmuştu. Ormanın ağaçları arasındaki küçük bir açıklık bize bir yol açıyordu. Bu yol bizi sürüyü gördüğüm açıklığa götürecekti.

Nassik bizi karşılamak için *pyroki*'sinin üzerinde ilerliyordu, kaşları şaşkınlıkla çatılmış, etkileyici yüz hatları çatılmıştı. Kara onu görünce sustu. Nefesinin kesildiğini duydum.

Pujerak'ım, ikinci komutanım, Kara'ya kaymadan önce yaklaştığında bakışlarımı karşıladı. Gözleri onun üzerinde gezindi, gözlerine, saçlarına ve pelerininin büyüklüğüne takıldı. Bakışları bana doğru kaymadan önce hafifçe genişleyerek kuyruğunda sabitlendi.

"Bu nedir, Serok?"

Görünüşe göre bilinçsizce, boğazımda bir hırıltı yükseldi ve elim Syok'un dizginlerinden Kara'nın beline dolanarak onu kendime doğru çektim. Ani temasla omurgası sertleşti ama sonra sanki dokunuşuma alışmış gibi bana doğru gevşediğini hissettim.

Başım dönüyordu. Ama kesin olan bir şey vardı ki, Nassik'in gözlerini onun üzerinde gezdirmesini izlemekten hoşlanmıyordum, bakışları ilgiden çok değerlendirmeye yönelik olsa bile.

Bir an sonra ne yaptığımı fark ettiğimde Kara'nın belini bıraktım - Nassik'in yüzündeki şaşkın ifade bana ulaştığında ve *pujerak*'ımın çenesi gevşediğinde.

"*Serok*, ne oluyor?"

"Özür dilerim dostum," diye mırıldandım, içime aniden dolan garip sahiplenme dalgasından sıyrılarak. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Hiçbir zaman *kıskanç* biri olmamıştım.

Az önce ne olmuştu?

Nassik'in bakışlarıyla karşılaştım. Pirokilerimiz birbirlerinden hoşlanmıyordu ve Syok pençeli pençelerini yere vurarak Nassik'inki çok yaklaştığında bir uyarı sesi çıkardı.

"*Pyroth!*" Syok'a doğru hırladım, Kara'nın eli Syok'un boynuna doğru inerken dizginlerini çekiştirdim. Onun dokunuşu canavarı benim keskin komutumdan daha fazla sakinleştirmiş gibiydi.

Aramızdaki ani gerginliğe rağmen, *pujerak*'ıma hitaben, "*Pirokinin* üzerindeki işaretler çok güzel," diye seslendi. "Kutsanmış işaretler, değil mi?"

Nassik onun sesini duyunca gözlerini kırıştırdı, sözleri karşısında şaşkına dönmüştü. Bakışları *pyroki*'sinin böğrüne gitti. *Pyroki*'nin yan tarafındaki doğum işaretleri girdaplı bir desendi. Eğer yandan bakarsanız, gerçekten de tanrıçanın işaretiydi, ama daha önce hiç fark etmemiştim.

"Sanırım öyle. Şanslı piç," dedi Nassik, *Dothik*'teki dişilerin yarısını büyülediğini bildiğim bir gülümsemeyi ona göstermeden önce hızla toparlanarak. Kara önümde biraz sallandı ve neredeyse tekrar hırlayacaktım. Bakışları bana yöneldi. "*Vok*, seni *orala sa'kılan*'a rahibelerle konuşmaya gönderiyoruz ve sen güzel bir dişiyle geri dönüyorsun. Hiç değişmemişsin, değil mi Serok?"

Bu sözleri şaka olsun diye söylemişti ama Kara hemen kaskatı kesildi, omurgası önümde o kadar dikleşti ki kemiklerinin kırıldığını duyduğuma yemin edebilirim.

Dudaklarımı yaladım ve Syok'u yumuşak bir yürüyüşe teşvik ettim. Nassik yanıma geldi ama Kara başını okşamadan önce diğer pirokiye çenesini şaklatan huysuz canavar *pirokimden* saygılı bir mesafede duruyordu.

"Kimsin sen?" Kara üstesinden geldiği şeyi üzerinden atmış gibi görünerek sordu.

Nassik kaşlarını kaldırdı. Bakışları bana geldi ve sonra dedi ki, "Onun *pujerak*."

Heyecandan nefesi kesildi. "Öyle mi?"

Nassik ona garip bir şekilde baktı. Onu anlamaya mı çalışıyordu? "*Lysi*. Bu seni etkiledi mi, *Kalles*?"

Kara güldü. Nassik sırtıttı. Ben de yanağımın içini ısırdım.

Konuşmalarını keserek Nassik'e sordum, "Yolculuk nasıldı? Buradan bir öğleden sonra bir *bveri* göçü var. Sence avcılar yeterince dinlenmiş midir?"

Kara'nın kahkahası kesildi. "Onları avlamaya mı gideceksin?"

"Yemek yememiz gerek," dedim sıkıca. "Sürülerin yolu budur. Ve batı topraklarına yaptığımız yolculuktan sonra erzağımız azaldı."

Nassik cevap verirken Kara sessizleşti: "*Lysi*. İstersen onları akşama kadar gönderebilirim."

Başımı salladım. "Yapın. Bu boşa harcayamayacağımız bir fırsat."

Nassik'in sorgulayan bakışları önümde tüneyen kadına döndü, kaşları hemen tanıdığım sert bir bakışla kalktı.

Burun deliklerimden keskin bir nefes üfleyerek ona "Sonra" dedim.

Başını öne eğdi. "*Volikis'i* kurma aşamasındayız. *Pyroki* muhafazası ve *bikkus* mutfağı kuruldu. Ortak banyolar hâlâ dolduruluyor ama yakınlarda daha önceki bir kamptan kalma bir kuyu bulduk."

Kara önümde kıpırdandı.

"Banyo yapmak istiyor," dedim Nassik'e. Aramızdaki gerilime rağmen karnımda bir eğlence dalgasının kıvrıldığını hissettim.

Nassik bana, "Volikiniz çoktan hazırlandı," diye bilgi verdi. "Banyo küvetini oraya göndermemi ister misiniz?"

Yutkundum. "Onun için hazır başka bir *voliki* yok mu?"

Kara sustu, konuşmamızı dinliyordu.

"Belki ailelerin *volikilerinden* birini alabilir," dedi Nassik. "Akşama kadar daha fazlasını hazırlamış oluruz ama tüm sürü şafaktan beri ayakta. Önümüzde bir tam gün daha var, av partisini gönderirseniz belki daha da uzun sürebilir."

"Bir ailenin *volikisini* almak istemiyorum," dedi Kara'nın nazık sesi. Bana bakmak için döndü. "Seninle yatamaz mıyım?"

Kendime, bunun sürüme nasıl bir mesaj göndereceğini anlayamayacak kadar saf olduğunu hatırlattım. Yolculuğumuz boyunca yanımda uyuduğunu - yani *o* uyuyordu, *ben* de ısınması için ateşe bakıyordum - ve artık sürüme geri döndüğümüze göre bunda bir sorun görmeyeceğini kendime hatırlattım.

Nassik boğazını temizledi ama ben bunun iyi gizlenmiş bir kahkaha olduğunu düşündüm. Ruh halim biraz karardı, aklıma Baş Rahibe'nin uyarısı geldi.

Ona iyi bak. Ve bil ki ona dokunursan, onunla yatarsan, buraya dönmesine asla izin verilmeyecek. Evine. Orala Sa'kılan'a. Bunu ondan almayın.

Gezegenimizdeki en güçlü ve saygın rahibe ayrılmadan önce bana böyle söylemişti.

Ama o sözlere renk veren korkuyu tatmıştım. Onun korkusu dilimi en lezzetli şekilde kaplamıştı. Ve *Seta Kalliri'nin*, *Dothik* sokaklarında büyümüş bir piç olan benim, kızıyla yatmamdan neden bu kadar endişe duyduğunu merak ettim.

Benim kendi ihtiyaçlarımı kontrol edemeyecek kadar hayvan olduğumu mu düşünüyordu?

Bu düşünce karşısında çenem kırıldı. *Seta Kalliri*'nin yüksek bir soydan geldiğine şüphe yoktu. *Dothik*'te varlıklı bir ailede doğup büyümüş, küçük yaştan itibaren kutsanmış, hiçbir şey istememişti. Elbette beni kendisinden aşağıda görecekti, artık bir sürü kralı olsam bile.

Tehlikeli bir arzu kıvılcımı kanımı yaktı.

"Pekâlâ," diye mırıldandım. Bakışlarımı Nassik'e çevirerek başımı eğdim. "Banyosunu benim *voliki*'ye gönder. Ne olursa olsun sadece birkaç gece sürecek."

Nassik kaşlarını çatı. "Neden?"

"Rath Hidri'nin *sarukuna* doğru yola çıkmamız gerekiyor."

"Bu kadar çabuk mu?" *Pujerak*'ım bana doğru eğilirken gözleri büyüdü. "Rahibeler sana cevaplarını verdi mi?"

Neredeyse homurdanacaktım.

"*Nik*, ama yaptı," dedim elimi Kara'nın bileğine dolayarak. "Ve Baş Rahibe köşeye sıkıştırıldığında onun teorisini doğruladı."

"Köşeye *sıkıştırılmadı*," diye karşı çıktı Kara, omzunun üzerinden kaşlarını çatarak, annesinden bu şekilde bahsetmemden nefret ediyordu.

"Sen buna ne diyorsun, *Saila*?" Parmaklarım bileğinin iç kısmını okşarken ona mırıldandım. Sessizce alay etti ve arkasını döndü.

Nassik bizi yakından izlerken dilinin ucunda daha fazla soru vardı. Ama yalnız kaldığımızda ona her şeyi ayrıntılı olarak anlatacaktım. Diğer orduların aksine, yaşlılardan konsey almamayı seçtim. Sadece o ve ben vardık. Gençliğimizdeki gibi.

Yol önümüzde açıldı. Sürünün etrafı ağaçlarla çevriliydi, ki bu benim ilk tercihim olmazdı. Gerçi kuduz *polkunu* raporlarına bakılırsa güney topraklarına doğru gitmişlerdi.

Güney toprakları.

"Şu anda kaç tane *thesper*'ımız var?"

"İki tane," diye yanıtladı Nassik. "Birini *Dothik*'e gönderdim çünkü çelik stoklarımız azaldı."

Pençelerimle derisini kesmemeye dikkat ederek parmaklarımı Kara'nın iç bileğinde gezdirmeye devam ettim. *Pyroki*'nin üzerinde kıpırdandı, kuyruğu çizmeli ayak bileğime çarptı. Sertçe yutkundüğünü duydum ve sırtıtmak istedim.

"Serok?"

Nassik beni ilgiyle inceliyordu.

"*Dothik* yardımımıza gelmeyecek," dedim ona.

Ondan sakladığım bir şey vardı. Kendime sakladığım bir şey.

Denemelerim tamamlandıktan sonra, zaferimi ve tüm *Dothik* üzerinde hak iddia ettiğimi kabul ettikten sonra *Dothikkar*'a ne söylediğimi ona hiç anlatmamıştım. Kulağına ne fısıldadığımı ona hiç söylememiştim. Yüzündeki kanın çekilmesini, neşeli ve kendini beğenmiş ifadesinin gözlerimin önünde dehşete dönüşmesini izlemenin ne kadar tatmin edici olduğunu ona hiç söylemedim.

Bu yüzden *Dothikkar* beni asla bir sürü kralı olarak kabul etmeyecekti. Vahşi topraklara benim için bir suikastçı göndermişti bile; sürümden kimse öğrenmeden hızlıca ve sessizce gönderdiğim bir suikastçı. Ve bu beni öldürmeye çalıştığı son sefer olmayacaktı. Hatta ilki bile olmamıştı. Bu yüzden kılıcım yanımda ve hançerim yastığımın altında uyurdum. Bu yüzden çok az kişiye güvenirdim.

Çünkü ben zaten suikast girişimlerinden kurtulmuştum. Biri anneme mal olmuştu. Bir tane daha atlatabilir miydim? Ve eğer kurtulursam, bedeli ne olacaktı?

Kara yüzünü buruşturdu, ses karanlık düşüncelerimi yarıp geçti.

Yere baktığımda, bileğindeki sıg bir kesikten koyu kırmızı bir kan çizgisinin yükseldiğini gördüm. İnsan rengindeki kanı görünce, buna benim sebep olduğumu bilerek kaskatı kesildim.

"Özür dilerim, *Saila*," diye mırıldandım, göğsümün öfke ve endişeyle gerildiğini hissettim. Pençemle onu kesmiştim.

Başını salladı ve elbisesini kanı silmek için kullandı. "Her şey yolunda."

Nassik'in gözleriyle karşılaştığımda içimde bir rahatsızlık hissettim. Bakışları Kara'ya yöneldi ve ona doğru daraldı.

"Kalan *thesper*'ları Rath Drokka ve Rath Okkili'deki *Vorakkar*'lara göndermem gerekiyor," dedim ve Kara'nın elini kendi elimle değiştirerek kanamayı durdurdum. Sürüye ulaştığımızda yarayı saracaktım. "Doğu topraklarında onların yardımına ihtiyacımız olacak."

"Sisi nasıl durduracağını gerçekten biliyor musun?" Nassik sordu, sesi gırtlaktan geliyordu.

"Bu bizim en iyi umudumuz" dedim ona.

Tam o sırada yoldaki bir virajı döndük ve kalabalık göründü.

Korkunun tanıdık kıpırtıları içimde yuvarlandı.

Kendime *zaman alacağımı* hatırlattım. *Bir yıldan az oldu. Vahşi topraklarda bir yıldan az.*

Yine de ait olmadığım hissinden kurtulamıyordum. *Dothik*'te, *evimde* olmam gerekiyordu.

Onun yerine, batı topraklarındaydım. Başka bir taht doğuştan hakkım olsa da kendi başıma bir kraldım.

Home.

Burası artık benim evimdi. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

"D Acıyor mu?" Serok yatağına tünediğim yerde önümde diz çökerek sordu.

Dudağımı ısırdım ve yumuşak bez bandajı kesiğın etrafına dikkatlice sarmasını izledim. Sanki etimden büyük bir parça koparmış gibi davranıyordu. Gerçekte, kesik bir, belki de iki gün içinde yok olacaktı. Tam kan Dakkari'den daha yavaş iyileştiğimi fark ettim. Ama yine de insanlardan daha hızlı iyileştiğimi düşündüm.

"Korkunç," dedim ona. Dudakları birbirine yapıştı ve kıkırdamaktan kendimi alamadım. Güldüğümde başını kaldırıp bana baktı, şaka yaptığımı anlayınca gözlerini kısarak bana baktı. "Serok, ben iyiyim. Tapınağı her gün temizliyorum. Eski bir silah kasası olduğunu biliyorsun, değil mi? Bekkar'ın kılıcı bile var. Hani şu takımyıldızdan olan."

Alaycılığımın onu en azından sürüsüne ulaştığımızdan beri içinde bulunduğú kötü ve düşünceli ruh halinden çıkaracağını umuyordum.

"Aleti tapınakta mı?" diye sordu sonra. "Çünkü gece gökyüzündeki tek kılıç o, sizi temin ederim. Büyük Bekkar, *kalliri*'nin öldükten sonra horozunu ondan kestğini ve şimdi soğuk kuzey topraklarında karanlık bir mahzende asılı olduğunu bilmekten hoşlanır mıydı? Onun *devası* da sende mi? Senin *Kalloma* onu parşömenlerine mürekkep koymak için mi kullanıyor?"

Gözlerimi devirerek, bandajı sabitlemeyi bitirdiğinde güçlü ve sıcak omzunu ittim.

"Bekkar sapasağlam gömüldü, haberin olsun," dedim burnumu çekerek. "Ama onun kılıcıyla kendimi kestim. Aslında iki kez." İlkinde

elimdeydi. Omzumu açarak ona ikincisini gösterdim. Omzumun arkasında uzun bir yara izi vardı. Yıllar önce bir gün kazara bıçağa tekrar saplanmışım. "Hâlâ keskin. Bunca zaman sonra."

Serok sessizleşti ama önümde diz çökmeye devam etti. Diz çökmüş olmasına rağmen, yine de gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırmak zorunda kaldım.

"Gerçekten kılıcı sende mi?" diye sordu, nasırlı parmağını yaranın üzerinde gezdirmek için öne doğru uzanırken ses tonunda bir tuhaflık vardı.

"*Lysi*," dedim ona, keyifli bir ürpertiye bastırırken ses tonum daha da yükseliyordu. "Her hafta parlatıyorum."

Tarihimizden bir parça. Ve ben onun bekçisiydim.

Belki de *orala sa'kılan*'da yaptığım şey önemliydi. Belki de sadece yanlış düşünüyordum. Macera istemiştim, değil mi? Bunun yerine, kendi büyük maceraları olan şeylerin bekçisiydim.

Serok'un bakışları baş döndürücüydü. Yara izini düzelten parmağına odaklandığımda kulaklarımda bir uğultu başladı. Sonra dokunuşu alçaldı, az önce minicik kesiğin etrafına sardığı kalın bandajlarla buluşana kadar kolumun çizgisini takip etti.

Hissettiğim arzu şaşırtıcı değildi. Yakışıklı bir erkekti, zaten yakışıklı olan *pujerak*'ından bile daha yakışıklıydı. Her iki erkeğin de huzurunda olmak... bunaltıcıydı. Yine de Serok'a bakmak istiyordum.

Dün geceki konuşmamızdan beri ona bir şey sormak istiyordum ama bu konuyu nasıl açacağımı bilemiyordum. Doğu topraklarındaki kaosu ortasında, önümüzde uzanan uzun yolculuğun ortasında sormak çok saçma bir şey gibi görünüyordu.

Ama yine de eve dönmeden önce hayal ettiğim her şeyi yaşamak istiyordum. Kuzey topraklarına, *Kalloma*'ya ve tapınağın sessizliğine geri dönmek.

Belirsizlikle dudağımı ısırırken, *pujerak*'ın sözleri aklıma geldi. Bu sözler içimi güçlü bir kıskançlıkla doldurmuştu; daha önce sadece tapınaktaki önemli toplantıların dışında bırakıldığımda ya da Avala ve Trissa benim parçası olmadığım ortak bir anıya kıkırdadıklarında hissettiğim bir şeydi bu.

"*Pujerak*'ın eve sürekli kadınlarla geldiğini söyledi," diye başladım, konuyu nasıl açacağımdan emin değildim, erkeklerle olan deneyimsizliğim hiç o anki kadar belirgin olmamıştı. "Bunu alışkanlık haline mi getirdin?"

"*Dothik*'ten bahsediyordu," dedi bana, başını yana eğerek, aniden benimle *çok* ilgilendi, bakışları keskinleşti. Sonra sırtıttı ve bunu görmek beni biraz rahatlattı. Karnımın sinir ve heyecanla çırpınmasına neden oldu. Her zaman biraz alaycı görünmesine rağmen yüzünü aydınlattı. "Bunu duyduğunda bir yerinin ağrıdığını hissettin mi, *Saila*? Bu yüzden mi şimdi bana soruyorsun?"

Ses tonu omurgamın dikleşmesine neden oldu. Bütün erkekler bu kadar çıldırtıcı mıydı? *Pujerak*'ı bana karşı biraz temkinli olmasa da yeterince arkadaş canlısı görünüyordu. Sürüsünün içinden geçerken, uzun ya da kısa, yaşlı ya da genç, her türden erkekle göz göze gelmişim. Ve dişilerin de.

Bunaltıcıydı. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok Dakkari görmemişim. Yine sadece ikimiz kaldığımızda sevinmişim ama yine de sürüyü keşfetmek için can atıyordum.

Küçük adımlar, dedim kendime. İstedığımı elde etmek için her seferinde bir adım.

"Çiftleşebileceğimizi düşündüğün için mi *volikinde* uyumamı istemedin?" Kısılandığımı ima etmesine aldırmadan ona sordum.

Sustu. Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım ve cevabını beklerken nefesimi tuttum.

"Yine mi bu konuşma?" diye sordu nazikçe, sesi yumuşak ve durgundu ve onu kendi etrafıma sarmak istedim.

"Sence... sence sonunda çiftleşecek miyiz?" Kalp atışlarım boğazımda düğümlenerek sordum. Kararlıydım. Bakmaktan hoşlandığım yakışıklı bir erkekti. Her güldüğünde, sırtıttığında ya da alay ettiğinde karnımda sıcak bir arzu birikmesine neden oluyordu. Ona kızgın olduğumda bile onu arzulamamı sağlayabiliyordu ki bu bana pek mantıklı gelmiyordu. Ama bunu sorgulamadım.

"İstedğin bu mu?" diye sordu. Bu soru karşısında dudaklarım aralandı ve karanlık, sert sesi boğazımdan aşağı inmeden önce dilimin üzerinde gezindi.

Yumuşak bir nefes çektim.

"Nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum," dedim ona çenemi kaldırarak. "Geri dönmeden önce nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Çenesi bilenmiş bir bıçak gibiydi ve *volikin* tepesindeki havalandırma deliğinden süzülen akşam ışığında parlıyordu. Her yer onun kokuyordu. Pencere pervazındaki buz bitkilerinin donmuş yaprakları ve zengin toprak gibi. Parşömen ve mürekkep. Acaba onun kokusunu küçük bir şişeye koyabilir miyim diye düşündüm.

böylece nereye gidersem gideyim onu yanımda götürebilecektim, böylece onu *orala sa'kılan'a* geri götürebilecektim.

"*Nik*," dedi bana.

Bu kelime beni geriye doğru salladı. Anlamadığım için kaşlarımı çattım.

Yerden kalkışını izledim, altın ve çivit ipliklerden oluşan yumuşak bir goblenle kaplıydı. "*Nik*? Ama neden?"

Mahcup olamayacak kadar şok olmuştum. Sanırım bu daha sonra olacaktı. *Kızgın mıydı?*

"Eğer hızlı ve kolay bir sikiş arıyorsan, eminim ki *darukkarlarımdan* biri seni memnun etmekten mutluluk duyacaktır. Ya da belki *pujerak*'ım," dedi bana. Bana keskin bir gülümseme fırlattı. "Ondan hoşlandın, değil mi?"

"Ben de senden hoşlanıyorum ama şu anda değil," dedim ve hışımla yataktan kalktım. Göğsümde bir şeylerin yandığını hissettim. "Neden yapmayacaksın?"

"Neden ben... ne? Seni becermeyeyim mi?" diye sordu başını yana eğerek.

Yüzüm yandı. "Böyle söylemesen olmaz mı? Kulağa... kaba geliyor."

"Ama sevişmek tam da böyle bir şey olurdu," dedi sesini yükselterek. "Küçük kulaklarınızı rahatsız ediyorsa özür dilerim, *rullari*, ama değerli kitaplarınızdaki gibi yumuşak kürkler ve nazik sevişmeler arıyorsanız, bu benimle olmayacak."

Ona ters ters baktım. Bana *rullari* demişti. 'Prenses' kelimesinin bir versiyonuydu ama daha çok 'sürü prensesi' anlamına gelen *rukkari* kelimesiyle birlikte kullanılırdı.

Doğal olarak bunu alaycı bir şekilde söylemişti.

"Peki seninle nasıl olurdu?" Öfkemin yükseldiğini hissederek karşılık verdim. Bu kadar çabuk sinirlendiğimi hiç fark *etmemiştim*. Ona kadar değil.

Vahşi ve keskin olsa da sıırıttı. "Oh, *rullari*. Ben sana arkadan sikimi yedirirken sen ellerinin ve dizlerinin üzerinde olurdun. Elim boğazında olacaktı. Dizlerin çiğ çiğ sıyrılırdı. Boynunu ısırırdım. Kanını çekerdim. Ve *acımasız* olurdum."

Nefesim kesildi.

Karnım titredi.

Ben... hoşlandım mı? *İstedim* mi?

Kulağa şiddetli ve sert geliyordu ve çiftleşmenin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi değildi.

Yine de içimde patlayan entrikayı ya da dizlerimin titremesini inkâr edemezdim. Kalçalarımın arasında zonklayan sıcaklık beni acıtıyordu.

"Pekâlâ," diye fısıldadım hevesle çünkü sesime güvenmiyordum. "Hadi yapalım şunu."

Serok'un burun delikleri alevlendi. Aramızdaki gerilim o kadar yoğundu ki, hava pıhtılaşmış gibiydi.

Nefes nefese kaldığım bir an için, taleplerime gerçekten boyun eğebileceğini düşündüm - gerçi konuyu açtığımda, *şimdi* seks yapmayı kastetmemiştim. Sadece... uzak bir gelecekte, kuzey topraklarına dönmeden önce.

Ama bana doğru bir adım attı, gözlerinde ateş vardı. Kokusu daha da güçlenmiş gibiydi ve ben onu açgözlülükle içime çektim. Titriyordum, bekliyordum.

Sonra burun deliklerinden kısa bir huff sesi çıktı. Dolgun dudakları yukarı kıvrıldı ve bu bakışı tanıdığım için hayal kırıklığı karnıma çöktü.

Bana durumu yatıştıracak küstah bir yorumda bulunurdu. Sonra da yeni bir sohbet konusuna yönelirdi, şüphesiz her şeyi unutacağımı umuyordu. Bunu yeterince sık yapmıştı. Bir sohbet konusu işine gelmediğinde sallanıp dururdu.

"Artık kürklerin içinde neyi tercih ettiğini bildiğime göre, kulene daha önce tırmanmadığım için kendime kızıyorum, *saila*," diye mırıldandı, ancak parıldayan sözlerinde keskin bir kenar vardı.

Göz kırptım.

Sonra *volikin*in girişindeki deri kapaklar geri itildi ve iki Dakkari erkeği bir yıkama küvetiyle içeri girdi. Mücadelelerine bakılırsa, çoktan tamamen dolmuş görünüyordu. *Vorakkarlarını* selamladıktan sonra gözleri bana dikildi. Biri neredeyse halının üzerinde tökezliyordu ve ayağını tutmasaydı küvet devrilecekti.

"Şuraya koy," diye emretti Serok, ses tonunda sabırsız bir hırıltı vardı. Kesinlikle havasındaydı. Düşündüm ki... Benimle seks yapmak *isteyebileceğini* düşündüm. Daha dün gece bunu istediğini ima etmişti, değil mi? Yoksa sözlerini yanlış mı anlamıştım? Bu... her saniye daha olası görünüyordu.

Dakkari erkekleri gitti ve ben de onların gidişini izledim.

"Onlardan birini senin için geri çağırayım mı?" diye sordu Serok'un sert sesi. Yine öfkeliydi. Gözleriyle karşılaştığımda, çenesi gergin olsa da kaşlarını çattı. "Belki onlardan biri yıkanmana yardım edebilir."

İşte o zaman aklıma bir fikir geldi.

Belki de beni başka erkeklerle düşündüğünde bir şeylerin acıdığını hisseden *oydu*.

"Kıskandın mı?" Şaşkınlıkla sordum, ancak farkına vardığımda garip bir şekilde *hafiflemiş* hissettim. Gözlerim büyüdü. "Kıskanıyorsun! Bu yüzden *pujerak* bizi yolda bulduğundan beri bu kadar huysuzsun."

"Moody. Ben huysuz değilim," diye alay etti ve parmağını bana doğru salladı. "O bandajı ıslatma."

Sonra ben daha fazla bir şey söyleyemeden *volikiden* çıktı ve nefesinin altında ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Onun gidişini izlerken, kıskançlığını asla inkâr etmediğini fark ettim.

İnançsız bir kahkaha attım, karnım çırpınıyor, tenim karıncalanıyordu. Birden yalnız kaldım ama garip bir şekilde başım dönüyordu. Sanki *Kalloma'nın* ofisine başarıyla girmiş ve gece için ödülüm olan kitabı çalmıştım.

"Moody," diye karar verdim, başımı salladım, gözlerim yüzeyinden buhar kıvrılan banyoya döndü.

Ellerim pelerinime gitti ve onu omuzlarımdan itti. Kürkün sürükleyişi beni ürperti. Kalçalarımın arasında Serok'un nasıl çiftleşeceğimizi kesin bir dille ifade etmesinden kaynaklanan bir sıcaklık vardı.

Kendimi tatmin etmeyeli neredeyse bir hafta olmuştu. Erkeklerle olan tüm deneyimsizliğime rağmen, kendi bedenimi mükemmel bir şekilde tanıyordum. Ve banyo yapmakla ilgili bir şey vardı - ılık su, bir bezin tenimde sürüklenmesi - kendime dokunmak için tercih ettiğim zaman.

Giysilerimin geri kalanını çıkarıp küvete girdikten sonra memnuniyetle iç çektim. Su harika derecede sıcaktı. Son birkaç gündür Syok'a bindiğim için iç baldırlarım acıyordu ama bu acı çabucak geçti.

Parmaklarım uyluklarımın arasındaki zonklamaya gittiğinde dudağımı ısırdım ve Serok'un bana cömertçe sunduğu sahneyi hayal ettim.

Birkaç dakika sonra, kuyruğumu kıvrandıran tatlı bir coşku patlamasıyla boşaldığımda, Serok'un boynumdaki dişlerinin keskin ısırığını hayal ettim.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Nassik çocukluğundan beri takındığı sert bakışlarla bana bakıyordu. "Bana öyle bakma," dedim ona, bir elimi çenemde gezdirerek, ses tonum alçak ve eşitti.

Ellerini masanın üzerine yaydı, avuç içleri düzdü, her birinin altı parmağı geniş aralıklıydı.

"Yalan söylemediklerini nereden biliyorsun?" Nassik bakışlarını kalp taşının üzerine indirerek sordu. Gri ve donuk kalp taşı masanın üzerindeki kumaşın yuvasında duruyordu. "Böylesine küçük bir şeyde böylesine bir güç."

"*Seta Kalliri* onunla gitmemize izin verdi, değil mi?" diye sordum. "Bu yeterli bir kanıt olmalı."

Nassik bakışlarımı karşıladı. "Peki ya dişi?"

Bakışlarımı kaçırarak *volikinin* etrafına göz gezdirdim. Konsey volikim, gerçi konseyim sadece Nassik ve benden oluşuyordu. Eğer Bakkia sürüme katılmayı kabul etseydi, o da burada olacaktı. Ama o *Dothik*'te kalmaya karar vermiş, varlığının başkentte bana vahşi topraklarda olduğundan daha çok faydası olacağını düşünmüştü. İstemeye istemeye de olsa haklı olduğunu biliyordum.

Voliki benimkinden daha küçüktü. Seyrek ve çıplaktı, sadece etrafında durduğumuz dairesel masa, Dakkar'ın, *Dothik*'in haritaları ve dağınık parşömenler vardı. Horde'a vardığımızı göre Nassik'in masayı kurmasına yardım edecektim. O yiyecek getirirken masayı kendim taşımıştım.

"Dişi..." Onu neden getirdiğimi nasıl açıklayacağımı bilemediğim için sözümü yarıda kestim. Bunun yerine ona yarı doğru bir şey söyledim. "*Seta Kalliri* bana onun gerekli olduğunu söyledi."

"Sisi durdurmak için mi?" Nassik inanamayarak sordu. "*Vok*, o sadece bir tapınak kızı."

Hayatı boyunca beni hayal ettiğini iddia eden biri, diye düşünmeden edemedim. Omurgamı bir ürperti kapladı. Büyünün her türlüşünden nefret ederdim. Öngörülemezdi. Kakkari'nin yetenekleri tahmin edilemezdi. Sis bunun kanıtıydı.

"Göründüğünden daha güçlü," diye bilgilendirdim onu. "Ve zeki. Onu kullanabiliriz."

Nassik ses tonumdaki savunmacı ifadeyle ilgileniyor gibiydi ve onu kolaylıkla söküp aldı. "Sakın bana ona karşı bir zaafın olduğunu söyleme Serok. Özellikle de iddia ettiğin kadar işe yarıyorsa. Ve kürklerini kastetmiyorum."

"O bir tapınak kızı," diye homurdandım. "*Seta Kalliri*'nin kendisi tarafından korunuyor."

Onu becermek için Baş Rahibe'nin öfkesini göze alacağımı mı sanıyorsun?"

Nassik rahatlamadı. Aksine omuzlarındaki gerginlik daha da arttı. "Onun senin olduğunu düşünüyorsun. Daha önceki tepkini unuttuğumu sanma."

"Sana bunun için üzgün olduğumu söylemiştim," dedim ona, bakışlarım kalp taşına kaydı. "Belki de hayal kırıklığıydı. Horde'a ulaşmak için yolculuk beklediğimden uzun sürdü. *Pyroki* yanığı vardı ve ona zarar vermek istemedim."

Nassik iç çekti, ses ağırdı, *volikiyi* dolduruyordu. Sonra aramıza sessizlik çöktü. Ne düşündüğünü biliyordum.

"*Orala Sa'kılan*'dan gerçekten hiç ayrılmadı mı? Ve ilk uzak deneyimi *seninle mi*?" Nassik başını salladı ve bana keskin bir gülümseme gönderdi. "Zavallı kadın."

"*Vok off*," diye homurdandım. Sonra ona alaycı bir sırıtış attım. "Şimdiden bana yarı aşık."

Nassik gülererek küçük bir parşömen parçasını ona doğru sürükledi.

"Hangi mesajları göndermek istiyorsunuz?"

Ayıldım, boş kağıda bakarken Nassik'in bir mürekkep kabını kendine doğru çekişini izledim. Doğal olarak *Dothik*'te yapılmış altın kalem gövdesi mürekkebi emdi, ucundan bir damla şişkinleşti.

Nassik'in babası, erkek ölmeden önce ona okuma yazma öğretmişti. Bu her zaman kıskandığım bir şeydi, ama benim

arkadaşım asla bana karşı kullanmadı. Aksine, benim için kullandı.

"Önce Rath Okkili," dedim ona. "Ona *Seta Kalliri* ile konuştuğumu söyle. Ona planımızı anlat. Beş kalp taşının hepsine ihtiyacımız var ve eğer kendisi isterse babasının elindekini alma şansımız daha yüksek. Rath Drokka'ya da aynısını yaz. Son kalp taşının nerede olduğunu biliyor. Onu geri alması gerekiyor."

Tüy kalemin ucunun parşömen üzerinde çıkardığı ses kulaklarımı tırmaladı. Nassik'in elini izledim, kıvrılan çizgileri, zarif süslemeleri ezberledim. O yazarken ben konuşmadım. O yazdıkça çenem daha da sıkılaştı.

İşini bitirdiğinde rahatlamıştım. Parşömeni bana uzattığında aldım ve birini hızla yuvarlayıp sıkıca bağladım, o da diğeriyle aynı şeyi yaptı.

"Yani üç tane kalp taşımız olacak," dedi Nassik. "Ve sen de Rath Hidri'nin *saruk*'u dördüncüyü almak için. Beşinciye gelince..." Başımı onaylarcasına eğdim. "*Dothik*."

Nassik'in gözleri parlıyordu. Yüzündeki özlemi gördüm çünkü benimkiyle eşleştiğinden emindim.

"Ve giderken beni arkada bırakacaksın," diye tahmin etti. "Piç kurusu." Sırıttım. "Lakkri'ye selamlarını iletirim."

Nefesinin altında homurdandı. Sonra da şöyle dedi: "Tapınak kızını almak istemezsin herhalde. Bana öyle olmadığını söyle."

Kara'nın sözleri -daha doğrusu *Seta Kalliri*'nin sözleri

Be

n. *Cevabı Dothik'in kalbinde bulacaksınız.*

Bu sözlerin ağzımdan döküldüğünü duymak beni neredeyse olduğum yerde dondurmuştu.

dudaklarından. Çünkü mesaj '*Dothik*'in kalbinde' değildi.

Dothik'in kalbindeydi.

Kalp bir yerdi, başkentte belirli bir yerdi. Ve bu ince değişiklik her şey demekti.

"Henüz karar vermedim," diye homurdandım. "Ama tapınakta başım derde girerse, o işime yarayabilir. Ancak onu *Dothik*'e götürmek..."

"Bakkia'ya bir mesaj gönderebiliriz. Kalik'e. Gelişinize hazırlanmak ve diğerlerini uyarmak için. Onu içeri sokmak sorun olmayacaktır, özellikle de güney tünellerini kullanırsanız. Asıl endişelenmeniz gereken o şehre girdiğinde."

"Biliyorum," dedim usulca. "Ne olursa olsun, bence kalp taşını burada tutmalısın. *Saruk*'tan sonra başımız derde girerse diye."

Nassik sessizleşti. Kuyruğu arkasında titreşti.

"Bunu kullanabiliriz, biliyorsun."

Dudaklarımı bastırdım. Yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. "*Nik*," dedi yumuşak fısıltım.

Nassik sesini alçaltarak, "Kalp taşları güçtür," diye mırıldandı. "Şunun için kullanabiliriz-"

"*Nik* dedim," diye homurdandım, ona sert bir bakış fırlattım ve o da akıllıca dilini ısırdı. "Sis yayılmaya devam ederse *Dothik* diye bir şey olmayacak, ele geçirilecek bir *taht* olmayacak. *Bu* plana sadık kalacağız. Bu düşünceleri aklından çıkar."

Nassik başını eğdi. "*Lysi, Vorakkar*."

Gözlerimi kısarak ona şöyle dedim: "Ne konuda anlaştığımızı hatırlıyor musun?"

Dothik'ten ayrılmadan önce mi?"

Nassik'in çenesi sıkıştı. Onun fikirlerini biliyordum. Ne kadar büyük bir hata yaptığımı düşündüğünü söylemesine gerek yoktu.

"*Lysi*," diye ısırdı.

"Hatırlat bana."

Burun delikleri alevlendi. "Tahtın senin olmadığını. En azından henüz değil."

"*Dothikkar* eski hikayelerdeki yılan canavarı gibidir. Kendi kuyruğunu yutar ve sonra açgözlülüğüyle kendini yer bitirir," dedim ona.

"Ve bu gerçekleştiğinde *Dothik* düşebilir," diye homurdandı Nassik.

"O zaman bırak," dedim ona. "Kendi krallığımızı kuracağız. Kendi yolumuzu çizeceğiz. *Böyle* anlaşıştık."

"Alınacak bir krallık zaten var. *Sizinkini*. Senden sadece *onu almanı* istiyorum," dedi Nassik. "Şehrinize sırtınızı dönmeyin."

Bu konuşmayı kaç kez yapmıştık? Bana kaç kez yalvarmıştı? Anlamadığı şey, *Dothikkar*'ın sarayını içine adım atmadan önce yakıp kül etmeyi tercih edeceğimdi.

Nefretim *bu* kadardı.

Bunu atlatana kadar *Dothik* için doğru seçim olmayacağım.

"*Yeter*," dedim ona. Sesimin tonunu fark etti, çünkü hemen sustu ve bana yer açmak için masadan geri çekildi.

Sakinleşmek için sert bir nefes aldı. Gergin bir sessizlikten sonra sordu: "*Saruk*'a ne zaman gideceksiniz? Buradan sadece iki günlük bir yolculuk olmalı. Eğer tapınak kızını alırsanız, muhtemelen daha uzun sürer."

Gözlerim masanın üzerindeki haritaya gitti. Nassik'in konumumuzu işaretlediği yeri gördüm. Sonra, istemeyerek *de* olsa, bakışlarım *Dothik*'e kaydı. Mesafe çok uzak değildi. Belki dört ya da beş günlük bir yolculuk. *Saruk*, sürüm ve başkent batı topraklarındaydı ama bu bölge çok genişti. Biz daha kuzeyde, Orala Geçidi'ne yakındık, *Dothik* ise güney topraklarına daha yakındı. Ve Rath Hidri'nin *saruk*'u batı kıyısına doğru yönelmiş olsa da aramızdaydı. Kara'yı yanıma alırsam, *saruktan Dothik*'e üç günde varırdım.

"Yarın dinleneceğim ve ertesi gün sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağım," dedim *pujerak*'ıma. "Uykuya ihtiyacım var. Sürünün yerleştiğinden emin olmak ve *volikileri* inşa etmeyi bitirmek istiyorum. Muhtemelen Rath Hidri'nin *Sorakkar*'ından bazı mahsuller için takas yapacağım. Çiftliklerinde bol miktarda var. Yiyeceğe ihtiyacımız var ve yedek kürklerimiz var, bu yüzden onlardan bir demet yanıma alacağım."

Nassik başını salladı. "Onları hazırlatacağım. Sen tapınak kızının yanındayken avcılarını gönderdim. Onlara yetişebilirlerse yakında taze *bveri* etimiz olacak."

"Güzel," dedim, sonunda yorgunluğun çekiciliğini hissederek. Rulo halindeki parşömeni ona uzattım. "Mesajları bu gece gönder."

Başıyla onayladı. Dokunmamaya dikkat ederek kalp taşını aldım ve konsey *volikisinin* giriş kapısına doğru döndüm. Eşikte tereddüt ettim.

Omzumun üzerinden Nassik'e baktım ve "*Kakkira vor*" dedim.

Arkadaşım gözlerini kırıştırdı ama bakışlarından anlayış sızıyordu. "Sen olmasaydın bunların hiçbirini yapamazdım, biliyorsun" dedim ona.

Şaşırdı. Sonra bana çarpık, kendini beğenmiş bir gülümseme verdi, aramızdaki önceki gerginlik unutuldu. Şimdilik.

"Biliyorum," dedi Nassik.

Yine tereddüt ettim. Ateş leğenini henüz sürüklememiştim, bu yüzden *volikide* akşam karanlığıyla birlikte karanlık da artmaya devam ediyordu.

"Her zaman ne için çalıştığımızı unutmadım," dedim ona. "Bunu unutma. Ben asla unutmam. Yaptığımız fedakârlıkları asla unutmam. *Hepimizin* yaptığı fedakârlıkları. Bakkia. Errana. Kalik. Bodin."

Son isim yumuşak bir mırıltıydı ve Nassik'in çenesi sıkıştı.

Her zaman olduğu gibi suçluluk duygusu beni sardı. Onun ölümü benim hatam değildi ama yine de olmuştu. Çünkü ben liderdim. Bodin bana güvenmişti. Ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

Onun ölümü sonun başlangıcı olmuştu. İlk etapta Denemeler'e katılmayı seçmemin sebebi buydu. Çünkü eğer yerim *Dothik* olmasaydı.

Aradığım her cevap başka bir eziyetle, başka bir aksilikle karşılaşırsa, kendi yolumu çizerdim. Başka birinin benim için ölmesini istemiyordum. Bir daha olmaz.

"Biliyorum Serok," dedi Nassik. "Ama Bodin riskleri biliyordu. Uğruna savaştığımız şeye inanıyordu. *Senin* tahta çıkmanı istiyordu. Çünkü *sana* inanıyordu. *Asıl* soru her zaman *aynı* olmuştur. Babanın kral olması Dakkar için daha mı iyi? Yoksa Dakkar *seninle* mi daha iyi olurdu? Cevabımı biliyorum. Bodin de biliyordu."

Omuzlarım gerildi.

Nassik sessizce ekledi, "Kendi cevabınıza olan inancınızı kaybetmiş olabileceğinizi şimdi fark ediyorum. Ve umarım onu tekrar bulursun, Serok. Hepimizin iyiliği için. Yoksa her şey boşa gidecek."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

W Uyandığımda yumuşak mavi bir ışık olduğunu görünce şaşırdım. Donmuş gibi hissettim. Bedenim ağırlaşmıştı. Zihnim bulanıktı.

Onu tekrar görmüştüm.

Rüyamda.

Şimdi bile, her zaman yaptığım gibi kendimi bundan kurtarmak için mücadele ediyorum.

Onun görüntüsü net ve berraktı. Gün ışığında sahip olduğu aynı günahkâr sırtış ve yaramazlık dolu gözler. Ancak şimdi rüyalarımnda onun kokusunu alabiliyordum. Kokusunun neye benzediğini biliyordum çünkü şu anda onun içindeydim. Beynimi karıştırıyor ve omurgamda bir ürperti yaratıyordu.

Rüya sadece bir imgelem anıydı. Kakkari'nin görmemi istediği bir şey mi? Serok'u görmüştüm, parıldayan beyaz devasa bir sütunun yanında durmuş, gökyüzüne doğru bir şeye bakmak için başını yukarı kaldırmıştı.

Yanında Bekkar'ın kılıcını taşıyordu. Tıpkı *orala sa'kılan'ın* mahzeninde bıraktığım gibi cilalı ve keskin. Kabzasına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir kalp taşı parıldıyordu. Gerçi mavi değil *beyazdı*.

Ani ve derin bir nefes aldığımda uzuvlarımın gevşediğini hissettim. Açgözlülükle ciğerlerime hava çektim. Nefesimi tuttuğumda, görüntüyü zihnimden uzaklaştırmaya karar verdim. Bazen gördüğüm şeyler mantıklı gelmiyordu. *Seta Kalliri'nin* ısrar ettiği gibi hayalden ziyade rüya gibi -garip ve yoğun- *hissediordum*. Doğrusu, yıllardır tam bir imgelem görmemiştim. Rüyaları daha çok tercih ederdim çünkü acı verici değillerdi. Bana içim boşaltılmış gibi hissettirmiyorlardı.

Belki de bu gerçekten bir rüyaydı. Ne de olsa Bekkar'ın kılıcından bahsediyorduk. Bu konuşma basitçe gerçeklikle uyku arasındaki alana kaymış ve orada tezahür etmişti.

En azından, *volikideki* mavi ışığın ilk başta varsaydığım gibi sabah ışığı olmadığını fark edene kadar bunu bir rüya olarak görmedim. Yakındaki bir sandıktan, kapağın tabanla birleştiği dikişten geliyordu.

Kalp taşı, biliyordum, parıltının rengini tanıyordum.

Sonra, bir anda, ışık kayboldu. Sandığın dikişi karardı. *Voliki* kısa bir süreliğine karanlığa gömüldü, ta ki kubbeli çadırın tepesindeki havalandırma deliğinden hafif ışık dalları süzülene kadar.

Sabah olmuştu. Şafaktan hemen

önce. Yanımda Serok uyuyordu.

Ona bakmak için yan döndüm. Onu daha önce hiç uyurken görmemiştim, tüm yolculuğumuz boyunca bir kez bile. Dün gece ben uyanırken geri dönmemişti, gerçi itiraf etmeliyim ki banyomdan kısa bir süre sonra uykuya dalmıştım, günün yorgunluğu beni çabucak ele geçirmişti. Kürkünün içine tırmanmış ve orada küçük bir yuva yapmıştım, buna aldırıp aldırmayacağını merak ediyordum.

Olabileceğini düşünmüştüm.

Ve böylece, son anda, yerde uyumak için süründüm. Yumuşak ve onun kokusunu taşıyan yedek bir kürkü etrafıma sarmış ve rahat, sıcak yatağın yanında uykuya dalmıştım.

Karnım çırpınırken, beni yerden kaldırıp yanına yerleştirmiş olması gerektiğini fark ettim.

Uyurken onu inceledim, gözlerim yüzünün güçlü yapısını takip etti. Keskin elmacık kemikleri, geniş, açılı çenesi. Yara izlerini saydım ve dilimlenmemiş kulağının ucunun uykuda arada bir seğirdiğini fark ettim, bunun çok sevimli olduğunu düşündüm.

Göğsümde sıcak bir sevgi yumağı oluşmuştu. Ben bile bunun kötü haber olduğunu biliyordum. O bir sürü kralıydı. Sağlığım ve erkeklerle olan deneyimsizliğimde bile, bir erkeği arzulamakla işim olmadığını biliyordum. O benim değildi ve asla da olmayacaktı.

Sessizce yataktan kalktım ve parmak uçlarıma basarak banyo küvetinin yanında bıraktığım botlarıma doğru yürüdüm. Orada küçük bir giysi yığını vardı, *saruk* yolculuğumuzdan önce yıkamam gereken giysiler. Gece vardiyam - Serok kuleye gizlice girmeden önce uyumak için giydiğim vardiya. Tişörtlerim

-İç kısımları sürtünen k a l ç a l a r ı m d a n akan kanla boyanmıştı. I

Kürk pelerinimi yığından aldım ve omuzlarıma sardım, karnım gurulduyordu.

Bir gece önce yemek yememiştim. Açlıktan ölüyordum ve sürüyü keşfetmek için can atıyordum.

Çantamı karıştırmak için durdum ve yeni bir çift trews çıkardım. Dün gece banyodan sonra utanmadan onun *volikilerini* karıştırmıştım. Bir sandıkta bulduğum Serok'un tuniklerinden birini çalmıştım, temiz ve dizlerime kadar sarkacak kadar büyüktü. Bacaklarımın kapalı olmasından hoşlanmadığım için uyumak için mükemmeldi. Huzursuz bir uykucuydum, uyandığımda kürkler hep gelişigüzel bir şekilde etrafa savrulurdu.

Tuniğini düğümledim ve fazla kumaşını pantolonumun içine soktum. Tam girişten gizlice çıkmak üzereydim ki, yataktan onun derin ve boğuk sesi geldi.

"Bu kadar erken saatte nereye gittiğini sanıyorsun?"

Dudağımı ısırarak kuyruğumun dibinde hissettiğim ürpertiye bastırdım. Sesi sanki kafamın içini tırmalıyor gibiydi. Boğazımda yankılandığını, göğsümde çınladığını, sonra da *alçak* ve *sıcak* bir yerde toplandığını hissettim.

Dönerek, bir kol mesafesinde durana kadar uyuduğu yere yaklaştım. O ses beni kendine çekti, bir mıknatıs gibi beni ona doğru çekti.

"Acıktım," dedim usulca, gözlerim açgözlülükle onu yiyordu. Kürkleri geniş, altın rengi omuzlarına kadar çekilmiş olsa da tunik giymediğini söyleyebilirim. Battaniyesinin altında, bacaklarından birinin dış hatlarını gördüm, yana doğru eğilmişti, rahat bir duruşu vardı. Ve sonra yumuşak bir nefes almama neden olan sert bir çıkıntı gördüm.

Serok bir elini kaldırmadan önce homurdandı. Yüzünü sildi, çenesinin sert çizgisini ovaladı ve gözlerindeki uykuyu kırıştırdı.

"Seni uyandırdım mı?" Fısıltıyla sordum, bakışlarımı kışkırtıcı çıkıntıdan uzaklaştırmaya zorlayarak. Sikini görmek istemek çok mu kaba bir davranıştı? Son derece meraklıyım ama yine de içimden bir ses Serok'un bu sorudan hoşlanmayacağını söylüyordu.

Ya da sana o akıl almaz sırtışıyla istediğini verebilir, diye düşünmeden edemedim, birden boğazımdaki keskin dişlerin fantezisini hatırladım ve dizlerimin biraz titrediğini hissettim.

İkisini de yapabilir.

Serok'un olayı buydu.

Ne yapacağını bilmiyordum.

"Eğer birazcık kayarsan uyanırım," dedi bana. Sesi büyüleyiciydi. Normalde olduğundan iki kat daha derinden geliyordu. Benimle sonsuza dek bu sesle konuşmasını istiyordum. "Ben hep böyleydim."

"Özür dilerim," dedim ona, seğirmelerim ve kıvranmalarımın onu bütün gece uyanık tutmuş olmalıyım diye düşünerek. "Beni hiçbir şey uyandıramaz. Dün gece seni duymadım bile."

Dudaklarında küçük bir sırıtış belirdi ve kalbimin çarpmasına neden oldu. "Biliyorum."

Sonra ayağa kalktı, kürkleri üzerinden attı ve yataktan kalktı. Çıplak göğsünü gördüğümde neredeyse sallanıyordum, kalçalarımın arasında hissettiğim sıcaklık yüzüme kadar çıkıyordu. Kulaklarım ısındı ve bilinçsizce onları ovuşturdum.

Serok -kibirli, yakışıklı piç- muhtemelen ne düşündüğümü tam olarak biliyordu çünkü uykulu sırıtışı daha da genişledi. Gözlerim göğsüne yapışmış olmasına rağmen bilmiş bir ifadeyle bana baktı.

Sıcak görünüyordu. Sanki yüzümü göğüslerinin arasına bastırırsam yanaklarım yanacakmış gibi. Her tarafı bronzlaşmış, koyu altın sarısı bir teni vardı ve bu tenden çok fazla vardı. Tuniği ve kürkleri olmadan daha iri görünmesine şaşırmıştım. Yine de bu kumaş, omuzlarından kollarına, oradan da geniş göğsüne ve sıkı karnına uzanan kalın kas iplerini gizlemişti.

Yine Drukkar'a benzediğinin farkına vardım. Bir tanrının vücuduna sahipti.

Aradaki fark, Drukkar'ın *orala sa'kılan*'daki heykeline baktığımda - yumuşak bir bezi yaldızlı gücün üzerinde gezdirdiğimde ve onu parlatmak için bastırıp ovaladığımda- asla sersemlemediğimdi. Ağırılıksız. Beni ayakta tutan tek şey kalçalarımın arasındaki ağır nabız atışlarıydı.

Birden başka bir banyo yapmayı diledim. Ilık su, kumaşın etimin üzerindeki sert çizikleri. Bedenim arzuyla karıncalanıyordu.

"*Kara*," diye geldi sesi, huysuz ve boğuk. Sırıtışı solmuştu. Burun delikleri alevlendi. Kokumu mu alıyordu? "Yeter."

Hayal kırıklığı içinde, yolculukta giydiklerinden daha açık renkte, krem rengi bir tişört giydiğini gördüm. Ağır şişkinliğe baktığımı görünce inlemeye benzeyen bir ses çıkardı, alçak, derin ve boğuk.

Çıkıntının nabzını ve zonklamasını izlerken dudaklarım aralandı. "*Kara*."

Sözlerindeki keskin ısırtık beni sersemlemiş bir halde gözleriyle buluşturdu.

Serok ters ters baktı. Yine de ne diyeceğini bilemediği hissine kapıldım. Söyleyecek söz bulamıyor muydu?

Ayaklarım beni yaklaştırdı. Serok gerildi, kollarındaki kordonlar sıkılaştı ve kalınlaştı.

Büyüleyici.

Etrafında dolaştım, dizlerim yatağın kürklerine, vücudunu saran kürklere sürtündü.

Gözlerim sırtının enkazıyla buluştuğunda Serok ileriye bakmaya devam etti. *Ne kadar çok*, diye düşündüm, içimi bir öfke kapladı. *Vorakkar* kelepçeleri hakkındaki konuşmamızı düşündüm. Kırbaç izleri, orduların *Dothik*'e hizmet ettiğinin bir başka ifadesiydi, oysa ben bunun tam tersi olması gerektiğini düşünüyordum.

Dudağımı ısırarak bakışlarımla *Vorakkar* yara izlerini takip ettim ama özellikle tek bir yara izini aradım. Bir yanımda bunu tamamen uydurup uydurmadığımı merak ediyordu. Eğer her şey bir tesadüfse. Eğer *yanılıyorsam*.

Göğsümde sessiz bir kabulleniş patlamasıyla, aradığım şeyi bulduğumda derin bir nefes aldım.

Yara izine dokunduğumda sürü kralı keskin bir nefes çekti. Uzun ve sivri, kör bir kılıçla yapılmış gibi görünüyordu. Yara izinin kenarları kötü bir şekilde iyileşmiş ve büyüdüğü gerilmmişti. Sırtındaki çok sayıdaki yara dokusu yüzünden görüntüsü donuklaşsa da diğerlerinden ayrılıyordu.

Parmak ucumla çizgisini takip ettim. Dokunduğumda sırtı dalgalandı. Kuyruğu bacağıma sürtündü. Titrediğini gördüğüme yemin edebilirim. Yara izi kürek kemiğinin altından başlıyor ve tişörtünün bandının altında bitiyordu. Elim orada oyalandı. Kokusu etrafımda çiçek açıyor, havayı ısıtıyor gibiydi.

Yara izi tam olarak bildiğim gibiydi. Her tırtıklı kenar. Her yükseltilmiş ve düzleştirilmiş yüzey.

"Bir parçam seni uydurduğumu düşünüyordu," diye fısıldadım, gözlerim aniden yaşlarla doldu. Kafam karışmıştı. Tahrik olmuştum. *Nedenini* anlamaya kararlıydım. "Belki de *Kalloma* yanılıyordu. Gördüğüm şey Kakkari'nin etkisi değil de başka bir şeydi."

Serok hiçbir şey söylemedi.

Sonra döndü ve elim pantolonunun kemerinden kurtuldu. Yüzüne baktığımda, sulu gözyaşlarım karşısında dudaklarının büzüldüğünü gördüm.

"*Nik*, Kara. Yok öyle bir şey," diye mırıldandı, sesi önceki keskinliğini kaybetmişti. Belki de onu sinirlendirdiğimi düşündüm. Belki de ses tonunun sertleşmesinin nedeni buydu.

Başımı sallayarak gözyaşlarımı geri kııptım. Kulaklarımda akan kanımın sesini duydum.

"Uyandığımda kalp taşı parlıyordu," dedim ona, göğsü göstererek. "Ve sen sormadan söyleyeyim *Nik*, dua etmiyordum."

Dudakları kıpırdadı ama bu açıklama karşısında gözlerindeki endişeyi gördüm. "Öyle miydi?"

"Keşke *Kalloma* ile konuşabilseydim. Belki *orala sa'kılan*'dan neden uzakta parladığını bilirdi," dedim ona, bakışlarım tekrar göğsüne düştü ve ona doğru eğilmek için garip bir dürtü hissettim. Çok güçlü görünüyordu. Etrafında büyüdüğüm kıvrak, zarif, sessiz dişilerden çok farklıydı. Erkeklerin tapınakta kalmasına izin verilmemesinin utanç verici olduğunu düşündüm.

"Belki de *sarukta* daha fazla cevap bulacağız," dedi Serok bana.

Başımı salladım. Başımı aşağı eğdiğimde, pantolonunun önünde bir parça ıslaklık gördüm. Bu...

Kuyruğum

kıvrıldı.

"Görebilir

miyim?"

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı.

Serok tehlikeli bir şekilde hareketsiz kaldı.

Bakışlarım onunkilere kaydı. "*Hanniva*?"

İnledi. Yüzümü tekrar sikine doğru eğdiğimde, kumaşın üzerinde yeni bir ıslaklık çiçeği gördüm.

"*Nik*," diye homurdandı, benden uzaklaştı ve tuniklerinden birini çaldığım sandığa dönerken bana sırtını döndü. "*Görmeyebilirsin*."

"Neden olmasın?" Ben talep ettim. "Şu anda tahrik oldun mu? Olmalısın."

Boğazından boğuk bir ses çıktı ve sonra gülmeye başladı, gerçi kulağıma gergin ve sıkıntılı geliyordu.

"Sen benim ölümüm olacaksın, *rullari*. Bunu biliyor musun?"

Önüne yeni bir tunik çekene kadar gözlerim yara izinde kaldı. Rengi beyazdı, malzemesi yumuşak ve eğirilmişti. Benim çaldığımla aynı markaydı.

Elleri çizmelerinin bağına çözmeye başladı ve sonra durdu, bana dönerek daralmış bakışlarını yöneltti.

"Arkanı dön."

"*Neffar*?" Gözlerim hevesle çözülmüş bağcıklara kayarak sordum. Kaşlarımı çatıttım. "Neden?"

"Çünkü pantolonumu değiştirmem gerekiyor ve kıcıımı gördüğünde bana yapışmanı istemiyorum."

Bön bön baktım. Sonra güldüm, *volikiyi* dolduran parlak bir kıkırdama. Buna karşılık göğsünden bir ses yükseldi, bir hırıltı ve bir mırıltı.

"Yapmayacağım," diye güvence verdim.

Dudakları büzüldü. "O kadar emin değilim. Göğsümü görünce nasıl davrandığına bir bak. Gözlerimin önünde resmen ateşlendin."

Bu kahkahamı kısa kesti, utanç kulaklarımı ısıttı. Sonra ters ters baktım, omurgam dikleşti. "Sen de öyle yaptın," diye suçladım, bakışlarımı anlamlı bir şekilde bacaklarındaki ıslak noktaya indirdim.

Bakışlarım oyalandı ve dudağımı ısırardım, merak enseme diken diken etti.

"Gördünüz mü!" diye haykırdı. "*Vokking* cehennemi. Şimdi yapıyorsun. Fikrimi değiştirdim. Git dışarıda bekle. Arkanı dönsen bile bakmayacağına güvenemem."

Gözlerimi devirerek *volikin* girişine doğru yürüdüm.

Sivri dilli sözlerine rağmen, eğlendiğini düşündüm. Bu sabah keyfi yerinde görünüyordu, yine de tekrar tartışmaya başlamamızın ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Şey... Sanırım zaten öyleyiz, diye düşündüm, bir gülümseme dudaklarımı çekiştirirken. "Saçmalıyorsun, biliyorsun," diye omzumun üzerinden vurdum. "Sen gerçekten beni dışarıda mı bekleteceksin?"

"Kesinlikle," dedi, o erimiş gözler zar zor gizlenen bir neşeyle dönüyordu. "Çık dışarı, *Saila*."

Ofladım. Pantolonunun ön tarafına son bir kez baktıktan sonra hayal kırıklığı içinde iç geçirdim ve giriş kapağının altına eğildim.

Gözlerim önümdeki manzarayı görünce hayal kırıklığımı hemen unuttum.

Yeni bir şey.

Şafak yeni söküyordu, gökyüzü yumuşak, sessiz bir pembe ve mora dönüyordu. Sürü bir orman açıklığında kamp kurmuştu. Yüksek, kadim ağaçlar yaşlı muhafızlar gibi sınırları çevreliyordu. Hava keskin ve temizdi. Kuzey topraklarında sabahın bu saatinde hava ciğerlerimi yakardı. Ama içime çektiğimde rahatlatıcı bir his veriyordu. Ferahlatıcı.

Sabahın erken saatleri daha şimdiden *orala sa'kilan*'da hissettiğim tüm sıcaklıklardan daha sıcaktı. Mevsimin sıcak olduğunu biliyordum ama bunun ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım. Ta ki kürklerimi omuzlarımdan sıyırıp sadece tunik ve tişörtümle durana kadar.

Benden önce kalabalık sessizdi. Gördüğüm kadarıyla *volikilerin* yarısı ayaktaydı. Diğer yarısı ise değişik aşamalarda inşa halindeydi. Yerde kıvrılmış kürk ruloları gördüm, uyuyan Dakkari yüksek sesle horluyordu, yakınlardaki havuzlarda ateşler kükrüyordu. En büyük kubbeli çadırlardan birinden dumanlar yükseliyor, yumuşak esintideki et kokusu midemin sabırsızlıkla homurdanmasına neden oluyordu.

Kuzey ucunda bir *piroki* muhafazası gördüm, düzinelerce ve düzinelerce uyuyan hayvandan oluşan karanlık kütleler. Muhafazanın etrafında dolaşan bir Dakkari dişisi vardı, saçları yüzünden uzakta toplanmıştı.

Güneyde, amacını tahmin edemesem de inşa edilmekte olan başka bir çit gördüm. Bazı Dakkarilerin uyanık olduğunu, sessizce uykularından uyandıklarını, ateş yaktıklarını ya da gerindiklerini fark ettim.

Heyecanım arttı. Her şeyi görmek istiyordum. Öğrenebildiğim her şeyi öğrenmek istiyordum.

Arkamda, Serok *voliki* kapağının altına eğildi ve bana katıldı. Giydiği çizmelerin rengi açık kahverengiydi. Botları *-hırsız botları-* sıkıca bağlanmıştı.

"Bu benim mi?" diye sordu, kürklerimi ellerimden alırken kaşlarını kaldırıp tuniğime -onun tuniğine- baktı. Onları *volikin*in içine geri fırlattı ve ağırlığının yere düştüğünü duydum.

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Dün gece gizlice bakmış olabilirim.

Ve çok yumuşaktı.

Şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak tunik. Kendime engel olamadım."

İçini çekti ve sonra başını salladı. "Ve sen bana hırsız mı diyorsun?"

"Botların yüzünden mi?" Bakışlarımı onlara çevirerek sordum. "Şey,

Iysi,

ve kuleme girdiğin için. *İki kez.* Yoksa o kısmı unuttun mu?" Kıkırdadı.

"Gelin, *rullari,*" diye mırıldandı. "Başkasının *volikisine* burnunuzu sokmadan önce size yiyecek bulalım. Önümüzde uzun bir gün var. Ve ben sizi çalıştırmak niyetindeyim."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"E her şey acıyor," diye fısıldadım, yanağımı pelüş halıya bastırarak. Sonra sırtarak yere yığıldım. "Bunu hiçbir şeye değişmezdim."

Serok alçak masadaki yerinden homurdandı. Buharda pişmiş et tabakları, kavrulmuş kökler, kremalı et suları ve kalın, yastık gibi *kuveri* ekmeği dilimleri önüne serilmişti.

"Gelin yiyin, *rullari*. Gücünüzü tazeleyin," dedi Serok, sesi alçaktı. Gün boyunca ilk kez konuşmuştuk ama onu sık sık uzun uzun görmüştüm. Güneş batarken beni eğitim alanında bulmuş, son derece sevimli ve dost canlısı olan birkaç darukkarın çitin son basamaklarını yerleştirmesine yardım ediyordu.

Kollarım kıpır kıpırdı ama Serok'u çok eğlendirecek şekilde masaya doğru sürünmeyi başardım. Sürü kralı küçük bir kase et suyu uzattı. Açlıktan ölüyordum. Öğleden beri bir şey yememiştim. Birkaç *bikkus* yalnız kalmam için bir tepsi getirdi ve bana rahibeler, kuzey toprakları, ailemin kim olduğu, *orala sa'kılan*'a nasıl geldiğim ve *Vorakkar*'larıyla olan ilişkim hakkında sorular yöneltti.

Tüm gün boyunca benzer konuşmalarla karşılaştım. Sorular bana kötü niyetli gelmedi, sadece merak uyandırdı ve ben de hepsini cevapladım. Serok'la olan ilişkim hakkında ise sadece ona kalp taşlarını bulmasında yardım ettiğimi söyledim. Ve öylece bıraktım.

Ancak bir şey benim için açıktı. Uzun gün boyunca konuştuğum her Dakkari erkeği ve kadını - ve hatta çocuğu - kalp taşlarından bahsettiğimde son derece rahatlamıştı. Sadece bazılarını görmek

yüzlerinden ve omuzlarından gerginliğin akıp gitmesi ve yerini hafif bir neşenin alması, *Kalloma*'nın bu insanlara ne kadar büyük bir kötülük yaptığını anlamamı sağladı. Beni koruyor olsa bile, başka bir çözüm bulmaya çalışıyor olsa bile, bu ona orduları ve tüm Dakkar'ı karanlıkta tutma hakkını vermezdi.

Serok'un ona ve hepsine karşı duyduğu hayal kırıklığını anlayabiliyordum. Yine de, rahibeler hakkında ne zaman başıboş, ısırıcı bir yorum yapılsa, omurgam sertleşiyordu. *Kalloma* yanılmış olsa bile bundan hoşlanmamıştım.

Yine de bu, sürüsünün arasında bulduğum nezaketi azaltmadı. Temkinli olmalarını beklerdim. Güvensizlik beklerdim.

Yaşım ve öz ailem hakkında sivri sorular sorulsa da kötü niyetli tek bir kelimeyle bile karşılaşmamıştım.

Yıllar boyunca rahibelerin beni tapınakta kalkan olarak tutmalarından sonra, bu inanılmaz derecede sarsıcıydı.

Serok'un sürüsü melez olmamı *umursamadı*. Ya da en azından yüzüme karşı bir şey söyleyemeyecek kadar kibardılar.

"Kara," Serok'un sesi düşüncelerimi yarıp geçti. Bakışlarımı ona sabitlediğimde, "Masada uyuyakalacak mısınız?" diye sordu.

"*Nik*," dedim doğrulup. "Açlıktan ölüyorum. Bütün ordular seninki gibi mi?"

Omuz silkti ve altın bir kadehten sağlıklı bir yudum aldı. "Ben sadece kendi sürümün *Vorakkar*'ıyım. Nereden bilebilirim ki? Ayrıca, *Dothik*'te büyüdüğümü zaten biliyorsun, bir sürünün içinde değil."

"Demek itiraf ediyorsun," diye çıkıştım ona, muzaffer bir edayla sırtarak. Onunla saatlerce konuşmadıktan sonra onu tekrar görmek karnımı çırpıntılarla doldurdu. Sürüye ulaşana kadar günlerce uyanık olduğum her anı onunla geçirmiştım. Şimdi ise ona aç kalmış gibi hissediyordum.

Nefesinin altında bir şeyler homurdandı ama ben gözlerinin nasıl parladığını izledim. "İmkansız kadın."

"Herkes bana çok iyi davrandı," dedim ona.

"Seni asmalarını ve şişte kızartmalarını mı bekliyordun?" diye sordu.

"*Nik*, tabii ki hayır. Ama..." İç çekerek konuşmamı sonlandırdım. Düşüncelerimi toparlarken et suyu kâsesinden bir yudum aldım. Zengin, ipeksi çorba dilimin üzerinde kayıyordu ve tadı ne kadar güzel diye neredeyse inleyecektim. "*Kalloma* her zaman dışlanacağımdan korkardı. Her zaman şiddetten korkardı. Ayaklanmadan."

"Bir Dakkari erkeği bir insan dişisiyle yattığı için mi?" diye sordu. Böyle söyleyince...

"Babam annemi severdi, biliyorsun," dedim ona. "Annem *Kalloma*'ya böyle söylemişti."

Serok durakladı. "Onlara ne olduğunu biliyor musun?"

Umutsuzluk göğsümde çiçek açtı. Belki de sadece *Kalloma* ve diğer rahibelerin değil, *benim* de korkmamın nedeni onların hikâyesiydi.

"Babam bir sürünün *darukkariydi*. Hangisi olduğundan emin değilim," dedim ona. "İnsanlar Dakkar'a ilk yerleştiklerinde, köylerden biri onun sürüsüne yakın bir yerde konuşlanmış. İki grup arasında çok fazla gerginlik vardı. Ama bu yüzden annemle babam tanıştı. Birbirlerine aşık oldular. Annem hamile kaldı." İçimi çektim. "Ayrılmadıkları sürece birlikte olamayacaklarını biliyorlardı. O zamanlar her şey çok yeniydi. Dakkarilerin çoğu insanlardan nefret ediyordu. Topraklarına tecavüz etmelerinden nefret ediyorlardı. İnsanlar da şiddetleri yüzünden Dakkarilerden nefret ediyordu. Ayrılmaktan başka bir yol yoktu."

"Ve yaptılar mı?" Serok altın ve kırmızı gözlerini kadehinin kenarından bana çevirerek sordu.

"*Lysi*," dedim. "Neredeyse bir haftadır yoklardı. Sonra erzakları bitti ve babam onlar için avlanmak zorunda kaldı. Bu avda... yaralandı. Çok kötü yaralandı. Birkaç gün sonra yaralarına yenik düştü. Ve annem yalnız kaldı. Vahşi topraklarda. Bana hamileydi."

Boğazından hırıltılı bir ses çıktı. "Özür dilerim, *Saila*."

Omzumu silktim. Onlardan bahsetmek garip geliyordu. Çünkü onları tanıımıyordum. Neye benzediklerini, parmaklarının yanağını okşarken ya da saçlarını tararken nasıl hissettirdiğini, seslerinin nasıl çıktığını bilmiyordum.

Nik, *bazen uykumda onun sesini duyuyorum*, diye düşündüm. Annemin sesini.

"Köyüne dönmekten başka çaresi yoktu. Ancak gittikçe ağırlaştıkça köylülerinden suçlamalar gelmeye başladı. Ben... Ona ne söylediklerini hayal bile edemiyorum. Ve beni doğurduğunda, köylülerin o uyurken beni öldürmeye çalıştıklarını söyledi. Kalamayacağını anladı."

Kaşları çatıldı. "Ama *orala sa'kılan*'a nasıl ulaştı? Ya da nasıl ulaşacağını biliyor muydu? Bu yolculuk tehlikeli, özellikle de *pyroki*'si olmayan bir insan için."

Ona küçük, hüznü bir gülümseme verdim. "*Kalloma* bile buna cevap veremez. Gerçi onun da kendi teorileri var. Annem ona yolculuğu hiç hatırlamadığını söylemiş."

Serok kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "İmkânsız."

"*Kalloma* onun Kakkari olduğuna inanıyor. Tanrıça onu *orala sa'kilan*'a getirdi. *Kalloma* benimle birlikte kapıya geldiğinde annemin sağlığının yerinde olduğunu söyledi. Kederliydi ama zarar görmemişti. Kuzey toprakları için uygun kıyafetleri olmamasına rağmen sıcaktı. Kaybolmuş olsa da iyi beslenmiş görünüyordu. Depresyondaydı. Kakkari dışında bunu açıklayamıyordu."

Serok gözlerini kırıştırdı. Burun delikleri alevlendi.

"Tapınağa bu şekilde geldim," dedim ona. "Peki annene ne oldu?" diye sordu sessizce.

"*Kalloma* bana hep gittiğini söylerdi. Beni rahibelere verdi ve sonra da çekip gitti."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Ama sen buna inanmıyorsun?"

Yutkundum. Tabaktan biraz et kopardım ve düşünceli bir şekilde çiğnedikten sonra cevap verdim: "Neden gittiği bana hiç mantıklı gelmedi. Eğer köyü ona sırtını döndüyse, gidecek başka bir yeri yoktu. Rahibeler onu yanlarına alırlardı. Biliyorum, alırlardı." İçimi çektim, bu düşünceyle göğsümde bir moralsizliğin yükseldiğini hissettim. Serok'a baktım ve "Bu konuda konuşmayı sevmiyorum" dedim.

"O zaman başka bir şey konuşalım," dedi kolayca.

Ona küçük bir rahatlama gülümsemesi verdim.

"*Kakkira vor*."

"Bugün çok çalıştın," diye mırıldandı ve çok sevdiği *kuveri* ekmeğinden bir dilim almak için öne doğru eğildi. "Ancak bunu sabah hissedeceksin. Şafakta *saruk* için yola çıkıyoruz."

"Bu kadar çabuk mu?" Gözlerimi kırıştıtarak sordum. "Ama daha inşa edilecek *volikiler* var."

Ancak kalabalık bu sabahki görüntüsünden tamamen farklı görünüyordu. Dönüşmüştü. Ortak banyolar doluydu. Eğitim alanı bölümlere ayrılmış, çit neredeyse tamamlanmıştı. Gün boyunca yüze yakın *voliki* ortaya çıkmıştı.

Sürüde kaotik bir hareketlilik ve gürültü vardı ve ben bunun her anını sevmiştim. Bu kadar erken ayrılmak zorunda kalmam hayal kırıklığı yarattı. -Özellikle de bu kadar çok insanla birlikte olmaktan hoşlandığım için... Ama bunun neden gerekli olduğunu anlıyordum.

"Sadece birkaç tane," diye bilgilendirdi Serok beni. "Ama istersen geride, sürünün yanında kalabilirsin."

"*Nik*," dedim çabucak.

Kaşlarını çattı. "*Saruk*'tan sonra sürüye geri dönmek mi istiyorsun?"

Gözlerim kısıldı. Ses tonu aldatıcı bir şekilde hafifti.

"*Nik*," dedim. "*Dothik*'e gitmek istiyorum. Seninle birlikte."

Bir nefes verdi. Sessizleştı ve sonra şöyle dedi: "Ordular insanlara alışkın. Ama *Dothikkar* vahşi topraklarda neler olup bittiğini bilmiyor. Onu karanlıkta tutmamızın bir sebebi var."

"İnsan yerleşiminden mi bahsediyorsunuz? Ve sürülerin arasında yaşayan insanlardan mı?"

Güney topraklarında insanlar ve Dakkari'nin ortak çabasıyla bir insan *saruğu* inşa edildiğini öğrenmiştim. Bu ihtimal karşısında hayrete düşmüş, onu *görmek* için inanılmaz bir huzursuzluk hissetmiştim. *Orala sa'kılan*'ın ötesinde çok fazla şey oluyordu. Bugün birden fazla kez, bir gün dünyanın bu heyecan verici kısmını geride bırakmak zorunda kalacağıma dair bir hüznün hissettim.

"*Lysi*," dedi bana. "Ama hata yapma *saila*, *Dothik*'te işler öyle değil. Oradakilerin çoğu hayatları boyunca hiç insan görmemiştir. Eğer başkentte nezaket bekliyorsan, bunu bulamayacaksın."

"Hâlâ gitmek istiyorum."

Alt dudağını yaladı ve dilinin parıltısı karnımın gerilmesine neden oldu. Kendi kadehime uzandım, aniden kavrulmuştum. Su olduğunu düşünürken, ekşi ve acı tadı karşısında neredeyse boğuluyordum.

Ne olduğunu anladım. "Bu *şarap* mı?"

"*Lysi*," diye mırıldandı.

"Berbat," dedim içeriğine kaşlarımı çatarak. "Ne kadar hayal kırıklığı."

Kıkırdadı ve bir yudum daha almamı izledi. Suratımı buruşturdum ama biraz daha yumuşak içtiğimi istemeye istemeye de olsa kabul ettim.

"Hmm," diye mırıldandım başımı eğerek. "Aslında çok hoş bir tat bırakıyor."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı öne doğru eğilerek. Bakışları dudaklarıma düştüğünde ve dudaklarımdaki bir damla şarabı yalayışımı izlediğinde ağzım tekrar kurudu.

Birdenbire bana bakışı... Kulaklarımı alevlendirdi.

"Sen... sen şu anda kızışıyor musun, Serok?" İşaretle sordum. Neredeyse boğuluyordu.

"*Rullari*, kızışmaya başladığımı *anlayacaksın*. Sormana gerek yok," diye yanıt verdi.

Kaşlarımı çatarak göz kırptım.

Gülümseyerek başını salladı.

Konuyu değiştirerek, "Yani gerçekten yarın şafakta mı ayrılıyoruz?" diye sordum.

Ayıldı. "*Lysi*."

"Peki *Saruk*'a vardığımızda ne yapacağımıza dair bir planın var mı?" diye sordum. "Rath Hidri'nin *Sorakkar*'ından, önceki *Dothikkar*'a ne pahasına olursa olsun koruyacağına dair yemin ettiği kalp taşını mı isteyeceksin?"

Serok, *volikisinin* ortasına kadar uzanan uzun, dengeleyici direğe yaslandı.

"*Lysi*," dedi, sesi tamamen kibirliydi. "Bir *Vorakkar*'ı inkâr edemez. Ben buyum, değil mi?"

Bu ve çok daha fazlası, düşünmeden edemedim.

"Bir *thesper* gönderebilir miyim?" Aklımdan başka bir düşünce geçerken sordum. "*Orala sa'kılan*'a mı? *Seta Kalliri*'ye kalp taşı hakkında soru sormak istiyordum. Yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Elimizdeki iki *thesper*'ı çoktan gönderdim," diye bilgilendirdi beni. "Ama belki *Sorakkar* karakola ulaştığımızda onunkilerden birini kullanmanıza izin verir."

Başımı salladım.

Yemeğini benden daha çabuk bitirdi ve sonra alçak masadan kalkarak üzerime ıktı. "*Pujerak*'ımla buluşmaya gitmem gerekiyor. Banyo yaptıracığım, *lysi*? Sonra da biraz uyu."

"Yatağında mı?" Sormadan edemedim. Kıpırdamadan durdu, o ateşli bakışları beni olduğum yere mıhladı. "Dün gece kibar olmaya çalıştım. Yerde uyuyakalmışım. Sormam gerektiğini düşündüm."

Beni yatağına getirmesi konusunu şimdiye kadar hiç açmamıştım. Bilgi aramızda, havada kalın ve sıkı bir şekilde asılı kaldı.

"*Lysi*," diye mırıldandı. "Benim yatağımda."

Kasıklarımda bir nabız attı ve sesindeki sertlik karşısında kalçalarımı sıktım.

"Ama dün gece yaptığın gibi bana yapışıp durma," dedi parmağını bana doğru uzatarak. "Kuyruğumu *kalçalarının* arasına sıkıştırdın ve beni birden fazla kez diz öktürdün."

Ağzım açık kaldı.

"Ben sana yapışmadım!" diye haykırdım. Yüzüm alev alev yanıyordu. "Ya da diğer şeylere!"

Bana kendini beğenmiş bir sırıtış fırlattı. "Yaptın, *rullari*. Artık ıplak göğsümü gördüğünüze göre, korkarım ellerinizi

kendin."

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Sadece şaka yaptığını biliyordum ama... yine de! "Belki de yapmayacaksın!" Utanarak ve biraz da tahrik olarak karşılık verdim.

Kıkırdadı ve *volikinin* girişine gitti. "Kendimi kontrol edebiliyorum Kara," diye mırıldandı.

"Öyle mi?"

Kalçalarımın arasında aceleci, sıcak bir zonklama hissettim. Banyom yeterince çabuk gelemezdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye homurdandım, yüzünde olduğunu *bildiğim* kendini beğenmiş ifade karşısında tüylerim diken diken olmuştu.

"Ben bir şey söylemedim."

Sesinin tonu *vokking prim* idi. Bu ses tonuyla onu elleri ve dizleri üzerinde çevirmek ve sadece çığlık atana kadar amını okşamak istiyordum. Ancak o zaman tatmin olurdum.

Aramıza ağır bir sessizlik girdikten sonra, "Sadece bunu eğlenceli buluyorum," diye ekledi. "*Sana sarılmamla* ilgili o kadar *kibirliydin* ki. Peki ben neye uyanıyorum?"

Nefesimin altında homurdandım. Altımızda, Syok hâlâ onu uyandırdığım derin uykunun etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Bu kadar erken uyandığı için pek memnun görünmüyordu ama biz sessiz kampta ilerlerken ona usulca mırıldanan Kara'yı görünce canlanmıştı. Şimdi ormandan çıkan yoldaydık ve çıldırtıcı dişi onun peşini bırakmıyordu. "Üzerime Vorakkar *büyükülüğünde* bir battaniye örtüldü," diye bitirdi. "Bu ne."

Burun deliklerimden nefes almaya odaklandım.

Onunla Dothik'e ulaşmamın imkânı yok, diye fark ettim ve Rath Hidri'nin *sarukuna* ulaştıktan sonra sürüye dönme kararlılığımı daha da pekiştirdim.

Çoğunlukla ellerimi ondan uzak tutamayacağımdan korktuğum için.

Sadece tahrik olduğunu benden saklamadığı için değil - küçük şey sonsuz derecede azgındı, ama hayatı boyunca *orala sa'kilan'da kilitli* kaldıktan sonra onu kim suçlayabilirdi ki?

Çünkü onun yanındayken *kendi* öz kontrolümden şüphe etmeye başlamıştım.

"Peki hoşuna gitti mi?" Seğiren kulağına mırıldandım. Çünkü o sataşacaksa ben de hemen karşılık verecektim. "Beni üzerinde uyandırmak hoşuna gitti mi? Bir yerinin acıdığını hissettin mi, *Saila*?"

Nefesi kesildi. "Ne zaman çiftleşeceğiz? Bilmek istiyorum."

Boğazımdan bir kahkaha ve bir inilti yuvarlandı. *Seta Kalliri*'nin uyarısı Kara ile geçirdiğim her an daha da alaycı geliyordu.

"Sana söyledim," diye mırıldandım. "Yapmayacağız."

Hayal kırıklığı ve huzursuz dehşet bu açıklama karşısında karnımda birbirine karıştı. Kara'nın tek güvenlik aracını, tek ailesini, tek gerçek yuvasını çalacak kadar alçak biri değildim, değil mi? Eğer onunla yatarsam, *orala sa'kılan*'a geri dönmesi hoş karşılanmayacaktı.

Sadece öğrenirlerse, diye fısıldadı içimdeki hain ses.

Kara onlara söylemese nasıl bileceklerdi?

Yumruklarım Syok'un dizginlerini sıktı.

Ses tonundaki şaşkınlığı duyabiliyordum. "*Nik*, sen hiçbir zaman *yapmazdım*."

"Alış buna, *saila*," dedim ona sertçe. "Bu senin iyiliğin için. Bırak da onurlu sürü kralını ben oynayayım, *Iysi*? Beni kışkırtma."

Gözlerinin nasıl kısıldığını neredeyse *duyabiliyordum*. Sürüden uzaklaştıkça Syok'un hızını artırdım. Tam bir depar değil ama Kara'nın başını önümde zıplatan bir depar. Kalçalarını bacaklarımın arasında hareket ettiren bir hız.

Vok.

Neden ona kendi lanet *pirokisini* vermemiştim?

Şey... çoğunlukla ona bu kadar kısa sürede nasıl düzgün bir şekilde binileceğini öğretemediğim için.

Kısmen de *kendimi* baştan çıkarmayı seven bencil bir piç olduğum için. "Kaç tane sevgilin oldu?"

Soru ağzından çıkmıştı, sesi masum olsa da hayal kırıklığıyla karışmıştı. *Orala sa'kılan*'dan ayrıldıktan sonra bana çıkardığı küçük hırıltıya benzer bir hırıltı, sikimin pantolonumun bağcıklarını kesmesine neden olan hırıltı.

"Bilmene gerek yok," dedim ona.

"Merak ediyorum," diye itiraz etti.

"Sormanın kabalık sayıldığı şeylerden bahsettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Mırıldandım. "Bu da o şeylerden biri."

"Neden?"

İçimi çektim. "Kaç tane sevgilin oldu?"

Kaşlarını çattığını duyabiliyordum. "Hiç yaşamadığımı biliyorsun. Tabii kendimi kastetmiyorsan?"

Kaşlarım ilgiyle çatıldı, omurgam dikleşti ve karnımı onun sırtına yaklaştırdım. "Gerçekten mi? Bana daha fazlasını anlat."

Bunu yapmamalısın diye düşündüm. *Bırak gitsin.*

Omzunun üzerinden bana bakarken kıvrandı, yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Geri çekilmek yerine bakışlarını tuttum.

Ne güzel gözler. Burnumun ucuna bakmadan önce dudaklarıma doğru titreşmelerini izledim. Bakışları biraz yumuşadı ve kalbimin göğsümde gümbürdemesine neden oldu. *Vok*, neden bana böyle *bakıyordu*? Kendime hâkimiyetim zaten tehlikeli derecede zayıfken?

"İnsanın bedenini tanınması onu sadece Kakkari'ye yaklaştırır," dedi bana, her ne kadar bir ezber gibi gelse de. "Ne de olsa o bir yaşam tanrıçası. Zevk bir bedene hayat verir. Zevk onun için bir kutlamadır."

"Demek kendinizi tatmin ettiniz, *rullari*?" Hırıldadım. "Kakkari'yi memnun etmek için mi?"

Kulaklarının uçları kızardı. Öne eğilip onları ısırarak istedim. Çenem aslında bu *ihtiyaçla* aşağıya doğru kırıldı.

"*Nik*, kendimi memnun etmek için," dedi bana sessizce. Tekrar kıpırdandı ve ben yutkundum. Parmaklarımı pantolonunun kemerinin altına daldırıp elimi kalçalarının arasına sokarsam, onu şu anda ıslak ve kaygan bulacağımı biliyordum. Bu bilgi kalbimin şahdamarımın içinde sıcak ve şiddetli bir şekilde çarpmasına neden oldu.

"Eğer rahibeler buna inanıyorsa, neden erkeklerle yatmaları yasak?" diye sordum. "Özellikle de Kakkari ve Drukkar bir araya geldiğinde Dakkar üzerinde güçlü bir fırtına koptuğu ve beraberinde yeni bir yaşam ve refah getirdiği söylenirken? Ya sıcak mevsimlerde? Drukkar denizden yükseldiğinde? Her gün fırtına olur."

Sözlerim alaycıydı. Eski efsanelere inanmıyordum. Kakkari'nin *Dothik*'teki tapınağına hiç gitmemiştim ama annem sık sık haraç bırakır, tanrıçaya beni koruması için dua ederdi.

"Çünkü rahibeler Kakkari'nin Drukkar'dan *önceki* uzantılarıdır," dedi Kara bana. *Kalliri*'nin ona öğrettikleriyle ilgilenerek doğruldum.

"Drukkar gelmeden önce Kakkari daha güçlüydü." Homurdandım. "Bu doğru. Rahibeler Drukkar'ın onun gücünü yumuşattığına, onu dizginlediğine inanıyor. Belki de gerekliydi," dedi usulca. "Ama rahibeler ona ve sadece ona hizmet ediyorlar. Onlar bu ölümlü dünyadaki alıcılar, Drukkar'ın bile asla ulaşamayacağı gücünün çıkış noktaları. Bu yüzden Kalliri'lerin çoğu Kakkari'nin yetenekleriyle kutsanmıştır."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Seta Kalliri* bu yüzden mi Kara'dan uzak durmamı söylemişti? Kakkari yeteneğine sahip olduğu için mi? Rahibeler bu yeteneğe sahip olanların Kakkari'nin - Drukkar tarafından lekelenmemiş *eski* Kakkari'nin - uzantıları olduğuna ve bu nedenle de korunmaları gerektiğine inandıkları için mi?

Çok saçmaydı.

Ona öyle

söyledim.

Bunu yaptığımda Kara kaskatı kesildi, burun delikleri açıldı.

O anda Kara'yı becermek, *Seta Kalliri*'nin tehditlerini yüzüne vurmak aklımın bir ucundan geçiyordu, böylece yarağımın darbesiyle felaketle sonuçlanacak bir şey olmayacağını görebilecekti. Dünyanın sonu gelmeyecekti. Kara hayatta kalacaktı. Hayat devam edecekti.

"Zaten kavga ediyoruz," diye beni bilgilendirdi. Koltuğunda döndü, arkamı görebilmek için yan tarafa doğru sarktı. "Sürüyü hâlâ görebiliyorum. Çok uzun sürmedi."

Boğazımdan şaşkın bir havlama sesi çıktı ve Syok'un sırtından düşmeden önce onu ileri doğru ittim.

"Sen neye inanıyorsan," diye devam etti, sesi yumuşayarak, "sen buna inanıyorsun. *Kalliri* neye inanıyorsa, onlar da ona inanıyor. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu kim söyleyebilir?"

"Peki sen neye inanıyorsun?" Sessizce sordum.

Bakışları omzumun üzerinden benimkilerle buluştu. "*Kalliri* yemini etmediğime inanıyorum. Kuzey topraklarına dönmeden önce bir erkekle yatmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek istediğime inanıyorum. Bunun sen olmanı istediğime inanıyorum. Ve inanıyorum ki sorumu geçiştirdiniz ve neredeyse unutana kadar dikkatimi dağıttınız."

Omurgamdan aşağı bir huşu aktı. Bu dişi... Onun gibi bir dişiyle daha önce hiç karşılaşmamıştım, değil mi? Bunca yıldır? Tanıştığım onca insan arasında?

"Ne sorusu?" Gözleri zihnimi karıştırırken, etrafımı bir sis bulutu sarmış gibi hissettim.

"Kaç tane sevgili edindin? Kaba olması umurumda değil. Çok merak ediyorum."

Burun deliklerimden keskin bir

nefes çıktı. "Çok" dedim ona.

Kaşlarını çattı. "Çok mu?"

Yüzündeki ifade o kadar sevimliydi ki, tatlılıktan dişlerim ağrıyordu. Delicesine meraklı mı -yumuşak dudaklarını açıp kapatırken bana hızlıca sorular yöneltme dürtüsü vardı- yoksa delicesine kıskanç mı olduğunu bilemiyor gibiydi.

Kıkırdadım. Neredeyse onu öpecektim. Neredeyse o yumuşacık dudaklarını ısırarak ve dilini kendi dilimle okşayacaktım. Onu tatmak istedim. Çekildiğimde göz kırpan, harikulade ifadesini görmek istedim.

Ama bunun çok ama çok kötü bir fikir olacağını biliyordum. Çünkü onu bir kez öptükten sonra durabilir miydim bilmiyordum. Şu anda ihtiyacım olan son şey bir kadının dikkatimi dağıtmasıydı.

Ne güzel bir dikkat dağıtıcı diye düşündüm.

"*Dothik*'te birçok sevgili edindim," dedim ona. "Gerçi ben onlara sevgili demezdim. Bu uzun ömürlülük anlamına gelir."

"Ve... peki ya sizin sürünüzde?" diye sordu.

Ellerim dizginleri tekrar sıktı. "Sürümünden hiç kimseyi almadım."

Şu anda beni kışkırmadan ısırarak bir gerçek. Bu tapınak kızı sikimi o kadar sertleştiriyordu ki doğru düzgün düşünemiyordum.

Bilgiyi işlemek için hızla göz kırptı.

"Hiç mi?" diye sordu. "Ama neden? Ne kadar zamandır *Vorakkar*'sın? Yoksa *Dothik*'e ne zaman... ne zaman bir dürtü hissetsen gittiğini mi söylüyorsun?"

"Dürtüler mi?" Dudaklarımın seğirmesini güçlkle önleyerek

huysuzca sordum. "*Lysi*," dedi. "Eminim sende de vardır."

Oh, bende de var, Saila, sessizce inlemekten kendimi alamadım. Özellikle de keskin dilleri ve masum gözleri olan yarı insan, yarı Dakkari dişiler için.

"Yeter," dedim ve parmaklarımı dizginlerin yanında duran elinin arkasında gezdirirken bile konuşmayı kestim. "Hızlanmamız gerekiyor. Dinlenmeye ihtiyacın olduğunda bana söyle."

Ama Syok'u tam bir depar atmaya teşvik ederken onun yanıt vermesini beklemedim. Belki korkakça bir hareketi, belki de aletimin daha fazla sertleşmesine ihtiyacım yoktu. Nassik, Rath Drokka ve Rath Okkili'den haber alır almaz Rath Hidri'nin *sarukuna* bir *thesper* gönderecekti.

Batı karakoluna çabucak ulaşmamız gerekiyordu.

Ve *dürtülerle* ilgili sorular bizi sadece geciktirirdi, özellikle de Kara'yı karşılaştığımız bir sonraki kayanın üzerine eğmek istememe neden olduklarında.

Lanet mesafeni koru, diye homurdandım kendime. *Ve lanet* olası *aletini* kasıklarında tut.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

W Gece için mola verdiğimizde inanılmaz derecede minnettardım. Sürüden ayrılmadan önce kalçalarımın arasına *uudun* merhemi sürmüştüm.

Serok beni Syok'un sırtından çektiğinde hâlâ kaskatı kesilmiş ve ağırıyordum.

"İyi misin?" diye mırıldandı, vahşi topraklarda at sürerken sürekli yüzümüzü kamçılayan rüzgârdan dolayı sesi cızırtılı ve hırçındı.

Gözlerimi kırıştırdım ve ona küçük bir gülümseme gönderdim. "*Lysi*."

En azından bu sefer yıprandığımı düşünmüyordum. Beni bıraktığında küçük bir iniltiyle eğildim, bacaklarımın arkasını gererken botlarıma uzandım. Serok tanıdık bir leğen çıkardı ve kampımızı kurmak için işe koyuldu.

Kaya yüzeyinde küçük bir mağara vardı. Bulduğum batı toprakları, yarısı yumuşak, parlak renkli yeşil otlarla kaplı kayalık yapılarla delik deşikti; bu otların uzun sapları saç tellerini andırıyordu.

Bu özel kayalık yapı bir yokuş gibi yukarı doğru eğimliydi, en tepede keskin bir uçurum oluşturuyordu, çimenli dallar esintide sallanıyordu. En altta bir mağara vardı. Gece boyunca rüzgârı engelleyecekti ve şaşırtıcı derecede genişti. Serok bile uzanabilir ve tamamen korunabilirdi.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Bacaklarım artık altımdan çıkacakmış gibi hissetmediğimde ona sordum.

Serok çantayı karıştırdı. Bana ağır kahverengi bir tuğla fırlattı ve başarıyla yakaladığımda ona muzaffer bir sırıtış attım. Dudakları kıpırdadı ve sonra başını Syok'a doğru salladı.

"Onu besler misin, *saila*?" dedi. "Aç olacak."

"Aç mısın?" Yumuşak bir sesle mırıldandım, pençeleriyle yere vuran Syok'un yanına yaklaştım ve boğazının arkasından bir ses çıkardım. Kıkırdadım ve yüzümü Syok'un burnunun yan tarafına bastırdım. "Tabii ki öylesin. Bugün çok çalıştın."

Pyroki'sinin kahverengi tuğlayı kemirmeye başlamasına izin verirken Serok'un boğazını temizlediğini duydum. Sürü kralına baktığımda, kuyruğumun kıvrılmasına neden olan bir ifadeyle bana baktığını görerek sustum.

"Ne oldu?" Ona sordum.

Sadece yutkundu ve sonra başını sallayarak dikkatini tekrar leğene çevirdi. Bir an sonra ateş kükreyerek canlandı ve yüzünün sert düzlemlerini hem gölgeye hem de ışığa boğdu.

Kirpiklerimin altından ona hayranlıkla baktım ve neredeyse hüzünlü bir iç geçirdim.

"Ne oldu?" diye sordu uzaktan, sorumu tersine çevirerek

Ben.

"Çok yakışıklısın, hepsi bu," derken buldum kendimi ona dürüstçe. İşte orada

bir zararı yoktu, değil mi? Erkek yakışıklı olduğunu bilmeliydi.

Altın ışıktaki dişleri parlıyordu. Gözleri sırtışıyla parlıyor, kalbimin çarpmasına neden oluyordu. "Egom için çok iyisin, *rullari*. Belki seni yanımda tutarım."

Kaşlarım kalktı. "Belki sana yeterince iltifat edersem, beni *Dothik*."

Kıkırdadı, alçak sesle ve karanlık. Sonra usulca "Belki" dedi.

Göğsümde çırpınmaya başlayan umudu bastırdım. Onu yıpratıyordum. Bunu biliyordum. Tıpkı *Kalloma*'ya yaptığım gibi.

"Uyurken kulakların da seğiriyor ki bence bu *çok* tatlı," diye bilgilendirdim onu. "Ve sen de konuşuyorsun."

Çömeldiği yerden kalkarken Serok'un bakışları bana sabitlenmişti. Ateşi mağaranın dışında yakmıştı, muhtemelen biz uyurken dumanla dolmasın diye. "Peki ben ne diyorum?" diye sordu. Ses tonu karşısında sustum. "Peki Tereddüt ettiğim sırada ensem uyarı ile karıncalanıyor gibiydi.

"Tam olarak çıkaramadım," dedim kaşlarımı çatarak. "Belki bir isim? Brodin? Bodin?"

Serok'un çenesi kaydı. Ve bir anda ruh halinin değiştiğini hissettim.

Bana hiçbir şey söylemedi. Sadece tekrar çömeldi ve ateşi gereğinden daha fazla ve daha parlak yanana kadar daha fazla yakıt ekledi. Sonra tekrar ayağa kalktı, bana dikkatlice ve belki de zar zor kontrol altına alınmış gibi gelen huzursuz bir enerjiyle doluydu.

"İşemeye gidiyorum," diye sert bir sesle beni bilgilendirdi. Bu sözler karşısında gözlerimi kırıştırdım ve başımı sallayarak onun kayalık yapının etrafından dolaşıp gözden kayboluşunu izledim.

Tepemizde takımyıldızlar parlıyordu. Batevik'in Asası'nı çıkardım, gözlerim parlak yıldızları izliyordu. Serok'un bana bunun bir asa *olmadığını* söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. *Muhtemelen*, diye düşündüm.

Serok bir süre dönmedi ve ben kıpırdandım, esinti artınca Syok'a daha da sokuldum. Uykusunda konuştuğundan bahsettiğim için pişman olmuştum. Bu açıklama onun ruh halini bozmuştu ve nedenini bilmiyordum. Ama öğrenmek istiyordum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

Sonunda Serok yeniden ortaya çıktı. Ben yaklaşırken yüzündeki ifade belirgin bir şekilde hafiflemişti. Kolunun ön kısmına, *Vorakkar* manşetinin sıcaklığının hemen üstüne dokunduğumda sustu.

"Seni üzmemek istememiştin," dedim ona usulca. "Biliyorsun, tartıştığımızda bunun canımızı *yakmaması* gerekir. Eğer seni üzdüysem, bana nedenini söylemelisin. Benden yapmamı istediğin şey bu değil mi? Ağladığım zamanki gibi."

Serok'un bakışları bana dikilmişti. "Beni üzmedin."

"*Lysi*," diye cevap verdim. "Ben üzdüm."

"Sen değildin, *saila*," dedi bana, sesi yumuşayarak. Diğer eli benimkinin üzerine, kolunun ön kısmına geldi. Elimini kavradı ve sıktı.

"Brodin kim? Yoksa Bodin miydi?" diye

sordum. Dudakları sıkıştı. "Hiç kimse.

Bırak onu, Kara."

Sesi keskindi ve elimi sanki onu yakmış gibi hızla bıraktı. İncinmiş bir halde, gece için kampımızı kurmayı bitirmesini izledim. Kürklerini silkti ve çömelerek onları bizim için mağaraya yaydı. Çantasını tekrar karıştırmadan önce ateşe biraz daha yakıt ekledi.

Taze bir su tulumu ve sarılı bir yiyecek paketi çıkarırken tereddütle öne doğru bir adım attım.

"Sence de tuhaf değil mi?" Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, ateş leğeninin üzerinde durarak usulca sordum.

"Neymiş o?" diye sordu, bana dikkatli davranmamı söyleyen bir bakış fırlatarak.

"Bunca zamanı birlikte geçirmemize rağmen senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi mi? *Dothik*'te yaşadığın ve görünüşe göre pek çok sevgilin olduğu, annenin kapsamlı bir eğitim aldığı ve senin horde kralı olduğun gerçeği dışında," diye devam ettim. "Ve sen *benim hakkımda* çok şey biliyorsun. Bu bir tasarım mı? Yoksa çenemi kapalı tutmayı ve bu kadar çok konuşmamayı mı öğrenmeliyim? *Saruk*'a gitmeden önce bunu bilmek isterim."

Serok'un yüzünde hayal kırıklığıyla karışık bir şaşkınlık vardı.

"Bana gerçek adını bile söylemiyorsun," diye ekledim. "Gerçi belki de bu o kadar şaşırtıcı değildir. Belki de *orala sa'kılan* dışındaki tüm Dakkari'ler aynı derecede özel ve arkadaş olmak için inanılmaz derecede sinir bozucudur."

"Yapmaya çalıştığın şey bu mu *Saila*?" diye sordu sessizce. "Benimle *arkadaş olmak* mı?"

Ses tonu bana bunu ne kadar gülünç bulduğunu söyledi ve... bu acıttı.

Bu dünyada kaç arkadaşım olduğunu iki parmağımın ucuyla sayabilirdim. Avala ve Trissa. *Kalloma*... Onu bir arkadaş olarak görmüyordum. O benim *annemdi*. Bu dünyada en çok sevdiğim varlıktı. Her zaman yanımda olacağına inandığım, beni güvende tutmak için her şeyden vazgeçen tek varlık.

Tapındaki diğer rahibeler... onlar arkadaştan çok uzak bir aile gibiydiler. Onlarla birlikte büyüdüm. Bana karşı naziktiler, konuştuğumuzda beni şakaya alırlardı ve beni önemsediklerini bilirdim. Ama mesafelerini koruyorlardı. Belki de olduğum şey yüzünden - melez bir kadın - ya da belki de *Seta Kalliri*'nin kendisi yüzünden.

Ama Avala ve Trissa -özellikle de Avala- diğerleri gibi etrafımda dolanmayan iki arkadaşımdı.

Onlarla konuşmak kolaydı. Kahkahalar çabuk geliyordu.

Serok'la da böyleydi, ama aynı zamanda çılgık atmak, saçımı çekmek, boynunu ısırarak ve göğsüne sokulmak istememe neden oluyordu. Bu normal miydi? Emin değildim.

"Arkadaş olmak istemiyor musun?" Sessizce sordum, titremeye başladığını hissettiğimde dudağımı ısırardım. "Olsak çok mu kötü olurdu?"

Arkadaş olduğumuzu *saniyordum*. Ama belki de yanıltıcıydı.

Boğazından derin bir ses yükseldi. Bir an için başını eğdi, çenesini ovmadan önce boynunu ovdu. Ateş havuzunun alevleri arasından bana bakarken kaşları birbirine kenetlendi.

Ben titrediğimde sertçe yutkundu ve eğimli kayalık yapının duvarına yaslandı.

"Buraya gel."

Omurgamdan aşağıya doğru bir karıncalanma hissi uyandıran iki kelime. Ben farkına varmadan ayaklarım hareket etti. Kuyruğum tehlikeli bir şekilde ateşe yaklaşıırken, kararsız bir şekilde önünde durduğumda beni aşağı çekti. Nefesim kesildi ama sonra beni yanına çekti, bir kolunu omuzlarıma doladı, sıcaklık içime sızdı. Tereddütle yanağımı omzunun güçlü topuna yasladım, boyun eğmez ve sertti.

O sabah uyandığım pozisyona benziyordu ama Serok'un ön tarafı arkadan sırtıma yapışmış ve kolu kalçalarıma dolanmıştı. Saçlarımda hışırdayan nefesinin yumuşak pufunu hatırladığımda hâlâ ürperiyordum.

Benimkine çok yakın olan yüzünün yan tarafına bakarak konuşmasını bekledim. Karşı dizi yukarı kalktı. Omuzlarıma dolanmayan eli gözlerini ovuşturmak için yukarı kalktı.

"Bodin *Dothik*'te bir dosttu. Sadık bir dost, umabileceğim en iyi dostlardan biriydi. Çocukluğumdan beri tanıdığım biriydi. Ve o öldü." Kanım damarlarımda buza dönüştü. "Korkunç bir şekilde öldü, bugün bile suçluluk ve öfke duyduğum bir ölüm."

Eli omzuma dolandı, sesi gibi sıkıydı ve nefes almaya cesaret edemedim.

"Bu yüzden bundan bahsetmeyi sevmiyorum ve çok nadiren bahsediyorum," dedi bana, gözlerini benimkilere çevirerek, dudakları koyu bir kaş çatmayla kenarlı. "Görünüşe göre uykum dışında."

Bodin'in nasıl öldüğünü ona sormaktan daha iyisini biliyordum. Bilmek istemediğimden korkuyordum. *Dothik*'te yaşamak çok mu tehlikeliydi? Serok'un ona başkente kadar eşlik etmemden duyduğu korkunun ardında başka şeyler mi vardı?

"Özür dilerim," diye fısıldadım çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ölümle ilgili çok az deneyimim vardı. Ben daha gençken yaşlı rahibelerden biri *orala sa'kilan*'da ölmüştü. Jani. Ölümle tek gerçek karşılaşmam o olmuştu ama cenazesindeki *sessizliği* hâlâ hatırlıyorum. *Her şeyin* eksikliği. Duygusuzluğu. Hüznün. Hayatının kutlanması. Boş hissettirmişti. Ağlayan tek kişi bendim çünkü Jani her zaman saçlarımı tarar ve onunla konuştuğumda bana güzel sözler söylerdi.

"Benim arkadaşım olmak istememelisin Kara," dedi. "Olmasan daha iyi olur. *Saruk*'tan sonra kuzey topraklarına dönsen daha iyi olur. Bundan sonra beni bir daha görmesen daha iyi."

"*Nik*," dedim hızla, sözleri kanımda ani bir panik duygusu yarattı ve kalbimi hızlandırdı. Ve bu sadece *saruktan* sonra beni göndermeye çalıştığı için değildi. Onu bir daha asla *göremeyecek* olmamdı. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum. "*Nik*, bunu istemiyorum."

Serok'un iç çekişi saçlarımı karıştırdı. Ateş leğenin içinde patladı ve ateş yakıtının bir parçasının metale çarptığını duydum.

"Çeneni kapalı tutmaman hoşuma gidiyor," dedi ve bizi daha önce söylediğim şeye geri getirdi. "Ne düşündüğünü tam olarak bilmem hoşuma gidiyor çünkü düşündüklerini *saklamak* için ellerinden gelen her şeyi yapan, oyun oynayan, gülümserken yalan söyleyen, tam olarak istediklerini elde etmek için komplo kuran ve çalan insanların etrafında büyüdüm. Benim gibi insanlar. Ama senin gibiler değil. Sen benim olmadığım her şeysin. İyi olan her şey."

Göğsümdeki bir çarpıntı göğüs kemiğimi itmeme neden oldu. "*Lysi*?"

"*Lysi*," diye mırıldandı, sesi içimi ısıtıyor, içimin kaydığını hissettiriyordu. "Ve tartıştığımız zamanları seviyorum. Bana tam olarak ne hissettiğini söylemekten korkmaman hoşuma gidiyor. Bunu asla değiştirme, Kara. Asla değiştirmen gerektiğini düşünme. Çünkü bu dünyada nadir bulunan bir şey." Yumuşakça ekledi, "*Sen* bu dünyada nadir bulunan bir şeysin."

Sözlerini şişeleyip yanımda her yere götürmek istedim.

"Bir dahaki sefere sana hıyarlık etmeye çalıştığında bunu hatırlamalısın," diye beni bilgilendirdi. "Çünkü ben huysuz bir piçim ve bunu bana hatırlatmakta haklısın."

"Pekâlâ," diye fısıldadım. "Yapacağım."

Ağzının kenarları yukarı doğru çekildi. Gözleri benimkilerde gezinirken yüzü yumuşadı ve ona gülümsediğimi fark etmem bir anımı aldı.

O erimiş gözler dudaklarıma düştüğünde ciğerlerim sıkıştı. Öpüşme hakkında okumuştum. Her zaman *ilgimi çekmiştir*.

Ama ona doğru eğilmek yerine geri çekildim ve acıyan bir gülümsemeyle gözlerimi indirdim. Onunla seks yapma isteğimin -Ve bu konuda açık sözlü olmak uygun bir şey değildi. Bunun onu rahatsız ettiğini hissetmeye başlamıştım. Sözlerimi her zaman alaycı bir gülümseme ve küstah bir yorumla geçiştirirdi... ama ya sadece duygularımı bağışlamaya çalışıyorsa?

Bu yüzden daha fazla baskı yapmamam gerektiğine karar verdim. Eğer arkadaş olacaksak, olacağımız şey buydu. Ve ben arkadaşlarımı kucaklarken -konuşurken ve

Onlarla güldüm - kesinlikle onları öpmeye ya da onlarla seks yapmaya çalışmadım.

İç çekerek yer değiştirdim ve dik oturmadan önce kollarında olmanın, sıcaklığının, kokusunun tadını çıkardım. Eli omzumdan kaydı. Beni dikkatle izliyordu.

"Arik."

Kaşlarım çatıldı. "*Neffar*?"

Bir omzunu kaldırdı, diğer dizini yukarı çekerek kollarını onların etrafında kavuşturdu. Kuyruğunun ucu ayak bileğimin üzerindeydi ve ayak parmaklarım botlarımın içinde seğiriyordu.

"Gerçek adımı istediniz, değil mi?" diye sordu. Nefesim kesildi ve şaşkınlıkla doğruldum. "Adım Arik."

Gözlerim büyüdü ama kendime *sakin* olmamı söyledim. Parmaklarımı kendi kuyruğumdan geçirdiğimde dudakları seğirdi, sanki ne yaptığımı tam olarak biliyormuş gibi.

"Arik," diye mırıldandım, adını dilimde tadarak.

Sürü kralı sustu. Burun delikleri alevlendi.

"Rath Serok'lu Arik," dedim usulca, *alev* alev yanıyor gibi görünen gözlerine bakarak. Ama bunun ateşin leğendeki yansıması mı yoksa başka bir şey mi olduğundan emin olamadım. Tamamen başka bir şey.

Her neyse, içimde yankılandığını hissettim. Vücudumda zonkladı. Kafa derimin karıncalanmasına ve arzumun kalçalarımın arasına sıkışmasına neden oldu. Daha önce hiç olmadığım bir şekilde onun farkına varmamı sağladı.

Kalp atışlarını *duyduğuma* yemin edebilirim.

Yer değiştirdiğinde teninin kıyafetlerine sürtünmesini duyabildiğime yemin edebilirim.

Her parçam onunla uyum içindeydi.

En tuhafı da bunun *doğru* hissettirmesiydi. *İyi*

hissettiriyordu. "*Lysi*, Kara" dediğinde sesi gırtlaktan gelen bir vıraklamaydı.

Derin bir nefes alarak serin gece havasının ciğerlerime dolmasına izin verdim.

"Peki, Arik," diye mırıldandım, ayağa kalkmadan önce dizlerimin üzerine çöktüm. "Biraz kitap okuyacaktım. Uyumama yardımcı olur."

"Yine kitabını mı getirdin?" diye homurdandı, seyahat çantamı karıştırırken beni izliyordu. "Onu *volikimde* bıraktığını sanıyordum."

"Ben nereye gidersem kitap da oraya gider," diye bilgilendirdim onu.

"Bunu biliyorsun."

Arik başını salladı. Aramıza giren büyü bozulmuş gibiydi. Ya da en

azından o kadar yoğun değildi. Omuzları gevşedi. Elini yaladı.

Alt dudağım karnımı sıktı, ama bu konuda sessiz kaldım. "Bana tekrar oku," dedi sesi. "Okuyacak mısın?"

Gülümsedim. Elim gevşek parşömen yapraklarının etrafına dolandı ve onları dikkatlice çıkardım. Yazıya dökmeyi bitirecek zamanım olmadığına pişman oldum. Ya da ciltleyemediğim için. Ama yine de büyük bir kısmına sahip olduğum için minnettardım.

"Elbette. Sana Bekkar'ın Rath Orkan'ın düşman sürüsüyle yaptığı savaştan bir bölüm okuyacağım." Ona değerlendirci bir bakış attım. "Yarın bütün gün başka neyi tartışacağız ki? Muhtemelen Rath Orkan'ın *Vorakkar*'ının Bekkar'a suikast düzenlemekte haklı olduğunu söyleyeceksin."

Kaşları kibirle yukarı doğru kaydı.

"Öyleydi." Keyifli kahkahamı gizleyerek iç çektim.

"İşte başlıyor," dedim ona.

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Kara bileğimi sıktı, eli sadece bileğimi kısmen saracak kadar büyüktü. Syok'u hafif bir tırısı yavaşlattım, biraz dinlenmesi gerektiğini düşündüm.

tekrar rahatladığını ya da susadığını söyledi.

"*Lysi*?" Mırıldandım, yolculuktan dolayı gözlerim yanıyordu. Rüzgâr batı bölgelerinde değişmez bir etkendi. Tam hızda bir *pyroki* sürmek, ne zaman dinlensek kuru ve kaşıntılı olmalarını sağlıyordu.

"Bir göl var!" diye haykırdı, güneş gökyüzünde alçalmaya başladığında yorgun ve yıpranmış hissetmeye başlayan sesini renklendiren heyecanla. "Bu o mu? Daha önce hiç görmemiştim!"

Bakışlarımı onun işaret ettiği yere doğru sürüklerken dudaklarımın titrediğini hissettim. Orayı görmüştüm ama onun için durmayı düşünmemiştim. Batı topraklarını süsleyen pek çok göl vardı; bazıları gölet sayılabilecek kadar küçükken, diğerleri Drukkar Denizi sanılabilecek kadar genişti.

Bahsettiği şey oldukça büyüktü. Etrafını gelişigüzel bir daire şeklinde saran kıyılarını görebiliyordum.

Kara koltuğunda döndü ve bacaklarını Syok'un üzerinden geçirerek onun yanından sarkıttı. "Gidebilir miyiz?" diye sormadan önce soracağı soruyu tahmin etmeliydim. Banyo yapmak için ölüyorum!"

Tereddüt ettim, gökyüzündeki güneşi değerlendirdim. Mesafe çok uzak değildi. Hâlâ bir ya da iki saatlik gün ışığımız vardı, ama ben bu saatleri *sarukla* aramızda kalan toprak parçasını yontarak geçirmeyi tercih ederdim.

"Lütfen, Arik," diye mırıldandı, gözleri kocaman açılmıştı. "*Hanniva*."

Sonra iç çektim. Şimdiden ona adımı verdiğime pişman olmuşum. Çünkü bunu bana karşı kullanabilir ve değerli banyoları için göllerde durmak da dahil olmak üzere istediği her şeyi yaptırabilirdi. Haklıymışım. Kara hijyen konusunda çok titizdi ve yıkanmadan geçirdiği bir ya da iki gün ruh halini giderek bozmaya başlamıştı. Kadın temiz olmayı severdi.

"Pekâlâ," dedim, teslim olarak. Küçük bir sevinç çığlığı attığında, bu sestem memnun olarak homurdandım ama bunu asla ağzımdan kaçırmayacaktım. Şafaktan beri ayaktaydık. Bütün gün çok az mola vererek sıkı bir sürüş yapmıştık. Kara daha uzun bir dinlenmeyi hak ediyordu.

Syok'u farklı bir patikaya yönlendirdim. Yokuş yukarı çıkıyorduk ve işimiz bittiğinde vadiye geri dönmemiz gerekecekti. Gölün arka yarısını sık ağaçlardan oluşan bir orman çevreliyordu. Gölün en yakın kıyısıyla aramızda çimenli tepeler uzanıyordu.

"Gün batmadan yola çıkmalıyız," dedim ona, taşlarla dolu düz kıyıya vardığımızda, bakışlarım uzaktaki yüksek ormana takılmıştı.

"Gece burada kamp yapmak istemiyor musun?" diye sordu, gölün pürüzsüz sularına bakarken sesi hüzünlüydü. "Ay ışığının bunun üzerine nasıl yansıdığını hayal et! Ne kadar büyüdü olurdu. Kitaplarımdan fırlamış gibi."

Onun hayali hayalleri karşısında göğsümün ısındığını hissederek homurdandım.

"*Nik*," diye mırıldandım. "Alacakaranlıkta su içmek için buraya gelecek çok sayıda aç canavar tarafından takip edilip avlanmanın büyüdü bir yanı yok."

Bu onu susturdu. "Gerçekten mi? Buraya mı geliyorlar? Nereden biliyorsun?"

"Bu gördüğümüz tek göl. Daha iç kesimlerde daha fazlası var ama burası bu bölge için bir içme deliği olacak. Su berrak görünüyor."

Syok'un üzerinden kayar kaymaz Kara'nın beline uzandım. Dudağını ısıırıyordu, ben onu aşağı çekerken elleri kendini sabitlemek için kollarımın üzerinde geziniyordu.

"O zaman belki de durmamalıyız," diye mırıldandı, onu ayağa kaldırdığımda endişeli bakışları beni izliyordu. Yine de ellerim belinde kaldı. Gerektiğinden daha yakın durdum. "Eğer tehlikeli olduğunu düşünüyorsan."

"Gün batımına kadar her şey yolunda gidecek," diye güvence verdim ona, o kadar heyecanlıyken onu endişelendirdiğim için içimde bir suçluluk duygusu kıpırdandı. "Seni koruyacağıma güvenmiyor musun, *Saila*? Ben bir *Vorakkar*'ım, biliyorsun. Yoksa unuttun mu?" I

alay etti. Kılıcımı ve kalçamdaki hançerlerimi okşadım. "Seni korumak için değilse bunları neden taşıyayım ki?"

Kulaklarının ucu kızardı ve ben kıkırdadım.

"Belki de sadece korkutucu *görünmek* hoşuna gidiyordur," diyerek yanımdan geçerken gülüşüm daha da derinleşti.

Gölün kıyısını süsleyen bir dizi büyük kaya vardı. Kara bir tanesine doğru adım attı ve yanında seyahat çantasını getirdi. Elleri kürküne giderken ve onu en yakındaki kararmış kayanın üzerine örterken onu izledim, inceledim.

Bugün farklıydı.

Nedenini tam olarak kestiremiyordum ama birden fazla kez kendini tuttuğunu düşünmüştüm. Yaptığımız konuşmalarda, düşüncelerini duymaya hevesli bir şekilde onu kasten kızdırdığım anlar olmuştu. Yanıtları dilinin ucuna kadar geliyordu - o güzel gözlerinde parıldadıklarını görüyordum - ve nedense onları yutuyordu.

"İçinde yıkanmak güvenli, değil mi?" diye seslendi kayanın üzerinden, gölün kenarına gidip içine baktı. Sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Hiçbir göl yaratığı gelip beni kapmaz, değil mi?"

"Göl yaratığı mı?" Yaklaşarak tekrarladım. "O kitaplarında tam olarak ne okudun?"

"Yani güvenli mi?" diye sordu başını yana eğerek. Çömeldi ve işaret parmağıyla suya hafifçe dokundu. Sırıttı. "Sıcak!"

Bunu fark ettikten sonra, benim güvencelerime *ihtiyacı yokmuş* gibi görünüyordu. Elleri tuniğinin eteklerine gitti ve onu yukarı çekmeye başladı - vücudum birden fazla şekilde sertleşti - donmadan önce.

"Sen de mi banyo yapıyorsun?" diye sordu, masum bir soruydu. Yine de sesindeki ani boğukluk sikimin zonklamasına neden oldu.

"Olabilir," diye mırıldandım. "Hala birkaç günümüz var *saruk*. Başka bir fırsatımız olmayabilir."

Başını salladı ama tekrar dudağını kemirmeye başlamıştı, dikkatle bir şeyler düşünüyordu. "O zaman gidip şurada yıkanmalısın," dedi bana, uzaktaki bir sahili göstererek. "Ben de burada olacağım."

Örnek olarak. Dün tanıdığım Kara -sanki kesin bir şeymiş gibi sabırsızlıkla ne zaman çiftleşeceğimizi soran Kara- bugün karşımdaki Kara değildi. Bu onun için en iyi fırsattı.

onun istediği. Ben, çıplak ve onu görünce tahrik oluyorum. O, çıplak ve beni görünce tahrik oldu.

Lanet olsun, sevişmenin yarısına gelmiş olurduk, tüm zemin hazırdu.

Ve şimdi sanki beni çıplak düşünmek bile onu endişelendiriyormuş gibi davranıyordu. Sanki kuzey topraklarına dönmeden önce bir erkeği deneyimlemek konusunda fikrini değiştirmiş gibiydi.

Belki de fikrini değiştirmiştir.

"*Melir*'inizi görmenin ne anlama gelmediği hakkında bir konuşma daha yapmamız gerekiyor mu-"

"Biliyorum," diye tersledi, şimdi boynuna doğru yayılan kışkırtıcı bir kızarıklık vardı. "Olsa olsa *benim* için endişelenirsin diye düşünmüştüm. Sen sadece tişörtlerini değiştirirken beni *volikinin* dışında bekleten sendin."

Düşünmeden edemedim, "*Peki ben neden tişörtlerimi değiştirmek zorundaydım, seni küçük-*

"Ne istersen onu yap," dedi aniden, bir omzunu silkerek. Elleri tekrar tuniğine gitti. "Ama ben banyo yapacağım."

Ağzım kuruyarak, tuniğini çekiştirmesini ve pürüzsüz sırtının genişliğini bana göstermesini izledim. Malzemeyi -benim *lanet* olası *tuniğimi*- kürküyle birlikte kayanın *üzerine* fırlattı ve ardından çizmelerini çıkarmaya başladı. Parmakları çizmelerinin bağcıklarıyla uğraştığında kararlı bir şekilde arkamı döndüm ve Syok'un su içmek için göle doğru koşturmasını izledim. Derisinin şıptısının giysilerinin geri kalanıyla birleştiğini ve ardından göle adım attığında suyun şırıltısını duydum.

Nefesini içine çekti. Telaşla döndüm. Hırlayarak sordum, "Ne oldu? Bu mu?"

Sonra onu görünce sertçe yutkundum. Yüzü bana dönüktü. ama arka tarafı açıktı. Pürüzsüz, sıcak bir ten. Geniş kalçalar ve kavramak istediğim mükemmel, yuvarlak bir kık, küçük kuyruğu omurgasının tabanından çıkıyordu, ucu berrak suyun üzerinde geziniyordu.

Sırtında rastgele aralıklarla koyu, siyah lekeler vardı ve onları inceledim, dilimle izlerini sürmek isterken aynı zamanda insan izleri olup olmadıklarını merak ettim.

Saçlarının koyu renkli şelalesi aşağı sarkıyor, kararlı adımlarla ilerlerken ayak bilekleri su yüzeyinin altında kayboluyordu. Sonra baldırları kayboldu. Sonra kuyruğunun ucu.

Bir sonraki adımında küçük bir ciyaklama sesi çıkardı ve sonra aniden sonuna kadar daldı, başı suyun altına düştü. *Gitti.*

"Kara!"

Telaşa kapılarak kılıcımı ve hançer kuşağımı fırlatıp kenara doğru koştum. Kendimi ileri doğru fırlattığımda botlarımdaki su vıcık vıcıktı. Aşağıya dalarken gölün buzlu yüzeyi bana bir duvar gibi çarptı. Tekmeleyen bacaklarını ve çırpınan kollarını gördüm ve belini sıkıca kavradım, çekiştirirken göğüslerinin bir parıltısını yakaladım.

Göl aldatıcı bir şekilde derindi ama onu tekrar yüzeye çıkardığımda hissettiğim tek şey rahatlamaydı. Tükürüp öksürürken ve ıslak saç tellerini gözlerinden silerken.

"Böyle düşmesini beklemiyordum!" diye haykırdı tıkırdayan bir öksürükle, gözlerini sıkarak. Su tuzluydu. Özellikle de gözlerimiz rüzgârdan zaten kuru olduğu için yakıyordu. "Ve çok soğuk! Ama sıcak hissettirdi!"

"Sen iyi misin?" Bizi su üstünde tutmak için altımızdaki bacaklarımı tekmelerken kalbim hâlâ gümbür gümbür atarken homurdandım.

"*Lysi,*" diye nefes aldı, avuçlarım çıplak belini sıkıca sararken bilinçsizce omuzlarıma yapıştı. Meme uçlarının çakıl taşlı sıyrıkları göğsümde geziniyordu.

Vok.

Gülmeye başladı, sesi net ve güzeldi ve aletimin pantolonumun içinde tepki verip bağcıkları kestiğini hissettiğimde ofladım.

"Bunu eğlenceli bulmana sevindim çünkü ben bulmadım," diye homurdandım. Botlarım sıırıslam olmuştu. Giysilerim de öyle. Kollarımda dokunmamam gereken çıplak, kışkırtıcı bir kadın vardı ve taşaklarım *günlerdir* ağrıyordu. Hayal kırıklığı tavan yapmıştı.

Kara ayıldı. Sonra nihayet içinde bulunduğumuz durumun farkına varmış gibi görünürken gözleri büyüdü. Nefes nefese beni bıraktığında, uzuvlarını etrafımdan çözdüğünde, hemen batmaya başladı ve onu tekrar yakaladım, içimde başka bir korku dalgası aktı.

"Ne yapıyorsun?" Bağırdım. "Nasıl yüzüleceğini bilmiyorum."

"Yani *beni bırakmanın* iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Kara sert ses tonum karşısında gözlerini kırıştırdı.

Suya basmaya devam ederken burun deliklerim alevlendi. Sonra derin, sakın bir nefes aldım ve kalbimin atışını yatıştırmaya çalıştım. Kalbimin hızlı atışını

gölün bu kadar derin olacağını düşünmemiştim. Düşüşün bu kadar dramatik, bu kadar ani olacağını düşünmemiştim. Bu onun hatası değildi ve korkumu ondan çıkarmamalıydım.

"Pekâlâ," diye mırıldandım, sesimi sakinleştirmek için çaba sarf ederek. "Yüzmeyi bilmene gerek yok. Sadece başını suyun üstünde tutmayı bilmen gerekiyor, değil mi?"

Başını salladı, dişleri takırdamaya başlamıştı. "Nasıl?"

"Suyun altında bacaklarımı izle" dedim. Dediğimi yaptı. Saçlarının suyun yüzeyinde nasıl yayıldığını izledim, tekrar yüzeye çıkana kadar saniyeleri saydım. Gözlerindeki suyu sildi, tuzu kırıştıtırırken yüzü sevimli bir ifadeyle buruştu. "Dene, *Saila*. Bana tutun."

Gördüklerini taklit etmeye çalışırken bacaklarını benimkilere vuruyordu. Biraz zaman aldı ama sonunda yumuşak bir ritim tutturdu ve bana zaferle sırıttı.

"Bunun gibi mi?" diye sordu.

Onu bıraktığımda ciyakladı, bacaklarını hareket ettirmeyi kısa süreliğine unuttu ve tekrar dibe battı.

Onu yakaladığımda, tükürdüğünde bir eğlence damlası hissettim. "Seni bıraktığımda suya basmaya devam etmelisin," dedim yavaşça.

"Belli ki!" diye tersledi, gözlerini kısarak, huysuz, ıslak, huysuz bir kıza benziyordu.

privixi, ve bu beni onun yüzüne güldürdü. "Beni uyarmadın."

Eğlence ve endişe verici bir şefkat kıvrımı karnımı ısıttı. "Dene, Kara."

"Pekâlâ," dedi ve dudaklarımın seğirmesine neden olan ciddi bir baş hareketiyle beni selamladı. "Ben hazırım. Bırakın gideyim."

Sırıtişımı gizleyerek başımı salladım ve dediğini yaptım. Elleri panik içinde kısa bir süre suyun yüzeyinde çırpındı ama su üstünde kalmayı başardı. Suyun altında bacaklarının dönerek sabit bir ritme oturmasını izledim. Kararlılıkla başka bir şeye bakmaktan kaçındım.

"İşte böyle," diye mırıldandım, gözleriyle buluşarak. "Güzel."

Bana utangaç bir gülümseme verdi ve bu soğuk suda bile sikim zonklamaya başladı. Sonra ıslak saçlarımı okşarken bana mahcup bir bakış attı. "Kıyafetlerini benim için ıslattığın için özür dilerim. Bu gece ateşle ilgileneceğim, böylece sabaha kadar kurumalarını sağlayabilirim."

Homurdanarak onu gölün alçaldığı kenara doğru götürdüm. Dik bir eğim vardı ve çıkıntı oturmak için mükemmel bir yükseklikteydi.

Kayalar kıcıma saplandı. "Bunun için endişelenme. Başkaları da var. Sanırım banyo yaptım ve kıyafetlerimi yıkama fırsatı buldum. Bir de korktum," diye ekledim.

"Seni korkutmadım," dedi ama oturup bacaklarını dinlendirirken sesinde bir belirsizlik vardı. Uzun bir nefes aldı, çıkıntıya yerleşti, gölün yüzeyi narin köprücük kemiğine vuruyordu. "Öyle mi yaptım?"

"Bir an için *bir* göl yarattığı *olabileceğini* düşündüm," diye itiraf ettim.

Güldü ama sesi biraz soluk soluğaydı. Göğüslerini örtmek için kollarını ön tarafına sararak gölün derinliklerine baktı ve ürperdi. "Şimdi bir şeyin bileğimden tutup beni aşağı çekeceğini düşünüp duruyorum."

"*Kakkira vor*. Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir korku için teşekkür ederim, *saila*," diye homurdandım, bacağımı kenardan geri çekerek.

Bana yine o mahcup gülümsemesini fırlattı. Sonra dudağını ısırdı. "Sabunumu çantamda unutmuşum."

Başımı salladım ve sonra ayağa kalktım. "Sabunumu kastediyorsun. Çaldığın sabunu." "*Ödünç aldım*."

"Sabun ödünç alamazsınız. Sabunu *kullanırsın*. Geri veremezsiniz."

Ben kıyıya doğru ilerlerken arkamdan bir nefes çekti. "İmkânsız erkek," diye mırıldandığını düşündüm, bu da beni sırtmaya itti.

Sabun granüllerinin tıkırdayan şişesini bulduğumda ona döndüm, ancak başını yana eğmiş beni izlediğini yakaladım. Gülümsemem genişledi, özellikle de onun şaşkın soluğunu duyduktan sonra. Islak giysiler vücuduma yapışmıştı, şüphesiz hayal gücüne hiçbir şey bırakmamıştı. Gözleri hala bana yapışmış, durmadan kırışıyordu.

"Soyunmamı ister misin, Kara?" Bakışlarımı ona dikerek mırıldandım, ıslak *hırsız* çizmelerimi çoktan çıkarmıştım. "Bariz merakın için mi?"

Hemen *Iysi* demesini bekliyordum. Hevesle ve ne istediğinden emin olarak. Peki ya şimdi? Beni görmek istiyordu. Vücudumu onun için ve sadece onun için çıplak görmek istiyordu.

Onun yerine yutkundü. Çıplak omzunu silkti ve sonra hızla öne döndü. "Eğer istersen."

Gözlerimi onun sırtına dikip kaşlarımı çatarak ellerim pantolonumun bağcıklarına gitti ve onları çekiştirdim. Kulağının ucunun seğirdiğini gördüm.

Gölün kıyısına ıslak bir post tokadı indi. Neredeyse belli belirsiz, sanki elinde değilmiş gibi başını çevirdi.

Islak tuniğim tişörtümle birleştiğinde burnunun ucunun görüldüğünü gördüm. Ve işte oradaydım, doğduğum günkü kadar çıplak, batı topraklarındaki bir gölün kıyısında duruyordum ve bu tapınak kızına arkasını dönmesi için *meydan okuyordum*. İstedliğini alması için. Benden istediğini almak için.

Bunu yaptığında dudakları aralandı.

Gözleri vücudumda geziniyordu ve onları bir dokunuş, bir okşayış gibi *hissettiğime* yemin edebilirim. Neredeyse inleyecektim. Aletim karnıma doğru sallandı ve bakışları oraya yerleştiğinde, o genişlemiş, ateşli gözlerini kırpıştırarak ilerledim, hareketsiz kalmakta zorlandım.

Ağzı konuşacakmış gibi açıldı, dilinin ucunda bir soru tünemişti. Yakın zamana kadar, "*Şimdi çiftleşecek miyiz?*" olacağını tahmin ettiğim bir soru.

Ve *vok*, bu hayali soru kanımı ısıttı.

Bunun yanlış olduğunu düşünmeden edemedim. Çünkü hâlâ onu istediğim gibi götürmeye niyetim yoktu.

Onu bildiğim her pozisyonda becerdiğimi hayal edebiliyordum. Ben onun derinliklerinde kılıflanırken çıkaracağı sesleri hayal edebiliyordum. Onun tadını, ben klitorisini okşarken kalçalarının nasıl sarsıldığını hayal edebiliyordum. Ağzı sikimle doluyken bana bakan kocaman gözlerini hayal edebiliyordum.

Ama bu içgüdülerimle *hareket edecek* değildim. Bunu ona yapmazdım. Bu kadına değer vermeye başlamıştım - muhtemelen vermem gerekenden ve kesinlikle beklediğimden daha fazla. Onunla yatmak, sanırım vermeye hazır olduğundan çok daha fazlasını alacaktı.

Ancak, ayak bileklerim soğuk suyun içinde salınırken fark ettim ki, bu onu tahrik etmemi engellemeyecekti. Bu beni onunla alay etmekten, onu ıslatmaktan ve ihtiyaç duymasını sağlamaktan, *beni istemesini* sağlamaktan alıkoymayacaktı. Belki bunu yaptığım için piçin tekiydim ama adil olan buydu, diye düşündüm. Günün büyük bölümünü bir *vokking* silahı olarak kullanabileceğim kadar sert bir horozla geçirdiğimi düşünürsek, bu sadece adildi. Ben acı çekersem, o da çekerdi.

Bakışlarını sikimin üzerinde *hissedebiliyordum*. Önünde durduğumda, onu doyurmak için bakmasına izin verdim. O geniş gözler sikimin kenarlarında gezinirken boğazının arkasından bilinçsiz bir miyavlama sesi çıkardı. Bakışları altında seğirdi ve o miyavlama sesiyle ucumdan bir damla ön-come itildi ve kalınlaşmış shaftımdan aşağı yuvarlanmaya başladı.

İşte o zaman çok ileri gittiğimi fark ettim.

Volikimdeki bir sandıktan aldığı siyah sabun granülleri kavanozunu ona uzattım. Muhtemelen eşyalarımı karıştırırken bulmuştu ve *bana* hırsız dedi.

Teklif ettiğim avucumdan sözsüz bir şekilde aldı ve sonra yanına uzandım, soğuk su uyarılmamın sıcaklığıyla karşılaştığında keskin bir nefes aldım, bu sadece beni *daha da sertleştiren* zıt bir his.

Bu yüzümde muhteşem bir şekilde geri tepti, diye düşündüm, sessizce inleyerek. Ama belki de sadece gerçeği onun ağzından kaçırmak istemiştim.

Bugün benimle flört etmekten ve alay etmekten bilerek kaçınmıştı.

Nedenini bilmek istedim. I

neyin değiştiğini bilmek istiyordu.

"Bir isteğin yok mu, *Saila*?" diye sorduğumda sesim karanlık ve sertti.

"İstek mi?" diye sordu, sanki sersemlemiş gibiydi.

Sırttım.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

W Kalbinizin *patlayacak* kadar hızlı atması mümkün mü?
Merak ettim, bakışlarımı devasa heykelden ayıramadım.

Arik'in kalçalarının arasından çıkan *uzantı*.

"İstekler?" Kanım kulaklarıma hücum ederken mırıldandım. Sırıtişi kalp atışlarımı üç katına çıkarmaktan başka bir işe yaramadı.

Thud, thud, thud, thud, thud.

Kalp atışlarımı bacaklarımın arasında hissettiğimde, onları suyun altında sıkıca kavradım ve yer değiştirdim.

O senin arkadaşın, diye hatırlattım kendime, suyun *üzerinde* sallanan sikiinin yuvarlak, kararmış başına bakarak. O kadar sert görünüyordu ki acı veriyordu.

Bütün gün çok iyiydim. Uygunsuz bir yorum yapmamıştım ya da en azından ben öyle düşünmemiştim. Ama bu...

Ağzım kupkuruydu. Zar zor yutkunabiliyordum ve bir an için kavrulan dilimi yatıştırmak için biraz göl suyu almayı düşündüm ama sonra vazgeçtim.

"Başka bir zaman olsa çoktan bana dokunmak isterdin," diye belirtti, sesi derin ve hırçındı.

Biraz başım döndü, klitorisimin sürekli, şiddetli zonklaması korkunç bir dikkat dağıtıcıydı.

Banyo, diye bağırdı zihnim. Titreyen ellerimle şişenin tıpasını kurcaladım. Büyük bir gürültüyle yerinden çıktı ve birkaç granül dışarı fırlayarak göle düştü.

Yanımda, Arik iki elinin üzerinde arkasına yaslanmıştı, duruşu aldatıcı bir şekilde rahattı. Göğsündeki sert çizgiler daha da belirginleşmişti. Yara izlerini *yalamak* için garip bir istek duyuyordum. Gözlerim aşağıya doğru kayarken, bu pozisyonun sikinin pürüzsüz, yuvarlak ucunu suyun daha da dışına ittiğini fark ettim.

Karnım dibe vurdu. Bilinçsizce elim ona uzanır gibi oldu, sonra bir solukla geri çektim.

Serok'un gözleri daha da ateşlendi. Boğazından derin bir hırıltı yükseldi.

"Bana dokunmak ister misin, *saila*?" diye mırıldandı. Ona bakakaldım, meme uçlarım acı verecek kadar sertleşmişti, başparmağının pedini tembelce sikinin ucunda gezdirdi. Seçirmesini izledim ve küçük bir temasla ondan kaçan sert nefes benden bir inilti çıkardı.

Çaresizce şişeyi titreyen elime aldım ve gereğinden fazla granül döktüm. Öfkeyle avuçlarımı birbirine sürüp sabunu köpürttükten sonra açıkta kalan kollarıma ve omuzlarıma vurdum. Fırçalamak. Onu izliyordum.

Dudağımı ısırarak parmaklarımı kalçalarımın arasına sokma dürtüsüne direndim. Fazla zaman alacağını sanmıyordum. Bir an, belki iki, klitorisime doğru sertleşmiş tek bir vuruş ve sonra bu çılgınlıktan tatlı bir rahatlama hissedecektim.

İşte bu kadar tahrik olmuşum. Onu izlemek, onu *istemek* bana ne kadar çok şey hissettiriyordu.

İlk kez seks yapmayı düşündüğümde, hayal edebildiğim tek şey Arik'ti. Onunla olmak istiyordum. Sadece onunla.

"*Hanniva*," diye fısıldadım, sabunlu ellerimi unutmuşum.

Bütün gün iyi olmak için çok uğraşmışım. Ama bu... bu çok fazlaydı.

Çenesi gerildi, kalçalarımın arasındaki nabız atışıyla eş zamanlı olarak orada küçük bir kas atmaya başladı.

Kimin kime uzandığını tam olarak hatırlamıyordum.

Tek hatırladığımı ani bir hareket ve ardından Arik'in beni kendisine doğru çekmesiydi. Yüz ifadesi karanlık ve *muhtaçtı*, diye düşündüm. Beni kalçalarının arasına çektiğinde yüz ifadesini unuttum. Syok'ta seyahat ederken bütün gün olduğum gibi, onun sert, boyun eğmeyen göğsü sırtımdaydı.

Parmaklarının bacaklarımla arasına güçlü bir şekilde girdiğini hissettiğimde "*Ahhh*," diye haykırdım.

"*Vok*," diye kulağıma nefes verdi, burnunu ıslak saçlarımda gezdirebilmek için başını aşağı eğdi. "Burada o kadar sıcaksın ki beni yakabilirsin, *rei saila*."

Nasırlı parmakları klitorisimi okşayıp yuvarlarken gözlerim görmüyordu. Bana ait olmayan bir dokunuş. Sert, talepkâr ve tamamen *mükemmel*.

Alçak sesle kıkırdaması orgazmımın ilk nabzının atmasını sağladı. "Çok hassas," diye mırıldandı kalçalarım yukarı kalktığında. "Buna çok ihtiyacın var, değil mi Kara? Dokunuşuma, sikime ve kulağındaki sözlerime ihtiyacın var. Sadece seninle konuşarak bile seni boşaltabilir miyim acaba?"

"*Lysi*," diye nefes aldım, görüşümde kıvılcımlar patladı, sırtım o kadar kamburlaştı ki başımın tepesi göğsünün ortasıyla buluştu. Eğilmiştim ve şaşkınlıkla yüzüne baktım, dudaklarım orgazmımın gücüne inanamayarak aralanmıştı.

Beni izlerken yüz ifadesi gergindi. Vücudum sarsılırken parmakları kalçalarımın arasından hiç ayrılmadı, bakışları vücudumun hizasında gezinirken boğazımdan bir miyavlama sesi çıktı, sudan çıkan dik göğüslerimde oyalandı, *melirimde* parmaklarında karardı, sonra tekrar yüzüme döndü. Sanki nereye bakacağını bilemiyordu. Sanki hepsine bakmak istiyormuş gibi.

"*Leika*," diye övdü, sesi yumuşaktı. *Çok güzel*, dedi. Bu övgünün içimi sızlattığını, okşadığını, sevdiğini ve oyalandığını hissettim. Mükemmeldi.

"*Oh*," diye fısıldadım, ilkinin hemen ardından tekrar boşaldığımı hissettiğimde gözlerim büyüdü. Daha önce hiç olmamış bir şeydi ama çılgınlığım gölün yüzeyinden taşarak batı topraklarındaki vadide yankılandı. "*Arik!*"

Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı ve adını duyunca yüzüne vahşi bir ifade geldiğini gördüm.

"*Lysi*," diye tısladı. "Kime ait olduğunu bil, Kara. Bu amcığın kime ait olduğunu bil."

Sözleri yeni bir zevk dalgasını serbest bıraktı, zonklayan ve sonsuz. Kalçalarım titredi ve elimden geldiğince uzun süre kovaladım.

Aletin omurgama doğru sallandığını hissettim. Zevkim azalmaya başladığında dokunuşu fazla gelmeye başladı ve sonunda rahatlayana kadar bacaklarımı cırparak kıvrandım. Sonra doğruldum, döndüm, taşlar acı verici bir şekilde dizlerime batsa da onun kalçalarının arasındaki titrek dizlerimin üzerine çöktüm.

Arik hırladı, sikini kavradığımda sert bir nefes çekti. Baş omuzlarının etrafında sallanıyor, bakışları çıplak göğüslerimin üzerinde geziniyor ama bana dokunmak ya da öpmek için hareket etmiyordu.

Dudaklarım huşu içinde aralandı. Aleti o kadar büyüktü ki elim onu tam olarak saramadı. Soğuk suyun altında o kadar *sıcaktı* ki neredeyse beni yakacaktı. Ve inanılmaz derecede sertti. Kıyıdaki kayalardan ya da dizlerime batan taşlardan daha sertti.

Bir erkeği memnun etmek hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama dokunuşum ağgözlüydü ve parmaklarımı üzerinde gezdirerek etinin ilgi çekici, kalın damarlarını ve kadifemsi çeliğini ezberledim. Şaftının *dibindeki* o kışkırtıcı çıkıntı, işaret parmağımı üzerinde gezdirdiğimde sertleşmiş ve zonkluyordu.

Bu sırada Arik inliyor ve boğazından sürekli olarak sert, fısıltılı küfürler çıkıyordu. Kalçaları dokunuşlarımın altında sallanıyor, gölün sakin yüzeyinde dalgalanan dalgalar yaratıyordu.

Sonunda ellerinden biri benimkini kavradı. Kendi ihtiyacından dolayı ağgözlü bir hale gelmişti ve bana ona sözsüz bir şekilde nasıl dokunacağımı, onu nasıl sıkacağımı, avucumu hızlı vuruşlarla şaftında nasıl yukarı aşağı gezdireceğimi, ucunun altındaki kabarıklığa nasıl odaklanacağımı gösterdi.

"Aynen böyle," diye mırıldandı o lezzetli sesiyle. "*Mükemmel*, Kara."

Elimi bıraktığında uzun bir nefes verdi, kalçalarının kasları beni sıkıca sarmıştı.

"Ahhh *vok, lysi*. Gelmemi sağla, *saila*. Boşalt beni," diye fısıldadı bana, sözleri huşu içinde, hırçın, karanlık ve sıkıydı. Tepesini sıkıtiğimde, parmaklarımla etrafında sıkı bir daire çizdiğimde, karnı içine çekildi ve kalçaları sarsıldı. "*İşte. Vak*, senin için çok sert boşalacağım! *Vok, vok, vok!*"

Dudağımla ısırarak, tamamen parçalanmasını izledim. Aynı anda kendi bedenimin de *kırıldığını* hissettim. *Melirimin* derinliklerinden bir çimdik geldi ve inanamayarak onun orgazmının kendi orgazmımı tetiklediğini hissettim. Uyarılmamış ve tamamen beklenmedik bir şekilde inledim ve sallandım, göğüslerim sallanıyordu, erimiş, yarı kapaklı bakışları beni yerimde sabitledi.

"Yine mi *saila?*" diye mırıldandı yumruğum üzerine sıkılırken. "*Arik!*"

Göğsündeki tüm kaslar büyümeden önce gerilmiş gibiydi. Boğazından derin, düzensiz iniltieler yükseldi ve ucundan çıkan şiddetli bir tohum dalgasının karnını yıkamasını izledim. O bana karşı sarsılırken, görünüşe göre sonsuz miktarda daha fazla boşaldı. Sıcak döl banyosu

Elimin kenarını tuttu ve şaşkınlık içinde onu okşamaya devam ettim, *İstiyorum.*

Daha fazla dayanamadığında elimi bıraktı, sert yutkunması ani sessizlikte yüksek sesle duyuluyordu. Tek duyabildiğim kalbimin hızlı atışları ve onun kesik kesik nefesleriydi.

Öne doğru uzanarak, başparmağımı karnının çıkıntılarına yerleşmiş olan küçük bir döl havuzunda gezdirdim. Sıcak, yoğun ve ipeksi. Arik durgunlaştı, bakışlarının ağırlığı koyulaştı ve elimi çekip aldı, sanki uyarı gibi hafifçe sıktı.

Ne olduğunu anlamadan göğsüne su sıçrattı ve ben kalçalarının arasına oturup titrerken tüm kanıtları temizledi.

Sesime güvenmiyordum. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Tek bildiğim gülünç derecede mutlu olduğumdu. Memnun. Muzaffer. Dilimin ucunda ona her şeyi tekrar yapıp yapamayacağımızı sormak olsa da *tatmin olmuştum.*

Bu *harikaydı.*

Onu izlerken yüzüme utangaç bir gülümseme yayıldı. Yüz ifadesi değişmemişti ama oldukça sakinleştiğini fark ettim. Orgazmıyla birlikte seğiren kuyruğu dikleşmişti. Kalçaları etrafımda dolanıyordu ama tenime değmemeleri için onları genişletmişti.

Yanımda, sabun granülleri şişesi gölün yüzeyinde sallanıyordu. Arik'in bakışları onu yakaladı ve kaptığı gibi ellerime tutuşturdu.

O gözler omzumun üzerinden kayarak sakin gölün genişliğine baktığında kaşlarımı çattım.

"Banyoyu bitir, Kara," dedi gırtlaktan gelen boğuk sesiyle. Birkaç dakika önce bana kötü şeyler söyleyen bir ses. Ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve karnımın çırpınmasına neden olan kötü şeyler. "Yakında gitmeliyiz."

Kafam karışmış bir halde, beni kayalık sığılıkta diz çökmüş bir halde bırakarak ayağa kalkmasını izledim.

Beklediğim bu *değildi.* Hem de hiç.

O kendine özgü sırtışını, belki bir iki alaycı yorumunu bekliyordum ama benden uzaklaşan yaralı, çıplak sırtını gördüğümde karnımda bir boşluğun yayılmaya başladığını hissetmeyi kesinlikle beklemiyordum.

"Arik?" Şaşkınlıkla seslendim.

Durakladı. Omuzlarının derin bir nefesle yükselip alçaldığını gördüm.

Yüzünü bana doğru çevirdiğinde çenesinin keskinliğine baktım. Bakışları yüz ifademde gezindi, kaşlarımı çatmamı, çatık kaşlarımı

kaşlarım, sabun şişesiyle gevşek elim.

"Sorun nedir?" Anlamaya çalışarak usulca sordum.

Gözleri parladı ve çelikleşti. Beklediğimden daha yumuşak bir sesle, "Bu olmamalıydı, Kara. Çok ileri gittim. Bunun için özür dilerim, *lysi*?"

"*Neffar*?" Şaşkınlık içinde sordum. "Bu tekrar olamaz."

Kelimeler kırılmıştı. Güçlü.

Final.

Oturdum, soğuk suyun içinde titriyordum, sözlerini işliyordum, içimdeki sıcaklık, zevk ve memnuniyetin solmaya başladığını hissediyordum.

Üzgün müydü?

Utanch duyduğunu anlamak çok kolaydı ve bu bilgi göğsümde inanılmaz bir acı ve öfkenin yükselmesine neden oldu. Az önce aramızda olanlardan utanıyor muydu? Çünkü... *neden?*

Tabii...

Tabii...

Tabii beni eksik bulmuyorsa. Onun için yeterli olmadığını düşünmediği sürece. Beni bir Vorakkar'ın dokunuşuna layık görmediği sürece, diye fısıldadı o hain ses kafamın içinde. *Orala sa'kılan*'dan ayrıldığımdan beri gerçekten duymadığım bir ses.

Ama şimdi buradaydı. Beni şüpheye düşürüyordu. Beni *yakıyordu*.

Yutkunarak, gerçekten düşünmeden hareket ettim. Yıkanmayı bitirdim. Saçlarımı bile yıkadım, gözlerim yaşarırken başımı soğuk suyun altına doğru eğdim.

Şimdi onunla nasıl yüzleşecektim? Merak ettim. Benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü bilerek şimdi gözlerinin içine nasıl bakabilirdim?

Sudan çıktığımda titreyerek nefes aldım, hâlâ kalçalarımın arasındaki elinin sıcaklığını hissediyordum.

Serok'un çoktan giyinmiş olduğunu gördüm. Temiz, kuru giysiler içinde. Syok'un yanındaki çantayı karıştırırken sırtı bana dönüktü. Hızla kıyıya çıktım ve kullanmam için kuru bir bez bıraktığını görünce karnımda bir sızı hissettim. Çantamdan yeni giysilerimi çıkarmadan önce onu vücudumda gezdirerek nemin çoğunu emdim. Tanrıya şükürler olsun ki Serok'a ait *olmayan* son temiz tişörtüm ve bol bir tunik. Ayaklarımı botlarımın içine soktum ve parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdirdim, örmeden önce taramaya çalıştım.

Erteliyordum. Onunla yüzleşmeden önce zaman kazanıyordum.

Ve zamanım dolduğunda, tek istediğim toprağın beni yutması olmasına rağmen çenemi yüksek tutarak Syok'a yaklaştım.

"Hazır mısın?" diye yumuşak bir soru sordu. Sesinde daha önce olmayan bir gerginlik vardı. Bakışlarının yoğunluğunun yüzümde titreştiğini hissettim.

Boğazının dibindeki çentiğe bakarak, "*Lysi*," dedim.

Bu olmamalıydı, Kara, bana söylemişti.

Gecenin geri kalanında birbirimize söylediğimiz tek şey buydu.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

TRath Hidri'nin *Sorakkar*'ı temkinli ve yorgundu. Yaşı ilerlemiş bir erkekti, saçları o kadar uzundu ki örgünün ucu neredeyse ayak bileklerini fırçaladı.

Bileklerinin etrafındaki belirgin girintilere bakmaktan kendimi alamadım. Derisi hâlâ iki farklı renkteydi, eti kemiğin etrafında hafifçe sıkışmıştı. *Vorakkar* kelepçelerinin olduğu yer. Kesildikten yıllar sonra bile hala görünüyorlardı.

Kendime bakarak dudaklarımı birbirine bastırdım, doğruldum, elimi kılıcımın kabzasına koydum ama bu tehdit altında hissettiğimden çok rahatlamak içindi.

Loş, sessiz odanın karşısında Kara oturuyordu.

Ellerini kucağında kavuşturmuş, *Sorakkar*'ın onun için öne çektiği sandalyede oturuyor ve onun açıkta kalan yüz hatlarını dikkatle inceliyordu. Gelişimiz oldukça heyecan yaratmıştı ama yarı insan, yarı Dakkari yoldaşıma karşı herhangi bir düşmanlık hissetmedim. Hissetseydim çoktan gitmiş olurduk.

Sorakkar'ın bakışları dişi için yumuşaklık taşıyordu ama o sarı gözler bana kaydığında daraldı. Gözlerimle her karşılaştığında kuyruğu titriyordu. Omuzları gerildi.

Vorakkarlar arasında her zaman gerginlik vardı. *Vorakkarlar* ve *Sorakkarlar* arasında da her zaman gerginlik vardı. Ama içimden bir ses bunun farklı olduğunu söylüyordu.

Bizi burada istemiyor, biliyordum.

Asıl bilmek istediğim şey *neden* olduğuydu.

Bizi bu loş, iç karartıcı odaya götürürken -konseyinin hâlâ burada toplandığını söylemişti- yaptığımız hoşbeşler boyunca huzursuz olduğu izlenimini edindim. Konuşmayı aceleye getiriyordu.

"Sadece ve sadece tek bir şey için geldik *Sorakkar*," dedim, parmaklarının arkasında durduğu sandalyenin arkasına kıvrılışını izleyerek.

Saruklar tuhaftı. Bir sürünün basit yaşam tarzı ile *Dothik*'in lüksünün garip bir karışımı. Örneğin sandalyeler. Sürüde yemekler yerde, minderlerin üzerinde yenirdi. Toprağa en yakın olmak, onun altınızda titreştiğini hissetmek.

Bu oda, bir başkası için. Taştan inşa edilmişti. Kapıları, merdivenleri ve pencereleri vardı, başkentten ayrıldığımdan beri görmediğim şeylerdi bunlar. Burada kubbeli *volikiler* yoktu, rüzgârda dalgalanan ve kırılan giriş kanatları yoktu. Rüzgâr bu taş yapıyla buluşuyor ve etrafında ısıklık çalıyordu.

İçimde nostalji ve özlem duyguları uyandırdı. *Dothik*'teki evim - kendim ve yanımdakiler için yaptığım - güney bölgesindeki en yüksek yapılardan biriydi. Geniş ve heybetli, koridorlar ve gizli odalardan oluşan sağlam bir kaleydi.

"Peki bu nedir *Vorakkar*?" Hidri kaşlarını çatarak bana sordu, bakışları bir kez daha Kara'ya kaydı ve sonra benimkine döndü. Kuyruğu seğirdi.

"İki şey var," dedi Kara'nın sesi, ani gerilimi keserek. Bu sesle göğsümdeki bir düğümün çözüldüğünü hissettim. Son iki gündür onun sesini neredeyse hiç duymamıştım ve gölden beri içimde biriken huzursuz enerjiyi yatıştırdı. "Doğrusunu söylemek gerekirse üç şey var, eğer lütfederseniz."

Sesi bir merhem gibiyse, dudaklarının kenarlarını kaldıran küçük gülümseme de uzun bir günün ardından sıcak bir banyoya girmek gibiydi.

Yumruklarım iki yanımda sıkıldı ve sertçe yutkundum, ayaklarımın ona doğru hareket etmesini zorlukla engelledim. Sesini, gülümsemesini ve gözlerini özlemiştim. Gölden beri aramızdaki gerginlik devam ediyordu ve korkakça davrandığımı biliyordum. Bir şeyin bu kadar uzun süre alevlenmesine izin vermek bana göre değildi.

Bu gece, diye
düşündüm. *Bu gece*
konuşacaktık.

"Peki onlar ne, *kalles*?" diye sordu *Sorakkar*, görünüşe göre onun emrini yerine getirmeye hevesliydi.

Belki de sadece ben değildim, diye düşündüm, içimde bir kıskançlık kıpırtısı hissederken bile. Ki bu çok saçmaydı. Belki de ona istediği her şeyi vermek isteyen tek kişi ben değildim.

Sorakkar'ın bakışlarını tutarak usulca, "Öncelikle, bu gece için kalacak yer," dedi. "Dört gündür seyahat ediyoruz ve itiraf etmeliyim ki bir yatağın hayalini kuruyordum."

Yanağımın içini ısırdım.

"Elbette, *leivaki*," dedi Hidri. *Küçük, güzel olan, demişti* ona. Bu sevgi sözcüğü karşısında yüzü güldü ve bu da karısıyla çok mutlu olan yaşlı *Sorakkar'ı* Hidri'nin bir sonraki sözünü duymak için daha da heveslendirdi. "Yatağınızı alacaksınız, sıcak bir yemek yiyeceksin ve banyo yapacaksın. Başka ne var?"

Bizden bu kadar çabuk kurtulmaya çalıştığına göre, diye düşünmeden edemedim. Ya da belki de sadece *benden* kurtulmaya çalışıyordu.

"Yaklaşık iki yüz yıl önce bu topraklarda yaşanan kıtlığı duymuş olabilecek biriyle konuşmak istiyorum," diye söze başladı Kara.

Sorakkar şaşkınlıkla geri çekildi ve gözlerini kırıştırdı. "Kıtlık mı? İki yüz yıl önce mi?"

"*Lysi*," diye mırıldandı başını eğerek. Kısa bir süre için gözleri benimkilere kaydı ve onları kendime bağlamak istedim. Onları kendime bağlamak istedim... ama çok geçmeden yeniden Hızır'a odaklandılar. "Elbette bunu yaşamış hiç kimse bugün hayatta değil ama belki de yaşamış birinin soyundan gelen biri senin *sarukunda* yaşıyordur *diye* umuyordum. Sen bu karakolu inşa eden *Vorakkar'ın* büyük torunusun, değil mi? Ve bir zamanlar kendi zamanınızın büyük *Vorakkar'ı* olmanıza rağmen," Hidri'nin dudakları onun övgüsü karşısında seğirdi, "evinize, köklerinize döndünüz. Pek çok kişi köklerine yakın kalır. Ben de buna güveniyorum."

Gerçekten de onun *orala sa'kılan'ın* duvarlarının dışında bocalayacağını düşünmüş müydüm? Bana tuhaf, rahatsız edici sorular soran, benimle dürüstçe konuşan, ne hissettiğini ya da düşündüğünü saklamayan bu kadına baktım ve onu *bu* kadınla eşleştirmeye çalıştım. Sandalyesinde bir tahtmış gibi tüneyerek oturan kadınla. *Sorakkar'a* küçük, çekici bir gülümseme ve geniş, bilmiş gözlerle bakan, onun için her şeyi yapabilecek olan.

Bir an için kaşlarımı çattım. Bir an için, daha önce bahsettiği yeteneğin *bu* olup olmadığını merak ettim. Kakkari'den gelen vizyonları değil ama belki de

tamamen farklı bir güce sahipti.

"*Kıtlığı* hatırlayan çoktur, *kalles*," dedi Hidri ona, titrek sesi ciddileşerek. "Bu kolay kolay unutulacak bir şey değil. Batı topraklarının bu kısmında değil."

"Demek büyük büyükbabanın anlattıklarını hatırlıyorsun?" Kara sandalyesinde öne doğru eğilerek hevesle sordu. Başını sallayınca sordu: "Toprak... toprak kırmızıya mı dönüyordu? İçine yayılan kökler gibi koyu damarlar var mıydı?"

Sorakkar gözlerini kırptırdı, dudakları kısa bir süreliğine aralandı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Nereden duydun bunu?"

Sandalyesine geri oturdu. Gözleri yine benimkilerle buluştu. Kucağına düşmeden önce onları bir süre daha tuttu.

"Gördüm," dedi nazik sesi. Yalan söyleyecek biri değildi. Kara değil. Elim kılıcımın kabzasında sıkılaşıırken, gözlerim nasıl tepki vereceğini görmek için *Sorakkar*'a dikilmişken bile. "Kakkari bana gösterdi. Toprağa hayat veren damarları gördüm. Onu *içip* bitiriyorlardı. Sadece büyüdüler ve büyüdüler. Tüm batıya, herkesin ayaklarının altına yayıldılar."

Sorakkar odanın ortasındaki masanın üzerinde sabit durmak için bir elini uzattı.

"Sen... sen Kakkari'nin bir kutsamasına mı sahiptin?" diye sordu ona.

"*Lysi*," dedi. "Ben de öyle düşünüyorum. *Orala sa'kılan*'daki *Seta Kalliri* de öyle düşünüyor. Beni buraya gönderdi çünkü senin doğuda yayılan sisi kovmaya yardım edebileceğine inanıyor."

Hidri'nin gözleri benimkilere geldi ama ben sadece Kara'ya baktım.

Belki de yalan söyleyebilirdi. Çünkü *Kalloma*'sının onu buraya asla göndermeyeceğini çok iyi biliyordu. O ne yapıyordu?

Kalp taşını sabitledikten bir süre sonra fark ettim.

Sorakkar'ın içinde de aynı huzursuzluğu hissetmiş miydi? Ailesinin kendilerini korumaya adanmış değerli taşı istediğimizde, bizi bir lanetle ve geriye dönüp bakmadan geri çevireceğini hissetmiş miydi?

Vorakkar olsun ya da olmasın, *sarukların* yalnızca *Dothikkar*'ın doğrudan emirlerine itaat etmesi gerektiğini biliyordum. Bize kalp taşını vermek zorunda değildi.

Etkilendim. Rath Hidri'nin *Sorakkar*'ının şaşkınlıkla ona göz kırpmasını izlerken neredeyse *gurur* duyuyordum.

"*Seta Kalliri* mi?" diye sordu usulca. "Seni buraya o mu gönderdi?"

Benim

Saruk?"

"*Lysi*," dedi Kara, çenesini hafifçe kaldırarak. "Ben onun vasisiyim. Çocukken beni yanına aldı ve kendi çocuğu gibi yetiştirdi. Ve şu anda doğu topraklarına musallat olan sisin bir zamanlar *burada*, batıda yaşandığına inanıyor. Sizin topraklarınızda. Atalarınızın topraklarında. Sadece farklı bir biçimde. Ama bunun aynı şey olduğuna ve bir kez daha yenilebileceğine inanıyor."

"Kalp taşı," dedi Hidri yutkunarak. Sonra yüz ifadesi acıya dönüştü. "*Kalles*, onu sana öylece *veremeyeceğimi* biliyorsun. Onu korumak için ettiğim tüm yeminlere karşı gelmiş olurum. *Orala sa'kılan*'a ettiğim yemine bile."

"Demek *kallirilerin* kıtlığı nasıl yendiğini biliyorsun," diye mırıldandı. "Kalp taşlarıyla."

Hidri başını eğdi. "*Lysi*."

"Bunu neden *Vorakkarlar*la paylaşmadın?" Kara'nın onu kendi küçük büyüyle örmesini izlerken artık sessiz kalamayarak sordum. "Eğer kalp taşlarının batıyı kurtarmaya yardım ettiğini biliyorsan, aynı şeyi doğuda da yapabileceklerini düşünmedin mi?"

Gözlerini bana dikti ve suçlamam karşısında yüz hatlarının ürperdiğini hissettim. "Rath Kitale'nin *Vorakkar*'ından bizzat duyduğuma göre ordular bu karmaşayı bir kalp taşının *yarattığına* inanıyor. Bunu durdurmak için neden *daha fazla* kalp taşı kullanmayı öneriyim ki? Sis ve kıtlığın herhangi bir şekilde bağlantılı olduğunu düşünmemiştim."

"Anlıyorum," diye araya girdi Kara, bana sert bir bakış fırlatarak hırıltımı yutmamı sağladı. Tekrar *Sorakkar*'a baktı. "Tabii ki bilemezsin. *Seta Kalliri*'nin bile başlangıçta şüpheleri vardı. Ta ki Kakkari ona doğru yolu gösterene kadar."

Sorakkar onun sözleriyle yumuşamıştı ama beni umursamadığı belliydi. Sırtını beni sohbetten koparacak şekilde eğdi, sadece Kara'ya tüm dikkatini vermek için döndü.

"Yine de, *Seta Kalliri*'den ya da *Dothikkar*, kalp taşını sana veremem."

Kara ona baktı. Sakin gülümsemesinin ardında zihninin çalıştığını gördüm. Bu yeni yaratık beni büyülemişti, bakışlarımı ondan zorlukla uzak tutabiliyordum.

Gerçi bu kuzey topraklarından beri doğruydu, diye düşünmeden edemedim. "Senden onu bize vermeni istemiyoruz," diye mırıldandı.

Sorakkar'ın omuzları belli belirsiz bir rahatlamayla gevşerken bile ona keskin bir bakış attım. Görünüşe göre onu hayal kırıklığına uğratmak da istemiyordu.

"Ama Rath Serok'un *Vorakkar*'ı ve ben," diye devam etti, "kalp taşlarını toplamakla görevlendirildik. Beşini de. Şu anda üç tanesi elimizde. Seninki de orada. Ve sonuncusu için yakında *Dothik*'e gideceğiz."

Keskin iç çekişimi tuttum. O da benimle geleceğini sanıyordu.
Dothik hala mı? Gölde olanlardan sonra mı?

Yapmasını sağlıyor, fark ettim, küçük sinsi.

"Şimdiden üç tane mi var?" diye nefes aldı *Sorakkar*.

"*Lysi*. *Vorakkar*ların elinde. Yani kalp taşını bize vermek zorunda değilsin. Yemininizi ciddiye aldığınızı biliyorum ve *kalliriler* size ve sizden önceki soyunuza bir tane emanet etmekte haklıydı," diye onu bilgilendirdi. O ne yapıyordu? "Senden sadece çağrıldığın zaman doğu topraklarına gitmeni istiyoruz. Kalp taşını getirmelisin. Ve beşi de bir kez daha birlikte kullanılacak."

Kara'ya baktım, kuyruğumun ucu yerde asılı duruyordu, sözlerini düşünürken kıpırdamadan duruyordum.

Bunun doğru bir hareket olduğunu fark ettim, istemeyerek de olsa.

Sorakkar'ı kolaylıkla okumuştı. Onun bu kadar değerli bir şeyi bir hiç uğruna vermeyeceğini anlamıştı. Onun gururuyla oynamış, yeminini çiğnemeyecek şekilde *Dakkar*'a yardım etme onurunu ona bahşetmişti.

"Tek istediğimiz bu," diye mırıldandı.

Ve gelecekti, biliyordum. Bunu omurgasının dikleşmesinden anladım. Yorgunluğu kaybolmuş gibiydi. Sanki bir amaç uğruna yeniden canlanmış gibiydi.

"Yapacağım," diye yemin etti ve başını hâlâ sandalyede tüneyen melez kadına doğru eğdi. Rüzgârda savrulmuş saçları ve yorgun gözleri vardı. Burnunun kenarı güneşten kızarmış ve tozla kaplanmıştı. Gölde bu yana, iki gündür yıkanmamıştı. Giysileri kirlenmişti. Ve bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini biliyordum.

Yine de, onu hiç bu kadar güzel düşünmemiştim.
Sorakkar memnun bir gülümsemeyle tahtına oturdu.

Kara, kraliçen.

Seçilmiş, meraklı şey.

Seni kral yapacak olan.

Yüzümdeki kan çekildi ve elimi arkamdaki taş duvara dayadım, burun deliklerim alevlendi.

Annemin melodik şarkısı kulaklarımda çınladı, yıllardır duymadığım bir şarkı ama yine de... net ve güçlü geldi. Güçlü bir *anı*. Bunun bir anı olduğunu düşünmüştüm.

Kara'nın adını tapınakta duyduğumda tesadüf oldu.

Şimdi mi?

O kadar emin değildim.

Annemin şarkılarını ve sözlerini onun belirtileri olarak görmezden geldim... *öfkесinin*. Sanrılarının. *Dothikkar* ona sırtını döndüğünde başlayan sessiz entrikalarının.

"*Vorakkar*?" diye geldi Kara'nın sesi, benim sarsılmış inançsızlığımı yarıp geçerek.

Gözlerim onunla buluştuğunda dünyanın döndüğünü ve eğildiğini hissettim. Rath Hidri'nin *Sorakkar*'ı gibi o da kaşlarını çatmış bana bakıyordu ama gözleri değerlendiriyor, zayıflık arıyordu. Duvara doğru tökezlediğimi fark ettim.

Doğrudum, kılıcımın sesi sessiz odayı kesiyordu.

"Şu konaklama yerleri," diye mırıldandım *Sorakkar*'a, şarkının melodisini silkeleyip atsam da sözleri hâlâ alaycı bir fısıltı gibi duyabiliyordum. "Onları şimdi istiyoruz."

Bu konuşmayı yarın tekrar gözden geçirecektik. Tam bir gece dinlendikten sonra. *Sorakkar* benden bu kadar çabuk kurtulabileceğini düşündüyse, kötü bir sürprizle karşılaşacaktı. Özellikle de istediğim şeyi elde edeceksem, misafirliğimi fazla uzatmakta üstüme yoktur.

"Elbette," dedi *Sorakkar* soğukkanlılıkla, dudaklarını büzerek. "Bir tane alacağım
soliki senin için hazırlandı,
Vorakkar." Sonra Kara'ya döndü.

"Aklımda senin için başka bir *soliki* var. Çok rahat. Ve harika bir manzarası var-"

"*Nik*," diye konuşmayı kestim, Kara'nın bakışları benimkilere kayarken bile. "O benimle kalıyor."

Rahatsız edici bir sessizlik çöktü ve Kara'nın ani öfkесinin zonklamasını hissettim. Doğrusu son birkaç gündür fokurdadığını hissediyordum. Kaynamak üzere olan bir kazan gibi.

"Bu *soliki kulağa* harika geliyor, *kakkira vor*," dedi *Sorakkar*'a ve ona güneşli bir gülümseme verdi. "*Vorakkar* istediği yerde uyuyabilir ama benim kendi yatağım olacak."

Kesin bir dille beni kovdu. Kesin olmayan bir şekilde, aramıza bir çizgi çekti.

Hidri'nin kıs kıs güldüğünü zar zor gizleyebildiğini hissediyordum. "Beni takip et o zaman, *kalles*. Ve sabahleyin, karımla konuşabilirsiniz. Onun bütün

ailesi bu topraklarda büyüdü. Kıtlık hakkında bilmek istediğın her şeyi sana anlatabilir, *Iysi*?"

Kara, *Vorakkar*'ın yanına geçip *Saruk'un* ana yoluna açılan kapıya doğru ilerlerken benim varlığını görmezden geldi.

"Bu çok makbule geçer," dedi ona.

Yaklaştığında bileğini yakaladım, ancak dokunuşum nazikti ve başparmağım hemen bileğinin alt tarafını okşamaya başladı. "Konuşmamız gerek."

Sanki onu yakmışım gibi elimden kurtuldu. Gözlerimle buluştuğunda, "Sabaha kadar bekleyebilir. İyi uykular, *Vorakkar*."

Kapı arkasından kapandı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

M Parmaklarım altın fırçanın sapından aşağı kayd. Üzerindeki karmaşık oymalar çok güzel detaylandırılmıştı ve bir tür çiçeği tasvir ediyordu.

Daha önce hiç görmemiştim.

Saruk'ta böyle lüksler *var*. Fırçam, tapınaktan aceleyle ayrılırken yanıma aldığım bir şey değildi, kendimi sık sık pişmanlık duyarken buluyordum. Ama fırçam bile hiçbir zaman bunun kadar ince olmamıştı.

Elime alıp ıslak saçlarımda gezdirdim ve mutlu bir şekilde iç geçirdim. Küçükken *Kalloma* sık sık saçlarımı tarardı. Karmakarışık saçlarımla yavaşça uğraşırken onu özlemekten kalbim sıkışsa da bu bana huzur verirdi.

Soliki bana kulemi hatırlattı. Taştan yapılmıştı, sessizdi, sağlamdı, sabitti. Çıplak ayaklarımın altındaki zemin bile tanıdık geliyordu. Küçük koridorun sonundaki bir odada, su soğuyana kadar ıslandığım banyo vardı. Yolculuğu temizlemiştim, Arik'in dokunuşunu bacaklarımın arasından temizlemiştim -her ne kadar kendi parmaklarım orayı okşamaya başlamış olsa da- ve hayal kırıklığını ve acıyı cildim çiğ olana ve tek bir kir zerresi bile hayatta kalamayana kadar temizlemiştim.

İçimi çektim ve dikkatimi aynaya verdim. Kenarları yaldızlıydı ve saçlarımı tararken görünüşüme baktım. Tenim güneşten daha koyuydu, bazı yerlerde hafifçe yanmıştı. Elmacık kemiklerimin üst kısımları rüzgârdan çiğ kalmıştı. Ama altın rengi gözlerim ateşin ışığında parlıyordu.

Batı

topraklarındaydım.

Bir *saruktaydım*.

Kuzeyden ayrıldığımdan beri çok şey tecrübe etmişim. Ve bu sadece *daha fazlası* için iştahımı kabarttı.

Aynada kapının arkamdan açıldığını gördüm.

Geleceğine dair şüphelerim olmasına rağmen beni onun varlığından haberdar edecek hiçbir şey yoktu. Ve kibrinden kapıyı çalmayı hiç düşünmedi. Sadece kapıdan içeri girdi ve bunu yapmaya hakkı varmış gibi kapıyı arkasından kapattı.

Ben *de öyle* düşündüm. O bir *Vorakkar*'dı. *Saruk*'un içinde bile canı ne isterse yapabilirdi.

Aynada gözlerimiz buluştu. O da banyo yapmıştı. O yeni bir tunik ve treds giymişti, ben ise bana bırakılan ipek şalvarı giymiştim. Rath Hidri'nin *Sorakkar*'ı nazik bir ev sahibiydi. Bu fırça da dahil olmak üzere bir sandık dolusu erzak getirtmişti. Elbise ve gündüz için diğer iki elbise de içindeydi.

Arik'in burun delikleri genişledi ve bakışlarının arka tarafıma doğru kaydığını gördüm. Elbise krem rengindeydi ve altın ışığında parılıyordu. *Kallirilerin* akşam duaları sırasında giydiklerine benziyordu, diye düşündüm. Bunu giymek bana sanki Avala ya da Trissa'dan ödünç almışım gibi hissettirdi. Kendimi onlara küçük bir şekilde bağlı hissettirdi.

"Yorgunum," dedim ona, bakışlarımı aynadaki kendime çevirerek. Bakışlarım saç tellerime kaydı ve taramaya devam ettim. "Sana sabah konuşabileceğimizi söylemişim."

"Bunu çok uzun zamandır erteliyorum," dedi sesi. Titrememi bastırduğımda kendimden memnun oldum. Sesi alçak, sessiz ve derindi. Hatta samimiydi. Başkalarıyla asla benimle konuştuğu gibi konuşmazdı. Özellikle de yalnız olduğumuzda. "Başka bir gece yapamam."

"Ertele şunu," diye tekrarladım usulca, yorumunu ifade ediş biçiminden duyduğum rahatsızlığın göğsümü yaktığını hissederek. "Eğer bu seni bu kadar rahatsız ediyorsa, *Vorakkar*, lütfen hiçbir şey hakkında konuşmaya gerek olmadığını bil. Tartışacak bir şey olmadığı için hiçbir şeyi ertelemenize gerek yok."

Hırıltısı bana doğru adım attığını gösteriyordu. "Kara."

Gözlerim aynada onunkilere kaydı. Göl hakkında gerçekten konuşmak istemiyordum. Gözlerimi her kapattığımda, onu gölün kenarında boş zamanlarında uzanırken, o kara gözlerini bana dikmiş, yüzünde alaycı, hınzır bir sırıtişla görüyordum. İstedğim Arik *buydu*. Sonradan gelen değil.

Bu anıdan kaçamazdım. Hayatımın sonuna kadar bunu düşünecektim. Ama şimdi utanç ve baş döndürücü bir mahcubiyetle lekelenmişti.

kıvrılmak istememe neden oldu. *Utancı* düşünmeden zevki düşünemiyordum.

Ve o bunu benden almıştı. Heyecan verici, *güzel*, kuyruk kıvrandıran bir deneyimi almış ve utanmam gerektiğini hissettiğim bir şeye dönüştürmüştü.

Birdenbire bunu bilmesini istedim. İçimde yükseldiğini hissettim, dışarı çıkma *ihtiyacı duydum*.

"Bunu neden yaptın?" Bu işin peşini bırakmayacağını bildiğim için sordum, gerçi işine gelene kadar bu konuda konuşmamaktan gayet memnundu. "Mesafemi korumaya çalışıyordum. Ama ben denediğimde sen daha da zorladın. *Nedenini* anlamaya çalışıyorum."

"Yaptığın şey bu muydu?" diye sordu. "Mesafeni korumaya mı çalışıyordun? Birdenbire bunu yapmaya karar vermene ne sebep oldu?"

Yuvarlak gözlerle ona baktım. Ciddi miydi? "Çünkü benimle seks yapmak istemediğini açıkça belirtmiştin!"

Solikis'in özelliği kavga edebilmemiz ve kimsenin duymamasıydı. Seslerimiz taşa çarpıyor ve ayrılmıyordu, bir sürünün aksine, bir *volikin* aksine.

Alaycı bir sesle keskin bir nefes verdi.

Dudağımı ısırarak geri çekildim. "Arkadaşın olmaya çalışıyordum," diye bitirdim usulca, zorlukla yutkunarak. "Saygılı olmaya çalışıyordum ve sen buna bile izin vermedin."

Nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim olmamasına rağmen aynadan uzaklaştım. Sadece ayaklarım huzursuzdu. O küçük acı topunun genişlemeye ve büyümeye başladığını hissettim. Tapınağın ötesindeki dış dünya... kafa karıştırıcıydı. Garip, acımasız ve ikiyüzlüydü ama aynı zamanda heyecan verici ve harikaydı.

Arik'in olduğu her şeyi fark ettim.

Yanımdan geçtiğimde eli parladı ve bileğimi yakalayarak beni kendisine doğru çekti. Beni daha da yaklaştırdığını hissettiğimde kaşlarım çatılırken fırça şaşkınlıkla elimden düştü. Ta ki vücutlarımız birbirine yapışana kadar... Ne kadar sert olduğunu, ipeğin arasından yumuşak karnıma bastırdığını hissettim. Gücünü, içime girmeden önce onda vızıldayan ani gerilimi hissettim.

"Seni istemediğimi mi sanıyorsun?" dedi yumuşak bir sesle. Ama bana ters ters bakıyordu, yüz ifadesi öfkeliydi. "Şaka mı yapıyorsun? Tek görebildiğim senken?"

Gözlerim döndü ve ben daha bu sözleri algılayamadan Arik küfretmeye başladı. Bir hareket telaşı vardı.

Sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Şok olmuş bir halde, kaşları çatık bir şekilde bana bakarken ona sadece bakabildim. Dudakları şaşırtıcı derecede yumuşak ve sıcaktı. Benimkilere karşı hareket etmeye başladıklarında omurgam karıncalandı, kızgın ve sert... ama aç.

Arik çok az da olsa yumuşamaya başladı.

Alt dudağımı derince çekince boğazından hırıltılı bir ses çıktı ve gözleri kapandı. Benimkiler de. Elleri belime dolandı, iri, güçlü ve sıcaktı, sonra sırtımdan aşağı indi, kalçalarımı kavradı ve beni neredeyse acı verecek kadar sıkı tuttu.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde kuyruğum kıpırdadı... ve sonra ona karşılık vermeye başladım, kalbim göğsümde hoplayıp zıplıyordu. Nefesim kesildi, bacaklarımın titrediğini ve içimin ısınmaya başladığını hissettiğimde ellerim omuzlarına gitti.

Demek bu öpüşmeydi.

Ve bu hoşuma gidiyor, diye düşündüm, hevesle. Onun yönlendirici ritmine uymam biraz zaman aldı ama uyduğumda inledi, beni kavrayışı sıkılaştı. Sıcak ve şarap tadındaydı. Kokusu başımı döndürdü. Dili başımı döndürerek okşadı ve derinlere daldı.

Öpücük derinleşti. Daha da açlaştığını *hissedebiliyordum*. Cezalandırıcı, muhtaç ve sertleştiğini hissedebiliyordum.

"*Vok*, Kara," dedi derin bir sesle. O kadar sertleşmişti ki, daha birkaç gün önce okşayıp incelediğim ve hayran kaldığım sikinin bana karşı nabız gibi atmaya başladığını hissettim.

Boğazımdan titretek bir iç çekiş kaçtı ve nefesimi çaldı. Belki de cevabı buydu. Belki de düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Belki de bana istediğimi verecekti.

Ellerim omuzlarından aşağı kayarak göğsünün geniş rıhtımında gezindi. Onu istiyordum. Kızgınlığımda bile onu istiyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Ellerim sikinin kalın sıcaklığına yerleştiğinde boğazından boğuk bir hırıltı çıktı. Kasıklarının arasından dış hatlarını kavradım, sıktım ve sonra-

Arik kendini kopardı.

Bir an olabildiğince yakınımızdaydı. Sonra, bulunduğu yere serin hava girerken aramıza boşluk bırakıyordu.

Ofluyordu. Nefes nefese kalmıştı. Dudaklarını öperek elini çenesinde gezdirmesini ve oradaki bir yara izini temizlemesini izledim. Gözleri vahşiydi.

Omuzları ağır nefeslerle yükselip alçaldı.

Orada öylece durdum. Tenim karıncalanıyordu. Parmaklarım hâlâ onun sikinin etrafını sardıkları için kıvrılmıştı. Dilimde onun tadı vardı. Onu tekrar öpmek istiyordum ama aynı zamanda ona bir daha asla dokunmak istemiyordum. Birbiriyle tamamen çelişen iki duygu.

Boğucu bir hayal kırıklığı üzerime çöktü. Tekrar göle batıyormuşum gibi hissettim, bacaklarımı çırparak umutsuzca yüzeye çıkmaya çalıştım.

Yine yapıyordu. Ve bir aptal gibi, ona izin verdim.

Garip bir şekilde, düşündüğüm kadar öfkeli değildim. Bunun yerine kabullenme duygusu içime işledi ve hayal kırıklığımı farkındalıkla bastırdı.

"Ben ne istediğimi biliyorum ama sen ne istediğini bilmiyorsun, Arik," dedim usulca, titreyen parmaklarımla fırçamı almak için eğildim. Yine de sesim güçlüydü. Bunun için gurur duyuyordum. Doğrulduğumda onun bakışlarıyla karşılaştım. "Bunu yapana kadar, artık bunu yapmayacağım. Hâlâ arkadaş *olabiliriz* ama sadece... artık bana dokunma, olur mu? Bu adil değil. Bana karşı adil davranmıyorsun."

Açıklamam karşısında gözleri sıkıca kapandı. Gözlerimin önünde, kimseye gösterdiğini sanmadığım bir şekilde kendini kontrol etmeye çalışmasını izledim. Kendini parça parça toparlamasını, fark edilmeyecek kadar dikleşmesini, yüz hatlarını yumuşatmasını, ifadesini düzeltmek istercesine elini yüzünde bir kez gezdirmesini izledim.

"Gölü unutalım," dedim sessizce, elimin tersiyle dudaklarımı silerek. "*Bunu* unutalım gitsin. Söylediğin gibi *beni istiyor* olabilirsin, ama her ne sebeple olursa olsun, fikrini değiştirecek kadar değil. Bu ikimiz için de daha kolay olacak. Sana dokunmayacağıma da söz veriyorum. Dokunmayacağım."

Yutkunması duyulabilirdi. Sonunda odanın öbür ucunda gözlerimle buluştuğunda, gözleri girdaptan çok kırmızı görünüyordu. Onları görünce tüylerim diken diken oldu. Bir an için tamamen başka biri gibi göründü, tanıdık gelen ama kim olduğunu tam olarak çıkaramadığım biri.

"Peki ya tapınağa dönmeden önce bir erkekle birlikte olma arzun?" diye sordu sertleşmiş sesiyle. İfadesini vurdumduymazlığa çevirebilirdi ama sesini değiştiremezdi.

Tereddüt ettim. Ondan uzaklaşarak masanın üzerinde duran sandığa gittim, geldiğimde durduğu yerdeydi. Fırçayı dikkatlice yerine koyarak mırıldandım, "Hazır olduğumda kuzey topraklarına döneceğim. Otuz yıl boyunca

Yıllarca *orala sa'kilan* tek bildiğim şeydi. Eninde sonunda döneceğimi bilsem de dönmek için acele etmiyorum."

"Bu benim soruma cevap değil."

Göğsümde bir öfke kıvılcımı çıktı.

"Bu, başka bir erkek bulmak için zamanım olduğu anlamına geliyor," dedim o na dönerek. "Benim istediğimi isteyen birini."

Bu sözler bir tetikleyici oldu ve Rath Serok'lu Arik aniden karşımda belirdi, yüz ifadesi artık kayıtsız değil *öfkeliydi*.

Nik, öfkeli değil, yutkunarak fark ettim.

Kıskanç.

Ellerimi arkamdaki masaya dayadığımda kafam daha da karıştı. Arik beni masaya bastırdı, kenarları omurgama değiyordu, ta ki kolları etrafımı sarana kadar.

"Öyle mi düşünüyorsun, *saila*?" diye mırıldandı. Bana dokunmadığını fark ettim. Hem de hiç. Ondan istediğim şeyi yapıyordu ama bu yine de *çok* fazlaydı. "Bunun olmasına izin vereceğimi düşünüyorsan, kiminle uğraştığın hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok demektir. Kimi kışkırtmaya çalıştığının."

Kaşlarım çatıldı ve kaşlarımı çattım. "Seni kışkırtmıyorum, Serok."

Adını duyunca küçük bir irkilme yaşadığıma yemin edebilirim - soyadı, sürüsünün adı ama *kendi* adı değil.

"Seni hiç kışkırtmıyorum," dedim usulca, gözlerine bakarak. "Ama bana istediğimi veremezsin. Bu bir *gerçek*."

Çenesi gerildi ve bu sadece ifadesini daha da sertleştirdi.

"Ben bile *anlıyorum*. Sürüne karşı bir görevin var. Dakkar'a. Bir *Vorakkar* olarak ettiğin yemine. İhtiyacın olan son şey birinin dikkatini dağıtması," dedim ve bir şeyi fark ettiğimde karnımda bir batma hissi oluştu. "Senden daha fazla talepte bulunması. Özellikle de sis doğuda belirirken."

Farkında olmadan bunu yapıyor muydum? Vermeyi tercih etmeyeceği bir şey için ona baskı mı yapıyordum? Beni *istiyor* olabilirdi -daha önce bana karşı ileri sürülen kanıtlar yeterince aydınlatıcıydı- ama bu onun harekete geçmek istediği anlamına gelmiyordu.

Göl hariç, düşünmeden edemedim.

Ama öfkesi hâlâ yüzünden okunuyordu. Sözlerim onu daha da çileden çıkarmış gibiydi.

"Beni kıskançlıkla kontrol etmeyi düşünüyorsan, bunu hoş karşılamayacağım," diye tısladı, bana ters ters bakarak. "Daha önce başka kadınlar da denedi ve *asla*

ne istediklerini. O yüzden deneme bile, Kara. Seni şimdiden uyarıyorum." Başka hangi dişiler?

Hiçbir şey söylememeliydim, diye düşündüm, küçük bir nefes vererek.

"Endişelenecek bir şey yok," diye onu temin ettim. Gözlerinde bir şey parladı. Gözlerini kırptırdı, kısa süreliğine sakinleşti. Beni okumaya mı çalışıyordu? "Seni kontrol etmek şöyle dursun, hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum."

Gerçek buydu.

Şu anda en önemli şey seks değil, diye sessizce kendimi azarladım. Ancak sis ve kalp taşları önemliydi. Dikkatimi başka bir şeye vermeden önce bununla ilgilenecektik. En başından beri böyle olması gerekiyordu.

Arik'e kendimi biraz kaptırmıştım. Ona karşı duyduğum şaşırtıcı, endişe verici, derin çekime.

Ama daha fazla değil, kararlılıkla karar verdim. Bitirmemiz gereken bir görev vardı. Önümüze serilmişti. Önemli olan buydu.

Ondan kaçmak için hızla kolunun altına girdim ve sonra kapıya yöneldim. Yorulmuştum. Uyumak istiyordum.

Ona kapıyı açtığımda, ılık bir esintinin içeri girdiğini ve elbisemi ayak bileklerimin etrafında hışırdattığını hissettim. Sıcak mevsim kapımıza dayanmıştı. Harika hissettiriyordu. İç kesimlere doğru ilerledikçe hava daha da ısıniyordu. Rath Hidri'nin *Sorakkar*'ının, sis ortadan kalktığında kısa bir süreliğine *sarukunda* yaşamama izin verip vermeyeceğini merak ettim. Tapınağa dönmeden önce bir süre burada yaşamının hoşuma gideceğini düşündüm.

Belki... belki zamanımı iki yer arasında paylaşırabilirim. Belki bu benim için bir seçenek olabilir. *Hem Kalloma ve kallirilerle* birlikte olup hem de kendi özgürlüğüme sahip olmam için bir yol.

"Yarın *Arakkari* ile konuşacağım," dedim, umutlu ve baş döndürücü bir düşünceyle dikkatim dağılmıştı. *Arakkari Saruk*'un kraliçesiydi. Ona yeniden odaklandığımda kendimi *kontrol altında* hissettim. Aslında şimdi kendimi Arik ilk girdiğinde hissettiğimden çok daha iyi hissediyordum. Başını çevirip bana bakarken avuç içleri hâlâ masanın üzerindeydi, kaşları çatılmış, gözleri kararmıştı. Beni izliyordu. "Ama şimdi uyumak istiyorum. Bu yüzden gitmeniz gerekiyor."

Burun delikleri alevlendi. Yavaşça masadan kalkıp doğrulurken onu izledim. Yaklaşırken botları taş zeminde bir fısıltı gibiydi.

"Kalbimi kırıyorsun, *Saila*," diye mırıldandı ve ben bu sözler karşısında şaşırarak kaşlarımı çattım. "Kuzey topraklarından beri hiç

ayrı uyuduk. Bunu fark ettin mi?" Ah.

Şimdi o kadar da
şaşırmamıştım. Arik
saptırıyordu.

Bu onun hazırlıksız yaptığı bir yorumdu, beni etkisiz hale getirmek,
sarsmak için

Ben.

"Hayatın boyunca ben yanında uyumadan yaşadın," diye cevap verdim,
gözlerinin içine bakıyordum. Gözbebeklerinin büyüdüğünü ve bana doğru
küçüldüğünü gördüm. "Kalbinin buna dayanacağına inanıyorum."

Çünkü senin kırılacak bir kalbin yok, diye düşündüm. Bunu daha önce
düşünmemiş miydim? *Orala Sa'kilan*'da? Belki de Arik söz konusu
olduğunda kendi içgüdülerimi dinlemeliydim.

Nik. Bir kalbi vardı. Sadece etrafında kalın, Dakkari çeliğinden bir
duvar vardı. Nedenini merak ettim. Arkadaşı yüzünden mi? Bana bahsettiği
Dothik'teki mi?

Yoksa daha fazlası mıydı?

Dudaklarından sert bir nefes kaçtı. Yakışıklı yüzüne baktığımda
içimden şiddetli bir özlem geçti ama hayal kırıklığıyla karşılaştım. O benim
değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Yakında, ona bakmak bile içimi
acıtmayı bırakacaktı. *Yakında.*

Ama yeterince yakın değil.

"İyi geceler *Vorakkar*," dedim sertçe.

Sonra başka bir şey söyleyemeden onu kapıdan dışarı ittim. Ve bu
sefer, arkasından mandalı kilitledim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Y Ojak'ı mı arıyorsunuz?" diye sordu *mrikro*, bakışlarını tahtımın çentiğine sabitlemiş, gözlerimle buluşmuyordu.

"*Lysi*," dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "*Sorakkar*"ına sorardım

ama bu sabah onu bulamıyorum."

"O..." diye devam etti *mrikro* ama sonra omuz silkti, bakışları *sarığın* yanında uzandığı orman çizgisine kaydı. Burası batı topraklarının ormanlık alanıydı. Göller ve ormanlar burayı dolduruyordu. "Ojak *darukkarlar*la çalışıyor olmalı. Onu orada bulacaksınız."

Sarığın kuzey ucunu işaret etti ve ben de başımı eğerek selam verdim. "*Kakkira vor*."

Arkamı döndüğümde boğazından hızlıca bir ses çıktığını duydum, sanki konuşmak istemiş ama son anda vazgeçmiş gibiydi. Omzumun üzerinden ona bakarak kaşlarımı çattım. "*Lysi*?"

Mrikro utanç içinde kısa bir süre bakışlarımla karşılaştı. "Sen... sen..."

Durdu. Yutkunması duyulabiliyordu.

Sonra "*Dakkar*'ın şanı için" dedi.

Burun deliklerim alevlendi ve *pyroki* muhafazasına geri dönerek uzaklaşmasını izledim. *Sarukların*, orduların sahip olduğu kadar çok *pirokisi* yoktu. Bu kadar çok yarattığı tutmaya gerek yoktu. Yine de *saruklarda* yüksek rütbeli bir işti, orduların gücünün devam etmesini sağlayan yaratıklara bakmak.

Dakkar'ın şanı için.

Dothik'in şanı için değil.

Ojak'ın etkisi belli ki kök salmaya başlamıştı. *Mrikro* kim olduğunu biliyordu.

Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Kara'nın sözleri dün gecedен aklıma geldi. *Ben ne istediğimi biliyorum ama sen ne istediğini bilmiyorsun, Arik.*

Hiçbir konuda bu kadar haklı olmamıştı. Bir zamanlar ne istediğimi bildiğimi sanıyordum. Nefretimin beni harekete geçirdiğini hissetmiştim. Bu dürtünün kemiklerimin derinliklerine yerleştiğini ve orada yandığını hissetmiştim.

Bir keresinde, *Dothik*'in tamamını yıkmak istemiştim. Sonra onu yeniden yapmak istedim. Ama en önemlisi, *Dothikkar*'ın tahttan gitmesini istiyordum. Yıllarca ona kendim suikast düzenlemeyi planladım. Plan üstüne plan yaptık, hepsi riskli olsa da uygulanabilirdi.

Sonra bir gün uyandım ve kendime *yeter* dedim. Nefretimi, öfkemi ve kederimi o kadar uzun süre üzerimde taşımışım ki, anneminkine rakip olmaya başladığını fark ettim. Bunun olmasını hiç istemezdim.

Ama bana güvenen çok kişi vardı. Bana *inanan* çok kişi vardı. Hayatlarını sadece ve sadece tek bir şeyi görmek için vermişlerdi.

Ben. Dothik'teki tahtta.

Şimdi, bir *mrikro*'nun *piroki* bokunu bir köşeye küremesini izlerken, bu nihai hedeften ne kadar uzaklaştığımı göğsümün ortasına vurdu.

Denemelere katılacağımı açıkladığımda Nassik bile şaşırmıştı. Nassik, beni en iyi tanıyan kişi. Beni neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyan kişi. Beni annemden bile daha uzun süredir tanıyordu.

Ayaklarım beni *sarığın* kuzey ucuna doğru götürdü. Erkekler, kadınlar ve çocuklar beni yakınlarda gördüklerinde kelimenin tam anlamıyla oldukları yerde durdular. Bakıyorlardı ama ben onlara baktığımda bakışları başka yöne kayıyordu. Birkaç cesur dişi hariç, onlar da bakışlarımı saygısızlık sayılabilecek kadar değil ama ilgilerini görebileceğim kadar uzun süre üzerlerinde tuttular.

Burun deliklerimden sabırsız bir huff ıslığı yükseldi. Ne zamandan beri güzel kadınların ilgileri beni rahatsız etmeye başlamıştı?

Asla. Kara'ya kadar değil.

Kılıç sesleri beni eğitim alanına yaklaştığım konusunda uyardı. Ve Ojak'ı hemen gördüm, genç *darukkarlardan* birine bağırarak formunu eleştirmesini dinlerken yüzümde gerçek bir sırıtma belirdi.

"Lanet olası ayaklarını kıpırdatmazsan, onları senden keserim!" diye bağırdı, kelimeleri düşmancaydı ama sesi neredeyse... sıkılmıştı.

Çitin yanında duruyordu, kollarını parmaklıklara dayamıştı. Dikkati *darukkarlar* tarafından dağıtılmışken, onlar antrenmanlarını yaparken gözleri hızlıca kayarken, yanına sokuldum.

Başını çevirdi, bakışları tuniğime takıldı ve beni *saruğun* bir üyesi sanarak kovdu. Sonra bir kez daha baktı.

Bakışları benimkilerle birleşince ona sııttım. "Görüyorum ki hâlâ aynı tehditleri kullanıyorsun? Kılıcımı doğru yükseklikte kullanmazsam kolumu keseceğini söylediğini hatırlıyor gibiyim."

Geniş göğsünden gürültülü bir kahkaha yükseldi. "Serok."

Sert kucaklaması tanıdıktı. Sırtıma vurduğu karşılık veren yumruk rahatlatıcıydı.

"Gece bir *Vorakkar*'ın geldiğini duydum," dedi kulağıma. Geri çekildiğinde gülümsüyordu, gözleri bu ifadeyle kırışıyordu. "Sen olduğunu düşünmemiştim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim ona. "Çünkü eğer öyle olsaydı, eminim ben uyumaya çalışırken kapımı yumrukluyor olurdun."

"Bekkar'ın kılıcı," diye nefes aldı ve bana bakmak için geri çekildi. Birbirimize bakarken bir an sessiz kaldık, birbirimizi görmeyeli neredeyse iki yıl olmasına rağmen aramızda rahat bir aşinalık yayılıyordu. "Şu anda karşımda durduğuna inanamıyorum. *Burada* olduğuna inanamıyorum. Ama neden buradasın?"

"Kalp taşları. Doğudaki sisi durdurmak için kullanılabileceklerine inanıyorlar."

Ojak düşünceli bir şekilde başını salladı ve bilgiyi işlerken gözlerini kırptırdı. Başını çevirdi ve muhtemelen bir sürünün geleceği için eğitim gören iki genç *darukkara* kaşlarını çatarak baktı ve "Size durmanızı söyledim mi?" diye bağırdı.

İki erkek hemen bir kez daha dövüşmeye başladı, ancak hareketleri sert görünüyordu ve bakışlarının Ojak'ın arkasından ara sıra bana yöneldiğini fark ettim.

"Wreika nasıl?" diye sordum. "Ya kızlarınız?"

Ojak'ın *Dothik*'ten ilk ayrılma sebebi. Ayrılışını bir ihanet olarak görenler vardı ama ben daha iyi biliyordum. Ayrılmak için benim onayına ihtiyacı yoktu ama bunu *istemişti*. Karısının sağlığı başkentte berbat durumdaydı. İkinci çocuklarına hamile kaldığında, Ojak gücünün tükeneceğinden korkmuştu.

Ve böylece onu köklerine, bu *sarığa* geri getirmişti. Ojak Doğma büyüme *Dothik*'li. Ama aşık olduğu dişi değil.

"Pekala," dedi bana. "Çok iyi. Öksürüğü geçti. Burada güçlü, sanki bu topraklara bağlıymış gibi, pek çok yabancı toprak sakini gibi. Ve biz de mutluyuz. Hayat... farklı. Farklı ama iyi."

Başımı öne eğdim. Ojak'ın *Dothik*'ten taşıdığı suçluluk duygusunu biliyordum. Bunu taşımasını istememiştim. Ama Bodin'den sonra, onun ölümünden her zaman kısmen sorumlu hissetmişti. Başkentten ayrılma kararına bunu da ekleyince... değişmişti.

"Bunu duyduğuma sevindim, dostum."

Bakışları arkama geçti ve açıklığı taradı. "*Vorakkar*'ın bir dişiyle geldiğini duydum."

Yutkunarak ona "O *Arakkari*'yle birlikte" dedim. Dün geceki gece vardiyasındaki görüntüsü gözümün önüne geldi. O kadar güzeldi ki göğsümde bir şeylerin çatladığını hissettim. Sivri bakışları karşısında kıkırdadım, bir elimle enseme ovuşturdum ve "O... şey, o bir *kalliri*'nin kızı. *Seta Kalliri*."

"*Vok*," dedi Ojak yavaşça. "Onun melez bir dişi olduğunu duydum. İnsan ve Dakkari. *Seta Kalliri* gerçekten-"

Güldüm. "*Nik*. Annesi onu daha bebekken güvende olması için tapınağa getirmiş. Orada büyüdü. *Seta Kalliri* onu kendi çocuğu gibi yetiştirdi."

Ojak düşünceli bir bakışla beni kıstırdı. "Sen hiçbir şeyi kolay elde etmedin, değil mi Serok?"

Bu sözler karşısında ayıldım. Ojak her zaman sinir bozucu derecede anlayışlı olmuştu. Kalabalıklara hiçbir zaman Kalik ya da Vala kadar iyi uyum sağlayamamış olsa da onu iyi bir casus yapan da buydu.

"Burada iyi misin?" Ona dikkatle sordum. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Söyle ve senin olsun."

Gülümsedi ama gözlerine tam olarak ulaşmadı. "Burada altının hiçbir faydası yok. Bunu biliyorsun Serok. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz."

Başımı salladım.

"Ama teklifin için teşekkürler," diye devam etti. "Bir şeye ihtiyacım olursa sana gelebileceğimi biliyorum."

Tatmin olmuş bir şekilde uzanıp omzunu sıktım, avucumun altında sıkı ve inatçı duruyordu. "Ya da *Wreika*. Ya da kızların," diye ekledim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. Bakışlarım orman çizgisine kaydı.

"Dün gece *Sorakkar*'la konuştum," diye mırıldandım ona sessizce. Başını eğerek kulağını bana doğru çevirdi. Böyle konuştuğumuzda hiç değişmeyen bir şeydi bu. "*Beni* özellikle burada istemediği izlenimine kapıldım. Kim olduğumu biliyor mu?"

"Söylentileri duyduğuna şüphe yok," dedi Ojak. "*Saruk*'un içinde senin adını ve kim olduğunu bilenler var. Ama *Sorakkar*... o *Vorakkarların* eski tarzına sahip. Güç ve sadakate değer verir." Başını bana doğru eğdi. "Senin gibi."

"Gitmemi istiyor," diye bilgilendirdim onu. "Gerçi kadınımdan hoşlandı."

Dilim sürçtüğü için hemen pişman oldum. *Benim kadınımdan. Vok.*

Ojak kaşlarını kaldırdı ama akıllıca bir şekilde yorum yapmadı. Yine de yüz ifadesini kırmakla tehdit eden memnun sırıtışını yakaladım.

Sonra sırıtışı yavaşça kayboldu. Ayakları hafifçe bana doğru kaydı.

"Killup ile bir anlaşması var."

Söylemesini beklediğim şey *bu* değildi.

"*Neffar*?"

Killup mı?

"Onları her an geri bekliyor ve sizin bunu öğrenmenizi istemiyor. En iyi tahminim bu. Tüm *Vorakkar*'ın hâlâ *Dothikkar*'a sadık olduğunu düşünüyor. Keşke bilseydi."

"*Nereden* dönmelerini

bekliyorsun?" "Bir avdan," dedi

Ojak bana.

Sanki bir işaretmiş gibi, uzaktan uzun, gürleyen bir ulumanın yankılandığını duydum. Kalbim göğsümden dondu, beni durdurdu ve sadece Kara'yı düşünebildim. *Saruk*'un sınırlarının ötesinde, *Arakkari*'yle birlikte ormana yakın bir yerde olduğunu biliyordum.

"*Jrikkia*," diye mırıldandım, içimden inançsızlık fışkırıyordu. Zihnimin gözünde kırılan, kanlı dişler ve parlayan gözler gördüm. "*Sorakkar* aklını mı kaçırdı?"

"Sorun yok, Serok. Onlar-"

Kara.

Tek bir kelime daha duymadan koşarak uzaklaştım.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"W Bu neydi?" *Arakkari*'ye kaşlarımı çatarak sordum, ses ağaçların arasında yankılanırken ürpertici ve korkutucuydu.

Ses bir uluma ve hırlamanın birleşimiymiş, sanki gökyüzüne doğru kükrüyordu. Parmaklarımı toprakta gezdirdiğim toprağın üzerine çömelmişim, bunun görüşümde bir çatlağı tetikleyebileceğini düşünüyordum. Yine de toprağın ölümle değil, yaşamla uğuldadığını hissedebiliyordum. Ve Kakkari'nin cevabı sessizdi, ben yavaşça ayağa kalkarken serin toprak parmaklarımın arasından süzülüyordu.

Arakkari yanımda kıpırdandı ve bana dikkatli bir bakış fırlattı. *Saruk*'un kraliçesi şimdiye kadar gördüğüm en güzel *Dakkari* dişilerinden biriydi. Bir kraliçede olması gerektiğini düşündüğüm her şeye sahipti. Asil ve dengeli. Nazik ama boyun eğmez. Bitmek bilmeyen sorularıma sabırla cevap vermişti. Bana hoş karşılandığımı ve güvende olduğumu hissettirmişti.

Ancak şu anda ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

"Birlikte geldiğin *Vorakkar*," dedi sessizce. "*Dothik*'e sadakati var mı? Onun Denemeler'e direnen son Horde kralı olduğunu biliyorum."

Öyle miydi?

Kaşlarım çatıldı. "*Lysi*, o *Dothik*'te yaşıyordu ama şimdi bir sürü kralı. Bu neden önemli olsun ki?"

"Demek istediğim, *Dothikkar*'a sadakati var mı?" diye sordu, tam o sırada gökyüzünde bir uluma daha yükseldi.

Nefesim kesildi, kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Hemen yanımdaki ormandan geliyordu. Ve o her neyse, yaklaşıyordu.

"Belki de *saruk*'a dönmeliyiz," dedim *Arakkari*'ye çabucak. "Sanmıyorum-"

Ormanın sınırından gelen hırıltıyı duyduğumda kuyruğumdaki tüyler bile diken diken oldu.

Nefes nefese kaldım ve ağaçların arasındaki karanlık, gölgeli boşlukları tarayarak döndüm.

"*Arakkari*, gitmeliyiz," diye fısıldadım, kalbim boğazımda tıkanmış gibi hissediyordum. "Bu doğru gelmiyor."

"Sadece *jrikkia*," dedi, ses tonunda teslim olmuş bir şey vardı. "Sadece *Sarl*. Efendileri onlara emir vermedikçe size zarar vermeyecekler."

Jrikkia mı? Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyordu? Yine de, Dakkar'ın yaratıkları hakkında yaptığım tüm araştırmalarda bu ismi bulamamıştım.

Tam o sırada karanlığın içinden parlayan küreleri gördüm. Kararmış gözleri hiç görmeyecektim ama sık ağaçların arasından sızan ışık huzmesine takıldılar ve birden izlendiğimizi fark ettim.

Korkudan bir ciyaklama sesi çıkarmış olmalıyım, bunun ürkütücülüğü beni geri sendeletti. *Arakkari* bileğimi yakaladı.

"*Kıpırdama, Kassiri*," dedi bana. *Aşkım*, diye seslendi bana nazikçe. "Kaçma. Korku gösterme."

"Kara!" diye gürleyen tanıdık bir ses beni rahatlattı. Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda, Arik'in bana doğru koştuğunu gördüm, iri yarı, tanıdık olmayan bir Dakkari erkeği onun bir boy arkasındaydı. *Vorakkar*'ın yüz ifadesi gerilmişti, öfke ve gerginlik yüzünü kaplamıştı. "Geri çekil!"

Siyah kürkten bir kütle orman çizgisinin ötesine fırladı, cüssesine vuran güneş ışığı canavarı daha da korkunç gösterecek şekilde aydınlattı. Yere indiğinde ağırlığı yeri sarstı. Onu iki tane daha takip etti, canavarların en büyüğüne kuşatıyorlardı. Alfa mı?

Jrikkia'ya *iri* gözlerle bakarken Arik'in kokusu bana çarparak varlığını işaret etti. En büyüğü Syok'tan daha büyüktü ve keskin pençeleri sanki bize doğru sıçramaya hazırmış gibi toprağı kazıyordu. Pençeler bizi birkaç dakika içinde paramparça edebilirdi, tabii önce kanla kaplı dişleri bizi parçalara ayırmazsa.

Arik beni geriye itti, bir avucu karnımın üzerindeydi, sanki orada olduğumdan emin olmak istermiş gibi ön tarafıma doğru genişçe açılmıştı. Diğer eliyle kılıcını kınından çıkardı. Pırıl pırıl ve keskin. Kabzasının altın rengi yeni gibi görünse de hançerlerinin sapları bıçağına kadar aşınmıştı.

Kalbim gölde olduğundan daha hızlı atmaya başlamıştı. Arik'e duyduğum korku aniden beni ele geçirdi ve elimi belindeki, hançerlerini sıkıştırdığı kemere doladım, beni ona sabitlemek için bir çapa gibi kullandım. Karnımdaki avucu esnedi ama kılıcını hazırda tutan kolu hiç kıpırdamadı.

"Serok," dedi tanımadığı Dakkari erkeğinin nefes nefese kalmış sesi. Aceleyle, "Yapma. Ona zarar vermezler. Onlar Killup'a ait."

Killup mı? Düşündüm, nefesim kesildi.

Arik erkeğin sesinde tanıdık bir şey duymuş gibi başını kısa bir süreliğine yana çevirdi. "Emin misin?" diye sorarken ses tonu kırılmıştı. "Hayatım üzerine," diye hırıldadı Dakkari erkeği. "*Vok*, beni böyle kaçmak zorunda bırakma.

Yine mi o! Sana anlatmaya çalıştım."

Neler olduğunu bilmiyordum. Ya da bu erkeğin kim olduğunu.

Ama o her kimse... Arik ona güvenmiş olmalıydı çünkü bir an sonra, *jrikkia* hırlarken kolu aşağı indi. Gerildim ve ciyak ciyak bir alarm sesi çıkardım ama Arik önüme geçti, beni hep arkasında tuttu.

"Her şey yolunda, *saila*," diye mırıldandı. Yüzü yana dönüktü, bu yüzden çenesinin hareket ettiğini gördüm ama gözlerini *jrikkia*'dan ayırmıyor, onun her hareketini izliyordu. Kılıcının üzerindeki eli seğirdi. "Eğer sana zarar vermeyeceklerini söylüyorsa, vermeyeceklerdir."

Sesinde duyduğum şey vücudumu yumuşattı. Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı serbest kaldı. Boğazımdaki kalın yumruyu yutmayı başardım. Arik bu erkeğe güveniyordu. Ben de Arik'e güveniyordum. En azından benim güvenliğim söz konusu olduğunda. Beni güvende tutacağını söylediğinde ona güvenmiştim.

Ne de olsa kendini *Jrikkia* ile benim arama koymuştu. Bunu tereddüt etmeden yaptı.

Ani sessizliği keskin bir ıslık sesi böldü ve en büyük *jrikkia* hemen doğruldu. Boğazındaki hırıltı kesildi. Arkasındaki diğer ikisi gevşedi.

Bir erkek belirdi ama *jrikkia*'nın arkasından değil. Bulunduğumuz yerin batısında, ağaçların arasından geçen bir yol vardı. Erkek daha önce hiç duymadığım bir dilde bir şeyler mırıldandı ve *jrikkia* ona doğru koşmaya başladı.

Erkek yaklaştıkça, arkasında daha fazlası belirdi. Uzun mızraklar omuzlarına dayanmış, kılıçlar uyluklarındaki kayışlara sokulmuştu. Sessizce hareket ediyorlardı. Hızlıca. Bir başka *jrikkia* daha belirdi ama bu seferki bir arabaya koşulmuştu, yaklaştıkça tekerlekleri arkasından gıcırıyordu.

Killup, diye düşündüm dudaklarımı ayırarak.

Uzun boylu varlıklardı. Dakkari erkeklerinin iri cüsselerinin aksine, *Killup* zayıf kaslıydı ama yine de bariz güçleriyle heybetliydi. Gri tenliydi, hepsinin farklı tonları vardı - bazıları daha koyu, bazıları daha açık

-Gözleri siyah, camsı kürelerdi. Boyunlarında kesik solungaçlar gördüm.

Yuttum. *Killup* hakkında pek bir şey bilmiyordum ama solungaçlarının kendilerini tehdit altında hissettiklerinde zehirli bir madde yayabildiğini okumuştum. Dakkariler ya da insanlar buna duyarlı mıydı, kesin olarak bilmiyordum.

Yine de yaklaştıkça ilgimi çekmeden edemiyordum. Simetrilerini ortaya çıkaran keskin açılardan oluşan yüz hatlarıyla güzel bir ırk olduklarını düşündüm. Onlara bakmayı son derece hoş buluyordum... *jrikkia*'larının neredeyse kalbimi göğsümde durdurmasına rağmen.

Jrikkia'lardan birine koşulmuş olan vagonda...

Wrissan, diye düşündüm, gözlerim genişledi. Arkasına iki kalın canavar yüklenmişti ve *jrikkia* onların cüssesinden en ufak bir yorgunluk duymuyor gibiydi.

Bunlar avcılardı.

Yine de... *Killup* ve *vekkiri* için avlanmak yasaktı, her iki ırka da Dakkar'da sığınma teklif edildiğinde *Dothik* ile yapılan anlaşmalar. Öyle değil mi?

Karakollarda ve sürülerde yaşayan Dakkariler bile. Kendilerine *avcı* unvanı verilmediği sürece can almaları yasaktı.

Killup gittikçe yaklaşırken arkamda ağır ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Saydığımı göre on kişilik bir gruptular. Belli ki başlarında bir erkek vardı. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama sürünün merkezinde bir erkek vardı. İçimde diğer *Killup* erkeklerinin onun *etrafında dolaştığına* dair garip bir his vardı. Sanki onu korumak için.

Sorakkar'ın sesini duydum. Büyüyen gruba katılan o olmuştu ve omzumun üzerinden baktığımda kraliçesinin yanında durduğunu gördüm.

Elinin kalçasına dolandığını ve onu kendine çektiğini gördüm. I

Rath Hidri'nin *Sorakkar*'ının Arik'e attığı değerlendirci bakışı kaçırmadı, özellikle de *Vorakkar* ona dönüp kaşlarını çatarak yüz ifadesini kararttığında.

"Açıklamak ister misin *Sorakkar*?" diye sordu Arik. Hafif, neredeyse sohbet havasındaydılar. Ama ben daha iyi biliyordum.

Sorakkar tereddüt etti. Artık küçük bir gruptuk. Ben, Arik, *Arakkari*, *Sorakkar* ve yol arkadaşımın tanıdığı belli olan diğer *Dakkari* erkeği.

Ve sonra Killup sürüsü bize doğru ilerledi, bir alanda bu kadar çok insanın etkisi bunaltıcıydı. Ancak dört *jrikkia* arkalarında kalmış, ormanın kenarında huzursuzca geziniyorlardı. Onların varlığı beni hâlâ tedirgin ediyordu ve bakışlarım Arik'e, *Sorakkar*'a ve Killup'a kayarken bile onları süzdüm. Aynı anda bakılacak çok fazla şey vardı.

Killup'ın sesi, "İki tane *wrissan*'ınız," diye geldi. Ona doğru ilerledim. Yumuşak ve hırıltılıydı, bir dokunuş gibi tenimde gezindiğini hissettim. Neredeyse Arik'in sesinin beni etkilediği gibi. "Söz verdiğim gibi."

Elim hâlâ kemerine sarılıydı. Killup'ın sesiyle Arik beni daha da geriye itti.

"*Kakkira vor*, Erul," diye seslendi *Sorakkar*'ın gergin sesi.

"Şimdi söyle bana," diye usulca emretti Arik, gözlerini hem *Sorakkar*'dan hem de Killup'tan ayırmamak için bir adım geri çekilerek. Ama sonra bakışları diğer *Dakkari* erkeğine kaydı. "Ojak."

Verilen isimle başladım ama Arik'in sesindeki emir açıldı.

Ojak *Sorakkar*'a hızlıca bir bakış attı ama sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onlar *Saruk*'un dostları *Vorakkar*," dedi Ojak ona.

"Peki ya av?" Arik sordu, gözleri arabalarının arkasındaki iki ölü *wrissan*'a odaklanmıştı. "Ya *jrikkia*, *saruk*'a bu kadar yakınken?" "*Sarllar* emirlerimize itaat ediyor," diye tekrar geldi Killup'ın sesi. *Sarl*, Killup'un *jrikkia* dediği şey olmalı. Konuşanın liderleri olduğunu tahmin ettiğim kişiydi. *Sorakkar*'ın Erul diye hitap ettiği Killup bir adım öne çıktı. "Bize itaatsizlik etmezler, tıpkı sizin kendi *pyroki*'leri size itaatsizlik etmez. Eğer iyi eğitilmişlerse."

Arik bu hafif *iğneleme* karşısında s e r t l e ş t i ama sırtışını Killup'a çevirdi.

"Beni endişelendiren de bu. *Pyroki*'m bazen kendi aklına sahip olabiliyor. Kırmaya cesaret edemediğim inatçı bir çizgi."

Sorakkar'ın sert iç çekişi duyuldu ve bir adım öne çıktı. "Killup ve bizim *Saruk*'un uzun zamandır bir anlaşması var *Vorakkar*. Karşılıklı olarak bize fayda sağlayan bir anlaşma."

Arik, "İşte bu yüzden bu kadar çabuk gitmemi istedin," dedi.

Sorakkar, Arik'in bunu anlamasına şaşırdıysa da belli etmedi. "*Dothik*'e sadakatiniz olduğunu biliyoruz. Eğer *Dothikkar* bu anlaşmadan haberdar olsaydı, muhtemelen bizi cezalandırmak isterdi. Bu riski göze alamazdım."

"Rath Serok'un *Vorakkar*'ının *Dothikkar*'a bağlılığı yoktur" derken Ojak'ın sesi oldukça *kırgındı*.

Onun adına mı konuşuyorsun? Bu ikisi birbirini tam olarak nasıl tanıyordu? "*Nik*?" diye sordu *Sorakkar*, ses tonu ilgimi çekti. Hidri mızrakladı

Arik uzun uzun baktı. "Sen onun oğlu değil misin? Kendi kanından, kendi soyundan?"

Dünya ayaklarımın altından kayıyor gibiydi ve bacaklarım neredeyse altımdan kayıp gidecekti. "*Neffar*?" Nefes aldım. Sonra güldüm ama sesim kendi kulaklarıma bile çok yüksek geliyordu. "O *Dothikkar*'ın oğlu değil. O..."

Sorakkar değerlendiren bakışlarını bana çevirdi. Sonra Arik'e döndüm, yüzünü görmek istiyordum.

"Sen onun oğlu değilsin," dedim usulca, kaşlarım çatılmıştı ama bu ifade daha çok bir soru gibi gelmişti.

Anlamakta zorlandım. Bana alaycı bir şekilde uzun bir kral soyundan geldiğini söylemişti, değil mi? Ama kesinlikle sadece şaka yapıyordu. Sürüsünün adı olan Serok'un Dakkar'ın tarihinde yer almaması tuhafıma gitmişti. Okuduğum onca kitapta bu isme rastladığımı hatırlamıyordum. Yine de onun kendi soyundan Denemeleri tamamlayan ilk kişi olduğunu, bunun da başlı başına etkileyici bir başarı olduğunu düşünerek omuz silkmiştim.

Arik'in bakışları benimkileri tuttu. Killup'ı unutmuşum. Ben de *Arakkari* ve *Sorakkar*. Arik'in arkadaşı. *Jrikkia*.

"Ben onun oğluyum, *Saila*," diye yumuşak bir itirafta bulundu. "Onun piçiyim. Ama yine de onun kanındayım."

Geri döndüm. Zihnim dondu.

"Ama... ama bu seni..." *Taht için sıradaki*.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

I Korkaklığım yüzünden gecenin geri kalanında Arik'ten uzak durmaya çalıştım.

Orada vardı çok birçok karmakarışık duygular ve düşünceler sonra ortaya çıkan vahiy. Beni orada bulmaya çalışacağımı bildiğim için geçici *soliki*'mden uzak durdum. Eğer onu görürsem, diğer tarafa kaçacaktım. Yemeğimi ateşin yanında oturmuş sohbet eden bir grup dışının yanında yedim. Aralarına katıldığım için mutluydular ve kuzey topraklarındaki hayatım ve benim hakkımdaki soru yağmurları hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Ancak sohbet *Vorakkar*'a doğru kayarsa, Arik hakkında konuşmaktan bilinçli olarak kaçındım.

Onu da en az benim kadar merak ediyorlardı, ne kadar yakışıklı olduğu konusunda kıkırdıyorlardı, benimse içim içimi yiyordu.

Ama artık akşam olmuştu ve hava kararıyordu. Eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım, özellikle de daha önceki itirafından sonra ondan nasıl uzaklaştığımı düşünürsek. Utanmıştım. Mahcup olmuştum. Yardım edemedim ama bir parça ihanet hissettim.

Bana nasıl gülüyor olmalı diye düşündüm, yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı.

Ben, bir tapınakta büyümüş yarı insan, yarı Dakkari bir kadın. O, Dakkar'ın bir sonraki *vokking* kralı. Benimle birlikte olmak istememesine şaşmamalı. Onun statüsünün daha altında olamazdım. Onun bir *Vorakkar* olduğunu düşündüğümde bile onun statüsünün çok altındaydım.

Arik söz konusu olduğunda her zaman olduğu gibi cevaplarımdan çok sorularım vardı.

Bıkmaya başlamıştım.

Peki dün gece beni neden öptü? Parmaklarımı dudaklarımda gezdirirken merak etmekten kendimi alamadım.

Farkında olmadan, *sarığı* çevreleyen yollara girip çıktım. Ortadan geçen parke taşlı bir ana yol vardı. Ama *solikiler* arasında da dar sokaklar vardı ve ben oyalanırken kendimi hepsini keşfederken buldum.

Ancak bunu yaparken farkında olmadan Killup'a rastladım.

Onları gördüğümde donakaldım. Ani varlığımdan ürken en yakın *jrikkia*'nın hırıltısını duyduğumda nefesim kesildi.

Tanıdığım Killup liderinden yumuşak bir emir geldi. Erul. *Jrikkia* hemen sustu ve başını indirerek iri pençelerinin üzerine yatırdı. Gözleri kapalıydı, anlaşılan beni tehdit olarak görmüyordu.

"Özür dilerim," dedim sessizce Dakkari dilinde. Evrensel dili ben de biliyordum ama Killup'ın bu dili konuşup konuşmadığını bilmiyordum. "Gecenizi mahvetmek istememiştim. Ya da... *jrikkia*'nızı."

Daha önce gördüğüm on kişi yerine, bir ateş leğeninin etrafında sadece üç Killup oturuyordu. Yiyecek tabakları aralarında dolaştırılıyordu. Avladıkları *Wrissan*'lar.

Nik, dört Killup vardı ama sonuncusu kısa bir mesafe ötedeydi. Ve kollarını daha önce gördüğümü hatırladığım bir Dakkari dişisine dolamıştı. *Arakkari*'yle birlikte onları görmeye gittiğimde ekin tarlalarında çalışan biriydi.

"Bizi rahatsız etmiyorsun," dedi Erul'un sesi, siyah gözleri bana sabitlenmişti. Altlarında ince gri bir tabaka görüyordum ve gözbebeklerinin nereleri takip ettiğini seçebiliyordum. Gözlerini kırptığında, gözleri soldan sağa doğru kapanıyordu.

Tereddüt ettim. Killup'ı merak ediyordum, onlarla konuşmak istiyordum ama *jrikkia* beni hâlâ tedirgin ediyordu. Erul'a en yakın olan devasa canavara baktım ve boğazından kahkaha gibi bir ses geldiğini duydum. Husky ve hırıltılı.

"Sana zarar vermeyecek."

"İzin vermediğiniz için mi?"

"O bana bağlı," diye geldi Erul'un sesi ve ateşin yanındaki yerinden kalkışını izledim. "O benim istediğimi istiyor."

Bu merak uyandırıcıydı ve Killup erkeğine bakmak için başımı eğdim. Üzerimde yükseliyordu. Muhtemelen Arik'le aynı boyda olduğunu düşündüm.

"Kimsin sen?" diye sordu bana bakarak. "Bu akşam aramızda sohbet konusu oldun. Çünkü *sarukta* yaşamadığınızı biliyorum. Seni daha önce fark ederdim."

Kelimeleri söyleme şekliyle ilgili bir şey kulaklarımın ucunu ısıttı.

Ayaklarımı sürüyerek, "*Nik*, ben *Saruk*'tan değilim," dedim.

Birlikte yemek yediğim bir grup dışiden, Killup'un yıllar boyunca *Saruk*'a sık sık geldiğini öğrenmiştim. *Sorakkar* ile bir av anlaşmaları vardı. *Sorakkar*, Killup'ları üzerlerine gelen ordulardan koruyor ve *darukkarlarına* koruma sağlıyordu. Killup'a da *Saruk*'un topraklarında avlanmaları için serbestlik tanınmıştı. Daha sonra, hem Killup halkını hem de *saruk*'u en az birkaç ay boyunca beslemeye yetecek kadar avladıkları hayvanları paylaşırlardı. Bu düzenli bir olaydı.

Bağ kurmaya yetecek kadar düzenli, diye düşünmeden edemedim, bakışlarım uzaktaki Killup ve Dakkari çiftine takıldı. Killup'ın başı o kadar eğikti ki dışinin kulağına bir şeyler mırıldandığını gördüm, küçük bir kıkırdama sesi geliyordu. Kadının elleri adamın göğsündeki kıvrak gücü okşuyordu.

"Kuzey topraklarından geliyorsun," diye sözümü bitirdi.

Gözlerim tekrar Erul'a kaydı. Saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Beni sorup duruyormuşsun."

Yavaşça göz kırptı. Bir adım daha yaklaştı. "Belki de."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Sen onların liderisin."

Başını eğdi. "*Beni mi* soruyordun?"

"*Nik*, tahmin etmiştim," dedim ona. "Gerçi *Sorakkar*'la yaptığınız anlaşmayı biliyorum."

"Ah," diye mırıldandı. Ellerini kaldırdı. Güçlü, damarlı ve nasırlıydı. Bir avcının elleri. Gri teninin ateşten gelen ışığı dağıtıyor gibi görünmesi beni büyüledi. "Ona dokunmak ister misin?"

Yutkundum, bakışlarım onun ellerinden uzaklaştı. "Kim?"

"*Sarl*'ım," dedi *jrikkia*'yı işaret ederek.

Boğazım düğümlendi. "Oh, bunun olduğunu sanmıyorum..."

Dudağımı ısırarak sözümü kestim. Ama sonra kendime ne zaman bir Killup *jrikkia*'sını tekrar sevebildim. Kürkünün gerçekten bu kadar sert olup olmadığını merak ettim.

ve göründüğü gibi sıırım gibi.

"Pekâlâ," dedim kendi kendime konuşmaya başlamadan önce. "Eğer yapmayacağından eminsen-"

Killup'ın kesin cevabı "Yapmayacak," oldu. Söylediklerine neden inandığımı bilmiyordum ama inanmıştım.

Elimi tuttuğunda şaşırdım. Gri teni soğuktu ve dokunulduğunda şaşırtıcı derecede kadifemsiydi. Arik'in elleri gibi sıcak ve sert değildi. Beni nazıkçe ileri doğru çekti. Ateş çukuruna dönüp baktığımda diğer iki Killup'ın ortadan kaybolduğunu gördüm.

"Oh, nereye gittiler?" Ben sordum.

"Uyumak için, şüphesiz. Avımız uzun sürdü," diye yanıtladı Erul, *jrikkia*'sının önüne geçerek.

"*Solikilerde* mi uyuyorsunuz?" Yakınlarda Killup için bir kamp yeri görmediğimden sonra sordum.

"Evet," dedi Erul. "*Sorakkar* karşılama konusunda her zaman cömerttir." Ben de aynısını bulmuştum, diye düşündüm. Belki de Arik farklı hissediyordu.

Onu düşünmek bile göğsümde sıkıcı bir gümbürtüye neden oldu ama dikkatimi önümde horlayan yaratığa odaklayarak omuz silkmeye çalıştım. İşin tuhafı, onun hiç de uyumadığından şüpheleniyordum.

"Kyel," diye geldi Erul'un sesi. Hemen *jrikkia* -daha doğrusu *sarl* -Gözlerini açtı, horlaması kesildi. Efendisinin gözlerine o kadar benziyordu ki neredeyse ürkütücüydü.

Sonra Erul yavaşça elimi *jrikkia'nın* başına götürdü ve sonra soğuk dokunuşu geri çekildi. Kyel'in kürkünün yumuşaklığı karşısında nefesim kesildi. Görünüşü kaba ve sert olsa da şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şeydi. O kadar yumuşaktı ki elimi ılık suda gezdirmek gibiydi.

"Gördün mü?" *Sarl'ın* kürkünü tereddütle okşarken Erul memnun görünüyordu.

Buna karşılık olarak *sarl* başını benim dokunuşuma doğru kaldırdı. Korkumu tamamen kaybederek sıırttım, ki bu belki de aptalcaydı. Ama Kyel'in göğsü düzensiz bir mırıltıyla inlemeye başlamıştı ve ben de dayanamayıp başını kaşımaya başladım.

"Sana bağlanmış olması ne anlama geliyor?" Merakla sordum.

"Bu Kyel ve benim aynı anda dünyaya geldiğimiz anlamına geliyor," diye beni bilgilendirdi. "Onun yaşam gücü benimkiyle iç içe geçmiş durumda."

"Tüm Killup'ların bağlı bir *sarl*'ı var mı?"

"Hayır. Hepimiz *sarllara* saygı duyarız ama bağı bir çift, avlanmak için yetiştirilen bir *sarl*dan çok daha farklıdır," dedi ince dudaklarını yumuşak bir şekilde bükerek. "Klanımızın lideri olmamın sebebi Kyel. Sadece klan liderleri doğuştan bağı bir *sarl* ile kutsanır."

Vorakkar gibi o da halkı için kendi tarzında bir kraldı.

"Dakkar'da kaç tane klan lideri var?" Sormadan edemedim. Yavaşça ekledim, "İrkınız hakkında çok az şey biliyorum. Burada yaşayan Killuplar hakkında daha da az şey biliyorum."

"Üç klan," dedi bana. "Ama ana gezegenimizde bir zamanlar yüzlerce klan vardı."

"Peki hepiniz birlikte mi yaşıyorsunuz?" Merak ettim. Tüm orduların bir arada yaşaması durumunda ortaya çıkacak gerilimleri ancak hayal edebiliyordum. Killup'ta da benzer bir durum olup olmadığını merak ettim.

Killup bana okunamayan bir ses tonuyla "Hayır, yok," diye cevap verdi. Koluyla omzuma dokunacak kadar yakınımdaydı. "Gerçi artık hepimiz kuzey topraklarında yaşıyoruz. Tekrar avlanmamız gerektiğinde batı topraklarına yolculuk ediyoruz."

"Kuzeyde mi yaşıyorsun?" Nefes nefese kaldım. *Kalloma*'nın bilip bilmediğini merak ettim. "Tapınağın olduğu yerde mi?"

"Tapınaktan uzakta kalıyoruz," dedi bana. "Rahatsız edilmediğimiz bir yerde. Bir zamanlar doğuda yaşıyorduk ama kısa süre önce ayrıldık."

"Sis yüzünden mi?" Ayılarak sordum.

"Ghertun yüzünden," diye bilgilendirdi beni. "Sis oluşmadan önce oradan ayrıldık."

Arkamda, enseme diken diken eden tanıdık bir varlık hissettim ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Nasıl yaklaştığını bilmiyordum ama biliyordum.

Ancak Killup gözlerimi benden ayırmadı. Bana bakarken yüzünde ilgi ve merak dolu bir ifade vardı.

"Bana kim olduğunu hiç söylemedin, kadın," diye mırıldandı.

Gözlerimi kırıştıtarak dudaklarımı araladım ki Arik'in sesi aramızdaki havayı bir bıçak gibi kesti.

"*Saila, jrikkia*'dan uzak dur," dedi karanlık sesi. Bu seste bir korku dalgası duyduğuma yemin edebilirim. "*Şimdi*."

Vorakkar'ın sözünü kesmesi üzerine Erul'un yüz ifadesi hafifçe buruştu. Dudakları kısa bir süreliğine gerildi, dairesel, neredeyse şeffaf gözbebekleri açıklığın girişine yöneldi.

Sonra doğruldu ve eğer bir Şey varsa, horde kralı ileriye doğru adım atarken bana daha da yaklaştı.

Arik'in sıcak dokunuşunu bileğimde hissettim. Tanıdık.

"Sorun değil *Vorakkar*," dedim, Arik'in gözleriyle kısa bir süre göz göze geldikten sonra onları kaçırdım. Denesem de gülümsüyormuş gibi yapamazdım, onun yerine kaşlarını çatmaya devam ettim. Ona bakmak bile içimi acıtıyordu.

Jrikkia bir kez daha hırlamaya başladı. Ancak bu sefer Erul onu durdurmadı. Killup'ın yüzü ikimizi izlerken ifadesizdi, siyah gözleri dalgalanıyor, inceliyordu.

Ama sonra Erul'un bakışları Arik'e kilitlendiğinde yüzündeki hoşnutsuzluğu fark ettim. İki erkek birbirinden hoşlanmıyordu. Bir bölge için savaşıyan hayvanlar gibi, geri adım atmayacaklarını düşünüdüm.

Arik beni *sarl'*dan uzaklaştıırken kokusu içime işledi. Sanki eğitilmiş gibi, bedenim içgüdüsel olarak bu kokuya tepki verdi, omurgamdan aşağıya doğru bir beklenti ürpertisi aktı. Karnım özlemle gerildi. İhtiyaçla.

Dur, sessizce yalvardım. *Yeter artık*.

Ama Arik farkında olmasa bile beni kontrol ediyordu.

Killup'ın üzerine bir Şey geldi. Birden kıpırdamadan durdu. Boynunun yan tarafındaki solungaçların kısa bir süreliğine açılmasını ve burnunun düzlüğünün seğirmesini izledim. Başını geriye doğru eğerek boynunun ön kısmını ortaya çıkardı ama gözlerini benden ayırmadı. Gözlerimin önünde boyu uzuyor gibiydi.

Yoğun bir bakıştı. Beni donduran bir bakış. Arik'in nefesinin altında fısıltıyla lanet okumasına neden olan bir bakış.

"Çiftleşmek ister misin, diőt?"

Bir an için onu doğru duymadığımı düşünüdüm.

"*Neffar*?"

"Gitmek ister misin dostum?" Erul yine basitçe sordu, sesi derinleşiyordu. O kadar boğuktu ki hırıltıya yaklaşıyordu. "Kokunu çok güçlü bir şekilde dışarı atıyorsun. Görmezden gelmek imkânsız."

Kulaklarım alev aldı ama Şok olmuş bir halde Erul'u izlemeye devam ettim. Arik'in bileğimdeki tutuşu sıkılaştı ve beni geri çekti.

"O senin değil, Killup," diye hırladı.

Erul'un yoğun bakışları *Vorakkar*'a kaydı. "Özür dilerim. Onun için konuşulduğunu fark etmemiştim. Üzerinde kokunuzu almıyorum. Herhangi bir iddia işareti de görmüyorum."

İşaret mi iddia ediyorsun?

Arik kaskatı kesildi. Göz ucuyla omuzlarının gerginliğini izledim. Açıklıktaki gerilim o kadar yoğunlu ki boğulabilirdim.

Bu Killup... benimle çiftleşir mi?

Böyle olacağını düşünmüştüm, değil mi? Dosdoğru, soru yok, tahmin yok. Bana istediğimi vermeyi teklif ediyordu, değil mi? Arik seks yapmayacağımızı açıkça belirtmişti. Hayal kırıklığına uğramış, incinmiş ve utanmış olsam da kendime yoluma devam etmem gerektiğini söylemiştim. Yakınlık ve dokunma deneyimi yaşamak istiyordum. Otuz yıldır bunu yaşamamıştım ve daha fazla beklemek istemiyordum.

Arik'le olmayacağı için büyük bir hayal kırıklığına uğramış ve biraz da kalbim kırılmış mıydım? Derin bir çekim duyduğum, gerçekten *hoşlandığım*, karnımı beklenti, istek, öfke, hayal kırıklığı ve heyecanla çırpınmaya iten kişiyle mi?

Kesinlikle.

Ama fikrini değiştirmesini beklemeyi reddettim, eğer değiştirirse tabii. Ona ne istediğimi söylemiştim. Bana bunu vermekte isteksizdi.

Ancak bu Killup öyleydi.

Erul'a yumuşak bir sesle "Ben onun değilim," dedim.

"Kara," dedi Arik kulağıma sert bir hırıltıyla. "Yeter."

Erul'un ifadesi değişmedi ama cevabımdan memnun olduğu izlenimini edindim.

"Bir Killup dışısı tahrik olduğunda, onu tatmin etmek erkeğin sorumluluğundadır," sözleri ilgi çekici olduğu kadar şaşırtıcıydı da. Bakışları Arik'e kaydı. Bu kez, bir Killup'ın ince dudaklarıyla yapabileceği kadar sırttı. "Belli ki bunun için görevini yerine getirmiyorsun, bu yüzden senin için yapmayı teklif ediyordum."

Arik saldırdığında nefesim kesildi.

Hareket hızlıydı. Şaşırtıcı derecede hızlı.

"Dur!" diye bağırdım, Arik'in yumruğunu geri çekişini izledim, Killup'ın gözleri daralmış ve kötülükle parlıyor gibiydi. "Dur!"

Vorakkar'dan sert bir hırıltı yükseldi. Killup'ın suratına vurmamak için gösterdiği disiplinden dolayı kolunun titrediğini gördüm. Erul'un solungaçlarının parladığını gördüğümde, göğsümde daha da fazla panik oluştu.

"Dur," diye nefes aldım, ama sözlerim aslında her ikisine de yönelikti. Erul'un Arik'i kasıtlı olarak kışkırttığını hissediyordum. Fakat

Beklemediğim şey ise Arik'in bu iğnelemelere bu kadar hızlı ve her zamanki soğukkanlılığıyla karşılık vermesiydi.

Kıskançlığı hissediliyordu ve bir an için utanç duydum. Utanç çünkü onu kıskandırmak *istemiştim*. Bir an için *iyi* hissettirmişti.

Ama artık değil. Arik'in yüzünde gördüğüm çığ vahşetle sarsıldım ve aniden sadece yatağında olmak istedim. Tek başıma. Sadece düşünmek istedim. *Kalloma* her zaman kendini düşünmeyi öğütlerdi.

Ve bu gece, kendi kendime yapmam gereken çok şey olacaktı. Arik'in kısa bir süreliğine de olsa kontrolünü kaybetmesini sağlamayı neden bu kadar tatmin edici bulduğum gibi.

Çünkü bu, beni önemsemediği anlamına geliyor, diye düşündüm. Ve bu çok güçlü bir duygu.

Arik'in kolu düştü ama bana doğru döndüğünde yüz hatlarındaki öfkeyi inkâr etmek mümkün değildi. Gözleri karanlığın içinde parlıyordu. Yüzünün hatları çizilmiş ve gerilmişti, çenesindeki sert kaslar sinirle zıplıyordu.

"Ne istersen yap. İstersen sık onu," diye mırıldandı bana. Bu sözler karşısında tüm vücudunun nasıl isyan ettiğini, bu sözleri boğazından nasıl zorla çıkarmak zorunda kaldığını ben bile görebiliyordum. "Ama benim olmadığımı mı düşünüyorsun? Ne kadar da yanılıyorsun, *saila*."

Sonra geniş, sıcak avucuyla boynumun arkasını kavradı. Birkaç dakika önce yumruk haline getirdiği avucuyla.

Dudakları dudaklarıma çarptı. Beni cezalandıran öpücüğünü verirken burun deliklerimden şaşkın bir nefes ıslık çalarak geçti. Sert ve talepkâr bir öpücüktü ve göğüs uçlarımin elbisemin altında sıkışmasına ve başımın onun kokusu, dokunuşu ve tadıyla dönmesine neden oldu.

Çok erken bitmişti ve geri çekildiğinde ayaklarımin üzerinde sallanıyordum, başım dönüyordu. Sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı. Başını eğdi. Dudakları boynumun kenarını sıyırdı.

Ve sonra *ısırdı*.

Kafa karıştırıcı, endişe verici bir uyarılma seli, dişlerinin etime karşı sıkıldığını hissettiğimde beni inletti. Nefesimi saçlarına verdim. Gözlerim şaşkınlık ve *ihitiyaçla* açılmıştı.

Sonra beni serbest bıraktı ve tökezlediğimde neredeyse yere yığılıyordum. *Vorakkar* hırlayarak uzaklaştı ve ben onun gidişini izledim, parmaklarımin boynumda bıraktığı ısırik izine geldi, parmak uçlarımin dişlerinin izi üzerinde gezdirdim.

Şok olmuş bakışlarım Erul'a döndüğünde yüz ifadesinin karanlık olduğunu gördüm. Gözleri boynuma kilitlenmişti ve birden Arik'in *ne* yaptığını fark ettim.

Erul onu beni kendisinin olarak işaretlememekle suçlamıştı. Arik az önce *yaptı*.

Ve bu konuda hiç de ince davranmamıştı. Hem de hiç.

OceanofPDF.com

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Fya da kısa bir an, bu gece onun *soliki'sine* gitmemeyi düşündüm.
Çok kısa, kabul ediyorum.

Ona tehditlerden hoşlanmadığımı söylediğimde dürüst davranmıştım. Geçmişte bir kadın benden taleplerde bulunursa, verebileceğimden fazlasını isterse, onu *derhal* serbest bırakırdım. Oyunlara, kıskanç aşıklara ayıracak ne zamanım ne de enerjim vardı. Sonunda, onlara sırtır ve ilişkiyi bitiren *onlarmış* gibi görünen bir tartışmanın içinde onları sıkıca örerdim. Böylesi daha kolaydı. Arkamda küçümsenmiş kadın bırakmazdım. Çünkü küçümsenmiş tek bir kadın neredeyse bir *darukkar* ordusu kadar tehlikeliydi.

Ancak Kara'yı ve o lanet Killup'ı düşündükçe... daha önce hiç *kıskanmadığımı* fark ettim. Bu şekilde değil. Ve kesinlikle bir *kadın için* değil.

Çünkü artık neye benzediğini biliyordum.

Başka bir erkeğin Kara'ya olan arzusu. Gözlerinin onun için kararması. Nefesinin onun için hızlanması.

Ve bu beni içten içe yiyip bitirdi.

Başka bir erkeğin dişime *aç* olduğunu bilmek.

Sahiplenmediğim bir diş. Zar zor dokunduğum bir diş.

Tamamen garip, tuhaf bir pozisyonda kapana kısılmıştım. Bir yandan *Seta Kalliri*'nin tehditleri kulağıma sürekli fısıldanıyordu. Diğer yandan Kara bana kendi kararlarını kendisinin vereceğini açıkça belirtmişti. Seks istiyordu. Bunu elde edecekti. Ben olsam da olmasam da. Benimle ya da bensiz

Saruk'ta onunla birlikte olmak için can atacak çok sayıda erkek vardı ve istediğini elde etmesi an meselesiydi.

Ve bunun olmasına izin veremezdim. Kıskançlığım bana bir şey anlattıysa, o da *benim* olana başka bir erkeğin dokunmasına asla *izin vermeyeceğimdi*.

Killup hatalıydı.

Kara'yı

sahiplenmiştim.

Sadece henüz bilmiyordum.

Merdivenleri tırmanarak *soliki'sinin* kapısına geldim, kolu tuttum ve aşağı çektim. Ancak kilitli olduğunu gördüm.

Ben gittikten sonra Killup'a mı döndü? Onunla çoktan birlikte olmuş muydu? Elleri üzerinde gezinirken iç çekmiş ve benimkine yaptığı gibi onun öpücüğünü içine çekmiş miydi?

Bu düşünceyle göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir öfke birikti. Akılsızca bir öfkeydi bu. Benzersiz ve tehlikeli. Her zaman aklımı başımda tuttuğum için kendimle gurur duymuşumdur. Öfke ihtiyaçlarıma uygunsa öfkeli *rolü oynayabilirdim*. Ama hiç bu kadar kolay öfkeye kapılmamıştım.

Gıcırdayan bir çeneyle kilidi kolayca kırdım ve odaya dalarken ikiye böldüm. Kara'yı önceki gece bulduğum pozisyonda görünce arkamdan kapıyı çarparak kapattım.

Aynanın önünde uzun, güzel saçlarını tarıyordu. Bir gece önce giydiği aynı ipek elbiseyle. Sanki kontrolüm zaten tehlikeli bir şekilde kırılmaya yakın değilmiş gibi.

Onu bırakalı bir saatten fazla olmuştu. Yeni yıkanmış, sıcak teni banyodan dolayı hâlâ kızarmıştı.

Hemen kılıcımı çıkardım ve ön odada duran boş bir sandalyeye fırlattım. Yatak odası koridorun sonundaydı ama ön oda yemeklerin yendiği, bir ailenin gün sonunda toplandığı yerdi. Yüksek bir masada onun için küçük bir tepsisi dolusu ikram, yarısı dolu bir kadeh şarap duruyordu.

Leğendeki ateş durmadan yanıyordu ve Kara ateşin önüne geçtiğinde formunun ana hatlarını gördüm. Kabaca avuçlamak, onu kavrayıp kendime çekmek istediğim yemyeşil kıvrımlar.

Sonra, onu kesmemesi için hançerlerimin kemerini açtım. Kapıya en yakın sandalyenin arkasına asılı kılıcıma katıldılar.

Ona ters ters bakarken bile, onu kollarıma alma beklentisiyle omuzlarım çöktü.

"Killup hakkında ne düşünüyorsun?" Fırçayı elinden kapıp arkamdaki masanın üzerine fırlatarak kabaca sordum. Bakışlarım vücudunun hatlarında gezindi ve ağzımı sulandıran gergin meme uçlarına takıldı. "O da seni benim boşalttığım kadar sert boşalttı mı?"

İçine çektiği nefes aramızda ıslık çaldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandım uzun sessizliğinin ardından. "Çünkü *kimse* seni benim boşalttığım gibi boşaltamaz. Bunu unutma, *Saila*, bir dahaki sefere beni kışkandırdığında."

"Yani itiraf mı ediyorsun?" diye sordu yuvarlak gözlerle bana bakarak. "Kıskanıyor musun?"

"*Lysi*," diye tısladım, sabrım taşmıştı. "Kıskanıyorum. Bu seni mutlu mu ediyor? Duymak istediğin bu muydu?"

Gözlerini kırıştırdı ve sonra dudağını ısırıldı. "*Lysi*," diye fısıldadı. Sonra düşünceli görünüyordu. "Ve *Nik*. Bilmiyorum."

Çenem zonkladı. Çıldırtıcı kadın.

"Söyle bana," dedim, gözlerim boynuna kilitlenmişti. Isırığımı hâlâ oradaydı. Muhtemelen moraracaktı ve bu konuda kendimi kötü hissetmeye ikna edemiyordum. Onu işaretlemek beni tatmin etmişti. Bir *haklılık*. Daha önce bir dişiye karşı hiç böyle içgüdülerim olmamıştı. Bilinmeyen bir şey de yerine otururken aklımı kaçırmıyormuşum gibi hissettirdi.

"Sana ne söyleyeyim?" diye sordu sessizce, kaşları çatılmıştı. "Killup'la yatıp yatmadığını," diye homurdandım.

"Tabii ki hayır," dedi sessizce, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Gerçekten yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Göğsümdeki bir düğüm önemli ölçüde gevşedi.

"O yakışıklı. Ve çekici," diye mırıldandı ve o düğüm yeniden sıkılaşmaya başladı. "Ama ona karşı bir arzu hissetmedim. Değil... gibi değil..."

Sana duyduğum arzu gibi değil, aramızda konuşulmayan şeydi. Bunu onun gözlerinde gördüm. Duymam için kelimeleri yüksek sesle ve net bir şekilde söylemesine gerek yoktu.

Tam o anda kararımı verdim. Tıpkı onu *orala sa'kilan*'dan almak için verdiğim karar gibi. Her şey bir anda oldu.

"Seninle kavga etmekten yoruldum," diye sert bir şekilde onu bilgilendirdim. "Onurlu bir erkek olmaya çalışıyordum. Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Hayatımda bir kez olsun *iyi* olmaya çalışıyordum. Senin için."

Kızın kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Elbiseni çıkar."

Gözleri komik bir şekilde büyüdü. "*Neffar?*"

"Çıkar şu lanet elbiseni," diye tekrarlardım. "Daha fazla beklemeyeceğim. Sen de değilsin."

Kara söylediklerimi oldukça hızlı bir şekilde algıladı.

"*Nik*," dedi hızla. Birden gerildi ve sırtı değerli aynasının bulunduğu küçük masaya çarpına kadar benden uzaklaşmaya başladı.

"*Nik?*" Hırlayarak peşinden gittim.

"Sen... gölde yaptığın gibi pişman olacaksın. Bana yine sırtını döneceksin."

Göğsümde bir düğüm daha oluştu. "*Nik*. Yapmayacağım."

Çünkü bu sefer tamamen kararlıydım, sadece şehvetle hareket etmiyordum. Seçimimi yapmıştım. Onunla savaşmayı bırakmıştım. İkimizi de gerçekten istediğimiz şeyden mahrum etmeyi bırakmıştım.

Sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecektim. İkimiz de. "Elbiseni çıkar," diye tekrar emrettim, çenemi çelikleştirerek. "*Nik*, bunu istemezsin, Arik. Sen-"

Elim ıslık çalarak dışarı çıktı ve elbiseyi vücudundan söküp attım. Onu gördüğümde göğsümde hoş bir gümbürtü titreşirken çenesi düştü.

Neredeyse beni dizlerimin üstüne çöktürecekti.

"Ne kadar güzel olduğuna bak, *rullari*," diye mırıldandım. Onu kollarıma sürükleyerek, sırtı önüme gelene kadar çevirdim, böylece aynada kendini görebilecekti. "Aynada kendine hayran olmayı seviyor musun, Kara? Hem de nasıl."

Elim vücudunun ön kısmında gezinirken ve gözleri aynada onu takip ederken boğazından bir ıslık sesi yükseldi. *Dothik*'te her zaman yaptığım gibi pençelerimi kısa tuttum ve birinin sivri ucunu çakıllı meme ucuna değdirdim.

Boğazından bir inilti yükseldi ve sırtı kamburlaştı. Sonra kasıklarına doğru kıpırdandı, dudaklarından umutsuz sesler döküldü.

"Arik, bunu istemiyorsun," diye fısıldadı, göğsünü elime doğru iterken bile. "Sen-"

Kulağına alçak sesle ve karanlık bir kahkaha attım. "Seni ilk gördüğümünden beri istiyorum, Kara. Bana ne istediğimi düşündüğünü söyleme çünkü *hiçbir fikrin yok*."

Başparmağımla hafifçe vurmadan önce sert meme ucunu çimdiklediğimde çığlığı *soliki*'de yankılandı.

"Mmm, bu iyi hissettiriyor mu, *saila*?"

Kıvranıyordu ve ben daha fazla beklemek istemedim. Onu kollarımın arasına aldım. Bir sonraki an, sırtı yemek tepsisinin şangırdadığı masaya çarptı. Çarpmanın etkisiyle şarap kadehi devrildi ve yere dökülürken çıkardığı ses Kara'nın gözlerinin açılmasına neden oldu.

Bir şey söylemek için o kırmızı dudaklarını araladı ama ona fırsat vermedim.

O daha konuşmadan dizlerimin üzerine çöktüm ve kalçalarını araladım. Sonra yüzümü amına gömdüm.

Dökülen şarap gibi tatlı ve baş döndürücü tadı dilimde patlayıp beni inletirken, zevk çığlığı beni tatmin edecek kadar yüksekti. Beni onun için daha da aç hale getirdi, ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

"A-Arik?" diye sordu nefesini tuttuğunda. "Nesin sen ne yapıyorsun?"

"Belli değil mi, *Saila*?" Kaygan yarığını yalamadan önce gözleriyle buluşmak için kısa bir süre geri çekilerek sordum. "Güzel amını yalamak. Oldukça keyif aldığım bir şey. Eğer benimle birlikte olacaksan buna alış."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

"Arik!" Sırtım kamburlaşarak ve terleyerek haykırdım. Masa altımda sert ve inatçıydı. Tıpkı çıldırtıcı *Vorakkar* gibi.

Bacaklarımın arasında durmadan beni delirtiyordu. "*H-Hanniva!*"

"Mmm, bana yalvarman hoşuma gidiyor, Kara," dedi karanlık törpüsü. Ardından dilinin sıcak bir girdabı geldi ve orgazmımın kenarını tam orada *hissedebiliyordum*. Zirvedeydim. "Bu benim sikimi daha da sertleştiriyor."

Ve düşmeme izin vermedi, diye düşündüm, hayal kırıklığına uğramış ve hiç olmadığım kadar tahrik olmuş bir halde.

Garip bir inançsızlık ve ihtiyaç içindeydim. Hava etrafımda hızla akıyor gibiydi, yoğun ve sıcaktı ama Arik'e baktığımda sanki dünya yavaşlıyor gibiydi. Bir yanımda bunun bir rüya olduğunu düşünüyordum.

Ve eğer öyleyse, tadını çıkaracaktım. Sonsuza dek yok olmadan önce her anının tadını çıkaracaktım.

Ellerim saçlarında kenetlendi. Her kucacı ve klitorisime karşı alaycı emişi beni ihtiyaçtan hıçkırığa hıçkırığa ağılattı. Arik buna bayılırdı. Paramparça olmama ramak kala beni kızdırmaya bayılırdı. Bu bir cezaydı. Onu kışkandırmanın cezası. Düşünebildiğim en yüce ceza.

Saçlarını çekiştirdim ve boğazında karşılık veren bir gümbürtü yarattım. Bana bundan hoşlandığını mı söyledi? Buna alışmam gerektiğini mi?

Memnuniyetle, diye düşündüm, neredeyse zevkten hıçkırarak ağlayacaktım. Keşke *bunu yapmama* izin verseydi.

"Bana daha fazla yalvar," diye emretti. "Seni boşaltmam için bana yalvar, *rei saila*." *Sevgilim*, dedi.

Sonunda, yalvarmam *gerekmedi*.

Çünkü beni o kadar aşırı uyarmıştı ki, beni harekete geçiren onun dilinin kucağı değil, *sözleriydi*.

Zevk karnımda patladı ve boğazımdan acı bir çığlık çıktı.

"*Vok*," diye homurdandı bacaklarımın arasından ve sonra klitorisimi sertçe emdi, orgazmım *sertçe* çökerken görüşümde beyaz bir parıltı patladı, noktalar battı.

Göğüs uçlarım *acıyacak* kadar sertleşmişti ve belli belirsiz Arik'in beni tutmak zorunda kaldığını fark ettim. Masadan tamamen düşmemi engellemek için bir kolunu belime dolamıştı. Ağzı seksimden hiç ayrılmadı, dili klitorisimden hiç vazgeçmedi.

"*Lysi, Arik!*" Haykırdım.

Uzun dakikalardan sonra masaya geri yığıldım, yoğun zevk dalgaları sonunda geri çekildi.

Kesik kesik nefeslerimi tutup bir elimi terli alnıma silerken, Arik'in yerden kalkışını, ellerinin pantolonunun bağcıklarına gidişini izledim. Beni süzerken bir yandan da onları yırtıyordu; o karanlık, vahşi bakışları bacaklarımın arasında sabitlenene kadar bedenimin üzerinde gezindi.

Masanın kenarına kadar geldi. Soyunmadı. Sadece kocaman, sert aleti öne fırlayıp bana doğru sallanana kadar pantolonunu aşağıya doğru itti.

Nefesim kesildi. Eğer bir şey varsa, orgazmım beni tatmin etmek için hiçbir şey yapmamıştı. Sadece ona olan ihtiyacımı *daha da artırmıştı*. Bakışlarım sikinin üzerinde geziniyor, gölde yaptığım gibi her santimini ezberliyordu. Çok tanıdıkta ama yine de onu daha da *fazla* tanımak istiyordum.

İniltisi sessizdi. "*Vok, saila*, bakışlarını üzerinde *hissedebiliyorum*."

Dudağımı ısırarak, sikinin ağırlığını bacaklarımın arasına bırakmasını izledim. Sarsıldım, o hınzırca sırtırken dudaklarımdan keskin bir nefes kaçtı. O kadar *sıcaktı* ki, neredeyse beni haşlayacaktı.

"İstediğin bu mu?" diye mırıldanarak üzerime doğru eğildi. Başım dönerek, vücudumda bir çizgi oluşturmadan önce dilinin karnımın üzerinde dönmesini izledim. Her santimini hissediyordum. Meme uçlarımdan birini yaladığında inleyerek ağzına doğru eğildim. "*Çok hassas*."

Sonra göğsümü ağzına aldı ve sanki klitorisimi tekrar emiyormuş gibi her çekişini hissettim. Kalçalarımın arasında sikinin sarsıldığını hissettim.

ve seğiriyordu. Alt karnımda sıcak bir şey birikti ve Arik göğsümü bir *patlamayla* bıraktığında, horozunun ucunun tohumunun başlangıcıyla kaygan ve parlak olduğunu gördüm.

"*Hanniva*," diye tekrar sessizce yalvardım. "Seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki *acıyor*, Arik."

"Neren *acıyor*?" diye mırıldandı, parmaklarını bacaklarımın arasında gezdirmek için uzandı. "Burası mı?"

"*Her yerde*."

Kıkırdaması karanlıktı. "Güzel."

Aletine karşı kıpırdandım, bana karşı olan ağırlığının tadını çıkardım. Seks hakkında okuduğum kitapların ve anlatıların hiçbirinde içimden geçen bu *ihtiyaca* dair bir uyarı yoktu. Zevk almaya yönelik bu tek fikirli kararlılık. Arik'i istiyordum. Onu hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. *Orala sa'kılan*'dan ayrılmayı istediğimden bile daha fazla.

Farkına varmak alçakgönüllü ve baş döndürücüydü.

"*Hanniva*," diye fısıldadım ona, başımı ona doğru eğerek. Ne istediğimi biliyordu ve inleyerek başını benimle buluşmak için eğdi. Dudakları talepkârdı. Öpücüğü derinlerde bir başka uyarılma patlamasına neden oldu.

Onu sevebilirim, diye sessiz bir düşünce geldi aklıma. *Onu çok kolay sevebilirim*.

Ve ben böyle bir aşkın nasıl bir his olduğunu bile bilmiyordum. Daha önce hiç yaşamamıştım. Ama şimdi hissettim. Dudaklarında hissettim. Dokunuşunda hissettim.

Arik kalçalarını oynattı ve sertleşmiş sikinin geniş, sıcak baskısını *melirimde* hissettim. Kalçalarını ileri doğru pompalarken boğazından titreyen bir tıslama çıktı. Onun *gerginliği* gözlerimin açılmasına neden oldu.

Ve tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda çekildi ve daha da derine girdi. Beni o kadar gerdi ki yanıyordum. Ama acele etmedi. Benimle zaman geçirdi.

"İyi mi?" diye homurdandı. Gözlerim onunkilere kayınca çenesinin gergin olduğunu gördüm ama başımı sallamama neden olan şey yüzündeki şaşkınlık ifadesiydi.

"*Lysi*," diye mırıldandım, bastırıp bastırıp bastırırken keskin bir acı hissettiğimden bile. "*Ah tanrıça*," diye fısıldadım, gözlerimi kapatarak.

"*Vok*," diye alçak sesle inledi ve kalçalarının son çırpınışını hissettim. Nefesim kesildi, duvarlarım onun etrafında spazm geçirdi, acı zevkle karıştı.

Acı yavaş yavaş azalmaya başlayana ve ben ona karşı kıvranmaya

başlayana kadar orada kaldı.

Sonra tekrar içime girmeden önce dışarı çekti. Bu sefer, onun lezzetli kayışını hissederek inledim. Kuyruğumun dibinde huzursuzca kıpırdayan karıncalanmalara neden oldu.

"Beni çok iyi karşılıyorsun, *Saila*. Sanki benim için yaratılmışsın gibi," diye hırladı boynuma karşı, dudaklarını akşamın erken saatlerinde bana verdiği ısırık izinin üzerinde gezdirerek.

Çünkü öyleydin, başıboş, sayıklayan bir düşünce geldi. *Ve sen bunun için yaratıldın*.

Be

n. Hiçbir şey bu düşünce kadar doğru gelmiyordu. "*Arik*," diye fısıldadım, sıkı ve alçak sesle.

"*Lysi*, biliyorum," dedi. "Sana istediğin her şeyi vereceğim, *rullari*. I söz veriyorum. Benim sabırsız, açgözlü, sevimli küçük kadınıam."

Geri çekildiğinde boğazımdan bir nefes koptu ve sonra sert ve hızlı bir şekilde içime geri itti. Tekrar yaptı. Ve tekrar. Her seferinde bir öncekinden daha enfesti.

"Sana istediğin her şeyi nasıl vermem?" diye homurdandı, dönen, erimiş gözleri benimkilerle buluştu. Avuçlarından biri başımın arkasını kavrayacak şekilde geldi. "Özellikle de bana o güzel gözlerle baktığında. En başından beri, seni tanımadığım zamanlarda sana *nik* bile diyemedim."

Dudaklarım aralandı, kulaklarımın ucu ısındı, yanaklarım ısındı. Tüm vücudum sıcaktı. Birleştiğimiz yer bir demir ocağı gibiydi. Beni yeniden şekillendiriyordu. Bizi yeniden yapıyordu. İkimiz de yeni olana kadar dövüyor, dövüyor ve dövüyordu.

O anda, günün büyük bölümünde ondan kaçmış olduğum gerçeğini düşünmedim. Bunun sonuçlarını düşünmedim. Sadece onu istedim. Tanıdığım, takımyıldızları hakkında benimle dalga geçen ve Bekkar'ın kitabındaki hikâyeler hakkında benimle tartışan Arik'i istiyordum. Gülüşü beni ateşleyen ve kahkahası yıldızları görmemi sağlayan.

Peki ya bu Arik?

Kalçalarımın arasındaki, kulağıma kötü şeyler fısıldayan -Amımın ne kadar iyi hissettirdiğinden, onu ne kadar iyi karşıladığımdan, onu nasıl bu kadar sert boşaltacağımdan bahseden bu Arik kontrolümü tamamen kaybetmeme neden oldu.

Adımları hızlandı. Masa taş zeminde geriye doğru gıcırdamaya başladı, sıyrarak ve çiğnenerek. Ama Arik'in umurunda değildi. **Kalçalarımın** arasında ele geçirilmiş bir erkeğe dönüştü, karanlık bakışları bana sabitlendi, elleri

vücudumu okşuyor, göğüslerimi, boğazımı, klitorisimi okşuyordu. Sonra dili, yıkanmış tenimin üzerinde geziniyordu. Arzuladığım şey buydu. Onun kokusunu üzerimde hissetmek istiyordum. Uykuya dalarken onu koklamak istiyordum ve sabah ilk iş onu koklamak istiyordum.

"*Daha fazla,*" diye talep ettim, boğazımdan çıkan ses tanınmaz haldeydi. Bir yabancıydı. Boğuk ve alçaktı. Güçlüydü. "Şimdi!"

"Seni boşaltmamı mı istiyorsun, *saila*?" diye mırıldandı, ancak kaşları kontrolünü elinde tutma çabasıyla gerilmişti. "Sikimin üzerine mi boşalacaksın? İstedğin bu mu?"

"*Lysi!*"

Masa duvara çarptı ve Arik'in kalçalarındaki tutuşu sıkılaştı. Onları beline doladı. Giysilerinin çıplak tenime sürtünmesinin verdiği o lezzetli sıyrık kötü hissettiriyordu. Yanlıştı. Ama yine de çok doğru.

Arik'in hamleleri sertleştikçe, hızlandıkça yemek tepsisi yere çarptı. Buna aldırış etmedim. İçimde bir düğüm çözülüyordu. Her diş gıcırdatan, ayak parmaklarını kıvıran itiş biraz daha gevşemesine yardımcı oluyordu.

Ve son parça da çözüldüğünde, kısa bir an için asılı kaldım. Nefesimin kesildiği ve vahşi gözlerimin, alnı ateş ışığında çabası ve kararlılığıyla parıltıyan Arik'e kilitlendiği bir an.

"Düştüğünü göreyim," dedi bana. Sessiz bir mırıltı. O bilgili gözler neredeyse bana *meydan okuyordu*.

Soliki'yi boğuk bir çığlık doldurdu. Ama bu benim çığlığım değildi. Arik'in çığlığıydı, çünkü orgazmımın yoğunluğu beni neredeyse kör ederken onun etrafında kenetlendiğimi ve sıkılaştığımı hissetti.

"*Vok, Kara!*" diye küfretti, kalçaları o kadar hızlı pistonlamaya başlamıştı ki bir bulanıklığa dönüşmüşlerdi. "*Lysi, lysi, lysi!* Boşalacağım! *Ahhh*, al onu benden! Hepsini al."

Tohumunun patladığını hissettim, yabancı ve meraklı, sıcak ve cezalandırıcı. Ben onun altında sıkılıp çırpınırken, dölünün kirpikleri duvarlarımı kapladı.

"Beni de mi işaretleyeceksin, *rullari*?" diye inledi ve *Vorakkar* kelepçelerinin hemen üzerindeki bileğini ısırarak için başımı çevirdiğimi fark etmem bir anımı aldı. "*Vok, lysi*. O dişleri üzerimde istiyorum. Daha sert!"

Bu zevk hiç bitmeyecek gibiydi. Dalga dalga geliyor, beni yavaş yavaş yıkıyordu.

Ve sonunda geri çekildiğinde, sanki nefes almak için yukarı çıkıyormuşum gibi nefes nefese kaldım.

Sonra gözyaşları geldi, hızlı ve çabuk. Arik'in yüzünün göğüslerimin arasında olmasına, hızlı pantolonunun tenime değmesine, şakağımdan aşağı yuvarlanan gözyaşını görmemesine şükreliyordum.

Güldüm. Sonra Arik kafasını kaldırdığında hatamı anladım. Beni ağlarken gördüğünde gerildiğini ve donup kaldığını hissettim.

"Kara," diye mırıldandı, sesi yırtık pırtık ve düzensizdi. "Ben-"

"*Nik, Nik,*" diye fısıldadım, hâlâ vücudumun onun etrafında kenetlendiğini ve nabzının attığını hissediyordum. Hâlâ içimdeydi ve bunu son derece rahatlatıcı buluyordum. "Bana zarar vermedin."

Neyden korktuğunu biliyordum.

"Beni *ağlatman çok* iyiydi," dedim ona, gözyaşlarımın aktığı ıslak şakağımyı silerken. Boğazımdan yine küçük bir kıkırdama kaçarken geri kalanını göz kırptım. "Zaten devasa olan egonla şimdi nasıl başa çıkacağım?"

Arik'in başı göğüslerimin arasından geriye düştü ve eğlenerek çıkardığı huff'ın tenime baskı yaptığını hissettim. Sonra dudakları sağ göğsümün alt kısmında gezinmeden önce oraya dokundu.

"Ağlama, *rei saila,*" diye yalvardı usulca, dudaklarını sivri meme ucuma sürterken bile gözleri benimkilere kilitlenmişti. Nefesim kesildi. Sikinin etrafında kasıldığımı hissettiğinde inledi. "Ağlamandan hoşlanmadığımı biliyorsun. Seni *çok* iyi becerdiğim için olsa bile."

Omzunu iterek inledim. "İmkânsız erkek."

Arik'in ayıldığını hissedebiliyordum. Bir parçam onu tekrar kaybedeceğimden korkuyordu. Benden uzaklaşacak, bunu yapmaması gerektiğini, bunun bir hata olduğunu söyleyecekti. Tıpkı göldeki gibi. Kalbim aniden bu ihtimalle çarpmaya başladı.

Eğer bunu yaptıysa, onu affedebilir miydim bilmiyordum. Bunu tekrar kaldırabilir miyim bilmiyordum. *Bundan* sonra olmaz.

Onun yerine "Canını yaktım mı?" diye sordu.

"*Nik,*" dedim ona, ağrım olacağını düşünmeme rağmen. "Sen... pişman mısın?"

Burun deliklerinden bir nefes ılık gibi geçti ve kaşlarını çatı.

"Asla." İçimden bir rahatlama dalgası geçti.

"Ama pişman olabilirsin," diye mırıldandı usulca, neredeyse kendi kendine. Kaş çatma sırası bendeydi. "Neden?"

Başını iki yana salladı. "Daha sonra. Şimdilik yıkanmak istiyorum. Sonra seni tekrar becermek. Sonra da uyumak."

Karnımda bir beklenti telaşı çırpındı. "Bu oldukça iyi bir plan."

Homurdandı ve sikini içimden yavaşça çıkarırken dudağımı ısırdım. Kalçalarımın aşağı bir ıslaklık fışkırdığını hissettim.

"*Vok*, seni mahvettim," diye mırıldandı. Ama ses tonunda kalbimin çarpmasına neden olan hoş bir hınzırlık vardı. Bu *hoşuna* gitmişti.

İçgüdülerimle hareket ederek, sesindeki ihtiyacı duyarak kalçalarımı onun için daha geniş açtım.

"Mmm, iyi dişi," diye fısıldadı, övgüsü karnımda bir başka sıkı düğümün oluşmasına neden oldu. "Seni görmeme izin ver. Aynen böyle."

Başparmağını kıvrımlarımın arasından geçirdiğinde dudağımı ısırdım. Hâlâ hassastım ama dokunuşu uzuvlarımda kıvılcımlar çakmasına neden oldu.

"Arik," diye yalvardım usulca.

Çenesi tıkırdadı. Sonra tuniğini sıyırdı ve pantolonunu aşağıya itti. *Sonunda* soyunuyordu.

"*Vok* bir banyo yap," diye hırladı. "Sana tekrar ihtiyacım var. *Şimdi*."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

I Gecenin geç saatleriydi ama sanki *yıllardır* uyuyormuşum gibi enerjim vardı.

Şimdilik doymuştum ve ağrım vardı. Arik'in kollarındaydım, kalbinin düzenli atışını dinliyordum ve hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirmediyini düşünüyordum.

Gerçekten başka biriyle birlikte olabileceğimi düşünmüş müydüm? Arik için hissettiklerime *yaklaşabilecek* başka bir erkek bulabileceğimi gerçekten düşünmüş müydüm?

Şimdi aptalca geliyordu. Belki de bu yüzden bu kadar üzgündü. Çünkü o da bu fikri benim şu anda bulduğum kadar gülünç bulmuştu.

"Yorulmadın mı?" diye gürleyen sesi, parmak uçları kolumdan aşağı kayarken, ileri geri sıyrırken ve ben dokunuşuna doğru eğilirken beni okşarken geldi.

Bir yanımdan uyumaktan korkuyordum. Bu anı kaybetmekten. Çünkü uyandığımda ne bulacağımı bilmiyordum. Balonumuz patlayacak mıydı? Aramızda büyüdüğünü hissettiğim sessiz anlayış?

Dış dünyanın tekrar içeri girmesini istemiyordum. Bencilce, sis hakkında düşünmek istemedim. Kalp taşlarını. Arik'in aslında *Dothikkar'ın* oğlu olduğunu keşfetmeyi düşünmek istemiyordum. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemedim. *Bizim* için ne anlama geldiğini.

Ama yapmak zorundayım.

"Öyle misin?" Gözleriyle buluşmak için dönerek usulca sordum.

"Günlerdir beni uyutmuyorsun," diye bilgilendirdi beni. "Yani Iysi, öyleyim." Birbirimize karşı gergin olduğumuz için mi uyumamıştı?

Suçluluk duygumu bastırdım ve dedim ki, "O zaman uyu. Artık sana göz kulak olacağım."

Alçak sesle kıkırdaması yüz hatlarımda yumuşak bir gülümsemeye neden oldu, tembel gözlerle izlediği bir gülümseme.

"Yapamayacağımı anladım. İstesem bile," dedi bana.

"Neden?" diye sordum. diye sordum.

"      aramızda çözülmemiş şeyler bıraktık. Bu duygudan nefret ediyorum. Neye uyanacağımı bildiğim için uyuyamıyorum."

Bir dehşet duygusu çöktü. Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Ama Arik istiyor gibiydi. Ya yine kavga edersek? Ya aramızdaki bu puslu, sıcak büyü bozulursa? M kemm l bir cam topun yerde patlayıp milyonlarca parçaya ayrılması gibi?

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Sanki yanında çıplak ve rahat olduğumu hatırlatmak istercesine kollarında dönerek usulca sordum. Yatağımın kürkleri etrafımızı sarmıştı. Bu gece kendi *soliki*'sine dönmeyeceğini... tabii tekrar tartı mazsak. "Peki seni bundan uzakla tırabilir miyim?"

"*Nik*, yapamazsın," diye beni bilgilendirdi. Ancak sesindeki belirsizliği duyduğumda sıırıttım. İnledi. "Kadın, dur. Merhamet et."

"Pek   ," diye fısıldadım. Sonra içimi çektim, bakı larıım boğazındaki çentiğe kaydı.

Arik uzun bir süre sessiz kaldı, o kadar uzun süre ki içimde bir umut doğduğunu hissettim. Bu gece hiçbir şey hakkında konu mamaya karar verebileceğine dair bir umut hissettim.

Sonra dedi ki, "Bilmen gereken bir şey var. Ben sana dokunmadan önce bilmen gereken bir şey. Ama senin için aklıımı ka ırmı tım. Ve  imdi tek hissettiğim pişmanlık."

Göğsüme bir hançer saplanmış gibi hissettim. Kolları beni sıkıca sararken bile doğrulmak için mücadele ettim. "Sen... yaptıklarımızdan pişman mısın?"

Ama o demişti ki.

"*Nik*," dedi kaşlarını çatarak. "Ama korkarım senden bir şey aldım, vermeye hazır olmadığın bir şey."

"Bu kadar bilmece yeter, Arik, söyle bana," diye emrettim.

Nefesi kesildi ve sonra şöyle dedi: "*Orala sa'kılan*'dan ayrılmadan önce *Kalloma*'n sana asla dokunmamamı söyledi. Seninle asla yatmamamı. Eğer yaparsam, tapınağa asla geri dönemeyeceğini söyledi. *Kallirilerin* seni geri kabul etmeyeceğini söyledi."

Beklediğim her neyse... *o* değildi.

Kaşlarım çatıldı. Yatağın bulunduğu duvara yaslandım ve dizlerimi göğsüme çektim. "*Neffar*?"

Farkına varmak kafama vurdu.

"Bu... bu yüzden mi istemedin... bu yüzden mi gölde bana sırtını döndün?" diye sordum.

Arik bir elini yüzünde gezdirdi. "*Lysi*."

Bana bunun olmaması gerektiğini söyledi.

Nedeni buydu.

Az önceki sözleri şimdi anlam kazanmıştı.

"Onurlu bir erkek olmaya çalıştığını söylemiştin. *İyi* olmaya çalışıyormuşsun. Benim için."

Sessiz bir nefes sesi duyuldu. "*Lysi*," dedi.

Keskin bir sızı parmaklarımı göğsüme sürtmeme neden oldu. *Kalloma*'nın bunu ona neden söylediğini bilmiyordum. Tabii onu benden uzak tutmak istemiyorsa. Sebebi ne olursa olsun.

"Ben rahibe değilim, Arik," dedim sessizce. "Bu yemini asla etmedim ve etmeyeceğim."

"Senin *Kalloma* dedi ki-"

"Öyle demiş olabilir, *Lysi*," dedim sessizce. "Ama yanılıyor. Kendince sebepleri var, bundan eminim. Her zaman vardır. Ama sana yalan söyledi."

Burun delikleri sanki bu olasılığı hiç düşünmemiş gibi alevlendi.

Seta Kalliri aslında bir *Vorakkar*'a yalan söylüyor.

"Seninle yatmam," diye başladım, parmaklarımı göğsünün geniş bölgesinde gezdirmek için uzandım, hikâyelerini bilmek istediğim yara izlerine takıldım, "*kalliriler* arasındaki konumumu etkilemeyecek. Seni temin ederim."

"Emin misiniz?"

"Öyle olmasaydım bile, şimdi bir önemi var mı?" Yatakta çıplak bedenlerimizin arasına dikkatle bakarak sordum. Arik elimi tuttu ve dudaklarına bastırmak için yukarı kaldırdı. "Ben seçimimi yaptım."

Ve her zaman sen olacaktın, diye ekledim sessizce.

Beni istemediği için değil, beni *korumaya* çalıştığı için itmişti. Bu bilgi beni ona karşı daha da yumuşattı.

Aramızda uzun bir sessizlik oldu, Arik'in gözleri benimkilerdeydi.

"Kara," dedi, sesi dakikalar sonra sessizliği yırtarak. "*Lysi*?"

"Sabah," diye başladı, dudakları sanki sözlerini yumuşatmak istercesine bir kez daha elimin üzerinde gezinirken bile yüzünde gergin bir ifade belirliyordu, "*mokkira'nın soliki'sine* gitmemizi istiyorum. Biz birlikteyken senin de *kana* almanı istiyorum."

Bu sözlerin bana nasıl hissettirdiğini bilmiyordum ama birdenbire Arik'in bu gece tohumlarını içime defalarca boşalttığının farkına varmıştım.

"Doğru," diye fısıldadım, göğsüme baskı yapan hayal kırıklığı hakkında ne hissedeceğimi bilemiyordum, ancak Arik'in mantıklı davrandığı bilgisiyle karışmıştı. Ve bunu daha önce düşünmediğim için utandım.

Yine de sormadan edemedim, "Sen... sen çocuk istemiyor musun?"

Bakışları bana yöneldiğinde yüzüm alev aldı, ağzı sert bir çizgi haline geldi.

"Kara," diye uyardı.

"Öyle görünmesini istememiştim," dedim hemen. "Sadece merak ettim."

Arik uzun bir iç çekti.

Sonra sözleri geldi, yumuşak ama kesin. "Ben piç istemiyorum."

Ve tam da bu anda, sözleri bana kaçınmaya çalıştığım her şeyi hatırlattı. Korktuğum şey buydu. Biz hâlâ sıcak ve güvendedeyken, birbirimize sokulmuşken dış dünyanın kulaklarımızın dibine çökmesi. Bu evrende, ben onun kollarından ayrılmaya hazır olana kadar bizi bu şekilde sarabilecek bir boyut var mıydı? Bizi kitaplarımdan birinin sayfaları arasına katlayabilir ve rahatsız edilmeyeceğimiz bir rafa koyabilir miydim?

Bu düşüncenin saçmalığına neredeyse gülecektim. Ama bencil olmak istemem o kadar kötü müydü? Kısa bir süreliğine de olsa Arik'in tamamen bana ait olmasını istemem?

"Çünkü sen de öylesin," diye fısıldadım, onun yerine cümleyi tamamlayarak. *Dothikkar*'ın kendisinin piç oğlu. Derin bir nefes aldım. "Neden bana kim olduğunu söylemedin?"

Arik'in duruşu aldatıcı bir şekilde rahattı. Muhteşem bir erkekti. Geniş, altın rengi düzlemleri ve ısırarak istediğim gücü vardı.

"Çünkü önemli değil."

Ona bakakaldım. Oturuyordum ve doğrulduğumda kürkler göğüslerimden düştü, Arik'in bakışları onlara takıldı. Yanına gitti, dirseğine yaslandı, diğer eli sağ elimin altını okşamak için uzandı.

Yutkunarak elini ittim çünkü ne yaptığını biliyordum. Dikkat dağıtma ve saptırma yöntemlerinden biri daha.

"Sen *Dothikkar*'ın oğlusun Arik," dedim nefesim kesilerek. "Bunun önemli olmadığını nasıl söylersin?"

Burun delikleri alevlendi. "Ben onun *piçiyim*. Bir sürü piçi var. Suikast girişimlerinden kurtulabilen tek şanslı kişi benim. Ya da belki talihsiz olan. Kim gerçekten emin olabilir ki?"

"The..." Sözümlü kestim. "Suikast girişimleri mi?"

Arik bana karanlık, keskin ve ışıltılı bir gülümseme verdi. "*Dothikkar*'ın kim olduğuna dair idealist bir görüşün var, tıpkı senin *Kalloma*'n gibi. Onun Bekkar gibi olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Kahraman, güçlü, sadece halkı ve gezegeni için en iyisini isteyen iyi bir lider?"

Küstah ses tonunu duyduğumda göğsümde bir öfkenin tutuştuğunu hissederek başımı sallamaya başlamıştım bile.

"Dur," diye fısıldadım. Sonra yüzünün yan tarafını tuttum ve dudaklarımı onunkilere bastırdım, sert ve uzun. Dudaklarına karşı, "Ne yaptığını biliyorum. Benimle kavga etmeye kalkma. Sadece anlamak istiyorum."

Bir süre sonra Arik'ten derin bir iç çekiş ısılk çalarak dudaklarımın arasından süzüldü ve geri çekildi. Sırt üstü döndü ve *soliki*'nin taş tavanına baktı.

"*Dothikkar* -beni yaratmaya yardım eden erkek, *lysi*, ama asla bir baba olarak görmeyeceğim- açgözlü, omurgasız, obur bir kral ve tek istediği ömrünün sonuna kadar iktidarda kalmak. Öldükten sonra Dakkar'a ne olacağı umurunda değil. Zaten ölmek üzere olduğunu duydum ama bir varis tayin edecek mi? *Nik*. Çünkü Dakkar'ın son kralı olmak istiyor. Böyle bir büyüklükle övünmek için hiçbir şey yapmamış olsa da adının hafızalarda yaşamasını istiyor. Vahşi topraklara hiç ayak basmadı. *Dothik* ile bağlarını güçlendirmek için *Sorakkarlar*la *saruklarında* ya da *Vorakkarlar*la ordularında hiç buluşmadı. O sadece onları *Dothik*'e bağımlı kılmak istiyor ki geri çekilemesinler."

Arik'in sözlerinde anlayabileceğimden çok daha fazlası olduğuna dair garip bir his vardı içimde. Kendimi hiç bu kadar derinliksiz hissetmemiştim.

tam o anda yaptım. Tüm kitaplar ve bir sayfaya karalanmış kelimeler beni buna hazırlamak için hiçbir şey yapamazdı.

Aklımda o kadar çok soru vardı ki nereden *başlayacağımı* bile bilmiyordum. Ya da nasıl soracağımı.

"Ama *söylediklerin* doğruysa," diye mırıldandım, "*Dothikkar* ölüyorsa ve diğer tüm çocuklarını öldürttüyse... o zaman geriye bir tek sen kalıyorsun, Arik. *Sen* onun varisisin."

Bir önceki kadar keskin bulmasam da sırtışı geri döndü. "Ve o -ya da konseyi- ölmeden önce beni asla böyle tanımazdı. Onlara göre ben sokaklarda yaşayan bir *Duvna*'yım. Sadece yapabileceğimi kanıtlamak için bir *Vorakkar* oldum."

"*Nik*, bunu bu yüzden yaptığını sanmıyorum," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak. "O kadar kindar olacağını sanmıyorum."

"O zaman belki de beni hiç tanıımıyorsun, *saila*," diye mırıldandı, sesi yumuşak bir törpü gibiydi.

Ama geri çekilmesine izin vermedim. Özellikle de yataktan kaymak için hareket ettiğinde. Çabucak hareket ettim, onu sırt üstü ittim ve kalçalarına sarılmak için üzerine tırmandım. Onu kürklere sabitledim.

O güzel gözleri üzerimde gezinirken bakışları karardı. Yine de bu konuda geri adım atmasına izin veremezdim. Syok'un arkasında oturup ağladığımda ona sorunun ne olduğunu söylememi istemişti. Ondan daha azını talep edemezdim.

Avuçlarım göğsüne yayıldı ve hızını artıran kalbinin sert gümbürtüsünü hissettim. Ben ona bakarken saçlarım etrafımızda koyu bir perde oluşturuyordu. Arkamda, onun çukurlaşmış uyarılmasının kıcıma baskı yaptığını hissettim ve yardım edemedim ama kuyruğumu bacaklarının ana hatları üzerinde gezdirdim.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum. Ses tonum yumuşak ama inatçı olduğunda kendimle gurur duydum. Geri çekilmesine izin vermeyecektim. Bir daha asla. "Bu senin fikrin miydi? Yoksa başkasının mıydı?"

Arik'in vücudu durmak bilmeyen bir enerjiyle uğulduyordu. Kaşları çatıldı ve sırtıttı. "Biraz kaldır ki kürkleri aşağı indirebileyim. Sıkım sıkışmışken seni böyle becermemi nasıl beklersin?"

"Arik."

Boynu geriye doğru eğildi. Sesimde her ne duyduysa, bu onu güldürdü. Ama oflayarak, yumuşak bir kahkahaydı ve içinde herhangi bir alay sezmedim.

Sonra sessizleşti. Meraklı olduğu kadar büyüleyici kararların yüzünde oynadığını gördüm.

"Nassik Denemeler'e katılmamı istemedi. Çok azı istedi," dedi sonunda, sesi keskin bir havlamaydı, sanki bu kelimeleri ciğerlerinden bir iple çekiyormuşum gibi.

"Nassik?"

"*Pujerak*'ım," diye hırladı.

Farkına varınca gözlerim büyüdü. Zihnimde, Arik'in sürüsüne yaklaştığımızda bizi karşılamak için ata binen yakışıklı erkeği canlandırdım.

"Ama o benim için daha çok bir kardeş gibiydi. Onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım. O bile Denemeler'e neden girdiğimi anlayamazken, *senin* anlamını nasıl bekleyebilirim?"

"Neden bana açıklamayı denemiyorsun?"

"Çünkü *Dothik*'i ne kadar sevsem de, burası beni hasta etmeye başlamıştı," diye aceleyle ağzından döküldü kelimeler. Elleri kalçalarımnda kenetlenip beni yerimde tutarken bile bana ters ters baktı. "O parayı neden yanımda taşıdığımı bilmek ister misin? Sana gösterdiğimi mi? Çünkü o benim ilkimdi. Kendim için yaptığım ilk *sikke*, *Dothikkar* sokaklarında bu imparatorluğu, *benim imparatorluğumu* yaratan ilk *sikke*."

Sesindeki ani tutkuyu duyunca kaşlarım çatıldı.

"*Dothik*'te aklına gelebilecek her şeyi yaptım Kara. Tüccarlarla uğraştım, nakliyeleri sırasında koruma karşılığında ticaret anlaşmaları yaptım. Eğer bir fahişe kendisini döven bir erkeğin adıyla bana gelirse, onun izini sürer ve ona on katını geri verirdim. Neden mi? Çünkü genelevi benim korumam altında ve bunun için altın *ödüyorlar*. Anneleri ya da babaları olmayan sokak çocuklarını çalıştırıyorum, benim için etraflı gözetliyorlar, fark edilmeden ve görülmeden bir yerlere sızabiliyorlar, kullanabileceğim bilgileri geri aktarıyorlar. Bölgemdeki her esnafı ve her tüccarı, her dilenciye ve her sarhoşu, her aileyi ve her yetimi tanıyorum. Ve *Dothik*'in diğer bölgelerinde de benimki gibi başka ağlar var. Görünmüyorlar, belki şehirde devriye gezen muhafızlar tarafından bile fark edilmiyorlar ama oradalar. Ben öldürdüm, Kara. Paralı askerlik yaptım, tıpkı yanımda çalışan diğerleri gibi. Peki ya o ilk para? Onu *Dothikkar*'ın kendi arabasından bir çuval *lobbas* kökü çaldığım için aldım, ordulardan birinin mahsulü, Dakkari çeliği karşılığında. Ve o çuvalı, yahnisi için köklere ihtiyacı olan bir hancıya sattım. O zamanlar beş yaşındaydım. Yani *hırsız* botlarım konusunda haklıydın, *Saila*. Çünkü hırsızlığın ne olduğunu bilecek kadar küçüklüğümden beri hırsızım."

Arik'in vurdumduymaz görünen yüz ifadesine bakarken zor nefes alıyordum. Gözlerinde bir girdap vardı, girdaplı ve öfkeliydi.

"Şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsun, *rullari*?" diye sordu, eli kalçamda sıkılaştı, kendi kalçaları kayarken beni sikinin dış hatlarına doğru bastırdı. "Bir hırsızın, bir katilin, tarihimizdeki en kötü *Dothikkar*'ın piç çocuğunun bu gece bu güzel kalçaların arasında olduğunu bilmek? Belki de şimdi pişmanlık duyan sensin. Hmm? Şimdi benim hakkımda ne düşündüğünü söyle."

Ben dudağımı ısırırken gözleri bana meydan okuyordu. "Seni gerçekten hiç tanımadığımı düşünüyorum."

Gözleri kapandı. Belki de bu cevabı bekliyordu. Hatta belki de onu bir şekilde *rahatlattı*.

Onu ittiğimde gözleri açılmadı. Belki de ona sırtımı dönmemi bekliyordu. Belki de tiksinti ve korku içinde arkamı dönmemi bekliyordu ve belki de umduğu şey buydu.

Ancak aramızdaki kürkleri aşağı ittiğimde o erimiş gözler açıldı.

Geri çekilip sikinin bacaklarımın arasından çıkmasına izin verdiğimde nefesi kesildi, sıcaklığı hassas kıvrımlarıma baskı yapıyordu. Uzunluğu beni yakıyordu.

"Kolay kolay korkmadığımı fark etmeye başlıyorum," diye bilgilendirdim onu. "Korkacağımı sandığım şeylerin bile tamamen zararsız olduğu ortaya çıkıyor."

Jrikkia gibi.

Arik gibi.

Arik homurdandı, kalçaları kayarken bile, uzunluğunun kaygan seksime sürtünmesine izin verdi. "Benim böyle olduğumu mu düşünüyorsun, *Saila*? Zararsız mı?"

Bana o imzalı sırtışını verdi. Bir uyarı. Bir alay. Geçmişte pek çok varlığı etkisiz hale getirdiğinden emindim. Ama ben daha iyi biliyordum.

"*Nik*," diye nefes aldım, *iyi* hissettirdiği için kalçalarımı yuvarladım. Arik inledi. "Bence sen bu gezegendeki doğu topraklarından sonraki en tehlikeli şeysin. Yine de tek yapmak istediğim senin yanında yatmak. Tek yapmak istediğim seninle takımyıldızlar ve eski savaşlar hakkında tartışmak. Ve *bu*. Bunu da yapmak istiyorum."

"O zaman sen bir aptalsın Kara," dedi usulca. "Sana bu kadar yaklaşmama izin verdiğin için."

Ona gülümsedim ve bunu görünce burun delikleri alevlendi. Daha fazla beklemedi. Kalçalarımı kaydırdığımda, sikini girişime doğru yönlendirdi ve *sertçe* yukarı itti. Omurgam karıncalanırken ikimizi de inletti.

"O zaman aptal ben olacağım," dedim ona, üzerine eğildim, dudaklarım dudaklarıyla buluşurken sıkışmış meme uçlarımın göğsüne sürtünmesine izin verdim. "*Sana* sahip olabileceğim anlamına geliyorsa aptal olacağım."

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Her gün alınmalı," dedi *mokkira* Kara'ya. "Her sabah veya her akşam çayınıza bir dal demleyin. Günde iki kez almanıza gerek yok. bir gün, tadını sevmediğiniz sürece. Gerçi çoğu sevmez."

Mokkira'nın bakışları kısa bir süreliğine bana kaydı. Yaşlı bir erkekti, sırtı kamburlaşmaya başlamıştı, şüphesiz tezgâhının başında otları ve kökleri öğütmek, toniklerini ve ilaçlarını hazırlamakla geçirdiği zamandan dolayı.

"*Kakkira vor*," diye *mırıldandı* en yeni sevgilim, *mokkira'nın* uzattığı avucundan çantayı alırken. Kara omzunun üzerinden bana bir bakış attı ve ben de kalbimin hızlandığını hissettim. Doğrusunu söylemek gerekirse iyi sikilmiş görünüyordu. Ve o kadar güzeldi ki içim sızladı. Bu sabah saçlarını tarayıp düzgün bir örgü haline getirirken yataktan onu izlemiştim ama yanaklarındaki kızarıklık, öpücüğümünden kızarmış dudakları ve boynundaki iz herkese tam olarak bilmeleri gereken şeyi anlatıyordu.

Benim olduğunu. Sadece benim olduğunu.

En azından, artık olamayana kadar.

Killup erkeğini bu sabah *mokkira'nın soliki'sine* doğru yürürken görmüştük. O Kara'nın görünüşünü incelerken ben de gözlerimi ondan ayırmamıştım. O gözler bana geldiğinde başını eğdi, sanki *çok iyi*, demek istediğini anladım *Vorakkar* der gibiydi.

Sonra başka bir bakış atmadan arkasını dönmüştü ve ben de *sarukta* yana yana yürürken elimi sırtının küçük kısmına bastırdığım için kıskançlığım yatışmış, kendimi mutlu hissetmişim.

Dün geceyi ve bu sabahın erken saatlerini düşündükçe içimdeki zevkli ürpertiye bastırıyordum. Kara tutkulu ve istekliydi. Daha önce yatağında onun gibi nefes alıp verdiği kadar gülümseyen ve kahkaha atan bir kadınla birlikte olduğumu sanmıyordum.

Peki ya zevk?

Vok, zevkti.

Hayatımda onu ağzına kadar, tekrar tekrar doldurduğum zamanki kadar sert boşalacağımı hiç düşünmemiştim. Zevk o kadar yoğunlu ki, *deva*'mı acımasızca sıkarken, beni seğırtirken, nabzımı attırırken ve inletirken acıyla sınırlandı.

Tecrübesiz bir kadının ellerinde mahvoldu. İhtimaller neydi ki? Ama Kara'ydı. Bunu bana yapan oydu.

Mokkira'nın soliki'sinde neredeyse sırtıyordum. Yaşlı adama gitmesini emretmek için yarım aklım vardı, sadece kalçalarım için mükemmel bir yükseklik olan masanın üzerinden onu tekrar alabilmek için. Üzerindeki kokumu alabiliyordum. Onu kokumla kapladığımdan emin olmuşum ve bu sabah yıkanmasına izin vermemiştim. Kokularımız birbirine karışırken, burun deliklerim her açıldığında derin bir erkeksi memnuniyetin içimde yankılandığını hissettim.

Aklımın bir köşesinde, bunun beni temkinli kılması gerektiğini biliyordum. Kara'ya karşı süregelen hayranlığımın sonunun iyi olmayacağını biliyordum. Bunun sadece bir dikkat dağıtıcı olacağını biliyordum, ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı.

Yine de bencil bir piçtim. Onu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu, bu düşünce dün gece bana söylediği sözleri yansıtıyordu.

Ve ona *Dothik*'teki hayatıma kısa bir bakış attıktan sonra verdiği tepkiyi düşünmeden edemedim. Beni şaşırtırken aynı zamanda kanımı ateşleyen bir şekilde tepki vermişti.

Dothik'te seks yapmak kolaydı. Bölgedeki kadınlar beni tanıyordu. Kim olduğumu biliyorlardı. Ne yaptığımı biliyorlardı. Bazıları için bu beni yataklarına davet etmek için bir teşvikti, bir tahrikti. Çünkü kontrol bendeydi. Gücü olan bendim.

Vorakkar olduğumdan beri hiç sevgili edinmemiş olmama rağmen, sürümdeki dişiler farklıydı. Sadece seks istemiyorlardı. Kraliçe olmak istiyorlardı. Bir *Morakkari*. Çoğu gençliğinden beri bu pozisyon için yarışırdı. Güç de istiyorlardı. Bazı geceler taşaklarım o kadar ağır ve sıkıydı ki patlayacakmış gibi hissetsem de hiçbirine bulaşmamak daha kolaydı.

Ama kendimi tuttum. Kontrol bendeydi. Konu seks olduğunda, her zaman bu konuda net bir şekilde düşünebilmiş, seçenekleri, sonuçları, eğer

ve iyi yanları.

Kara ile değil ama, diye düşündüm, gözlerimi şu anda *kana*'nın nasıl hazırlanacağını öğretirken *mokkira*'ya utangaçça gülümseyen kadından alamıyordum.

Kara ile değil. İçimdeki her şey onunla birlikte olmam konusunda beni uyarıyordu. Sadece *Seta Kalliri'nin* tehditleri yüzünden değil, sadece yeni sevgilim deneyimsiz olduğu ve ona fazla bağlanmasını istemediğim için değil, aynı zamanda benimle birlikte olmanın ona sadece *zarar* getireceğini bildiğim için.

Dothikkar hâlâ ölmemi istiyordu. Onu yıllarca kandırmıştım. Suikastçılarının başarılı olduğunu, bunca zamandır ölü olduğumu düşünmesini sağladım. Ama Denemeler'in sonunda elimi açığa çıkarmış, gözlerinin içine bakarken başarısızlıklarını yüzüne vurmuştum.

Vahşi topraklardaki ilk sezonumda benim için bir suikastçı göndermişti. Erkek, *Dothik*'ten gelen bir elçi gibi davranmıştı... ta ki uykumda boğazımı kesmeye çalışana kadar.

Kafasını bir paket içinde doğrudan *Dothikkar*'a göndermeyi düşünmüştüm. Belki de yaşlı Arik gönderirdi. Paketi ilk açtığında yüzündeki ifadeyi hayal etmekten zevk alırdım.

Ama artık bir *Vorakkar*'dım. İnatçı kararlar veremezdim çünkü cezalandırılacak olan benim sürümdü.

Ve eğer *Dothikkar* Kara'ya, beni her seferinde şaşırtan bu dişiye olan bağlılığımı öğrenirse, onun da peşine düşerdi.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Bu dişi, birlikte seyahat ettiğimiz kısa süre içinde derimin altında kıpırdanmıştı. Onun için bana her şeyi yaptırabileceğinden korkmakta haklıydım. Her seferinde istediğini elde etti. Seks ona karşı son savunma hattımdı ve dün gece beni tamamen paramparça etti.

Ona karşı hiçbir şeyim kalmamıştı.

Benden başka ne talep edebilir ki?

Daha sonra, *mokkira'nın soliki*'sinden ayrıldıktan sonra, *saruktan* geçerken ona "Hemen gitmeliyiz" dedim.

Bir grup çocuğa gülümsüyordu, hepsi de peşlerinden koşmayı bırakmış, aval aval bizi izliyorlardı. Dün gece bana çocuk isteyip istemediğimi sorduğunda, bana çoktan bağlanmış olmasından çekinmiştim. Artık seks yaptığımıza göre, ilişkimizin sadece bir ilişki olduğunu varsayacaktı. Bir ortaklık.

Ama onun küçük çocuklara gülümsemesini izlerken, bir yanımda onun benim çocuğumla birlikte nasıl görüneceğini düşünmeden edemedi. İlkel bir parçam bu şaşırtıcı derecede tahrik edici görüntü karşısında memnuniyetle mırıldandı.

Kara benim yorumum üzerine dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Pekâlâ." "Tartışma yok mu?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Burayı sevmişe benziyorsun."

"Yapmak için geldiğimiz şeyi yaptık," diye cevap verdi bakışlarımı yakalayarak. "Kalmak için bir neden yok."

"*Arakkari*'den öğrenebileceğin her şeyi öğrendin mi?" diye sordum. Bu sabah bu konu hakkında kısaca konuşmuştuk ama sonra onun giyinmesi dikkatimi dağıtmıştı. Ve sonra soyunması.

"Bana söylediği bir şeyi çok merak ettim. Kitaplarımda hiç karşılaşmadığım bir şey," dedi, ağzı, yüz hatlarını öpmek istememe neden olan küçük bir kaş çatma şeklinde kıstı. Başını kaldırıp bana baktı. "Büyük büyükannesinin kıtlığı *Saruk*'un bir üyesinin yarattığına inandığını söyledi."

"*Neffar*?" Kaşlarımı birleştirerek sordum. "Nasıl?"

"Kalp taşına sahip bir *sarukun* ayaklarının altında bir kıtlığın yayıldığını fark etmesinin tesadüf olduğunu sanmıyorum," dedi Kara. Ayıldım.

"Sizce bu *saruk* üyesi kalp taşıyı burada mı kullandı? Ne amaçla?" Ben sordum.

"*Arakkari* ona sorduğumda bilmiyordu," dedi Kara. "Ama bu üyenin genç bir kadın olduğunu söyledi. Kalp taşıyı kullanmak için yetenekli biri olduğuna şüphe yok. Ama bence *Vorakkari*li dostlarınız haklı. Bence Rath Drokka'nın *Morakkari*'si Ölü Dağ'ın altında pazarlık ettiğinden daha fazlasını serbest bıraktı. Kalp taşlarının dengesinde bir tuhafılık var. Sanki biri kullanıldığında diğerlerini daha güçlü kılıyor. Ama bu güç çok yükseğe çıktığında, bir bedel ödenmesi gerekir. Eminim *Kalloma*'nın bu konuda daha fazla düşüncesi ya da teorisi vardır."

Rath Rowin'in *Vorakkar*'ı da benzer bir şey söylemişti, değil mi?

Kalp taşının açığa çıkardığı güç her şeyi değiştirmişti. Dakkar'ın dengesini bozmuştu ve sis, Kakkari'nin bir kez daha uyum arama yoluydu. Dünyayı tekrar dengeli bir hale getirmek.

Doğrusu bana pek mantıklı gelmedi. Özellikle de kıtlığı sona erdirmek için beş kalp taşının da aynı anda kullanılması gerektiği düşünüldüğünde.

yıllar önce bu topraklara musallat olmuştu. *Daha fazla* güç eklemek, Dakkar'ın üzerine daha fazla enerji salmak gezegeni nasıl dengede tutacaktı?

Tabii Kakkari acıkmaya başlamadıysa ve karnını doyurmak için kalp taşlarının gücüne ihtiyacı yoksa.

Annem de hep buna inanmıştı. Tanrıçamız ve koruyucumuz Kakkari'nin aç bir varlık olduğuna ve doyduğu sürece bize göz kulak olacağına. *Lomma*'m her zaman Kakkari'nin *korkulması* gereken bir tanrıça olduğuna inanmıştı. İyilik, bereket ve yaşam tanrıçası olarak görülmezdi. Ne de olsa Kakkari de Drukkar kadar açmış.

"Ve şimdi acıktı," diye mırıldandım kendi kendime, keskin bir nefes üfleyerek.

Kara başını kaldırıp bana baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "*Neffar*?" Ona gülümsedim. "Hiçbir şey, *saila*." Bakışlarım hâlâ elinde tuttuğu çantaya kaydı. Gördüğüm bir şey *beni* acıktırdı. Ona karşı açlık. *Kana*'nın korktuğum şeye karşı koruma sağlayacağını biliyordum. "Çayını demleyelim ve yatağına dönelim."

Gözlerini kırıştırdı, kulaklarının uçları ısındı. "Öğlenin ortasındayız."

Kulağına, "Şimdi yataktan yararlanmalıyız, çünkü *Dothik*'ten önce başka bir yatağımız olmayacak," diye fısıldadım.

Nefesi kesildi. Sakinleşti ve yüz ifadesi hiç görmediğim kadar ciddiydi ama yine de gözlerindeki heyecanı gizleyemiyordu.

"Beni *Dothik*'e mi götürüyorsun?" diye fısıldadı usulca, sanki sesini yükseltmesi yaptığım açıklamayı paramparça edecek, varlığından silecekmiş gibi.

"*Lysi*," dedim, onu *soliki*'sine geri götürmeden önce bir omzumu silkerek. "Sanki sensiz gitmeme izin verecekmişsin gibi. Ne olursa olsun sana göz kulak olabilirim daha kolay ve güvenli olur diye düşündüm."

"Daha güvenli mi?" diye sordu, bu kelimeyi tuhaf bulmuştu. Çenem sıkıştı. "*Lysi*."

Ama ona bir açıklama yapmadım.

Soliki'ye geri döndüğümüzde, yatağına geri döndüğünde ve ben, uyluklarının arasına geri döndüğümde, dudaklarımın arasında nefes nefese inlemelerini yakaladığımda ve o çırpınana kadar göğüslerini dillediğimde... Onu yakınımda tutmanın daha iyi olduğuna karar verdim, *Dothik*'teyken muhtemelen gözümün önünden ayrılmayacaktı.

Çünkü Bodin'e olduğu gibi ona da bir şey olursa
-Kendimi asla affedemem.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

"T Planın nedir?" Arik'e sordum. Syok'ta ilerlerken ona bakmıyor olsam da sesimdeki inançsızlığı ve tereddüdü duyabildiğini biliyordum. "Kapüşonumu her zaman takmak ve insanlara

hastalıklı mı?"

"Evimde olduğumuz zamanlar hariç," diye ekledi.

Ona bakmak için koltuğumda döndüm ve ona ters ters bakmak için boynumu acı verici bir şekilde bükтім. "*Hastalıklı mı?"*

Sırtışı neredeyse kızgınlığımı yok etmeye yetiyordu. Neredeyse. "Ve senin gerçekten ne kadar güzel olduğunu bilen tek kişi ben olacağım," diye ekledi,

Sanki bu öfkemi yumuşatacakmış gibi. "Her gece küçük kukuletanı ve pelerinini soyarken zevk alacağım bir şey."

Keskin bir nefes aldım ve tekrar ileri döndüm.

"Surat asma, *rei saila*," diye mırıldandı kulağıma. Sonra dudakları kulağımın hassas lobunda gezindi ve oradaki sıcak nefesi sırtımda bir karıncalanmaya neden oldu. "Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum."

"Daha iyi bir yolu olmalı," dedim ona.

Arik iç çekti. Dudakları tenimi terk etti ve sesi sonsuz bir sabırla bana, "Sen melez bir dışisin Kara. Bu bir gerçek. Başka bir tane daha bilmek ister misin? Görünüşün *Dothik*'te dikkat çekecektir. Ve *Dothikkar*'ın benim şehirde olduğumu bilmesine izin veremeyiz. Tapınağa sessizce ve kimse izlemeden girmeliyiz. Ve bizi izleyen insanlar olacaktır, Kara. Buna hiç şüphe yok."

"Neden *Dothikkar*'ın şehirde olduğunuzu bilmesini istemiyorsunuz?" diye sordum.

Boğazından keskin bir kahkaha koptu. "Sence sadece ben bir *Vorakkar* şimdi olsa beni öldürtmeye çalışmaz mıydı?"

Yüzümdeki kan çekildi, karnım dondu. Koltuğumda dönmeye çabaladım, ayağımla yanlışlıkla boynuna vurduğumda Syok başını geriye attı.

"*Neffar*?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

Arik bana yavaşça göz kırptı. "Şehirde olduğumu bilirse, bu fırsatı değerlendirecektir. Bu konuda hata yapma, Kara."

"Ne zaman?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Seni ne zaman öldürtmeye çalıştı?" "İlki mi? On yaşımdayken."

On mu?

O sadece bir çocuktü.

"O zamandan beri öldüğümü sanıyordu. Gönderdiği suikastçılardan biri..." Sol kulağının ucuna dokunduğunda ses tonunda huysuz bir nota vardı. Bu girişim sırasında kesilmiş miydi? "Nasıl olduğu önemli değil. Önemli olan ilk denemenin başarılı olduğuna inanmasıydı. Ta ki ben bir *Vorakkar* olana kadar."

"Duruşmalara ilk girdiğinizde sizi tanımadı mı?" Sessizce sordum. "Hiç mi?"

"*Nik*," dedi. "Ama sonradan öğrendi. Bana bu kelepçeleri taktıktan sonra kulağına fısıldadım. Beni tüm *Dothik*'in önünde bir sürü kralı olarak ilan ettiği için üzerimdeki gücünü ve etkisini artık kullanamadığında."

Sesinde bir parça karanlık bir memnuniyet vardı.

Sonra da keyiflendi. "Ve aptalcaydı. Düşüncesizceydi. O bir an bana birçok gece uykusuzluğa mal oldu."

Yutkundum. "Peki buna değdi mi?"

Gözleri beni kıştırdı. Dişlerini gösterdi. "*Lysi*."

Titredim.

"Ne zaman... diğer zamanlar ne zamandı?" Bilmek istediğimden tam olarak emin olmadan sordum.

"Tam o gece," dedi Arik bana. "Ertesi gece bir başkası. Ondan sonra, sürümü topladıktan sonra vahşi topraklara doğru yola çıktım. Sonra ilk sezonumda bir başkasını gönderdi, *Dothik*'ten gelen bir haberci gibi davranıp

Gece *volikimi* bıçakla kestim. O zamandan beri yok. Ama eğer içeride olduğumu biliyorsa

Dothik, tekrar deneyecek."

Birdenbire, burada geçirdiğimiz süre boyunca pelerinli bir başlık giyme konusundaki isteksizliğim

Dothik'in sesi çocuksu ve huysuz geliyordu.

Derin bir nefes aldım. "Pelerini giyeceğim. Kuyruğum Dakkari'ye benziyor, bu yüzden arkamda sürüklenmesine izin verirsem belki insanlar bunu iki kez düşünmez."

Arik yüzümü avuçlarının arasına aldı, Syok'un sallanan yürüyüşü beni ona daha da itti. Öpücüğü nazik ve yumuşaktı.

"Ben de kukuletalı olacağım," dedi dudaklarıma karşı. "En azından evime ulaşana kadar. Yoldaşlarım bizi şehrin güneyindeki tünelde karşılayacak. Korunacağız. Güvenliğin için endişelenme, *Saila*. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sadece hızlıca ayrılmamız gerekirse diye hazırlıklı olmanı istiyorum."

"Bu yüzden mi gelmemi istemedin?" Zorladığım için birden kendimi suçlu hissederek sordum.

"Her zaman tehlikeli olacaktı," dedi bana, uzaklaşarak. Elini yanağımdan çekti. "Ama senin için uzaktan endişelenmektense şimdi yanımda güvende olmanı tercih ederim. Ve *Kalloma*'nı en iyi sen tanıyorsun. Bahsettiği rahibe bana güvenmeyebilir. Ama onunla konuşursan, güvenecektir."

Kalın kalın yutkunarak başımı salladım. "Elimden geleni yapacağım."

"Yapacağını biliyorum Kara," diye sert bir cevap verdi ve içimi gururla doldurdu.

Ancak aklımda bana huzur vermeyen bir soru vardı. Ben sorana kadar değil.

"Nerede..." Soruyu beğenip beğenmeyeceğinden tam olarak emin olamadığım için dudağımı ısırarak devam ettim. "Tüm bunlar olurken annen neredeydi?"

Ondan kısaca bahsetmişti. Neredeyse hiç. Bana tek söylediği, annesinin öldüğü ve *Dothik'in* tarihini inceleyerek bilgilerini oğluna aktardığıydı.

İki gece önce bana *Dothik*'te kim olduğu ve kendi bölgesinin sokaklarında yarattığı *imparatorluk* hakkında anlattıklarını düşününce, kadının tüm bunlarda nasıl bir rol oynadığını merak ettim. O da *Dothikkar*'a yakın olmalıydı. Arik bunun kanıtıydı.

Arik'in omuzları kısa süreliğine gerildi.

"Ben on yaşındayken öldü," dedi bana.

Omurgamda bir ürperti hissederek, "Suikast girişimi sırasında mı öldü?" diye sordum.

Dudağımı ısırđım, Arik'in yüzündeki soğuk ifadeye bakınca birden kaderinin ne olduğunu anladım.

"Ah, Arik," diye nefes aldım, elimi ileri uzatıp çarpan kalbinin üzerine koydum. Ancak hızı sabitti.

"Bana ilk hamile kaldığıında *Dothikkar*'ın sarayında büyük bir heyecan yaratmıştı ve bunu hiç unuttuğunu sanmıyorum. Ama on yıl boyunca kendini saklamayı başarmış. Ben de öyle. Ta ki biri onu tanıyıp altın karşılığında *Dothikkar*'a ihbar edene kadar."

Dothikkar'ın mahkemesi mi?

"Onun sarayında mıydı?" Anlamaya çalışarak usulca sordum. Onun hikâyesini. Arik'in hikâyesini. Ve her şeyin nasıl yerli yerine oturduğunu.

"Birçok insan annemin bir cariyeye olduğunu düşünüyor. *Dothikkar*'ın fahişelerinden biri." Bu kelime dudaklarından acı bir şekilde döküldü. "Ama değildi. Soylu bir kadındı."

Şaşkınlıkla başladım.

"Saraya yakın bir aileden geliyordu. Babası önceki kralın yaşamı boyunca danışmanlığını yapmıştı. Babamla annem arasında anlaşmalı bir evlilik söz konusu olabilirdi. Ama onun yerine büyükbabası büyük bir *Vorakkar* olan başka bir kadın kraliçe olarak seçildi. *Dothikkar*'ın danışmanları bunun *Dothik* ve ordular arasında daha güçlü bağlar yaratacağıına inanıyordu."

"Kraliçesi öldü ama," diye mırıldandım. "Ve ona hiç varis bırakmamıştı. Taht için meşru varisleri yoktu."

Arik başını eğdi. "Annem onun yoldaşlarından biriydi. Bana hep kraliçenin son derece mutsuz olduğunu söylerdi. Listesiz. Hastaydı ve annem bana kraliçenin bunu bir lütuf olarak gördüğünü söylerdi. Ölmek *istediğı* için Kakkari'ye ettiği dualar kabul olmuş."

Boğazımda kalın bir düğüm oluştu. "Bu korkunç," diye fısıldadım.

"Kraliçe vefat etti." "Ve annem *Dothikkar*'ın yatağına girdi." diye itiraf ederken sesi yumuşak bir törpü gibiydi.

"Ama neden?" Mırıldandım.

"İktidar hevesi vardı. Tanniva gibi," dedi bana, anladığımı görünce başını eğerek. "Benim *lomma*'m pek çok şeydi. Harika şeyler. Ve korkunç şeyler de. Bir kraliçe olmak istiyordu. Gücü elinde tutmak ve onu uygun gördüğü her yerde kullanabilmek istiyordu. O vardı

Babası tarafından böyle bir şey için yetiştirilmişti ve neredeyse tüm hayatı boyunca bunu beklemişti. Ve birdenbire, ona istediği her şeyi verebilecek bir pozisyon açılmıştı."

Ama belli ki işe yaramadı, düşünmeden edemedim.

Arik'in dudakları sanki dile getirmediğim düşüncemi duymuş gibi kıpırdadı ama bakışlarında hiç mizah yoktu.

"Bana hamile kaldığında, *Dothikkar*'ın onunla evlenmesini ve hemen evlenmesini talep etti," dedi Arik bana. "Onun çocuğunu doğuracaktı ve varisinin meşru olmasını istiyordu. Oğlunun bir sonraki kral olmasını istiyordu. Ne de olsa soylu bir kadındı. Oğlunun onu reddedeceğini düşünmemişti. Sonunda *Dothikkar* onun yüzüne güldü ve onu başından savdı. Ona çocuktan kurtulmasını emretmiş. Sonra da onu sarayından sürgün etmiş."

Göğsüm sıkıştı.

"Annem yıllarca bu öfkeyi kendine yakın tuttu. O utancı. O öfkeyi. Onu yiyip bitirmesine izin verdi," dedi Arik usulca. Başını iki yana salladı ve zihnindeki anılardan arındı.

"Peki sonra ne oldu?" Ben sordum. "Babası ona yardım etti mi?"

"*Nik*," dedi Arik, ağzı bir karış açık kalarak. "Annem *Dothikkar*'ın salonlarından sürgün edildiğinde, bu konuda büyük bir kargaşaya neden oldu. Babasını utandırdı. Yaptıklarıyla ailenin adını lekeledi ve babası da ona sırtını döndü."

Bu nasıl bir his olurdu? Bildiğiniz her şeyin aniden elinizden alınması? Sevdiklerinizin sizi sanki hiç var olmamışsınız gibi görmezden gelmesi?

Bunun neden olabileceği acıyı hayal bile edemezdin.

"Altını yoktu, evi yoktu, sosyal statüsü yoktu ve hamileydi," dedi. "Şehrin dış mahallelerine taşındı. Güney bölgesine."

"Sizin bölgeniz mi?" Ben sordum.

"*Lysi*," dedi huysuzca. "Bir tavernada iş buldu. Sahibi ona acımış sanırım. Bir oda ve yemek karşılığında orada çalışmasına izin verdi. Bir süre sonra ona altın olarak ödeme yaptı. Büyüleyiciydi. Güzeldi. Herkesle konuşabilirdi. Sokakta durur ve insanları içeri çekerdi. Taverna her gece onun sayesinde doluyormuş. Peki ya sahibi? Artık aileden biri gibi. Hala aynı tavernayı işletiyor. *Dothik*'e vardığımızda muhtemelen onunla tanışırsın."

"Bu hoşuma giderdi," dedim usulca. Aramızdaki sessizlik uzayınca, "Peki sonra ne oldu?" diye sordum.

Arik'in bakışları nazikti ve bana bakarken gülümsemesi yumuşaktı. "Sen ve senin hikâyelerin, *Saila*. Onlara doyamıyorsun, değil mi?"

Ortamı yumuşatmayı umarak, "Bir sonraki adımın ne olduğunu söylemeden başlayamazsın, Arik," dedim. Ne olacağını biliyordum. "Sadece *senin* hikâyeni anlamak istiyorum. Ve onunkini de."

"Ben o meyhanede, merdivenlerin üstündeki arka odada doğmuşum," dedi bana. "Sonrasında da annem çalışmaya devam etti. Sarhoş kahkahaları ve yanık yahni kokuları arasında büyüdüm çünkü annem berbat bir aşçıydı. Hatta sanırım memnunduk. Ama annem *Dothikkar*'ın ona yaptıklarını asla unutmadı. Tapınağa gidip Kakkari'nin, hatta belki de Drukkar'ın intikamını alması için dua etmeye başladı. Tüm altınını sokakta onu hastalıkla, kısırlıkla ya da ölümle lanetleyebileceklerini iddia eden seyyar satıcılara ödemek için kullanırdı."

Kaşlarını birbirine çatıldı. Ona kendi yeteneğimden bahsettiğimde neden hoşnutsuzlukla tepki verdiğinin nedeni buydu. Birdenbire mantıklı gelmeye başladı.

"Ve sonunda tüm altınımızı, dolandırıcı seyyar satıcılara ve tapınak başışlarına harcadığında, hiçbir şeyimiz kalmadığında, altını bizim için almam gerektiğini biliyordum. İkimiz için de. Çünkü *Dothik*'te altın hayat demektir ve onsuz bir hiçsinizdir. Ben de öyle yaptım."

"Anladığım kadarıyla bana gösterdiğin madeni para senin tek madeni paran değil," diye yorumladım, bakışlarım bir zamanlar içinden çıkardığı pantolonunun cebine kaydı.

Bana attığı sırtış kendini beğenmiş bir sırtıştı. "Hiç alakası yok, *Saila*. Altın bilgi satın alır. Altın sessizlik satın alır. Çoğu durumda güvenlik satın alır. Artık bir *Vorakkar* olmama ve vahşi topraklarda buna gerçekten ihtiyacım olmamasına rağmen, altın stoklamamak aptallık olurdu. Ama ailemden saydığım pek çok kişi hâlâ *Dothik*'te yaşıyor. Altın onlar için. Benim yokluğumda onları korumak için."

"Yokluğun mu?" Sessizce sordum. "Yokluk, eninde sonunda geri döneceğin anlamına gelir."

"Şu anda yaptığımız şey bu değil mi? *Dothik*'e dönmek?"

Ne demek istediğimi biliyordu ama dile getirmediğim sorumdan kaçmıştı. "Pekâlâ," diye fısıldadım. Şimdiye kadar bana anlattığı her şeyi düşündüm, sessizce işledim ve daha fazlası için aç olmama rağmen kafa yordum. "Demek annen *Dothik*'in geçmişini bu şekilde biliyordu. Hâlâ bazılarının gerçek dışı olduğunu düşünsem de, tüm hikâyelerini nereden biliyorsun?"

Bir kahkaha havlaması, içinde yükseldiğini hissettiğim gerginliğin bir kısmını çözdü. "Hepsi doğru, *Saila*. Bazı hikâyeleri senin yorumlaman

söz konusu."

Gözlerimi devirdim ve sonra dedim ki, "Demek annen bir çeşit alimdi. Soylu bir aileden geldiğine göre, kapsamlı bir eğitim almış olmalı. Öğreniyordu çünkü bir sonraki kraliçe olacağını düşünüyordu. Peki sana hamileyken daha da mı çok öğreniyordu? Oğlunun tahtta hak iddia edeceğini bildiği için mi?"

"*Lysi*," dedi yavaşça, bana bakarak. "Bu doğru."

"Peki ya kendi eğitiminiz?" Dikkatle sordum. "Sen... sen okuyamıyorsun, değil mi? Seni bunun için hazırlamadı mı?"

Kitaplarımı ona her okuduğumda fark ettiğim bir şeydi bu. Dün gece olduğu gibi, *saruktaki* son gecemizde, çiftleşmemizden sonra dinlenmek için yatağıma uzandığımızda, *Sorakkar*'ın isteğim üzerine bana verdiği bir kitabı çıkarmıştım. *Saruk*'taki birkaç kitaptan biriydi ama daha önce hiç okumamıştım. Kuru bir okumaydı, çoğunlukla yıllara göre ürün rotasyonlarının bir açıklamasıydı, ama yine de sonsuz derecede büyüleyici buldum.

Yine de göz ucuyla Arik'i izlemiştim. Gözlerinin sayfada, mürekkep gibi kelimelerin üzerinde gezinmesini izledim ve hafif bir hayal kırıklığıyla birlikte odaklandığını fark ettim. Okurken parmağımı sayfanın üzerinde gezdirmeye başladım ve hayal kırıklığının azaldığını gördüm. Ama zihninin çalışmasını *izledim*. Sanki sembolleri ezberliyor ve onları ağızından çıkan kelimelerle eşleştiriyordu.

Eğer Arik gözlemim karşısında şaşırdıysa, bunun tek göstergesi dudaklarının hafifçe düzleşmesiydi.

"Denemediği için değil," diye homurdandı, gözlerini benden kaçırdı ve elini çenesinde gezdirdi. Kendini rahatsız hissettiğinde bunu yaptığını fark etmiştim. Tıpkı benim kuyruğumdaki tüyleri taramam gibi. "Ama sonunda ilgimi çektiğinde, bunun faydasını anlamaya başladığımda... o çoktan gitmişti. Ve okumayı öğrenmekten daha önemli şeyler vardı."

"Özür dilerim," diye nefes aldım, bileğini tuttum, parmaklarımı *Vorakkar* manşetinin üstündeki sıcak tenine doladım.

Geri çekildi, kaşlarını çatmama neden oldu.

"Yapma," dedim usulca, onu kendime doğru çektim, yüzünü çevirmek için uzandım, böylece bakışlarımla buluşmak zorunda kaldı. "Bu utanılacak bir şey değil."

Alaycı kahkahası beni irkiltti ama gözüm korkmadı. "Bunu söylemek senin için çok kolay. Yüzlerce kitap okudun, *Saila*. Sen ne

Bir parşömen parçasındaki tek bir cümleyi bile okuyamadığımı bildiğine göre beni düşünüyor olmalı."

Kaşları çatıldı. Utanmıştı. Bana bunu söylediği için utanıyordu. Neden?

"Çok farklı yetiştirildik Arik," diye mırıldandım usulca, derin bir nefes alırken göğsünün inip kalkmasını izliyordum. "Ben okumayı öğrendim çünkü *yapacak başka bir şey* yoktu. Sen okumayı öğrenmedin ama öğrendiğin diğer her şeye bak. Hakkında *hiçbir şey* bilmediğim diğer her şeye. Sen benden farklı bir eğitim aldın. Ve ben seninkinin benimkinden çok daha değerli olduğunu düşünüyorum."

Bana baktı, çenesi gıcırdıyordu ama sözlerimin yerine ulaştığını gördüm. Ona yumuşak bir gülümseme verdim ve bu gülümsemenin, konuşmamız sırasında oluştuğunu hissettiğim savunma duvarlarını yavaşça eritmesini izledim. Teredditle öne eğildim, yüzümü onunkine doğru kaldırdım ve o da iç çekerek bana istediğimi vermek için başını eğdi. Öpücüğünü. Dili dilimin üzerinde gezindi ve ben daha da yaklaştım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı sertçe, geri çekildiğimizde. "İnsanların bilmesinden hoşlandığım bir şey değil. Çünkü bu bir zayıflık. Ve ben zayıf olarak görülemez. Özellikle *de Dothik*'te."

"Peki ben bu muyum?" Alaycı bir şekilde fısıldadım, 'zayıf' kelimesinin bu erkeğin sözlüğünde yer almasının bile garip olduğunu düşündüm. Onda zayıf olan hiçbir şey yoktu. "Senin için sadece 'insanlar' mı?"

İnledi ve nefesinin altında, ona ne kadar yakın olsam da yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Sana öğreteceğim," dedim ona, kararımı vermiştim. "Okumayı ve yazmayı. Eğer hala öğrenmek istiyorsan. Başka kimse bilmek zorunda değil."

Beni incelerken kaşları çatıldı. "Ve bu sırrı benim için saklar mısın?" diye yüksek sesle merak etti, sesi yumuşaktı.

Gözlerini kırpmadan ona baktım. "Benden istediğin her sırrı saklarım." Gözleri yanıyordu.

Birden Syok'u durdurdu. Ben daha gözümü kırpamadan aşağı atladı, bana doğru uzandı ve ben şaşkınlıkla göz kırparken beni belimden yakaladı.

Gülerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Homurdandı, beni kollarına aldı ve geçmekte olduğumuz ormanın kenarındaki kayalık bir oluşuma doğru taşıdı. Bir kaya.

Oh.

Kaya zamanı gelmişti bile. Günün erken saatlerinde, geride bıraktığımız *saruktan* sadece kısa bir mesafede durmuştuk.

Arik beni ayaklarımın üzerine bıraktığında, pantolonumun bağcıklarını çekiştirip rekor bir sürede çözdükten sonra aşağı iterken nefesim kesildi.

Sonra beni çevirdi, kayanın üzerinden öne doğru itti, arka tarafım ona açıldı. Kayanın üzeri güneşten ürkütücü derecede sıcaktı ve ben inledim, kalçalarımın arasındaki ağırlık büyüdükçe büyüdü, muhtaç ve heyecan vericiydi.

Bir an sonra Arik'in sikinin tanıdık hissi girişime doğru itildi, hızlı ve sert bir şekilde içime girdi.

Onun iniltisi benim soluğumla buluştu. Elinin yarısı boynuma, yarısı da çeneme dolandı. Özellikle *lezzetli* bir hamleyle haykırdığımda, içimde bir yere çarpıp görüşüme kıvılcımlar gönderdiğinde, beni susturmak için bir parmağını dudaklarımın arasına soktu. Parmağının etrafında inledim, parmağını emdim ve ısırdım, küfretmesine ve hızının hızla artmasına neden oldum.

Hiç konuşmadı, bu alışılmadık bir şeydi. Normalde, sesiyle, sözleriyle, kulağıma hınzırca, yaramazca şeyler mırıldanarak benimle alay ederdi, bacaklarımın arasında siki olmadan beni boşaltabilecek şeyler.

Ama bu sefer, dakikalar ya da belki saatler sonra boşaldığımda, bu sadece onun kalın, ayak parmaklarımı kıvıran, sıcak uzunluğundan kaynaklanıyordu. Beni girmesi ve ağzına kadar doldurması. Beni *çılığına* çevirmesi, ağzımı sulandırması ve omurgamı eğmesi.

Çılgılık attım, titreyen her uzvum kasıldı ve gerildi.

Peki ya Arik geldiğinde? Aceleyle geldi. Bir sel gibi. Boynuma doğru inledi, enseme ısırıldı ve her zaman yapmaya eğilimli olduğu gibi iz bıraktı. Ama aldırmadım. O sabah aynada o izlere bakmış, parmak uçlarımı her birinin üzerinde gezdirmiş, her birinin anısıyla karnımda bir tahrik birikintisi hissetmişim. Düşündüm ki... Düşündüm ki sahiplenilmek *hoşuma* gidiyordu. Ne şekilde olursa olsun beni sahiplenmesini *istiyordum*.

Seğirmesine rağmen siki tükendiğinde, nefeslerimizi yeniden toplarken hâlâ içimde derinlerde duruyordu.

Sonra boynuma yaslanarak usulca şöyle dedi: "Umarım seni mahvetmem Kara. İsteyeceğim son şey benden nefret etmen. Ama korkarım yapabilirim. Korkarım *yapmalıyım*."

Gerildim.

Sesinde yumuşak, hüzünlü bir ton vardı, bu da bana kelimeleri yüksek sesle söylemek istemediğini düşündürdü. Söylediğinin farkında mıydı acaba?

Sonra öpücüğü ısırtığının üzerine bastırdı.

"Gel, *rei kassiri*. Seni temizleyelim."

Benim aşkım.

İçimi çektim, içimde yükselen özlemle, kelimeleri kayıtsızca söylediğini bilsem de. Gerçek anlamı olmadan, sadece hoş bir şefkatle. Bana değer verdiğini biliyordum. Tıpkı beni asla ama asla sevmeyeceğini bildiğim gibi.

"*Dothik* bekliyor."

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

"W Syok ne olacak?" Kaşlarımı çatarak, asfalt yolu kaplayan ormanın sınırının ötesinde duran *pirokiye* bakarak sordum Yol. Gözden uzak.

Dothik tam önümde duruyordu. Şehrin sınırındaki devasa duvar duruyordu. Diğer tarafta hiçbir şey duymuyordum. Ama arada bir, rüzgârın taşıdığı şamatalı bir kakhaha ya da taşa çarpan tekerlek sesleri ve çelik şingirtıları duyuyordum.

"Adamlarım gelip onu alacak ve ana girişe götürecekler. Şimdilik burada güvende olacak, söz veriyorum," diye mırıldandı Arik, gözlerini yola dikmiş, sanki bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğmişti.

Hep hayalini kurduğum şey buydu, değil mi? Bekkar'ın büyük şehrine, yıllardır hakkında okuduğum ve hayalini kurduğum başkente girmenin eşiğindeydim.

Bir yandan heyecan duyarken, bir yandan da içimi kuşku ve endişe kapladı. Arik bana şehrin surları içinde fark edilirse başımıza neler gelebileceğini anlattıktan sonra, Arik önden giderken ben *sarukta* kalmalı mıydım diye düşündüm. Onu yavaşlatmak istemedim. Yakalanmasına sebep olmak istemedim.

Arik bana baktı, yüzü karanlıkta gölgelenmişti ama ben o cam gibi gözlerdeki parlaklığı gördüm. Sırttı ve çenemi yukarı kaldırdı. "Endişen yüzünden okunuyor, *saila*. Sana korkmamamı söyledim. I

sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim. Sen benimsin, unuttun mu?"

Sözleri karnımda bir kıpırtı yarattı, ama sinirlerimle birleşince içimde sadece kaçma isteği uyandırdı.

"İçeri nasıl gireceğiz?"

"Bir tünel var," dedi. "Gel, sana göstereyim."

Duvara doğru gitmek yerine ormana geri döndük. Karanlık ve ürkütücüydü. Tamamen sessizdi. Syok'un yanından tekrar geçerken, avucumu *pyroki*'nin böğründe gezdirdim ve sanki *git, benim için endişelenme* der gibi *beni* dürttü.

Öne doğru uzanarak Arik'in elini tuttum ve parmaklarımı onunkilerin arasına soktum. O da hiç tereddüt etmeden benimkini tuttu, karanlık ağaç labirentinde bana yol gösterdi ve devrilmiş gövdelerin üzerinden geçmeme yardım etti. Elinin sıcaklığı sinirlerimin bir kısmını yumuşattı. Güvende olduğumdan emin olacaktı. Bunu biliyordum. Ama *ona* kim göz kulak olacaktı?

Uzun, sıradan bir ağacın yanında durduk.

"Burada mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Arik başıyla onayladı ve çömelmek için elimi bıraktı. Çürüyen yaprakları ve siyah sarmaşıkları bir kenara itti. Orada, tüm ölü yaprakların altında, siyah saplı bir kapak vardı. Arik çekiştirdi ve kapak sarsıcı bir *çığlıkla* açıldı.

Üzerine eğilerek içine baktım, sadece siyahı görüyordum. Yine de kötü bir koku aldım ve kolumla burnumu kapatarak *Vorakkar'ımın* dudaklarının seğirmesine neden oldum.

Ayağa kalkarken bana "Orayı sevmeyeceksin, *saila*," diye haber verdi. Yanıma geldi, kolumu burnumdan uzaklaştırdı ve yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. "Ama söz veriyorum, kaleme ulaştığımızda sana şimdiye kadar yaptığın en büyük ve en sıcak banyoyu yaptıracağım."

"Sabunla mı?" Parlayarak sordum.

Dudakları tekrar seğirdi. "Senin seçtiğin üç farklı çeşitle. Sonra da bunu telafi etmek için her yerini öpeceğim."

"Kulağa harika bir anlaşma gibi geliyor," diye nefes aldım.

Arik kıkırdadı ve dudaklarını usulca dudaklarıma bastırdı. "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm."

Başımı salladım ve ondan uzaklaşarak kararmış şafttan aşağıya baktım. "Pekâlâ, gidelim."

"Çok heveslisin," diye iç geçirdi. "Sen çok bakımlı bir kadınsın, biliyorsun. Seni memnun etmek için benim çok çaba sarf etmem gerekecek."

Sadece alay ettiğini biliyordum. Sesinde bunu duydum, şüphesiz beni bu tünelin dibinde karşılayacak olan pislikten uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"*Temiz olmayı sevdiğim için mi?*" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Güzel elbiselerinizi ve saçlarınızın günde birkaç kez taranmasını seviyorsunuz. Sabunlarını ve uzun banyolarını. Kitapların, ki *Dothik*'te çok pahalıdır," diye kulağıma fısıldadı. "Seni burada ne kadar çok şeyle şımartabilirim, *saila*."

Kalbim küt küt atmaya başladı ama ona sert bir bakış fırlattım. Kapağa doğru yürüyüp kenarına çömelirken kıkırdadı.

"*Orala sa'kılan*'dan ayrıldığımızda üzerimdeki kıyafetler ve bir çantaya doldurulmuş birkaç tunikle ayrıldım. Buna yüksek bakım demek zor."

Arik bana karnımı titreten yavaş bir sırtış fırlattı ve sonra... ambarın karanlığına atladı.

Ürkek bir ses çıkardım, aşağı bakarken kenarına doğru atıldım. Botlarının gıcirtısını, sessiz küfürlerini duydum.

"Arik," diye tısladım.

"Şimdi sen, *saila*," diye sesi geldi aşağıdan. Onu göremiyordum bile, çok karanlıktı.

"Sen ne..." Sözümlü kestim. "*Atlamamı* mı istiyorsun? Aşağıya *mi*?"

"Yüksek bakım," dediğini duydum. "Neyle uğraştığımı görüyorsun, *rei kassiri*?"

Oflayıp pufladım, kokan ambar kapağından uzaklaşıp karanlık ormana baktım. Buradan yolu bile göremiyordum, ancak siyah ağaçların gölgesi arasından *Dothik*'in parıldayan bir kulesini görebiliyordum.

Nefesimin altında mırıldanarak bacaklarımı sarkana kadar ambarın içine kaydardım.

"Beni yakalayacaksın, değil mi?" diye sordum. Kalbim aniden boğazımda güm güm atmaya başladı. Yüksekten korktuğumu hiç düşünmemiştim -kuzey topraklarında büyüdüğüm ve kulem tapınağın en yüksek tepesinde olduğu için- ama beni tedirgin eden aşağıdaki karanlıktı. Hiç bitmeyen karanlık, havayı yiyip bitiriyor gibiydi. Tıpkı battığım gölün karanlığı gibi.

"Elbette yapacağım," dedi sesi, sağlam ve kararlı bir şekilde.

Bu ses ve bu sesle konuşan güvendiğim erkek bana derin bir nefes aldırdı.

Sonra kendimi kenardan aşağı ittim, hava beni karşılamak için hızla yükselirken boğazımdan ürkek, sessiz bir çığlık yükseldi. Karnıma kadar düştüm.

Saçlarım savrulurken, panik boğazımda düğümlenirken, altımdan düşecekmişim gibi hissediyordum.

Sonra sert kollara çarptım. Arik'in homurtularını duydum, darbeye dayanmak için dizlerini yumuşattığını hissettim. Paniğimi yatıştırmaya çalışarak ciğerlerime hava çektim.

Konuşabildiğimde ona "Bunu bir daha asla yapmak istemiyorum" dedim.

Beni yere bırakırken eğlenerek çıkardığı hışırtı saçlarımı hışkırdattı. Botlarımın tanımlamayı tercih etmediğim bir şeyin içine girdiğini duydum, kokuşmuş bir koku burun deliklerimi sokmak için yukarı süzüldü.

"Bu çizimleri bir daha asla giyemeyeceğim," diye iç geçirdim. "Sana yenilerini alırım, *rullari*."

Bana neden *rullari* dediğini hiç anlamamıştım. Dakkari dilinde *presses* anlamına geliyordu ama o anda bu yumuşak ismi anlayabiliyordum. Arik beni buraya getirmek için birçok şeyi riske atarken ben bir çocuk gibi davranıyordum.

Omuzlarımı geriye iterek eline uzandım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Eli benimkini sıktı, bana güven verdi.

"Yolu göster," dedim ona ve kendime -ve sessiz bir söz olsa da Arik'e- bir kez daha şikâyet etmeyeceğime söz verdim. Bu tünelde ne olursa olsun, onunla yüzleşecektim.

Arik beni ileri doğru çekti ve elinin zifiri karanlıkta duvar boyunca koştuğunu duydum. Aradığı şeyi bulmuş gibiydi, bir nesne takırdıyordu.

Bir ısıklık sesi duydum ve sonra Arik bir meşale yakarken önümüzde parlayan ışık gözlerimi kısmama neden oldu. Tünel duvarının derinliklerine gömülü bir tutucunun içindeydi ve onu yedek eliyle çıkarıp yolumuzu aydınlatması için önümüzde tutmasını izledim.

"Bunlar güney tünelleri," dedi bana sessizce, ben de onun yanına geçerken adımlarımıza devam ettik. Işık sadece bir yere kadar uzanıyordu ve sınırının ötesinde sonsuz bir karanlık vardı. "Güney bölgesinin altında ve ötesinde uzanırlar."

"Bunları sen mi yaptın?" Sormadan edemedim. Tüneller pürüzlü saftlardı. Bazı bölümlerde Arik eğilmek zorunda kalıyordu çünkü tavanlar alçaktı.

"Bunu ormana çıkmak için yaptık. İhtiyacımız olursa kolay bir kaçış ya da şehre ulaşmak için" diye bilgi verdi. "Ama diğerleri? *Dothik* doğduğundan beri buradalar. Onları Bekkar'ın yaptırdığını düşünüyoruz."

şehrin farklı bölgelerine erişim sağlıyor. Tünellerden biri eskiden doğrudan *Dothikkar*'ın kalesine çıkıyordu, ancak yaklaşık elli yıl önce yıkıldı."

"Bekkar?" Nefes nefese kaldım.

"*Lysi*, bu bilginin hoşuna gideceğini düşünmüştüm," diye alay etti Arik. İlk kez bir şeyin farkına vardım. Şaşırtıcı olduğu kadar sarsıcıydı da.

"Onun senin atan olduğunu düşünmek çok tuhaf," diye yorumladım. "Onun kanı senin içinde akıyor."

"Büyük bir kralın soyundan geldiğime inanmak bu kadar zor mu?" diye sordu. Ses tonu şakacı bir hal alsa da, yine de sözlerimden pişman olmamı sağlayan bir yumuşaklık duydum.

"Hiç de değil," dedim elini sıkarak. "Sadece ilk kez farkına varıyorum. Burada çok fazla tarih var. Gezegenimizin biçimlendirici tarihi ve siz de bunun bir parçasısınız. Doğrusu bu bana çok mantıklı geliyor."

Arik gözlerimle buluşmak için geriye baktı. Beni dikkatle süzdü ama hiçbir şey söylemedi. Tekrar öne döndüğünde sessizce, "Çok uzak değil, *saila*," dedi.

Ama tam o sözleri söylerken, görüşüm çatladı ve yarıldı.

O kadar hızlı ve aniden oldu ki beni şaşırttı.

Burun deliklerimden gelen keskin hava ıslığı, bir şeylerin ters gittiğini anlamasını sağlamış olmalı.

"Kara?" diye sorduğunu duydum. Görüşümdeki yarıktan onun döndüğünü gördüm, tam da kendimi duvara sabitlemek için bir elimi uzattığım sırada. "Kara!"

"Bana bir dakika ver," diye nefes aldım. "Merak etmeyin. Bu-"

Kaymadan önce söylediğimi hatırladığım son şey buydu. Kollarının beni sardığını hissettim ama kördüm. Tünel kayboldu. Işık da. Bu gençken sık sık başıma gelirdi ama ilerleyen yaşlarımda pek olmazdı. Rüyalarımda bana görüntüler gelse de, bunlar hiçbir zaman *bu* anlar kadar net olmuyordu. Uyuduğumda neyin rüya neyin görüntü olduğunu ayırt etmek zordu. Sık sık birbirlerine karışarlardı.

Ama *bunlar*.

Bunlar hep imgelemdi. Ve şimdiye kadar gördüklerimin her biri, tam da benim gördüğüm şekilde gerçekleşmişti.

Arik'in yüzü ve vücudunun tanıdıklığı ortaya çıktı. Resim genişlerken odaklandığım kişi oydu, bana doğu topraklarını göstermek için yüzünden geriye doğru ölçekleniyordu. Gözleri benim üzerimdeydi. Sabitlenmişti. Yine de çok uzaktaydı. Yüz hatlarında bir soğukluk vardı ve görüntüde bile göğsümde acı veren bir ağrı hissettim, o kadar derindi ki yaralanıp yaralanmadığımı görmek için aşağı baktım.

Gri ipek bir elbise giyiyordum. Ayaklarım terlikliydi. Hava çok sıcaktı, kuru hava çıplak kollarımdan aşağı süzülüyordu. *Kalloma* yanımdaydı. Kız kardeşlerim.

Herkes.

Vorakkarlar bile. Karıları ve konseyleriyle birlikte duruyorlardı. Rath Hidri'nin *Sorakkar*'ı *Arakkari*'siyle birlikte duruyordu. Ve onların yanında.

Kırmızı bir duvar.

O kadar yüksek ve yoğundu ki içini göremiyordum. Bir tutam korku. Sonsuz ve derin, seslerin beni çektiğini hissettim. *O kadar sert* çekiyorlardı ki ayaklarımın üzerinde sallanıyordum ama sıcaktan mı, Arik'in bakışlarından mı yoksa Kakkari'nin milyonlarca sesinden mi emin olamıyordum.

Arik çemberin karşı kenarında benden uzakta duruyordu. Mavi bir parıltı gördüm, kalp taşının gücünü hissettim, şekillerinin gittikçe yaklaştığını hissettim. Bir zamanlar kırılmışlardı. Şimdi yeniden birleşiyorlar.

"*Nik*," diye hırladı bana. Çok uzaktan ama sanki doğrudan kulağıma söylemiş gibi duydum.

Mavi parıltıyı gördüğümde, kendi avucumdan geliyordu.

Tam o sırada karnımın ipekten hafifçe yuvarlaklaştığını gördüm, benden başka kimse fark etmemişti.

Bir kez daha Arik'in bakışlarına baktım.

"*Nik*. Buna asla izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Dudaklarım, "Bu benim seçimim" sözcüklerini oluşturdu.

Yankılandılar ve sonra solmaya başladılar. Çok erken. Çok erken.

Nik, nik, nik, diye düşündüm, görüntünün kenarlarının yıpranmaya ve yanmaya başladığını hissederek. *Görmem gerek. Ne olacağını görmeliyim.*

Ama yalvarışlarım cevapsız kaldı ve ondan çekildiğimde sırtım eğildi. Ondan koparıldığımda, Arik'in soğuk bakışlarına bir kez daha baktığımda göğsümdeki ağrıyı hissettim... ve yeniden yüzeye çıktığımda göğsümdeki ağrıyı hissettim.

Kokuşmuş çürüme ve durgun su kokusu burun deliklerimde yüzüyor ve beni boğuyordu.

Bir an için hareket edemedim ama göz kırpmaya başladım. Duvara yaslanmıştım. *Nik*, duvar değil.

Arik. Beni kucağına çekmiş, kollarını bana sımsıkı sarmış, kulağıma adım mırıldanarak beni kendine çekmişti. Önümde iki yabancı erkek kaşlarını çatmış, saygılı bir mesafeyi korumalarına rağmen önümde çömelmiş duruyordu.

Nefesim kesilip hava ciğerlerime dolduğunda, acı ve sızı içinde, Arik'in titreyen nefesini duydum.

"Kara," diye mırıldandı, yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde çevirdi. Eli burnumun altına dokundu ve dilimde kan tadı aldım. Elini çektiğinde her yerim kızarmıştı ama bu anormal bir şey değildi. Gözlerim kanamaya başlamadığı için şanslıydı, ki bu bir zamanlar *Kalloma*'yı oldukça korkutmuştu.

Tünellerdeki pis koku kusma isteği uyandırır da nefes almaya odaklandım, birbiri ardına nefes aldım. Gördüğüm görüntü de kusma isteği uyandırdı çünkü aniden öyle bir korku ve dehşet hissettim ki kıvrılıp hıçkırığa ağlamak istedim.

Ancak bu his geçti. Duygularım tavan yaptı ama dakikalar ilerledikçe, gördüklerimi düşündükçe sakinleştiğimi hissettim.

Ancak Arik yüzümü kendi yüzüne doğru eğdiğinde, endişesi açıkça belli oluyor ve burun delikleri açılıyordu. İmgelemde gözlerinin soğukluğu bende tünelin altındaki toprağa gömülme isteği uyandırmıştı ve şimdi onları görmeye dayanamıyordum.

Ama sonunda onlarla buluşacak cesareti bulmayı başardım.

Bunu yaptığımda, neredeyse rahatlayarak hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım. Çünkü endişeliydiler.

Sıcak. *Korkmuş*. Ve Arik'i korkmuş göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Yine de öyleydi. Benim için.

"Neydi o?" diye sordu usulca, burnumun altını tekrar silerek. Hâlâ kanıyor olmalıydım. Ve belli ki bunu görmekten hoşlanmamıştı.

"I..." Birdenbire ortaya çıkan iki erkeğe bakarak sözümü kestim. Ne kadar zamandır dışarıdaydım? Boynum gergin hissediyordum. Uzuvarım kemiksizdi. Kıyafetlerim pislik içindeydi ve kucağında oturduğumu düşünürsek Arik'inkiler de pek iyi sayılmazdı.

Erkeklerden biri daha yaşlıydı ve gözlerinin kenarlarından ağzının etrafına kadar uzanan derin çizgileri vardı. Güçlü ve iri yapılıydı, ön kolları küçük ağaç gövdeleri büyüklüğündeydi ve eliyle çenesini silerken sarı gözleri merakla beni taradı, Arik'ten tanıdığım bir hareketti bu.

Diğeri daha gençti. Kıvrak ama güçlüydü, boyu bana konuştuğum Killup liderinin boyunu hatırlattı. Erul. Ağzının etrafında kıvrılan bir yara izi vardı, bir diğeri de kuyruğunun tamamını kaplayan, tabandan uca kadar uzanan ve beni irkilten bir yara iziydi.

"Bu Bakkia," diye mırıldandı Arik, yaşlı erkeği işaret ederek. Diğerini işaret etti. "Ve Kalik."

"Ailen," dedim usulca, zihnim yetişmeden ağzımı açtım. Ama bir imgelemden sonra her zaman yavaş hissederdim, sanki kalın su ve çamurda ilerliyormuşum gibi.

Sözlerim üzerine Bakkia'nın dudakları kıvrıldı ve ondan hoşlandığıma karar verdim.

"*Lysi*," dedi Arik, sesi ısınmış, gerginliğini kaybetmişti. "*Vok*, bunu bana bir daha yapma Kara."

"Özür dilerim," dedim, ellerim karnımın üzerinde kıvrıldı, bir şişliğin anısı göğsümü sıkıştırdı. "Elimde değil."

"Baş'a gitmeliyiz," diye seslendi Kalik. Beklemediğim kadar derin ve hırçın bir sestti. "Muhafızlar gecenin bu saatinde bölgede daha düzenli devriye geziyor. Rotasyonlarını zamanlıyorum. Yakında bir tane daha gelecek."

"Yürüyebilir misin, *Saila*?"

"*Lysi*," dedim. "Önce kalkmama yardım et."

Kalik ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Minnetle tuttum ve Arik'in eli beni sabit tutmak istercesine popomun üzerine yerleşirken beni yukarı çekti. Arkamdan ayağa kalkarak beni Kalik'ten uzaklaştırdı ve diğer Dakkari erkeği ona kuru ve eğlenen bir bakış attı.

Arik sadece kaşlarını kaldırdı. Kalik içini çekerek başını salladı. "Bu taraftan. Baş'a nasıl ulaşacağını hatırlıyor musun Serok?"

"*Vok off*," diye alay etti Arik.

"Kim bilir?" Kalik omuz silkerek sordu. "Sen artık bir *Vorakkar*'sın. Belki de vahşi topraklar aklını karıştırmıştır."

Yine de sesinde zehir yoktu.

Bakkia yumruğuyla genç erkeğin omzuna vurdu ve Kalik'in o noktayı ovarken gülmesine neden oldu.

Elimi tutan sürü kralım tekrar sordu: "İyi hissettiğinden emin misin?"

"*Lysi*," diye mırıldandım, ona gözlerime ulaşmadığını bildiğim yarım bir gülümseme verdim. Gördüklerim hakkında daha sonra düşünecektim. Gördüklerimi sindirmek için zamanım olacaktı ve Arik'e bunu hemen anlatmak zorunda değildim. "Hadi gidelim. Hayatımın en iyi banyosunu yapacağıma söz vermiştim."

Küstahça sözlerimin Arik'in endişesini hafifletmediğini gördüm. Beni iyi tanıdığı için gözlerindeki endişe daha da artmıştı.

Bakkia ise gürültülü bir şekilde güldü ve sesi tünellerde her yönde yankılandı.

"Bunu nereden buldun Serok?" diye sordu. "Ondan hoşlandım."

Arik'in sesi yumuşaktı, "*Orala sa'kilan*"ın en yüksek lanet kulesinde," diye cevap verdi.

Kalik'in bakışları komik bir şekilde genişledi.

"Gecenin bir yarısı odama zorla girdi," diye usulca bilgilendirdim onları. "Dışarıdan. Parmaklarının donmamış olmasına şaşırdım."

Arik, "Neredeyse *devam* oluyordu," diye homurdanarak Kalik'in kahkaha atmasına neden oldu.

Bakkia, "Neden şaşırmadım ki?" diye mırıldanırken bile inanmayarak homurdandı.

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

W Güney tünellerinin girişine "Baş" diyorlardı. Dışarıdaki ana yol, *Dothik*'in tamamını, hatta tüm *Dothikkar*'ın sarayına giden yol Omurga'ydı. Omurga'dan ayrılan sokaklara Uzuvar denirdi ve buna göre numaralandırılırdı.

Dothik'in cesedi.

Ve benim kalem, yani Kalp, güney bölgesinin tam merkezindeydi.

Cevabı Dothik'in Kalbi'nde bulacaksınız.

Seta Kalliri'nin başkentin Baş Rahibesine mesajı.

Kalp tıpkı bıraktığım gibi görünüyordu. Sanki hiç gitmemişim gibi.

"Onu senin için pırıl pırıl tuttuk," dedi Kalik sırtarak ve omzuma vurdu.

Kolumu Kara'nın beline dolamış, onu kendime yakın tutuyordum. Hâlâ tünellerde olanlardan dolayı dikkatim dağınıktı. Bana endişelenmememi söylerken yüzündeki ve sesindeki sakinliği asla unutmayacağım. Aynı şekilde, düştüğünde, titremeye başladığında, kırmızı kan - bir *vekkiri'nin* rengi - akmaya başladığında içime işleyen korku ve paniği de asla unutmayacağım.

-Burun deliklerinden akmaya ve tenini boyamaya başlamıştı.

Kara'm oradaydı, pisliğin içinde kıvranıyordu, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Ve ben hiç bu kadar korkmamıştım.

"Güzel," diye mırıldandım Kalik'e, kapüşonumun altından ona bakarak. "Biri görmeden içeri girelim."

Bakkia ve Kalik'in ağırlığını sırtımda hissederek basamakları hızla çıktım. Tırmanırken Kara'nın bacakları hâlâ dengesiz görünüyordu ve Kafa'dan çıktığımızda alışılmadık bir şekilde sessizleşmişti. Karanlık, Arnavut kaldırımlı sokaklarla ilgili fısıltılı sorular bekliyordum. Parlayan cam pencereler ve yoldan açıkça görebildiğimiz sarayın kuleleri hakkında heyecanlı ifadeler.

Bunun yerine Kara başını öne eğmiş ve hiçbir şey söylememişti.

Bir parçam memnun oldu. Rahatlamıştı. Yapmak istediğim son şey dikkatleri üzerimize çekmekti. Kafa'dan karşılaştığımız tek varlıklar dokuma sarhoşlarıydı - birkaçını çok iyi tanıyordum ama onlara tek kelime etmemiştim.

Kalp'in ağır kapısı arkamızdan kayarak kapandığında ve Bakkia'nın kapıyı kilitlediğini duyduğumda gerginliğim bir nebze olsun azaldı. Giriş holünün kokusu tanıdıktı. Sıcak mevsimde parke taşları üzerindeki yağmur gibi kokuyordu.

Giriş karanlıktı. *Dothik*'teki evim yerin üstünde üç, altında iki kattan oluşuyordu. Denemeler'e girmeye karar vermeden önce, ayaklarımızın altındaki Baş'a doğru bir tünel uzatmayı planlıyorduk. Herhangi bir ilerleme kaydedilip kaydedilmediğini merak ediyordum ama Kalik sokaklara çıkmak yerine bu yolu önerdiğine göre kaydedilmediğini varsayıyordum.

Kara'ya dönerek gözlerine bakmak için başlığını geriye ittim. Burun deliklerinin altında hâlâ bir kan lekesi vardı ama akıntı durmuştu.

Ve bir an için kızmıştım. Kakkari'ye kızgındım.

Neden o? Tanrıçaya sormak istedim. *Neden onu seçtin?*

Diğer *Morakkarilerden* ikisi Kara gibi yeteneklere sahipti ve ben onların yükünü biliyordum. Acıyı biliyordum. Kargaşayı biliyordum.

Kara iyiydi. O her şeyiyle *iyiydi*. Peki Kakkari neden bu yükü taşıması için onu seçti?

"Kim var burada?" Yumuşakça sordum, uzanıp Kara'nın yanağına dokundum, daha fazla yara olup olmadığını kontrol eder gibi yüzünü yukarı kaldırdım. Kıpırdamadan duruyordu ama gözlerime baktı. Düştüğü tünelin pisliği sırtını kaplamıştı. Benim de her yerimi kaplamıştı. Kara'nın burnunun kırışmasını izledim ve bu küçük jestle biraz rahatladığımı hissettim.

"Ben burada yaşıyorum. Şimdilik sadece ben," dedi Kalik bana. "Geri kalanlar seni görmek için mutfaklarda toplandılar."

"Kim?" diye sordum. Kara bu kadar yakinken evde kaç kişi istediğimden emin olamadığımı için sordum.

"Vala. Ulli. Errana," dedi Kalik.

"Ve Kiro," diye ekledi Bakkia. "Sadece çekirdek kadromuz. Diğerlerine geri döndüğünü söylemedim. Henüz söylemedim."

Başımı salladım, keskin bir nefes aldım. "Birazdan orada olurum. Onu yerleştireyim ve üzerimi değiştireyim."

"Peki ya Syok?" Kara sordu, tünellerden beri konuştuğu ilk soruydu bu.

Pyroki'm için duyduğu endişe göğsümü ısıttı.

"Ben onu yakalarım," dedi Kalik. "Onu doğu kapısından geçireceğim. Bu gece nöbetçi olan muhafızı tanıyorum. Ona biraz altın verirsem bir şey söylemez."

"*Kakkira vor*," dedim Kalik'e. "Çabuk yap. Sonra buluşuruz, değil mi?"

Kalik başını eğdi.

Kara'yı kalemde gezdirmek gerçeküstü ve tanıdık geliyordu. Odalarım kimsenin girmesine izin verilmeyen en üst kattaydı. *Dothik*'in en güzel manzaralarından bazılarına sahip özel sığınağım. Kara'nın burayı seveceğini biliyordum. Ona *orala sa'kılan*'daki kulesini hatırlatacağını biliyordum.

Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken, Bakkia'nın bakışlarının sırtıma sabitlendiğini hissedebiliyordum. Her ne kadar onaylamıyor olsa da düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum ama onunla daha sonra konuşacaktım. *Dothik*'in sessiz sokaklarında kaleme doğru ilerlerken, bizi fark edebilecek herhangi biri için gözlerimi dört açmışım. Bizi takip edenler için de gözlerimi dört açmışım. Bakkia'nın da aynısını yaptığını biliyordum. Benim çıkarlarımı düşündüğünü biliyordum. Buna Kara'nın varlığına karşı dikkatli olmak da dahildi.

Bir merdiveni daha tırmanırken Kara'nın yumuşak gözlemi, "Neredeyse tapınak kadar büyük," oldu. "Ve çok fazla merdiven var."

"O zaman kendini evinde hissedeceksin," diye mırıldandım kulağına, elim belinde sıkılaştı.

Kısa süre sonra odamın eşliğinde duruyorduk ve Kara'yı içeri götürüp kapıyı arkamızdan kapatarak bizi içeri hapsettim.

İlk yaptığım şey şömineye gitmek oldu. *Dothik*'te ateş havuzları, geniş taş ocaklar ve binaların tepelerinden geçen bacalarla duvarların içine inşa edilmişti. Odada bir ürperti vardı ve onu çabucak kovdum.

Ateş gürül gürül yanmaya başladığında Kara'ya dönüp baktım ve onun hemen duvardaki rafta duran kitapların yanına gittiğini fark ettim. Dudaklarım kıpırdadı, ona arkadan yaklaştım, pelerinini çözebilmek için parmaklarımı boynunda gezdirdim. Bana aldırış etmedi, bakışları tamamen kitapların sırtlarına takılmıştı ama onlara hiç dokunmadı.

"Annemin," diye mırıldandım ona. Gerçi burada yaşarken neredeyse her gece hayal kırıklığı içinde onlara bakmıştım. Sayfaları o kadar sık çevirmiştim ki, artık dağılmış olsalar şaşırmazdım. "Bu gece bana bir tane okuyabilir misin, *Lysi*?"

Kirli pelerinini omuzlarından indirdim ve ardından tuniğinin eteklerine uzandım. Başının üzerinden çektiğimde şaşırdı ve hafifçe döndü. Göğüsleri ortaya çıktığında ve meme uçlarının uçları çakıllandığında, pantolonunun bağcıklarını çözdüm ve onlardan adım atmasına yardım ettim.

Onun çıplaklığını görünce sikim kalınlaştı ama kendime bunun zamanı olmadığını söyledim.

"Gel," diye mırıldandım, ama sesim arzuyla kalınlaşmıştı. Delilik, diye düşündüm. Hayatım boyunca ne zaman *bir* kadını bu kadar çok istemiştim - *nik, ihtiyaç duymuştum*? Hiçbir zaman.

Yine de onunla ilgili her şey mükemmeldi. Onun harika bir Dakkari güzeli olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Bir keresinde Dakkari özelliklerinin insan özellikleriyle çok garip bir şekilde çatıştığını düşündüğümü hatırlıyorum.

Şimdi mi?

Vok, o kadar güzeldi ki ona bakmak içimi acıtıyordu. Onu ısırarak, sahiplenmek ve sonsuza dek kendime bağlamak için içimde garip bir istek vardı. Bu kadar kısa sürede kendini nasıl içime sokmuştu?

"Sana banyo sözü vermiştim."

"Ve senin sabunlarından benim seçtiklerim," diye hatırlattı bana usulca. Dudaklarım kıvrıldı. "*Lysi*. Nasıl unutabilirim ki?"

Onu bir sonraki odaya götürdüğümde nefesi kesildi. Tapınağın avlusundaki zeminler gibi pırıl pırıl beyaz mermer, zeminde büyük bir banyoya açılıyordu.

"Bir göl büyüklüğünde," diye yorum yaptı ve beklediğim heyecanın bir kısmının ses tonuna geri dönmeye başladığını fark ettim. Bunu duyduğuma sevindim. Sessiz olmasından hoşlanmıyordum, tıpkı ağlamasından hoşlanmadığım gibi.

"Ben olsam öyle demezdim," diye mırıldandım kıkırdayarak. "Bu seni memnun ediyor mu?" Utangaç gülümsemesiyle kalbim küt küt atmaya başladı. "*Lysi*."

Göğsümü ovuşturarak homurdandım. "Güzel."

Banyoya gidip altın muslukları açtım. Yerden geçen borular gıcırdamaya, inlemeye ve gıcırdamaya başladı ama çok geçmeden borulardan sıcak su akmaya başladı. Akan su. Vahşi topraklarda kesinlikle özlediğim bir şeydi.

Sonra duvar boyunca uzanan sandığa gittim ve farklı renklerde sabun granülleriyle dolu ince, uzun cam şişeleri çıkarıp banyonun yanına yerleştirdim.

"Söz verdiğim gibi," diye mırıldandım ona. Sonra onu kollarıma çektim. Giysilerimin pis kokusundan burnu kırıştı. "Öpücüğümü istiyorum, dişi."

"Ölüm gibi kokmana rağmen mi?" diye fısıldadı, çoktan parmak uçlarına çıkmıştı bile.

Parmaklarımı tekrar burun deliklerinin altında gezdirdim ama lekeli kanın yıkanması gerekecekti.

"*Lysi.*"

"Bana katılacak mısın?" diye sordu, sözcükler dudaklarıma fısıldandı ve başımı eğdim.

Tadı tanıdık, hoş ve yumuşaktı. Dilim onunkini okşadığında, öpüşme çaresiz bir hal aldı, düştüğü zamanki korku ve paniğim içine aktı ve kalçalarını daha sert kavradığımda, dokunuşum sapmaya başladığında nefesi kesildi.

Ama sonra kendimi geri çektim, geri adım attım ve zorlukla yutkundum.

"*Nik,*" diye mırıldandım, sesim titrek çıkıyordu. "En azından henüz değil. Ama döndüğümde konuşuruz, *değil* mi?"

Neyi kastettiğimi biliyordu. Hafifçe titremesini izledim ama başını eğdi.

Karşı koyamayarak, yanından geçerken son bir kez başımı eğdim. Öpücük iffetli ve kısaydı, yine de elimden geldiğince uzun süre oyalandım.

İçimde yükselen bir uyarı vardı, neredeyse tünellerde olanlar kadar endişe vericiydi. Bu uyarının ne olduğunu biliyordum. Bakkia'nın bakışlarında zaten hissetmiştim. Kara ile yaşadığım neredeyse her etkileşimde hissetmiştim.

Öfkelendim ve arkama bakmadan yanından geçip gittim. Çünkü eğer kalırsam, kendimi onunla birlikte banyoda bulacaktım ve banyodan asla çıkmak istemeyecektim. Şöminenin gürül gürül yandığı konforlu oturma odasından geçip tuvaletin tam karşısındaki kapıya gittim. Uyku odam, yatağımın kürkleri temizlenmiş ve ütülenmiş görünüyordu ve Kalik'in döndüğümü duyduğunda onlarla ilgilenip ilgilenmediğini merak ettim.

Sandıklarına gidip temiz bir tişört ve siyah bir tunik giydim. İçimden yeni bir çift çizme çıkarıp ayağıma geçirdikten sonra hızla merdivenlere yöneldim ve ana kata doğru koşmaya başladım.

Mutfakların hemen dışında kahkahalar ve mırıltılar duydum. İçerideki sesleri tanıdım ve bir an için koridorun dışında duraksadım, taş duvara yaslanıp hatırladım. Yıllardır tanıdığım sesleri dinliyordum. Ruhuma merhem gibi geldiler.

Ben buraya aidim, diye bir düşünce geldi. Ani ve yumuşak.

Bu her zaman bildiğim bir şeydi. Vahşi topraklardaki *Dothik*'i özlüyordum. Şehrimin, beni ben yapan insanların tanıdıklığını özlüyordum. Nassik'in sözleri aklıma geldi.

Şehrinize sırtınızı dönmeyin.

Çocukken kurduğumuz vizyonumuza olan inancımı kaybetmiştim. Kendi şehrimizi yaratmayı düşünmüştüm. Büyük Bekkar gibi kendi krallığımızı. Vahşi toprakların çözüm olduğunu düşünmüştüm.

Şimdi mi? O kadar emin değildim. Ve eğer dikkatli olmazsam bu belirsizlik beni öldürtebilirdi. Hepimizi öldürtebilirdi.

Avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırdım ve Kara'nın tadını dilimde hissederken derin bir nefes aldım.

Hem ona hem de Dothik'e sahip olamazsın, diye düşündüm. *Bunu biliyorsun.*

Bir an sonra omurgamı çelikleştirdim. Bir elimle yüzümü sildim ve saçlarımı düzelttim.

Bir dakika sonra mutfağa girdiğimde ortalık sessizleşti. Tanıdık yüzler, tanıdık gözler beni yerimde sabitledi. Kiro'nun sırtığını gördüm. Vala ayağa kalktı. Errana masanın üzerine tünemiş, kalçasını Ulli'nin koluna dayamıştı. Bakkia kollarını geniş gövdesinin üzerinde kavuşturmuş, buz sandıklarının karşısında duruyordu.

Benim ailem. Sadece Nassik kayıptı. Ve Kalik, Syok'la görüştüktan sonra yakında dönecekti.

Sonra sırttım.

"Beni özledin mi?"

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I *Luria* çiçekleri gibi kokan, mis kokulu ve harika bir sabuna yerleşti. Arik gittikten sonra cildimi ve saçlarımı granüllerle tekrar tekrar ovdum, şişenin tamamını kullandığımı fark edince biraz suçluluk hissettim.

Su lüks bir şekilde ılıktı ve gözlerim görmese de budanmış parmak uçlarımı suyun yüzeyinde gezdirdim, dokunuşlarımla izini sürdüm. Tünellerde olduğumdan çok daha iyi hissediyordum. Temizdim, bu da her zaman odaklanmama yardımcı olurdu. Su, son üç gündür *Syok'a* -ve *Arik'e*- binmekten dolayı omuzlarımdaki düğümleri ve kalçalarımdaki ağrıyı gevşetmeye yardımcı oldu.

Gördüklerimden kaynaklanan yüksek duygularım dengelenmiş ve düzleşmişti. Ama yine de korkumu üzerimden atamıyordum.

Yapamadım.

Bir çocuğum olacağı bilgisinden kurtulamıyordum.

Çünkü bu kesin bir şeydi. Uyanıkken gördüğüm imgelemler hiç yanılmamıştı. Bu başlı başına bir nadirlik. *Kalloma'nın* kendi imgelemleri zaman zaman öngörülemezdi ve rahibelerin en güçlüsü, yeteneğinin ustası olarak kabul edilirdi. Bazı imgelemleri ortaya çıkardı. Diğerleri ise gerçekleşmedi. Bu onu şüpheye düşürüyor, hayal kırıklığına uğratiyordu.

Ama benimki?

Beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamışlardı. O kadar ki *Kalloma* onlara imgelem demezdi -*bilgi* derdi.

Peki neden şimdi bir tanesi beni yüzüstü bıraksın?

Ve eğer çocuk sahibi olacaksam, kimin çocuğu olacağını biliyordum. Çocuğu olabilecek tek erkek, istediğim tek erkek. Aşık olduğum tek erkek.

Arik'in

çocuğu.

Bir bebek.

Şimdiden hamile miydim? Şimdi bile mi?

Öngörünün ne kadar uzak bir geleceğe ait olduğunu söylemek zordu. Doğu topraklarında hava sıcak ve kuraktı. *Kalloma* bana her zaman o bölgedeki iklimin diğer bölgelere göre daha sıcak olduğunu söylerdi. Ama imgelemin yakında gerçekleşeceğini düşünmüştüm. Kalp taşlarının mevcut olduğunu düşünürsek, tüm *Vorakkarların*, rahibelerin ve Rath *Hidri'nin Sorakkar'ının* tek bir amaç için bir araya geldiğini düşünürsek.

Bu da beni uzun zamandır düşünmekten kaçındığım konuya geri getirdi.

Arik ve benim aramdaki bariz mesafe. O sızıyı hissetmişim. Göğsümdeki acıyı. Çiğ ve acı veren bir yara. Bakışları soğuktu. İmgelemde, *pujerak'ını* onun yanında görmüştüm. Ve Bakkia'yı, Kalik'i ve tanımadığım iki kişiyi daha görmüştüm, bir erkek ve bir kadın.

Ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bir şeyden şüpheleniyordum ama bunu düşünmek canımı acıttığı için aklımdan uzaklaştırdım. Bunun doğru olmasını istemedim.

Arik kapının eşiğinde belirene kadar banyoda ne kadar kaldığımı fark etmemiştim.

Bir an için kafam karıştı ve "Daha gitmedin mi?" diye sordum.

Gözleri kısıldı. "*Kassiri*, gideli bir saatten fazla oldu."

Bu kelimeyi duyunca kalbim biraz sıkışmıştı. *Aşk. Saruk'tan* ayrıldığımızdan beri bana taktığı küçük, yumuşak, sevecen bir isimdi.

Banyonun kenarına çömelmiş, ben yaklaşırken beni izliyordu. Avucunu su yüzeyinin altına daldırdı ve dokunuşundan bana doğru gelen dalgaları izledim.

"Su neredeyse soğudu, Kara. Çık oradan. Seni ateşin yanında ısıtayım."

"*Nik*," diye itiraz ettim. "Benimle içeri gel. Onu tekrar ısıtacağım."

Arik içini çekerek başını salladı. "Sen ve banyoların, *Saila*. Rahibelerin neden hep bu kadar *temiz* görüldüğünü hep merak etmişimdir. Şimdi biliyorum ki bunun nedeni saatlerini tuvaletlerinde sıırıslıklam geçirmeleri."

Yine de kıyafetlerini çıkardığında memnun oldum. Onu görünce ağzım kurudu. Tamamen erkeksi, altın sarısı teni ve yaralı gücü.

Özlem beni delip geçti, omurgamdan aşağıya doğru sıçradı ve kuyruğumun suyun altında seğirmesine neden oldu. Onu istiyordum. Onu *her zaman* istedim.

"Çok rahibe tanıyor musun?" Merdivenlerden inip banyoya girmesini izlerken merak ettim. Musluklara gittim ve suyu ısıtmak için açtım.

Dudakları kıvrıldı. Neşeli görünüyordu. Rahattı. Yüz hatlarında onu yakından incelememi sağlayan bir hafiflik vardı.

"Sadece *Dothik*'tekiler. Her öğleden sonra güneş ışığı için Spine'da yürürler. Ve *orala sa'kılan*'daki kız kardeşlerin, her ne kadar benden nefret etseler de."

"Omurga mı?" Kaşlarımı çatarak sordum, imgelemimdeki korkunç bilgiyi silkeleyerek, karnımın şişmesini unutarak. Belki de ilk kez imgelemim yanılmıştı. Bu ihtimal dışı değildi. Ne de olsa çok uzun zamandır bir tane almamıştım. Belki de onların yokluğu imgelemlerimin gücünü değiştirmişti.

Lysi. Bu o olmalı.

"*Dothik*'ten geçen ana yol," dedi beni belimden yakalayarak ve yüzüme öyle bir baktı ki, tuttuğu yerde kıvrandım. "Ama sadece biz öyle diyoruz."

Biz. O ve arkadaşları mı?

Su yeniden ısınmaya başlamıştı. Gördüklerim yüzünden başım hâlâ ağrıyor olsa da, karnıma bastırıldığı sikini hissettiğimde içimde bir çaresizlik yükseldi. Belki korkumdan belki de gördüğümün gerçekliğini inatla reddetmemden -gerçek *olmamasına* ihtiyacım vardı- ama parmaklarımı omuzlarına gömdüm ve onu merdivenlere doğru geri ittim.

Arik'in boğazından hırıltılı bir ses yükseldi.

"*Nik, saila*," diye homurdandı, bileklerimi tutarken. Onu oturtmaya çalıştığımda boğazından bir kahkaha döküldü, böylece kucağına sürünüp sikine gömülebildim. "*Nik*."

"Neden?" Kendi çaresizliğimi duyarak fısıldadım. Ve bundan nefret ettim.

Kaşları çatıldı. Onu şaşkınlık içinde oturtmayı başardım ve bacaklarımı onun üzerine kaydırdım. Kalçalarını onunkilerin üzerinde oynatırken yarığım sikinin başına değdiğinde inledi.

Elleri kalçalarını sıktı ve sıktı ama bunun bir uyarı olduğunu biliyordum.

"*Kassiri*, bu gece sikimi istediğin gibi kullanabilirsin," diyerek karnımdaki alevleri daha da körükledi. "Yatağında uzanacağım ve senin yapmana izin vereceğim"

Bana ne istersen yapabilirsin. Ama şimdi değil."

"Neden olmasın?" Dilimlenmiş kulağına mırıldandım, dudaklarımı düzleştirilmiş etin üzerinde gezdirdim, kalçalarımı oynattım. "*Hanniva*."

"*Vok*, Kara," dedi, sesi gergin çıkıyordu. "Dur. Konuşmamız gerek."

Boğazımdan küçük bir hayal kırıklığı ıçığı yükseldi ve Arik'in donup kalmasına neden oldu. Sonra inledi ve sanki sinirlendiğimde bundan hoşlanıyormuş gibi sakinin bana karşı nabzının attığını hissettim.

"Yapma bunu," diye tısladı bana. "Seni bu banyonun kenarına yatırmamı ve sabah yürüyemeyeceğinden emin olmamı istemiyorsan!"

"*Lysi*," diye karşılık verdim. "Bunu yap. Şu anda istediğim şey bu."

Arik sakinleştirici bir nefes alarak kalçalarımı üzerinden itti ve ben de aniden gelen gözyaşlarımı uzak tutmak için dudağımı ısırdım. Şu anda buna *neden* ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Nik, bu da kendime söylediğim bir başka yalandı. Şu anda buna neden ihtiyacım olduğunu *çok* iyi biliyordum.

Vücudunun dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım vardı. Çünkü bu, onun gözlerine bakmaktan ve kendimi gerçeğe yüzleşmeye zorlamaktan daha kolaydı. Kalçalarımın arasındaki sızıyı hissetmeye ihtiyacım vardı çünkü bu, göğsümdeki sızıyı hatırlamaktan daha iyiydi.

"Tünellerde olanlardan beri farklısın. Nedenini bilmek istiyorum. Ne olduğunu bilmem gerek Kara."

Dudağımı ısırarak arkamı döndüm.

Ancak Arik buna izin vermedi. Öne doğru ilerledi, beni tekrar kollarının arasına aldı, avuçlarını yanaklarıma bastırdı, böylece bakışlarıyla buluşmak zorunda kaldım.

Ondan asla saklanamazdım. Hiç *istemedim*. Şu an hariç.

"Annenin nasıl öldüğünü bana hiç anlatmadın," diye fısıldadım. Bunu ima etmişti. Ama hiçbir zaman açıkça söylememişti. Bu benim kaçma girişimimdi. Sonuncusuydu.

Arik'in bakışları daraldı.

"*Dothikkar*'ın suikastçıları tarafından öldürüldü."

Sustum.

"Pazarda tanındığında peşimden gönderilenler," diye devam etti Arik, hızlı dürüstlüğünden ödün vermeden. "*Dothikkar* benim ölümüm için emir vermişti. Ama aynı zamanda annem için de. Beni korumaya çalışırken öldü. Beni *korumaya* çalışırken öldü. Ve onu tam ortasından kestiler. Düşüşünü hala görebiliyorum."

Gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Dehşet. Annesinin öldürülüşünü izlerken yaşadığı, *tanık olduğu akıl* almaz dehşet. Ve işte buradaydım... yaklaşan kırık bir kalp yüzünden yuvarlanıyordum.

Bu beni kendimden utandırdı.

"Sırtımdaki yara izi. Rüyanda gördüğünü söylediğin yara" diye başladı. "O gece oldu. Paralı askerlerden biri... bir çocuğu ve bir anneyi öldüreceğini bilmiyordu. Bana yara izini veren onun ortağıydı. Neredeyse kulağımı kesiyordu. Ama beni serbest bırakan oydu. Onun sayesinde hayattayım. Ve onun yüzünden *Dothikkar* öldüğüme inandı."

Başını eğdi ve başparmağıyla yüzümden aşağı süzülen gözyaşlarıma dokundu.

"Şimdi, *saila*," diye mırıldandı. "Dikkatimi dağıtmak için başka ne sormak istersin? Öldürdüğüm ilk erkek hakkında konuşalım mı? Hayatım boyunca ne kadar altın çaldığım hakkında konuşalım mı? Ya da belki hayatım boyunca kaç kadınla yattığımı-"

Omurgamdan aşağı bir cızırtı indi ve beni sersemlemiş halimden kurtardı. "Benden önce gelen kadınlar umurumda değil," diye nefes aldım, gözlerinin içine baktım, soğukkanlı şaşkınlığını ve burun deliklerinin nasıl alevlendiğini gördüm. "Çünkü bana karşı ne hissettiğini biliyorum ve gerçekten benden çok sonra da seninle olacağımı biliyorum. Onların unutulabilir olduğunu biliyorum ama *ben* unutulmayacağım. En azından senin için."

Yanağımdaki eli seğirdi. Ben ağlarken bile bakışları deliciydi. Ama sözlerimin ona çarptığını gördüm. *Sertçe*.

"Ben bir korkağım," diye fısıldadım. "Ama sana bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim. Tünellerde bir imgelem gördüm. Uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı ve bu yüzden beni şaşırttı. Seni korkuttuysa özür dilerim. Tanık olmanın sarsıcı bir şey olduğunu biliyorum."

Arik'in dokunuşu beni yumuşattı. "Ne gördün?" diye sorduğunda sesi gırtlaktan ve hırçındı.

"Sen," dedim, en azından bu konuda doğruyu söylüyordum. "Ve diğerleri. *Vorakkarlar*. Kraliçeleri. Rath Hidri'nin *Sorakkar*'ı. *Kalloma* ve kız kardeşlerim. Doğu topraklarındaydık. Gördüm... Sisi gördüm. Ve hayal edebileceğimden çok daha korkunçtu."

Az önce hatırladığım bir şey vardı, o sırada gerçekten fark etmediğim bir şey. İmgelemde, *Vorakkarların* hepsi Arik ve arkadaşlarına geniş bir alan bırakmıştı. Arik oval şeklin b a ş ı n d a y d ı .

yapılmış. Ben de *Kalloma* ile bunun tam tersini yaşamıştım. Ama *Vorakkarlar* rahibelere diğer *Vorakkarlardan* daha yakın durmuşlardı ve bunun nedenini merak ediyordum.

"Biz mi?" diye hırladı. "Sen de mi oradaydın?" "*Lysi*."

Bakışları gözlerimin arasında gidip geliyor, değerlendiriyordu. Kaşları çatıldı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Tüm kalp taşları mevcuttu. Onları yakınımda hissedebiliyordum," dedim. Tereddüt ettim ve Arik hafifçe öne eğildi. "Ben... Elimde bir tane vardı. *Orala sa'kilan*'dan aldığımız. Sıcaklığını hissedebiliyordum. Kakkari'yi ve onun sesini duyabiliyordum."

"Sesleri mi?"

"*Lysi*'de çok var," diye bilgilendirdim onu. "Milyonlarcası."

Bir an şaşkın şaşkın baktı. Yüzünün solmasını izledim ama sonra dudaklarını büzerek başını salladı.

"Ne oldu?"

Arik'in bakışları yanımdan geçip hâlâ sıcak su akan banyonun musluklarına kaydı.

"Bazen..." diye başladı ve sonra sözünü kesti. "Bazen düşünüyorum da *lomma*'da Kakkari'nin yeteneği vardı."

Sustum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü bir keresinde Kakkari'nin sesleri hakkında bir şeyler söylemişti. Aslında birden fazla kez. Bana onları duyduğunu ve zihninde hiç durmayan bir uğultu gibi olduğunu söyledi. Bazen çığlık atmasına neden oluyormuş çünkü onlardan milyonlarca olduğunu söylemişti. Düşünemediğini. Ya da duyamadığını. Bir keresinde onu yüzünde bir sürü çizikle bulmuştum çünkü onları derisinin altından çıkarmaya çalıştığını söylemişti."

Onun sözlerini düşünerek ürperdim.

Sonra annesinin bir yeteneği olmasının tamamen olası olduğunu düşündüm. Bu birçok şeyi açıklardı.

"İnsanlar tanrıçanın tek bir varlık olduğuna inanıyor. Tek bir varlık. Ama onu duyabilseydiniz," dedim Arik'in bakışlarını tekrar bana çevirerek, "o zaman daha iyi bilirdiniz."

"Onu sen de duydun mu?" diye sordu.

"Bazen onu imgelemlerde duyuyorum. Akşamları rahibeler dua ederken yeterince yakın olursam onu duyabiliyordum. Ve onu kalp taşında duydum. O sesleri."

Arik derin bir nefes aldı.

Tereddütle ona şöyle dedim: "*Kalloma* tüm gücümüzün bir sebepten dolayı birbirine bağlı olduğuna inanıyor. Bu gücün bir ritmi var ve Drukkar'ın Denizi gibi alçalıp yükseliyor. Tarihimizde bir yeteneğe sahip olan çok az *kişinin* olduğu zaman dilimleri oldu. Peki ya şimdi? Çok fazla var. Bunun bir sebebi *var*. Her zaman vardır."

"*Vorakkarlar* da benzer bir şeye inanıyor."

"Ama sen istemiyorsun?" Elimi dikkatlice çıplak göğsüne bastırarak sordum, avucumun altında gümbürdediğini hissetmek için kalbinin hemen üzerine.

"Neye inandığımı bilmiyorum," dedi bana, kaşlarını çatarak uzun uzun baktı. "Bir şeye inandığımı sanıyordum. Ama senden sonra, Kara... Artık emin değilim."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Tünellerden beri hiç olmadığım kadar kendim gibi hissederek ona sordum. Onun yakınımda olması, sesini duymak ve dokunuşunu hissetmek... merkezlenmeme yardımcı oldu. Yeniden odaklanmama yardımcı oldu.

Başını eğdi, beni dikkatle inceledi. Sonra eli yanağımdan kalkıp ıslak, temiz saçlarımın arasından geçti. Sanki kendine engel olamıyormuş gibi.

"Bence annenin bir yeteneği olması çok muhtemel," diye onu bilgilendirdim. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Hepimiz birbirimize bağlıyız. Dakkar'ın yüzeyine yayılan geniş bir güç ağı oluşturuyoruz. Bize güç verenin kalp taşları olduğunu sanmıyorum. Bence bizi gerçekten güçlü kılan kalp taşlarının gücünü *yönlendirebilen* insanlar. Kalp taşları yol işaretleri gibidir. Bize yön ve odak verirler. Ve sanırım sizi çocukluğumdan beri görmemin bir nedeni var."

Arik'in kalbi avucumun altında tekledi.

"Bence annenin gücü o ağın içindeydi ve kendini bana bağladı. Bir ağacın kökleri gibi. Beni ona ve sana yönlendiriyor," dedim usulca. "Daha seni görmeden seni tanımamı başka nasıl açıklıyorsun?"

Bu da gördüğüm görüntüyü daha da yürek parçalayıcı hale getirdi. Çünkü göğsümdeki ağrı bir *kopma* gibi hissettiriyordu. Sanki bir uzvumu kaybetmişim ve onun hayalet gibi yokluğunu hissedebiliyordum.

İçimde ürpertici bir farkındalık filizlendi.

"Olmamız gereken yerdeyiz," diye fısıldadım ona usulca, başı bana doğru inmeye başlarken. "Şu anda Kakkari'nin planlarında. Ve ben

Tanrıça'ya inancın olmadığını biliyorum. Ama onu ikimiz için de yeterince hissedebiliyorum. Seni ikimize yetecek kadar koruyabilirim."

Dudakları dudaklarıma çarptı ve onunla tamamen buluştum, ellerimi saçlarından geçirdim, vücudumu onunkine bastırdım. Sıcaklığı, kokusu ve tadı çok tanıdıktı. Göğsümde bir huzursuzluğun yükseldiğini hissettiğimde bile bu bir teselliydi.

İnledi. Dudaklarıma karşı, "Sanırım sen benim sonum olacaksın, Kara." dedi.

"*Nik*," dedim, karnımın şişmesini ve doğacak çocuğu düşünürken gözlerimi aniden gelen yaşlara karşı sıkarak. "Sanırım ben bir başlangıç olacağım."

Dudakları benimkilere doğru hareket etmeye devam etse de Arik sertleşti. Parmaklarım saçlarına gömüldü, onu kendime çekmeye çalışıyordum. Ama çok geçmeden geri çekildi.

"İmgelemin hakkında," diye başladı, dudakları öpüşmemizin şiddetinden kızarmıştı ama gözleri niyetle sertleşmişti. "Bana söylemediğin şey ne?"

Ne de olsa Arik'ti. İlk karşılaşmamızda bana yalancılıkta usta olmadığını söylemişti.

"Bana bu sırrı ver. Şimdilik," diye yalvardım usulca. Kaşlarını çattı ama ben öne doğru eğilerek aşağı doğru kıvrılmış ağzının kenarına nazik bir öpücük kondurdum. "Bunun sisle bir ilgisi yok. Kimseyi tehlikeye atmayacak. Sana söz veriyorum."

"Sırlardan hoşlanmam," dedi, ses tonu rahatsızlıkla doluydu. "Özellikle de söz konusu sen olduğunda Kara."

"*Hanniva*. Bu benim için çok önemli."

Ona söylemeyi reddettim. Henüz söylemedim. Çünkü ona söylersem, her şey gerçek olacaktı. Bu sonun başlangıcı olacaktı ve ben onun tadını bir süre daha çıkarmak istiyordum.

Çenesi seğirdi ve gerildi. Bir elini zıplayan kaslarının üzerinde gezdirdi ve sonra canını sıkırsa da başını sallayarak onayladı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Sırrını şimdilik saklamana izin vereceğim. Ama bunu benden uzun süre saklayacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Bu küçük bir rahatlamaydı. Başımı salladım.

"Hadi banyoyu bitirelim," dedi. "Sonra sana yiyecek bir şeyler getireceğim, lysi?"

Başımı salladım.

Yutkunarak sessizce, "Bugün *kana* dersi almadım," dedim.

Bakışları parladı. "O zaman sana yemeğinin yanında sıcak su getireyim." Kollarını bana doladı.

"Ve sonra, seni yatağıma aldığımda ve söz verdiğim gibi sikimi kullandığında," diye mırıldandı, "*kana*'nın ne kadar iyi çalıştığını test edeceğiz, *lysi*?"

Sertleştiğimi fark ettiyse de yorum yapmadı. Umarım bunu arzuyla karıştırdı.

Eğildiğinde bir anda dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dikkatimi dağıtmak için. Ama çok geçmeden, karnımda dönen şehvetin o tanıdık kıvrımını ve cızırtısını hissettim.

Öpüşme açlığa dönüştü, gecenin yüksek duygularıyla beslendi.

Arik'in boğazından alçak bir hırıltı yükseldi, gürültülü ve karanlıktı.

Beni batık banyonun kenarına götürdü ve önümü serin mermere bastırdı. Arkamda, kalın aletin cinsel organıma doğru ilerlediğini hissettim ve onun için istekli ve çaresiz bir şekilde geri ittim.

"Fikrimi değiştirdim. Yemeğimiz bekleyebilir," diye homurdandı. İniltilerim tuvalette yankılanırken tısladı, siki *derine* battı. "*Lysi*, o güzel kuyruğunu benim için kaldır ve sikişmeye hazır ol Kara. İstedğin buydu, değil mi?"

"*Lysi*," diye fısıldadım, dediğini yaptım ve kuyruğumu uzaklaştırdım. *Dakke*'sinin (sikinin dibindeki sertleşmiş çıkıntı), ileri doğru ittiğinde kuyruğumun altındaki hassas, büzülmüş etime bastırdığını hissettiğimde dudaklarım aralandı. Kötücül ve harikaydı. "*Hanniva!*"

Bir an için unutmak istedim. İhtiyacım olan şey *buydu*. Arzuladığım şey.

"Ve benim için geldiğinde, *rei kassiri*," kadifemsi mırıltısı kulağıma geldi ve beni gererek ve ağzına kadar doldurarak eve çarptı, "benim için çılgık atacaksın."

"*Lysi!*"

"Benim için çılgık atacaksın," diye kulağıma üfledi, güçlü, sert itişleriyle batık banyodan su fişkırmaya başlarken, "böylece tüm *Dothik* benim olduğunu bilecek."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Uyuduğum odanın penceresinden ay ışığı Kara'nın üzerine vuruyordu. Huzur içinde uyuyordu, nefesleri bir yükselip bir alçalıyordu. Parmaklarımı sırtında, belinde ve kalçalarında gezdirirken rahatlatıcı bir ritim tutturdum.

Odada bir ateş daha yakmıştım ve böylece gecenin geç saatlerine kadar süren sevişmemizin şiddetiyle ayak bileklerimize dolanan kürkleri atmıştık.

Sonrasında yanımda sızmıştı, amcığı hala benim döllerimle doluydu. Doymuştum, inanılmaz derecede tatmin olmuştum. Yine de onu tekrar istiyordum.

Bana doğru kıvrılmıştı, güzel yüzü rahatlamış, dudakları aralanmıştı. Ona bakmak beni yüce bir memnuniyetle doldurdu. Beni *doğrulukla* doldurdu. Kuyruğu bacağıma sürtünürken boğazından küçük bir ses çıkardığında göğsüm ısındı.

Rüya görüyordu. Acaba benim hakkımda rüya mı görüyordu?

Yatağın üzerinde kayarak onu kollarımın arasına aldım ve sıkıca sarıldım. Derin uyurdu, bunu bana bir keresinde söylemişti ama ben de kendim fark etmiştim. Hiçbir şey onu uyandıramazdı... Bu bir zayıflıktı. Beni endişelendiren bir zayıflık. En ufak bir seste, en ufak bir harekette uyanırdım. Bu benim hayatımı birden fazla kez kurtarmıştı.

Daha önceki banyomuzdan sonra Kara yavaş yavaş normal haline dönmüş gibiydi. Yemeğimiz boyunca sohbet etti, bana şehrin düzenini ve biz buradayken, gece vakti olsa bile, daha fazlasını görüp göremeyeceğini sordu.

Yarın rahibelerin tapınağına girmemiz gerekecekti ki bu da başlı başına bir sorun teşkil ediyordu. İdeal olan, şehrin o bölgesinin büyük ölçüde boşaltıldığı akşam saatleriydi. Kara'nın görmeyi çok istediği pazarın yakınındaydı ama güneş batmaya başladığında satıcılar tezgâhlarını topladı ve *Dothik* halkı yerel tavernalarını aramaya ya da evlerine geri döndü.

Ancak tapınak hâlâ *Dothikkar'ın* askerleri tarafından korunuyordu. Girmemize izin vermeyeceklerdi, özellikle de gizlenmiş figürlersek. Yüzlerimizi görmek isteyecekler ve çok geçmeden kim olduğumu anlayacaklardı... ve Kara'nın da kim olduğunu.

İçeri gizlice girmek zorundaydık, bu neredeyse *Dothikkar'ın* sarayına girmek kadar imkânsız bir başarıydı.

Yemekten sonra oturma odasında ateşin yanında oturduk. Kara yatmadan önce saçlarını kurutmak istiyordu -benim özel küçük kadını- ve ben de sandalyeyi alevlere doğru çevirip onu kucağıma çekmiştim. Duvardan bir kitap kaptı ve onu aşağı çektiğim anda kucağında açtı. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi içime yerleşmişti. Sanki on yıllardır akşamlarımızı böyle geçirmiştik: akşam yemeğimizden sonra yanan ateşin başında oturup bana kitap okuyor, bakışlarım garip kelimeleri takip ederken parmak uçlarını sayfanın üzerinde kaydırıyordu.

Ancak bir düzine sayfadan sonra ve Kara'nın saçları kuruduktan sonra sabırsızlanmaya başladım. Ellerim gezinmeye, öpmek, yalamak ve okşamak istediğim etleri sıkıya ve avuçlamaya başlamıştı. Sözcükleri kekelemeye başladığında, yumuşak temposu yerini nefes nefese iç çekişlere bıraktığında, kitabı elinden aldım, mutfaktan getirdiğim tepsinin yanına koydum ve onu yatağıma götürdüm.

Ve şimdi, yıllarca uyuyabilecekmişim gibi hissetmeme rağmen onu izledim. *Dothik'teyken* uyuyabileceğimi sanmıyordum. O yatakta yanımdayken olmazdı. Yatağımın üzerinde beliren gölgeli bir figürle uyanmaktan çok korkuyordum, bir bıçak ona doğru ılık çalarak inerken parlıyordu.

Bunu riske atamazdım.

Bu şehirde ölmemi isteyen bir sürü insan varken olmaz.

Bu, her türlü zayıflığımı bana karşı kullanırdı.

Peki ya Kara?

Giderek en büyük sevgilim olmaya başlamıştı.

Kapımdan gelen bir ses beni dondurdu. Bir an bile tereddüt etmeden yataktan usulca kaydım ve uzuvlarımı Kara'ninkilerden ayırdım,

Yastığımın altından hançerimi çıkarırken. Uyku odasının güvenli olduğundan ve pencerenin kilitli olduğundan emin olduktan sonra oturma odasına doğru ilerledim ve karanlık köşelere baktım.

Kapıya bir vuruş geldi. Üç vuruş, uzun bir duraklama ve ardından iki hızlı vuruş.

Rahatladım, keskin bir nefes üfledim. Bakkia.

Kapıya gittim ve aralık bıraktım. Çıplaklığımı ya da Kara'nın kokusunun üzerime sinmesine şaşırdıysa da yorum yapmadı. Hayatım boyunca tanıdığım, anneme yeni bir hayat şansı veren, hiç evi yokken ona bir yuva veren erkek, özel odamın eşliğinde duruyordu.

"Lysi?" Sessizce sordum.

"Konuşmamız gerek," dedi kısık sesiyle. Ses tonu beni doğruldu.

Bir şey omurgamdan aşağı bir uyarı gönderdi.

Başımı eğerek içeri gelmesini işaret ettim. Cüssesi karanlık odaya doğru ilerledi ve ben de "Burada bekle" dedim.

Uyku odama dönmek için onu oturma odasında bıraktım. Kara'ya kısa bir bakış attıktan sonra hançerimi yastığın altına yerleştirdim ve bir elimle saçlarını düzelttim. Sonra sandıklarına gittim ve Bakkia'ya dönmeden önce tığlerimi çekip tembelce bağladım.

Kara'nın uyanmayacağını bildiğim halde kapıyı hafif aralık bıraktım. O uyanmadan çok önce yanına döneceğimi biliyordum.

Bakkia ateşin başında durmuş, alevlere bakıyordu.

"Anlat bana," diye mırıldandım, arkasından yaklaştığımda elimi omzunun arkasına koydum.

Döndüğünde, elim düştü.

"Toplantı sırasında hiçbir şey söylemek istemedim. Ne yaptığımı gördüğümde bile emin değilim."

"Peki ne gördüğünü düşünüyorsun?" Sanki hiç geride bırakmamışım gibi eski derime geri döndüğümü hissederek sordum. *Bundan* başka bir şey olduğumu fark etmek garip geliyordu. Bir *Vorakkar* olduğumu fark etmek garip geliyordu. Vahşi topraklarda beni bekleyen bir sürünün sorumlusuydum.

Bakkia, "Sanırım Kiro ve Vala'yı Nyonnia ile bir toplantıdan çıkarken gördüm" dedi.

Boğazımdan bir hırıltı çıktı, fiziksel olarak bu isme tepki verdiğimi hissettim.

"Doğu bölgesinden gelen paralı asker mi?" Yumuşakça tısladım.

"*Vokking*

Bodin'in yerini saraydaki muhafızlara söyleyen piç kurusu mu?"

"*Lysi*," dedi Bakkia.

Sakinleştirici bir nefes aldım ama omuzlarımdaki gerginliği hissettim. Kara'nın yanında hissettiğim tüm memnuniyet ve tatmin bir anda yok oldu.

"Nereye?" Ben sordum.

"Yedinci Kol'daki tavernada," diye cevap verdi. "Geçen hafta. Nassik'ten senin *Dothik*'e döneceğini duyduktan hemen sonra."

"Neden oradaydın?" Ben sordum. "Eğer biri sizi doğu bölgesinde gördüyse..."

"Biliyorum," dedi Bakkia keskin bir nefes vererek. "Ama taverna için malzeme almam gerekiyordu. Fark edilmediğimden emin olmak istedim."

"Neden malzemeleri Suava'dan almıyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Dükkânlarımızda ihtiyacınız olan her şeyi ondan almanıza yetecek kadar altın var, fiyatları yine artırmış olsa bile."

"Suava öldü," diye kısa bir cevap

verdi. "*Neffar* mı?" Kıpırdamadan

sordum.

"Uykusunda," dedi Bakkia omuz silkerek. "O yaşlı bir erkekti. Zamanı gelmişti. Ama oğlunun kafası iş yapmaya basmıyor. Bu yüzden ihtiyacım olanı almak için doğu bölgesine gidiyorum."

"*Vok*," dedim sessizce, enseme ovuşturmadan önce boynumu yuvarlayarak. "Bilmiyordum."

"Belli ki," diye sevindi Bakkia.

Çok garipti. Şehirden, çok iyi tanıdığım insanlardan bu şekilde kopuk hissetmek. Kara, Dakkar üzerinde bir güç ağından söz etmişti. Ve bu bağlantı seviyesi hakkında söylediklerini düşünmek hâlâ tüylerimi ürpertiyor olsa da, ne demek istediğini anlıyordum. Çünkü *Dothik*'te bizim yarattığımıza benzer bir ağ vardı ve bu ağ bilgiye, sırlara, güvene ve altına dayanıyordu.

Bu bile başlı başına güçlüydü.

Ama buradan ayrılalı bir yıldan fazla olmuştu. Bunca zamandır geri dönmemiştım ve hayatım boyunca olduğum kişiye geri dönmek zahmetsiz gelse de, yokluğumda bir şeyler açıkça değişmişti.

"Yani onları Nyonnia ile birlikte tavernadan çıkarken gördün?" Gözlerine bakarak sessizce sordum.

"Kiro'yu gördüm, kesinlikle," dedi Bakkia alçak bir sesle. "Vala pelerinini çekmişti ama yürüyüşünü tanıdım. Topallıyordu. O olduğundan oldukça eminim. Ve buluşma hakkında hiçbir şey söylemediler. Nyonnia'ya olan hislerini biliyorlar. O bok çuvalı hakkındaki tüm hislerimizi biliyorlar."

Kiro ve Vala bu geceki toplantıya katılmışlardı çünkü onları en yakın müttefiklerimden biri olarak görüyordum. Ve tek kelime etmediler.

Ağ güven üzerine kurulmuştu. Bu çöktüğü an, her şey yok olacaktı.

"Sizce suikast girişiminde bulunacaklar mı?" Ben sordum.

Bakkia derin bir nefes aldı. "Onunla buluşmaları için başka bir neden göremiyorum. Nyonnia'nın sarayla bağlantıları olduğunu biliyorlar. *Dothikkar*'ın ölmesini istediklerini açıkça belirttiler. Ama Bodin'e nasıl ihanet ettiği düşünüldüğünde, ona nasıl güvenebileceklerini düşündüklerini anlamıyorum."

"Kalik'e söyledin mi?" Ben sordum. "Ya da Errana'ya?"

Başını iki yana salladı. "Önce sana söylemek istedim. Bu bilgiyle ne yapmak istediğine karar vermene izin vermek istedim."

"*Vok*," diye küfrettim usulca, elimi saçlarımda gezdirirken. "Evine hoş geldin Serok," dedi Bakkia alaycı bir ifadeyle.

Seçenekler üzerinde hızlıca düşündüm, her birini tarttım.

"Rahibelerden kalp taşını alana kadar bekleyeceğiz," dedim Bakkia'ya. "Tapınağa girmek zorunda kalırsak onlara ihtiyacımız olabilir. Ama sonrasında..."

"Onları mahkemeye çıkaracaksın," diye tamamladı

Bakkia benim yerime. "*Lysi*."

Bakkia başını eğdi. "Peki ya o zamandan önce bir şey olursa?

Ya bir şeyi harekete geçirirlerse ve durdurmak için çok geç olursa?"

Burun deliklerim alevlendi.

"Alacağım risk bu," dedim sessizce. "Ve eğer gerçekten başarılı olurlarsa sonuçlarına katlanmak da bana düşecek."

Kiro ve Vala, *Dothikkar*'ın öldürülmesini isteme konusunda çekirdek grubumuzun en açık sözlü üyeleri idi. Bunun her şeyi çözeceğine inanıyorlardı. Bunun benim için tahta giden yolu açacağına inanıyorlardı. Sadece güney bölgesinde değil, doğu, batı ve kuzey bölgelerinde de destekçilerimiz olduğu için onu almak kolay olacaktı. Kan bağıyla olmasa bile, *Vorakkar* olduğum için.

Yine de daha fazla yanılamazlardı. *Dothikkar* beni oğlu olarak tanımamıştı. Kanıtlanmış bir varisi yoktu. Eğer bir varis bulamadan ölürse

-*Meşru* bir halef *Dothik*'i kargaşa ve huzursuzluk içinde bırakacaktır. *Dothik*'i savunmasız bırakacaktır.

Ölümünden sonra *Dothik*'in güvenliğini sağlamak konseyine ve rahibelere düşecekti ve her iki grup da belki de ondan daha tehlikeliydi.

"*Seta Kalliri* ve *Vorakkarlar* senin adına devreye girerse," diye mırıldandı Bakkia sessizce, "meşruiyetin tanınacaktır. Belki de bu korkunç bir şey değildir, Arik. Belki de bu-"

Ona sert bir bakış attım.

Suikast girişimleri hakkındaki düşüncelerimi biliyordu. Herkesten daha çok. Babama olan nefretimi biliyordu. Tıpkı onun kanıyla tahta giden yolu açmayacağımı bildiği gibi.

"Ya bunu doğru şekilde yaparız ya da hiç yapmayız," diye alçak sesle homurdandım.

"Kiro ve Vala'ya göre doğru yol bu," dedi Bakkia. "Yani bunu ya *senin yönteminle* yaparız ya da hiç yapmayız demek istiyorsun."

Burun deliklerimden keskin bir nefes üfleyerek gözlerimi kapattım. "*Dothik*'i istiyor musun?" Bakkia sordu.

Yüklü bir soru. Nassik de yakın zamanda bana sormuştu ama farklı bir şekilde ifade etmişti. Ama anlamı aynıydı.

Suçluluk özlemle karıştı. Sorumluluk bencillikle savaşıyordu.

"*Lysi*."

Cevabım gırtlaktan gelen bir törpüydü.

"Ona sırtımı dönmek daha kolay olurdu," diye sessizce devam ettim. "Vahşi topraklarda kalıp kendimize ait bir krallık kurmak daha kolay olurdu. Ama *burası* benim evim. Bu şehrin her pis, çürümüş, açgözlülük dolu köşesi benim en iyi bildiğim yer. Ve onu yeniden inşa etmek istiyorum. Onu yeni yapmak istiyorum. Bekkar'ın her zaman olmasını istediği şehri yaratmak istiyorum. Ve bu hayatım boyunca yapacağım en zor şey olacak ama artık biliyorum ki yapmam *gereken* bu."

Bakkia'nın gözlerinde memnuniyet parıldıyordu.

"O zaman biz senin için alırız," diye basit bir cevap verdi. "Zaten arkanızda yüzlerce -nik, *binlerce*- kişi var. Arkanda ordular ve yanında rahibeler varken, daha da fazla desteğe sahip olacaksın. *Dothik* zaten senin, Arik. Sadece onu içeriden ele geçirmeliyiz."

Yutkunarak bakışlarım alevlere kaydı. Hayatım boyunca bekledik. Bir ağ kurduk, destek oluşturduk ve biraz bekledik.

Daha fazla. Mırıldanılan tek bir kelimeyle, binlerce kişi *Dothikkar*'ın Saray. Sokakları doldurabilir ve yaldızlı kapılarına hücum edebilirlerdi.

Tek yapmam gereken emri vermektir. Ama bu sadece sarayın en zayıf olduğu anda gerçekleşebilirdi.

Yakında, diye düşündüm.

Çok yaklaşmıştık. Çok yaklaşmıştık.

Ve doğu topraklarındaki sisten dolayı daha kötü bir zamanda gelemezdi.

"Bu düşüncenin hoşuna gitmediğini biliyorum," diye devam etti Bakkia, "ama onun

ölüm kaçınılmazdır. İlerlemenin tek yolu bu. Bu şehirden hastalığı atmanın tek yolu bu. Ve ölümünden sonra sarayı işgal edeceğiz, konseyini görevden alacağız ve rahibelere senin soyunu onaylatacağız. Tüm *Dothik* seni *Vorakkar* Duruşmaları'nda gördü. *Dothikkar* bileklerine kelepçeleri taktığında senin için tezahürat yaptılar. Seni takip edecekler çünkü sen zaten onlara kendini kanıtladın."

Sanki sözlerimden etkilenmiş gibi sırtımdaki yara izleri ısınır gibi oldu. Bazen kırbaç darbelerini hâlâ hissedebiliyordum.

"Tek yapmamız gereken bu mu?" Bakkia'ya acımasız bir gülümseme göstererek mırıldandım. "Bu kadar kolay olacağını bilseydim, bunu yıllar önce yapardık."

Ancak hiçbir şey plana uygun gitmedi. Bir kere bile. Ve hala düşünmem gereken bir sürü vardı. Hâlâ Kara'nın güvenliğini düşünüyordum.

Bakkia uzun bir iç çekti.

"Peki ya dişi?" Bakkia uyku odamın aralık kapısını işaret ederek sordu.

"Peki ya o?" Kaşlarımı çatarak mırıldandım. Bana kuru bir bakış fırlattı. "O kim? Gerçekten mi?"

Bakkia'ya daha önce hiç yalan söylememiştim ve şimdi de söylemeye başlamanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. "O *Seta Kalliri*'nin kızı."

Gözleri büyüdü.

"Kan bağı yok," diye ekledim, sanki belli değilmiş gibi. "Ama yine de onun kızı."

"O bir rahibe mi?" Bakkia usulca tısladı.

"*Nik*," dedim. "Ama o kalp taşını bizim için tapınaktan alabileceğine inanıyor. *Orala sa'kilan*'dan kalp taşını almamın sebebi o. Ve Rath Hidri'nin *Sorakkar*'ının onunkini doğu topraklarına getirmesinin nedeni. O... hafife alınmaması gereken biri."

Bakkia, "Bunu senden duymak büyük övgü," diye yorum yaptı, ama ses tonu temkinliydi. Kara'ya karşı sıcak davranmış olsa d a

Bakkia kolay kolay güvenmezdi. Bu yönden birbirimize benziyorduk.

"Bu konuda bana güvenir misin, *Lysi*?" Bakkia'ya omzunu sıkmak için uzanarak sordum. "Kiro ve Vala konusunda da bana güven."

Bakkia'nın sivri sorusu "Sana hiç güvenmedim mi?" oldu.

"Sadece sana hiç seçenek sunmadığım için," diye karşılık verdim. "Ama şimdi sana bir seçenek sunuyorum."

Gerçek bir baba gibi sevdiğim erkek yutkundu, bakışlarımla buluştu, gözleri benimkiler arasında gidip geldi.

"Vahşi topraklar seni değiştirmiş, Arik," diye yumuşak bir gözlemde bulundu. Bakışları omzumun üzerinden geçti. "Ya da belki de kürkünün içindeki güzel melez dişi değiştirmiştir."

"Beni iyi yönde mi değiştirdi? Yoksa daha kötüye mi?" Merak ettim. Bende değişen ne *gördüğünü* merak ettim.

Sırıltısı yumuşaktı. "Bunu zaman gösterecek. Ama umarım daha iyisi olur."

"Tavernaya geri dön," dedim ona uzun bir sessizlikten sonra, ateş aramızda çıtırdarken. "Şafakta rahibeler hakkında buluşacağız. Şu anda sis öncelikli. Daha sonra taht konusunda karar vereceğiz. Birlikte."

Bakkia başını eğdi. "Kiro ve Vala ile mi?"

"*Lysi*, onlarla bile. Onları görmemiş gibi davran. Bu konuda hiçbir şey söyleme. Bu iş olması gerektiği gibi sonuçlanacak," diye mırıldandım ona, Kara'nın tuvalette bana söylediği sözleri düşünerek. "Tam da olmamız gereken yerdeyiz."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

MUyandığımda rüyam bir fısıltıya dönüşmüştü. *"Ona güç ver, Kakkari. Ona bu dünyada hayatta kalma gücü ver çünkü ben yakında bu dünyadan gideceğim. Karşılığında sana hayatımı vereceğim."*

Gözlerimi açtığımda şakağımda zonklayan keskin acıyla irkildim.

"Rei kassiri," diye mırıldandı. İçimi çektim, Arik'in sıcak bedenine doğru yuvarlandım, uzuvlarımı ona sıkıca sardım ve yüzümü onun geniş, boyun eğmeyen göğsüne bastırdım. "Ne oldu?"

Sesi uykudan boğuk ve hırçındı, ancak gece boyunca çok az uyuduğunu biliyordum. Beni sık sık sikinin bacaklarımın arasından kayması ve dudaklarının boğazıma yapışmasıyla uyandırırды, arzuyla doluydu ama içinde de huzursuzluk hissettiğime yemin edebilirdim. Sanki rahatlamak istiyordu, sanki o huzursuzluğu içime salmak istiyordu.

Ve bunu ondan memnuniyetle alırdım. Ona istediği her şeyi vermek istedim.

Ama karşılığında sana her şeyi vermeyecektir, diye alaycı, sessiz fısıltım geldi.

Uyandığımda duyduğum ses Kakkari'ninki değildi. Daha önce de duymuştum, hafif, garip, yumuşak sesi. Annemin sesiydi. İnsan annemin. Ya da ben hep öyle sanmıştım.

Annemin duasıydı.

Bana bazen lanet gibi gelen bu armağanı veren, insan annemin Kakkari'ye ettiği duaydı.

Annem yardım istemişti. Ve Kakkari cevap vermişti.

"Bazen," diye fısıldadım tenine, şakağımdaki keskin acının hafiflemeye başladığını hissederek, "yaptığım hiçbir şeyin önemli olmadığını düşünüyorum. Bu yeteneğin işe yaramadığını. Çünkü gördüğüm tek şey asla değiştiremeyeceğim anılar ya da gelecekler. Ama *Kalloma* kendi geleceğini değiştirebilir. Ve orduların insan kraliçeleri... sevdiklerini korumak için büyük bir gücü serbest bıraktıklarını söylemişin."

Peki ben ne yapabilirim? Rüyamdan yorgun ve asık suratla çıktım. Ne zaman annemi ve onun güzel sesini rüyamda görsem keyfim kaçardı. Genellikle kötü ruh halimde yalnızdım. Ama şimdi yalnız değildim. Ve Arik bunun bir kısmına katlanacaktı.

"Kara," diye seslendi, çenemi yukarı iterek yarı kapalı bakışlarıyla buluşmamı sağladı. "Yaptığın her şey önemli. Yeteneğini kullan. Ona ihtiyacın yok. Çünkü seni buraya getiren yeteneğin değildi. Bize iki kalp taşı kazandıran da senin yeteneğin değildi."

"Beni kalp taşlarına götüren, sis için amaçlarının ne olduğunu anlamamı sağlayan şey benim yeteneğimdi," diye hatırlattım ona.

Keskin bir nefes verdi. "*Nik, orala sa'kılan*'daki her lanet kitabı okuduğun ve konu hikâyeler ve kelimeler olduğunda korkutucu derecede iyi bir hafızaya sahip olduğun için bu farkındalığa vardın. Ve tüm bunlar rüyalarına girmiş."

Onun bu sert tavrı, kötü ruh halimin bir kısmının kaybolmasına ve kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu.

"Ya sen?" Merak ettim. "Çünkü batıdaki kıtlığın farkına vardığımda, derinin altında kırmızı damarlar ve parlayan gözlerle topraktan yükseldiğini gördüğüm kişi sendin."

Dudakları kıvrıldı. "Beni hayal ettiğin için seni suçlayamam, *Saila*. Kim istemez ki?"

Gülüşüm şaşırtıcıydı, kelimeler beklenen ama yine de beklenmedikti.

"Kibir, gazaptan ya da açgözlülükten daha iyi değildir," diye tekrarlardım ve kahkaham söndüğünde bunu tenine fısıldadım.

Arik homurdandı. Penceresinden içeri süzülen alçak sabah ışığında gözleri parlıyordu. Yatağı gülünç derecede rahattı, pelüş ve sıcaktı, kürkleri o kadar yumuşaktı ki çıplak tenimde ipek gibi hissediyordum.

"Bunu sana *Kalloma*'n mı söyledi?" Arik mırıldandı, parmakları kalçamın etrafında kıvrıldı. Yakınlaştığında kalın sikini hissedebiliyordum, sıcak ve

karnıma sertçe vurdu. "Çünkü ben bunların üçüyüm ve sen hâlâ kürklerimin içinde, yanımdasın ve benim ne kadar açgözlü olduğumu hissetmek üzeresin."

Bir anda rüyamı unuttum. Arik'in *Dothik*'teki özel odasında, uyuduğum yatağın yanında diz çökmüş annem yanımdaymış gibi kulağıma fısıldanan ve beni o rüyadan çekip çıkaran sözleri unuttum. Beni göğsümde yükseldiğini hissettiğim melankoliden kurtardı ve *bunun* Arik'in kendi hediyesi olduğuna hayret ettim.

Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda, sürü kralım inledi, parmakları kalçamda öyle sertleşti ki, morluk bırakmalarını istedim. Onun tarafından işaretlenmek istiyordum. Ben de onu işaretlemek istedim. Dişlerimle, tırnaklarımla, öpücüğümle, *aşkım*la. Bunun bir anlamı olsun istedim. Çok geç olmadan beni hatırlamasını istedim.

"*Hanniva*," diye yalvardım dudaklarına karşı, kalçalarımın arasındaki sızıyı görmezden gelerek. Beni dün gece hiç almadığı kadar çok almıştı. Bu sabah etkilerini hissediyordum. Ama umurumda değildi.

Bir sonraki iniltisi acılıydı. Öpüşmeyi aniden kesti, kuyruğu bileğime dolanırken alnını benimkine bastırdı.

"Yapamayız," diye homurdandı. "Dün gece sana sert davrandığımı biliyorum." "Hoşuma gitti," diye fısıldadım. Gözleri parlıyordu. "Ben de öyle yaptım." "O zaman neden-"

"Bu sabah başka bir toplantımız daha var. Herkese şafakta gelmelerini söyledim ve ne kadar istesem de sizin dikkatinizi dağıtamam."

İçimde garip bir sızlanma dürtüsü olsa da anlayış içime işledi.

"Pekâlâ," diye fısıldadım. "Biz mi? Buna ben de dahil miyim?"

"*Lysi*," dedi ve çekilmeden önce dudaklarıma son bir öpücük bıraktı. "Seni uzak tutmaya çalışmaktan daha iyisini biliyorum."

Yataktan kayışını izledim ve vücudunun hala kürklerle kaplı olduğu yere yuvarlandım, sıcaklığını aradım ve kokusunu içime çektim. Beni izlerken sırtıttı, sandığına gidip yeni bir tunik ve tişört çıkarmaya başladığında beni görüş alanında tuttu.

İç çektim. Yıkıcı derecede yakışıklı. Ona sonsuza dek bakmak istiyordum. Bakışlarım onun üzerinde gezinirken karnımdaki heyecan ve sinirle sersemlik birbirine karıştı.

Sonra da "Şimdi bana rüyanda ne gördüğünü anlat" diye emretti.

Gözlerimi kırıştırdım, anı dalgasının o tanıdık melankoli dalgasıyla karıştığını hissettim. Ama bu sefer daha yumuşaktı. O kadar keskin değildi.

"Annemin sesi," dedim ona usulca. "Öz annemin."

Arik'in gözleri kısıldı ve bana dönmek için giyinirken bir an durakladı. "Sesini duyuyor musun?"

"Bazen," dedim ona, uzanmış bir kolumun üzerinde yataktan kalkarken. Kendimi düzelttiğimde göğüslerim sallandı, Arik'in bakışları kısa bir süreliğine onlara, gece boyunca emdiği ve alaycı bir şekilde ısırıldığı şişmiş meme uçlarıma kaydı, beni soluk soluğa bıraktı ve kıvrandırdı. Gözleri karardı ama sonra başını sallayarak bakışlarımla bir kez daha buluştu.

"Ve onu dinlemekten hoşlanmıyorsun?" diye tahmin etti.

"Mesele o değil," dedim ona, nasıl açıklayacağımı tam olarak bilemeden. "Onun sesini duymayı seviyorum. Her yeni bir şey öğrendiğimde ya da yapbozun bir parçası daha yerine oturduğunda seviniyorum. Ama sanırım Kakkari ile bir pazarlık yaptı. Benim için. Rüyalarımda sık sık onun duasını duyuyorum. Sanırım benim bu yeteneğe sahip olmam için hayatını tanrıçaya teslim etti. Ve bunun bir hiç uğruna olduğunu bilmek beni incitiyor. Hiçbir şeyi gerçekten *değiştirecek* güce sahip değilim."

Bunu *Kalloma*'ya hiç söylememiştim bile. Sadece öz annemden her bahsettiğimizde bunun onu rahatsız ettiğini hissettiğim için değil. Bu yüzden ondan bahsetmemek daha kolaydı, bu konuda bile. Doğru olduğunu bildiğim şey hakkında bile.

"*Kalloma* bana annemin beni *orala sa'kılan*'a getirdiğini ve sonra gittiğini söyledi. Ama ben gittiğini hiç sanmıyorum," diye fısıldadım ona usulca. "Sanırım orada öldü. Tapınakta. Sanırım orada tanrıçaya bir kurban olarak kendi canını aldı. Benim için. Ve sanırım *Kalloma* bunu bilmemi hiç istemedi."

Arik'in kaşları aşağı indi. Tuniği unutulmuştu, yatağa bir kez daha yaklaştığında pantolonunun sadece yarısı bağlanmıştı. Beni yatağın kenarına çekti, sıcak, nasırlı avuçları yanağımı kavradı.

"Özür dilerim, *rei kassiri*," diye mırıldandı, başparmağı burnumun kenarını okşarken. "Ona hiç sormadın mı? Doğrudan?"

"*Nik*," dedim usulca. "Belki de bir parçam bunun doğru olmasını istemediği içindir. Zaten biliyor olmama rağmen. Derinlerde bir yerde, zaten biliyorum."

Tıpkı dünkü imgelemim gibi. Bunun doğru olmasını istemedim. Arik'in bana sırtını dönmesini istemedim. Göğsümdeki ezici kırılmayı hissetmek istemiyordum.

Ama içten içe... Ne olacağını zaten biliyordum.

Ona titrek bir gülümseme verdim ve avuçlarımın altında sıcak ve inatçı duran *Vorakkar* kelepçelerini sıkmak için uzandım. "Beni görmezden gel," dedim ona. "Rüyalarım beni hep tuhaf bir ruh haline sokar. Ve bugünün önemli olduğunu biliyorum. Bugün odaklanmamız gerektiğini biliyorum."

Bana burada, *Dothik*'teki rahibeler tapınağına gideceğimizi söylemişti. Bu sabahki toplantının bunun *nasıl olacağıyla* ilgili olduğunu düşündüm.

Arik kaşlarını çattı. "Sanki seni hiç görmezden gelebilirmişim gibi, *Saila*."

Uzun bir süre birbirimize baktık, sözlerinin ardında duyduğum duyguyla kalbim boğazıma düğümlendi.

Bana değer verirdi. Hem de derinden. Ama benim ona değer verdiğim gibi onun da bana değer vermesini ummak aptallık mıydı, yoksa kendi deneyimsizliğim miydi, bilmiyordum.

Başımı çevirdiğimde dudaklarımı avucuna değdirdim. Artık şafak söküyordu, güneş ışınlarının duvarlara vurduğunu görebiliyordum.

"Çantamı nereye koydun?" diye sordum. "O elbiseleri bana *Sorakkar* verdi. Bir tanesi hala temiz. Bugün onu giyeceğim."

Arik kaşlarını çattı ama ben yataktan kayınca geri adım attı. "Onun hediyelerini giymemeni tercih ederim," diye homurdandı.

Tanıdık bir tartışmayla odadaki gerginliğin bir kısmı eriyip gitti. *Saruk*'tan ayrıldıktan sonra da tartışmıştık ve Arik sinirini lanet olası bir ağaca karşı benden çıkarana kadar bir öğleden sonra boyunca güzel hediyeler yüzünden didişmiştik.

Kıskanmıştı. Kraliçesini çok seven yaşlı *Sorakkar*'ı.

"O daha iyi bilmeli," diye homurdandı Arik. "Zaten sahiplenilmiş olduğu belli olan bir dişiye böyle bir şey vermek. Özellikle de bir *Vorakkar* tarafından," diye tükürdü. "Bu bir hakaretti."

"Oh?" Sözleri beni sarhoş edici bir heyecanla doldursa da sesimi kayıtsız tutarak alay ettim. "*Saruk*'ta yaptığın bu muydu? Beni sahiplendin mi?"

Gözleri kısıldı, şafak ışığındaki tehlikeli parıltısı karnımı titretti.

Sırıtsı vahşiydi. "Belli değil miydi?"

Ona küçük bir gülümseme verdim, hâlâ yatağının yanında çıplak duruyordum. "Bana hiç elbise vermedin, başka ne giyebilirim ki?"

"Kendi *vokking* tuniklerim," diye homurdandı nefesinin altından.

Sonra alay ederek başka bir sandığa uzandı ve kesinlikle daha iyi günler görmüş olan yıpranmış çantamı çıkardı. Onu bana uzattı ve ben kapağını açıp *Sorakkar'ın* hediyesinin parıldayan, koyu renkli, ipeksi kumaşını çıkarırken elleri kalçalarında beni izledi. Koyu mavi renkli ve ayak bileklerime kadar uzanan elbisenin pelerininle uyum sağlayacağını ve çok fazla dikkat çekmeyeceğini düşündüm.

"İstediğin kadar elbise getirteceğim, *saila*," diye söz verince başımı eğip saklamaya çalışsam da gülümsedim. "Ve geldiklerinde, bunu yakacak olarak parçalatacağım."

Kalçalarımı ve göğüslerimi saran vardiyalı elbiseyi çekerken kısa bir kahkaha attım. Sadece omuzlarımdaki ince kayışlarla tutturulmuştu ama genel olarak mütevazı bir elbiseydi, özellikle de *sarukta* ve hatta Arik'in kendi sürüsünde giyildiğini gördüğüm kıyafetler düşünüldüğünde. Bazı dişiler neredeyse çıplaktı. Bazı erkekler daha da çıplaktı.

Ne yaptığını biliyordum. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Annemle ilgili karanlık itirafımdan sonra, bana tutunacak başka bir şey veriyordu, beni ziyaret etmeyi tercih etmediğim o yerden çekmek için. Ve işe yarıyordu. Bunun için minnettardım.

Arik kıskançtı, bunda hiç şüphe yoktu. Ama beni gülümsetmek, en azından bir süreliğine unutmama yardımcı olmak için böyle davrandığını biliyordum.

Giyindiğimde kollarına girdim ve boynuna sarıldım. Parmakları ipeği sıkıca kavradı. Dün sanki yıllar önce olmuş gibi hissediyordum.

"Ben hazırım," dedim ona.

"Bugün benimle gelip gelmeyeceğine henüz karar vermedim, *Saila*," diye itiraf etti. "Seni burada tutmaya karar verirsem üzülmeni istemiyorum. Seni güvende tutmak için."

Ona bir gülümseme gönderdim, yüz ifadesinin ihtiyatla kısıtıldığı bir gülümseme.

Çünkü bana bir keresinde beni asla inkar edemeyeceğini söylemişti.

"Elbette," dedim ona. "Ne dersen yapacağımı biliyorsun."

İnledi.

Çünkü bunun tam tersinin doğru olduğunu biliyordu, özellikle de *Dothik*.

Ve hepsini görmek istedim.

Bu şehir Arik'ti. *Dothik*'i anlamadan onu asla tam olarak anlayamazdım.

"Ciddiyim, Kara," diye uyardı.

Tekrar gülümsedim. Öne doğru eğilerek dudaklarımı göğsünün ortasına değdirdim ve kirpiklerimin altından ona baktım.
"Biliyorum. Ben de biliyorum."

OceanofPDF.com

KIRK ALTINCI BÖLÜM

W Saatlerdir toplantı odasında oturuyorduk. Şafak söktükten kısa bir süre sonra Arik beni iki kat merdivenden birinci kata indirdi ve başka bir odaya ulaşana kadar dokuma koridorlardan geçirdi.

İçeride beni iki tanıdık yüz -Bakkia ve Kalik- ve dört yabancı yüz karşıladı.

Tam olarak doğru değil.

İki tanesini tanıdığımda donup kalmıştım. İmgelemimde Arik'in arkasında durduğunu gördüğüm iki Dakkari. Adlarının Ulli ve Errana olduğunu öğrendiğim bir erkek ve bir kadın. Kalan iki erkek ise Vala ve Kiro'ydu.

"İyi uyudun mu, *kalles*?" İkimiz de toplantı odasına girdiğimizde Bakkia gözlerinde bilmiş bir parıltıyla bana sordu.

"Çok," diye cevap verdim tereddütle, kafam karışmıştı.

Arik yaşlı erkeğe sert bir bakış attı ama sonra onun odayı kontrol altına alışını izledim. Bu onun sürüsünde tanık olduğum bir şey değildi çünkü onu sadece geceleri orada görüyordum.

Ama bu Arik?

Onu neden takip ettiklerini anlayabiliyordum. Neden onun her sözüne asıldıklarını ve her emrine itaat ettiklerini. Ulli bana bir sandalye sağlamak için ayağa fırlamıştı ve Arik'in tek yapması gereken başını sandalyeye doğru sallamaktı.

Alaycı, şehvetli, kıskanç, düşünceli sevgilim gitmişti. Onun yerine odaklanmış, sabırlı, azimli, doğrudan bir sürü kralı vardı.

Dothik, sanki kendi bedenimi tanımaya gelmiş gibi, önümüzde bir masanın üzerine serilmişti.

İyi bir kral olacak, diye düşünmeden edemedim.

Ve hepsinin bunu gördüğünü biliyordum. Hepsi buna inanıyordu. Yoksa burada olmazlardı.

Sanki Bekkar'ın ete kemiğe bürünmüş haliydi, gözlerimi ondan alamıyordum. Her kelimesine asıldım. Ne zaman benimle doğrudan konuşsa, rahibeler hakkında bilgi istese, aslında bilmediği bir şey sorsa, başımı eğip saygıyla bakışlarını kırmak için garip bir dürtü duyuyordum. Sanki hala bacaklarımın arasında onun gerginliğini hissetmiyor ya da odasından çıkmadan önceki uzun öpücüğünün tadını dilimde duymuyormuşum gibi.

Bu benim sevgilimdi. Ama aynı zamanda tamamen başka biriydi. Bunu şimdi fark ediyordum.

Ve bu onu daha da yıkıcı yaptı. Benim için daha da yıkıcı.

Çünkü hiç şüphesiz Arik gibi biriyle bir daha karşılaşmayacağımı biliyordum. Onun gibi bir erkeği bir daha asla deneyimleyemeyecektim. O benim için her şeydi. Tek bildiğim, tek bilmek *istediğim* oydu.

"*Nik*," diye seslendi Arik. Hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu vücudunun hatlarında görebiliyordum ama sesinin hırıltısında duymadım. "En son *Dothik*'e gittiğimden beri tapınağın etrafındaki güvenlik değişmediyse, tapınağın etrafında her zaman on muhafız olduğunu biliyorum. Her birkaç dakikada bir çevreyi dolaşıyorlar, *değil* mi?"

"Şimdi daha fazlası var," diye ekledi Kalik, haritaya dokunmak için öne doğru eğildi ve Yirminci Uzuv olarak adlandırıldığını gördüğüm bir ara sokağı işaret etti. "Geçen sezon buradan bir soygun gerçekleşti. Dört erkek tapınağa zorla girdi çünkü nöbet değişimini nasıl zamanlayacaklarını öğrenmişlerdi. Mücevherleri, altınları aldılar. Rahibelerin *havvalarını* içtikleri o lanet kadehleri bile."

Sustum.

"*Havvia* mı içiyorlar?" Sessizce sordum. "Bu... şaşırtıcı."

"Rahibeleriniz yapmıyor mu?" Errana gözlerini kısarak bana sordu. İlk başta benden hoşlanmadığını düşünmüştüm. İlk başta yarı insan yarı Dakkari olduğum için mi, yoksa kesinlikle insan olan yüzümün görünüşünü beğenmediği için mi diye merak etmiştim. Ya da belki de Arik'e karşı bir şeyler hissediyordur diye düşünmüştüm. Benimkiler gibi duygular. Ama kısa bir süre sonra durumun böyle olmadığını anladım. Onun önemseydiği Ulli'ydi, yanından hiç ayrılmayan erkek. Ve bu bana karşı bir nefret değildi. Güvensizlikti.

Hepsi bana karşı güvensizdi. Bakkia bile. Kalik bile. Arik'in beni onlara getirmesi önemli değildi. Arik'in bana güvenip güvenmemesi önemli değildi. Önemli olan benim onlar için bir yabancı olmam ve liderlerini, neredeyse tüm hayatları boyunca tanıdıkları erkeği gözetiyor olmalarıydı.

Güvensizliğe aldırmadım. Bunu anlıyordum. Muhtemelen ben de aynı şekilde tepki verirdim çünkü ben de Arik'i ne pahasına olursa olsun korumak istiyordum.

Doğrusu bu beni rahatlatmıştı. Melez olmamı umursamadılar. Onlardan farklı görünmemi, fiziksel olarak onlardan daha zayıf ve küçük olmamı umursamadılar. Sadece Arik'i önemsiyorlardı.

"*Nik*," dedim ona, Arik'in kalçası benimkine bastırırken ellerimi kucağımda birleştirerek. Masada yan yana oturuyorduk ve onun sıcak, sağlam varlığını rahatlatıcı ve dikkat dağıtıcı buluyordum. "Artık değil. *Havva* eski dua yöntemiyle alınır. Bu bir..."

"Uyuşturucu," diye tamamladı Arik benim yerime.

"Ve tehlikeli olabilir," diye ekledim başımı yana eğerek. "*Orala sa'kılan*'daki rahibeler bunu yüzlerce yıl önce kullandılar, ta ki rahibelerden biri bu yüzden ölene kadar. İnanılmaz derecede bağımlılık yapıyor."

"Senin *Kalloma* hiç kullandı mı?" Arik bana sordu, bakışlarıyla beni kıstırdı.

Kuru dudaklarımı yalayarak derin bir nefes aldım.

"*Dothik*'teyken bir kez içtiğini biliyorum ama bir daha asla içmedi. Bu deneyimin hissetmek istediği bir şey olmadığını söyledi. Kakkari'yi daha yakın değil, daha uzak gösterdiğini söyledi. Ve eğer *Laseta Kalliri* benim *Kalloma*'nın altında çalıştıysa, o zaman burada rahibeleri arasında içilmesine izin vermesine şaşırdım. *Seta Kalliri* onun dualarda kullanılmasına çok karşıdır."

"Bu *Dothik, leikavi*," diye seslendi Vala. Bana güzel olan demişti. Arik, Vala'nın bana seslenişi karşısında keskin bir hırıltıyla uyarıda bulundu. *Gerçekten de kıskanç*, diye düşündüm ve uzanıp kendi uyarımla kalçasını sıktım. Vala rahatsızlığını gizleyerek öksürdü. "Uyuşturucu yaygındır. Özellikle de rahibeler için. *Dothikkar*'ın kendisinin de her gece *havvia* aldığını duyduk. Onu *Laseta Kalliri*'ye teslim ettiriyor ve duasında ona yol gösteriyor."

Sözleri bir fikir uyandırdı.

Aslında iki tane.

"Belki de tapınağa girmene gerek yoktur," dedim usulca, aniden heyecanlanmışım.

Laseta Kalliri ile sadece bir kez konuşmamız gerekiyordu. Ona *Kalloma'nın* mesajını iletmek için.

Arik hızla öne doğru eğildi, haritaya farklı bir noktadan bakmak için sandalyesinden kalktı. Parmağı *Dothikkar*'ın tapınağına giden bir yolu izliyordu, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı ve kafasında bir plan, bir program yaptığını görebiliyordum. Ama sonra dikkatini başka bir yola yöneltti. Tamamen başka bir yere giden bir yola.

"Tek yapmamız gereken *Laseta Kalliri*'yi tapınaktan uzakta yakalamak," diye usulca bitirdim. "Ve şimdi onun orada olmadığını bildiğin üç zaman var. *Havvayı Dothikkar*'a teslim ettiğinde, onunla birlikte akşam duasından döndüğünde..."

"Ve öğleden sonra batı pazarının yakınında yürüyüşe çıktığında," diye tamamladı Arik benim yerime, sesinin tonu dikkatimi dağıtmıştı. "Hepsi bu kadar."

Kalik de sandalyesinden kalktı ve taş zemine doğru adım atmaya başladı. "Tapınağa girmek yine de daha güvenli olur çünkü içeride muhafız olmadığını biliyoruz. Tapınaktan uzakta olduğu üç zaman boyunca çok sıkı korunuyor."

"Olabilir. Ama pazarda daha az öyle," diye itiraz etti Arik. "Saraya gittiğinde sadece o var. Muhafızların dikkati dağılmıyor ve bu yüzden onu yakından izliyorlar. Ama pazara gittiğinde bir yığın insan oluyor. Yanında kız kardeş rahibeleri de vardır. Hep birlikte yürüyorlar, yüzlerini göstermek, isteyen Dakkari'ye umutlarını sunmak için. Muhafızlar onları takip ediyor *Iysi*, ama dikkatlerini dağıtacak pek çok şey var."

"Birçok fırsat demek istiyorsun," dedi Bakkia sırtarak.

Arik onunla bakış alışverişinde bulundu. "Kesinlikle."

"Bazı muhafızların dikkatini dağıtmamız gerekecek," diye önerdi Ulli. "Ve mesajınızı *Laseta Kalliri*'ye ikiniz yerine bizden birinin iletmesi daha iyi olabilir. Saklanmanız gerekiyor. Arik, malum sebeplerden dolayı. Ve sen Kara, daha da bariz nedenlerden dolayı."

Sözlerini hakaret olarak algılamadım. Sadece bir gerçeği ifade ediyordu. Görünüşüm muhafızların dikkatini çekebilirdi.

Yine de Arik'e baktım, Ulli'nin sözlerini kafasında evirip çevirdiğini gördüm.

Arik sonunda başını sallayarak, "Bu mesajın sizden birinden gelmesinin pek bir önemi yok," dedi. "*Nik*, ben olmalıyım. Ya da Kara. Ya da ikimiz birden. *Laseta Kalliri* bir *Vorakkar*'ın varlığını görmezden gelemez, tıpkı *Seta Kalliri* adına konuşan Kara'nın varlığını görmezden gelemeyeceği gibi."

"Mesaj nedir?" Bakkia sessizce sordu.

"Cevabı *Dothik*'in kalbinde bulacaksın," diye cevap verdim. "*Seta Kalliri*'nin bana iletmemi söylediği buydu."

Bakkia'nın bakışları benimkilere kaydı. Kiro ve Vala birbirlerine baktılar. Kalik başını salladı, omurgası dikleşti.

"Ne oldu?" Odadaki değişikliği hissederek merakla sordum.

"En azından senin için onunla bir görüşme ayarlamaya çalışalım," dedi Errana sorumu duymazdan gelerek. "Bunda çok az risk var. Ama piyasada bir şeyler ters giderse çok riskli olur."

"Aynı sorunla karşı karşıyayız," diye karşı çıktı Arik. "Tek bir şansımız var. Gözünün önünden ayrıldığınız anda sizi kovarsa ya da daha kötüsü muhafızları çağırırsa, o zaman ne olacak?"

"Peki ya *Dothikkar* bir kez daha *Dothik*'te olduğunuzu keşfederse, o zaman ne olacak?" Errana tısladı.

"Beni herkesin içinde pekâlâ idam edemez, değil mi?" Arik ona silahsız bir sırıtışla bakarak sordu. Sözleri karnımın buz kesmesine neden oldu. "O bile buna cesaret edemez yoksa sokaklarda isyan çıkar."

Sonra sırıtışı kayboldu.

"Belki de burada olduğumu bilmeli. Belki de pazarda ihtiyacımız olan dikkat dağıtıcı unsur olabilirim ve Kara'ya rahibeyle konuşması için yeterli zamanı verebilirim."

"*Nik*," dedim hemen, iri gözlerle ona bakarak. Biz *Dothik*'teki varlığını gizlemek için bunca zahmete katlanırken o bunu duyurmak mı istiyordu? "Aklını mı kaçırdın sen?"

Bakkia homurdandı. "Bu konuda *Kalles*'e katılmak zorundayım. Bu söz konusu bile olamaz."

Arik'in burun delikleri alevlendi. "O zaman yoğun bir pazar gününde muhafızların gözlerini bir düzine rahibeden alabilecek başka bir dikkat dağıtıcı şey düşünsen iyi edersin. Çok fazla olmayacak, sizi temin ederim."

Kiro başını Arik'e doğru eğerek, "Bunu bize bırak," dedi. "Onunla konuşman için sana yeterince zaman vereceğiz. Sadece elini çabuk tut."

"Bilinmeyenleri sevmediğimi biliyorsun," dedi Arik ona, bakışlarını Vala'ya çevirmeden önce uzun bir bakış fırlatarak. "Planların karanlıkta yapılmasından ve konuşulmadan bırakılmasından hoşlanmadığımı biliyorsun."

Göz ucuyla Bakkia'nın değiştiğini gördüm. Odada anlamadığım ani bir gerginlik vardı. Errana ya da Ulli'nin de anladığını sanmıyordum çünkü birbirlerine şaşkın ifadelerle baktıklarını gördüm.

Kiro ani hareketsizliğini sandalyesinde arkasına yaslanarak, açık ve savunmasız duruşuyla korudu. Vala ise tam tersini yaptı. Öne doğru eğildi ve avuçlarını masanın üzerinde birleştirdi.

Kiro başını eğerek, "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız," dedi. "Size söz veriyorum. Daha önce hiç yaptık mı?"

Arik'in çenesi gergin ve sıkıydı. Bacağının yan tarafına dokunmak için masanın altına uzandığımda, parmak uçlarımın altında taştan bir ağaç gövdesi varmış gibi hissettim.

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandı.

Bacağındaki kaslar gevşedi. Odadaki gerginliğin bir kısmı azaldı ve Arik Kiro'ya soğuk bir sırtış attığında yeniden nefes alabileceğimi hissettim.

"Beni hayal kırıklığına uğratmak istemiyor musun? O zaman beni hayal kırıklığına uğratma."

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK YEDİ

Off On Birinci Uzuu, Kara'yı meyhanenin taş duvarına geri bastırdım, o altın rengi, insan gözlerinin benden önce genişlediğini yakaladım Ağzımı onunkine doğru indirdim.

İçine işlediğini hissettiğim sinir ve gerginliğe rağmen, parmakları omuzlarımin üst kısımlarına gömülürken iç çekişini duydum. İniltimi tutamadım.

Ara sokağın girişinde neşeli bir kahkaha ve ardından geri çekilen ayak sesleri duydum. Keskin bir nefes verdim ve Kara'nın tadını dudaklarımda hissederek geri çekildim.

"Daha ne kadar sürecek?" diye fısıldadı, başını hafifçe eğerek Dakkari erkeğinin neredeyse yaklaştığı sokağın girişine baktı - Uzuu'un dolu olduğunu fark etmeden önce.

"Her an," dedim ona, parmaklarımin arkasını elmacık kemiğine sürterek. Hâlâ kendime kızgındım. Gelmesine izin vermemeliydim. Onu özel odama kilitlemeli ve güvende olduğundan emin olmak için Bakkia'nın kapısının önünde durmasını sağlamalıydim. Ama tüm sağduyuma rağmen onu da planlarıma dahil ettim.

Ona doğru her bakışında, etrafına bakmak için başını her kaldırdığında geriliyordum.

"Üzölme," diye fısıldadı ve parmak uçlarına doğru eğilerek dudaklarıma son bir öpücük kondurdu. "Onunla konuşmam gerektiğini biliyorsun. Bu yüzden buradayım."

Beni iyi tanıyordu. Belki de fazla iyi, gözlemci küçük *privixi*.

İstediği şeyi ondan asla esirgeyemezdim. Bu beni korkutmalı. Bugünden sonra bunun ne anlama geldiğini düşünmem gerekecekti. Ve ileride ne anlama geleceğini.

Ancak şimdi bunun zamanı değildi. Güneş başımızın üzerindeydi ve batmak üzereydi. Sokağın hemen dışındaki pazarın telaşı doruk noktasındaydı. Bağırışlar ve kahkahalar, mallarını pazarlayan satıcılar, pazarlık telaşı ve biri çok açgözlü olduğunda edilen küfürler, arabaları çeken *pirokilerin* tepinmeleri. Hepsi tanıdık seslerdi.

Tanıdık kokular, ben de öyle düşündüm. *Ukki* yapraklarına sarılmış buharda pişmiş, baharatlı *wrissan* eti. Meyhaneden gelen yanık şerbetçiotunun baş döndürücü kokusu. Yağ ve banyo tuzu satıcısından gelen *luria* ve *seffi* çiçeklerinin kokusu. Ara sokaklardaki sidik kokusu.

Dothik'te sıcak mevsimlerde sıcak kaldırım taşlarının kokusu.

Kara'nın şakağından bir damla ter, sanki bir işaretmiş gibi süzüldü. Errana ona daha hafif bir pelerin ödünç vermişti, kuzey topraklarının ayaz sırasındaki sert soğuğuna uygun olmayan bir pelerin. Benimki de aynı malzemeden yapılmıştı. Yine de, pazar yerinin yapışkan sıcaklığını kovmak için hiçbir şey yapmadı, sadece vücutların ezilmesiyle daha sıcak hale geldi.

Limb'in dışında Ulli ile göz göze geldim. Ana yolda yürürken çenesini kaldırmış, rahibelerin geldiğini işaret ediyordu.

Derin bir nefes alarak Kara'ya döndüm. "Asla yanımdan ayrılma."

Bana öyle bir sırtıttı ki, pelerinini kalçalarına kadar itmek istedim. "Hiç planlamamıştım."

Sözlerinde çift anlam vardı. İkimizin de duyduğu bir anlam. Karnımın arzuyla, doğrulukla gerilmesine neden oldu... ama aynı zamanda göğsümün ağrımına neden oldu çünkü daha iyisini biliyordum.

Gergin bir sessizlik içinde, Dakkari çelik zırhı kalçasındaki kılıca çarparak şingırdayan ilk muhafızın ara sokaktan geçtiğini görene kadar bekledik. Kara'yı tekrar taşla bastırarak, onu gözden uzak tutmak için vücuduma açı verdim.

Daha fazla muhafız geldi. Alayın önünde beş kişi. *Laseta Kallir*'in dalgalanan ipekli elbisesini yakaladığımda -başını dik tutmuş, yüzünde ağırbaşlı bir gülümseme vardı ama gözlerindeki keskinlik beni her zaman duraksatmıştı- Kara'nın kulağına mırıldandım: "O burada."

Göğsüme doğru başını salladığını hissettim.

Laseta Kalliri sokağı geçti. Sonra arkasındaki rahibeler grubunu gördüm. Hepsi mavi ve grinin farklı tonlarında giyinmişti. Onlar geçerken arkalarında beş muhafız daha vardı. Toplamda on muhafız, sorun çıkarsa bir anda buraya fırlayabilecek olanları saymıyorum.

"Hadi gidelim."

Elimi uzattığımda Kara elini benimkine sıkıştırdı ve onu dar Limb'den aşağı, ana yola doğru çektim. Önümüzde, rahibelerin arkasında düz bir çizgi halinde yürüyen beş muhafızın sırtlarını gördüm. Bir duvar gibi onları çevrelemişlerdi.

Korteji takip ederek, biz de takip etmeye başlayan Dakkari grubuna katıldık. Neyse ki Kara oldukça küçük olduğu için kimse ona iki kez bakmadı. Garip bakışların çoğunu ben üzerime çekiyordum. Bunu memnuniyetle kabul ederdim.

Pazar, batı bölgesinin merkezinde büyük bir oval şeklindeydi. Satıcılar, üzerlerinde pankartlar ve muşambalar olduğu halde kenarlarda sıralanmıştı. Yiyecek, bira ve ziynet eşyalarıyla yüklü arabalar içeride, *Dothikkar*'ın ben daha doğmadan önce yerleştirdiği altın Kakkari heykelinin yakınında duruyordu. Elini uzatmıştı ve ben her zaman onun altın istediğini hayal etmiştim. Küçük bir çocukken hep onun ayaklarına ve bacaklarına tırmanıp eline bir bozuk para koymayı hayal eder, karşılığında bana ne vereceğini merak ederdim.

Babamın böyle bir heykeli yerleştirmesi uygun görünüyordu.

Korumaların arkasından, öndeki beş kişinin dağılmaya başladığını ve pazarın çeşitli noktalarına doğru ilerlediklerini gördüm. Sert duruşlarına rağmen, tanıdık yerlere yerleşmelerini uzaktan izledim, başka bir öğleden sonrasının, daha önce sayısız kez yaşadıkları *normal* bir öğleden sonrasının rahatlığına dalmışlardı. Özellikle sadece bir tanesi belaya karşı tetikte görünüyordu, başını çevirip büyüyen kalabalığı tarıyordu. Diğerleri...şey, biri altın mücevher satan bir satıcıya gitti. Bir diğeri buharda pişmiş *dürüm* satan arabaya gitti. Diğer ikisi ise pazar yerinin kemerleri arasındaki sütunlara yaslanmış, boyunlarını bükmüş ve kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlardı. Biri esnemesini bastırdı.

Ancak rahibelerin arkasındaki beş kişi yerlerinde kalarak pazar yerinde Kakkari'nin heykeli etrafında saygılı bir şekilde yürürken, rahibelerden biri durup Dakkari bir çocuğun başını okşayınca adımlarını yumuşattılar, çocuğun annesi bu jest karşısında aniden minnettar gözyaşlarına boğuldu.

Kara'nın elimi sıkıldığını hissettim ve sonra ana kalabalıktan ayrılıp Kakkari'nin heykelinin dibine, satıcıları bize hiç aldırış etmeyen iki yiyecek arabasının arasına adım attık.

Bakkia baharat satıcısının yanında durmuş, parmaklarını baharat birikintilerine daldırıyor, yumuşak tozları burnuna götürüyordu ama gözleri hiç ayrılmıyordu

benim. Ulli ve Errana yerel hana sırtlarını yaslamışlardı. İki sevgili, flört ediyor ve gülümsüyorlardı, ancak Errana güvenilir hançerini yanında tutuyordu ve Ulli'nin bakışları sürekli pazarda Kiro ve Vala'nın olduğu yere doğru kayıyordu.

Bu noktadan onları göremiyordum. Muhafızların bakışlarını çekmek onların sorumluluğundaydı. *Laseta Kalliri*'nin dikkatini çekmek bizim görevimizdi.

Gürültüden, heyecanlı konuşmalardan *Dothik*'in baş rahibesinin nerede olduğunu anlayabiliyordum. Hemen diğer tarafımızdaydı ve heykelin etrafında yürümeye başlamıştı. Birkaç dakika içinde görüş alanımıza girecekti.

Kara'nın nefesi hızlanmaya başladı. Tam o sırada bir muhafız gördüm, rahibelerin muhafızlarından biri değil, pazar nöbetçilerinden biri, patikadan bize doğru yürümeye başlamıştı. Pelerinli figürlerimizi görünce durakladı, gözleri kısıldı.

Vok.

Göz ucuyla Ulli'nin elini kaldırdığını gördüm. Çenem gerildi, bakışlarımı rahibelerin ilk göreeneği köşede tuttum. O kaygan ayağı bekliyordum ve sonra dışarı fırlayacaktık.

Bakışlarım gardiyana kaydı. Bize doğru ilerliyordu.

Doğrudum. Errana da onu görmüştü. Muhafız bize ulaşmadan onu durdurmak için bize doğru ilerlemeye başlamıştı bile, gözlerinde kararlı bir parıltı vardı.

Pazarda bir enerji dalgası yayılıyor gibiydi. Beni rahatlatan bir soluk alma ve ıgılık telaşı çünkü ilk başta Kiro ve Vala'nın dikkat dağıtmayı başardığını düşünmüştüm.

Tam heykelden uzaklaşmak üzereydim ki, düzinelerce *pirokinin* kaldırım taşları üzerindeki ani takırtısı pazar yerini doldurdu.

Kaşlarım çatıldı. Rahibelerin gelmesini bekledim ama gelmediler ve bakışlarım Bakkia'nınkilere yöneldiğinde dudakları kenetlenmişti, kaşları çatıktı ve vücudundaki gerginlik bir şeylerin ters gittiği konusunda beni uyarıyordu. Çok yanlış. Bakışları bana kaydı ve başını hafifçe salladı.

"Gel," diye mırıldandım Kara'ya. Errana asi muhafıza henüz ulaşmıştı ama onun dikkati heykelin diğer tarafındaki her neyse ona yönelmişti ve biz de bu kısa dikkat dağınıklığından faydalandık. Kara'yı hızla uzaklaştırdım, kargaşanın ne olduğunu görmek için yolu döndüm, karnım çalkalanıyordu çünkü plan sorunsuz gitmiyordu. Hiçbir zaman olmadı. Bu beklenen bir şeydi. Yapabilirdik-

Spine'da, tüm şehri boydan boya geçen ve uzanan ana yolda durdum. *Dothik* ve Kara'nın botları benimkilerin arkasına çarptı.

Bir düzine *piroki* pazar yerine akın etmişti. Eyerli binekler. Hayvanların yanları boyunca kıvrılan pırıl pırıl altın boyalar ve tanıdık bir armanın tasvir edildiği altın sancaklar dalgalanıyordu.

"*Vok*," diye homurdandım nefesimin altında, omurgam dimdik oldu. Vücuduma yıldırım çarpmış gibi hissediyordum. Vücudumdaki her damarda elektriklenme hissettim, nefret ve tiksinti akımı sıcak ve vahşi bir şekilde akıyordu.

Dothikkar'ın kendisi *pirokilerin* en büyüğünün üzerinde oturuyordu.

Pırıl pırıl parlayan siyah saçları, sırtından aşağıya doğru düzgünce örülmüştü. Omuzlarını ve göğsünü süsleyen altın zırh, karnının yuvarlaklığını veya omurgasının ağırlığıyla nasıl kamburlaştığını gizlemek için çok az şey yapsa da. Zırhı ne için kullanıyordu ki? Hayatında hiç kılıç kullanmamıştı. Bunların hepsi gösteriş içindi ve toplanan kalabalığa sırtı, ancak muhafızlar *pirokilerinden* atlayıp kılıçlarını çekerek etrafında bir çember oluşturdıklarından *Dothikkar*'a yaklaşılamadılar.

İlk aklıma gelen *sarayından çıktığı* oldu. *Açıkta*. "Bu..."

Kara'nın sesi kesildi çünkü zaten biliyordu.

Sanki içgüdüsel olarak, bakışlarım zırhı olmayan, onu savunmasız bırakan yere odaklandı. Boğazına. Çok basit olacaktı. Kimse geldiğimi fark etmeden çok hızlı bir şekilde gerçekleşebilirdi. Muhafızları beni fark etmeden ona ulaşabilirdim.

Hayal kırıklığıyla kısık bir hırıltı çıkardım.

Nik.

Çünkü o zaman bu Kara'yı savunmasız bırakırdı. Onu savunmasız bırakır.

Ve onun sıcak kanının *Dothik* sokaklarında aktığını görmeyi ne kadar çok istesem de, temel içgüdülerime teslim olmayı reddettim. Annemin ve Bodin'in cinayetlerinin, sevdiğim şehre karşı yapılan haksızlıkların intikamını ne kadar almak istesem de.

Bakışlarım *Dothikkar*'ın yüzünden hiç ayrılmadı. Aramızdaki benzerlikleri bulmaya çalıştım. Ne yazık ki pek çok benzerlik vardı. Kaşlarının koyu, düz çizgisi. Çenesinin kare şeklinde kesilmiş olması. Burnunun eğimi.

Bana tanıdık gelen şeylerdi çünkü onlar da *benimdi*.

Laseta Kalliri Dothikkar'a doğru adım attı, yüzü memnun ve şaşkın bir sırıtışla şekillendi.

"Bu öğleden sonra seni saraydan buraya getiren nedir, *Dothikkar*? Yürüyüşümüzde bize katılmak ister misin?" diye sordu, sesi yatıştırıcı olsa da tüylerimi diken diken etti.

Plan *vokklandı*.

Gerçekten *vokklandı*.

Bakkia'ya bir bakış attım ve başımı salladım. Ulli ve Errana'ya bölgemize dönmeleri için işaret verdim. Yarın denemek zorunda kalacaktık. Ya da bu gece tapınağa girmemiz gerekecekti.

Herhangi birimiz yakalanmadan önce pazar yerinden çıkmamız gerekiyordu, özellikle *de Dothikkar* buradayken.

Dönerek Kiro ve Vala'ya aynı işareti vermeye gittim.

Ancak Kiro'nun *Dothikkar*'a sabitlenmiş gözlerindeki bakışı gördüğümde kanım dondu. Elini pantolonunun yan tarafındaki, hançerini kalçasındaki kayışta tuttuğunu bildiğim cebe sokuyordu.

Kara'nın elini ilk kez bırakarak öne doğru adım attım. Kiro ve Vala hepimiz arasında *Dothikkar*'a en yakın olanlardı. Ama asıl öne çıkan Kiro oldu. Bakışları benimkilerle birleşen Kiro'ydu, ifadesi kararlıydı, alnı kararlı bir çizgiye oturmuştu. Vala ne olduğunu anladığında ona doğru uzandı. Kiro şaşırtıcı olmayan bir çabuklukla arkadaşının burnuna dirsek attı, Vala'nın kafası geriye gitti ve Kiro bu kısa dikkat dağınıklığından yararlandı.

Kız kardeşi vahşice elinden alınan kişi Kiro'ydu. *Dothikkar*'ın kendi devriye muhafızları tarafından saldırıya uğramış, tecavüze uğramış ve öldürülmüştü; *Dothikkar*'ın kendisi, sanki güney bölgesindeki bir terzinin hayatı önemsizmiş gibi, elini sallayarak ve mide bulandırıcı bir gülümsemeyle davayı reddetmişti.

Dothikkar'dan ve tüm yozlaşmış varlıklardan nefret etmek için sebepleri vardı.

Dothikkar da en az benim kadar gücüyle korudu.

Ve bir an için tereddüt ettim.

Büyüyen kalabalığın arasından yılan gibi geçerek ilerleyişini ve giderek daha da yaklaşmasını izlerken tereddüt ettim.

Bir an için Kiro'nun intikamını ondan almaya hakkım olup olmadığını düşündüm.

Ama başarırsa Kiro'nun hayatına mal olacaktı.

Bunu kesin olarak biliyordum ve bu yüzden başımı omzumun üzerinden salladım ve Errana'nın bakışlarıyla karşılaştım. Koşarak yanıma geldi, botları kaldırım taşlarına çarpıyordu.

"Onu geri götür," diye homurdandım ve Kara'yı kollarına ittim. "*Şimdi*. Ve onu güvende tut."

"*Lysi*," dedi Errana ve Kara'nın koluna girerek onu uzaklaştırmaya başladı. "*Nik*," diye itiraz etti Kara. "Sen ne-"

"*Git, Saila*," diye tısladım, diline dolanan tartışmayı susturmak için dudaklarına bir öpücük kondurmak üzere öne atıldım. "Yakında sana geri döneceğim. Söz veriyorum."

Geniş gözleri panik içindeydi ama bakışlarını kırdım ve hızla arkamı dönerek kalabalığın içinde Kiro'yu takip ettim. Muhafızların *Dothikkar*'ın etrafında oluşturduğu dairesel halkaya yakın olduğunu gördüğümde karnım sıkıştı. İki muhafızın arasındaki küçük boşluğa doğru ilerliyordum.

"*Vok*, Kiro," diye homurdandım içimden, kalabalığa doğru ilerlerken Bakkia'nın da benim hareketlerime ve hızıma ayak uydurduğunu gördüm. Yeterince hızlı olursa Kiro'ya diğer taraftan ulaşabilirdi. Ama korkarım ki zamanımız tükeniyordu. O tereddüt anı bana pahalıya mal olmuştu. "*Nik*."

Kalabalığın arasında ilerlerken bana yöneltilen bakışları umursamadım. Ayak parmaklarına bastığımda arkamdan edilen küfürleri duymadım. Tek umursadığım, hayatının en büyük hatasını yapmadan önce arkadaşşıma, kardeşime ulaşmaktı. Muhtemelen kendi hayatına mal olacak bir hata.

Ama Kiro'nun hançerini çıkardığını gördüğümde kalabalığın ortasına henüz varmıştım. Bakkia yakın değildi. Ona ulaşamazdı. Vala kuzey tarafından yaklaştırmaya başlamıştı, burun deliklerinden kan akıyordu ama Kiro cesetlerin arasında ustalıkla ilerliyordu.

Bir an önce bir şeyler yapmazsam arkadaşşımanın bugün öldüğünü göreceğimi biliyordum.

Tıpkı ona zamanında ulaşamayacağımı bildiğim gibi.

Bu yüzden kalabalığın ortasında durdum ve kapüşonumu geri attım, etrafımdaki Dakkari nihayet yüzüme iyice bakabildiğinde şok olmuş mırıltıların dalgalanmasını görmezden geldim.

"*Dothikkar!*" diye bağırdım.

Ve babamın bakışlarının benimkilere odaklanmasını izledim.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

TO lanet aptal yine de bunu yaptı.

Dothikkar bakışlarımla karşılaşmak için piroki'sinin üzerinde kaydığı anda, Kiro'nun onun arkasını dönmüş olmasından ve muhafızların benim varlığım karşısındaki şaşkınlığından yararlanarak ona doğru atıldığını gördüm.

"*Nik*," diye homurdandım, içimi bir korku kaplamıştı.

Muhafızların bağırışları hemen patlak verdi. Kalabalıktan telaşlı çılgınlıklar ve ürkmüş haykırışlar yükselirken Kiro'ya doğru bir sürü beden savruldu ve dağılmaya başladılar. Rahibelerin kendi muhafızları üzerlerine çullanıp onları hareketin merkezinden uzaklaştırdı ve bakışlarım Kiro'ya, *Dothikkar'a*, *Laseta Kalliri'ye* gitti.

Buz gibi kırmızı bakışları benim üzerimde olan *Laseta Kalliri*, gözlerinin önünde gerçekleşen suikast girişiminden etkilenmemiş gibi görünüyordu. O gözlerde *bir bilme* vardı ve ben bunu görmeye dayanamıyordum. Şu anda değil.

Kiro'nun yere düştüğünü, acı dolu çılgılığının pazarda çınladığını gördüğümde bakışlarımı kırarak ilerledim, tam o sırada bir kemik kırılması ve bir hançerin kaldırım taşına çarptığını duydum.

Muhafızlar, koltuğuna gömülmüş olan *Dothikkar*'ın etrafını sardılar.
Pyroki.

İlerlediğimde -kalabalık ani şokuna rağmen benim için kolayca ayrılıyordu- bir muhafızın Kiro'nun sırtına diz çökmüş, yanağını yere bastırılmış, kılıcını şahdamarına dayamış olduğunu gördüm. Arkadaşımın kara gözleri

boyun eğmişti, çenesi başarısızlığından dolayı titriyordu. Benimkilerle karşılaştığında ise sanki hayal kırıklığını görmeye dayanamıyormuş gibi kapandı. Öfkemi.

Göz ucuyla Vala ve Bakkia'nın çemberin kenarında durmuş benden bir işaret beklediklerini gördüm. Bir şey yapmak için. Herhangi bir şey yapmak için.

Bunun yerine, gözleriyle hızlıca karşılaştım ve başımı sallayarak onlara geri çekilmelerini söyledim. *Ortadan kaybolmalarını* söyledim.

Vala kendisine söyleneni yaptı ve kalabalığın arasına karıştı. Ama Bakkia...

Bakkia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak yerinde durdu, *Dothikkar*'a ve muhafızlarına benim rahat edemeyeceğim kadar yakındı.

Muhafızlardan biri *Dothikkar*'ın *pyroki*'sinin sırtından inmesine yardım etti, o kadar yükseğe tünemişken daha çok hedef olduğunu fark etmiş gibiydi.

İlerlerken gözlerimi babamdan ayırmadım. Etrafını saran muhafızlardan bazıları yaklaştığımda başlarını eğdi ama hepsi değil.

Dothikkar ilk başta varlığımı görmezden geldi. Çizmeli ayakları Kiro'ya yaklaştı. Arkadaşımanın gözlerinin içine bakmak için çömeldi.

Kiro debelendi ve tükürdüğünü duydum. *Dothikkar* geri çekildi, beklenmedik hareket yüzünden neredeyse devriliyordu ama muhafızlardan biri onu yakaladı ve ayağa kaldırmaya yardım etti.

"Az önce kendi idamını garantiledin," diye tısladı *Dothikkar* ayağa kalktığında nefesinin altından, yanakları öfke ve inançsızlıkla kararmıştı. "Bu ne cüret!"

Bir adım öne çıkarak, "Onu bana bırakın." dedim.

Dothikkar'ın bakışları alevlendi, gözlerinde ateş vardı. Nefret de.

"Asla," diye yanıtladı *Dothikkar*, gözlerini bana dikerek. *Vorakkar* Denemelerimin sonundan beri birbirimize bu kadar yakın olmamıştık. Ona katil dediğim ve soğuk bir sırtısla karşılık verdiğim zamandan beri. Bakışları önce muhafızlarından birine, sonra da büyüyen kalabalığa kayınca, gerçekten de beni hemen orada öldürtmeye çalışıp çalışmayacağını merak ettim. "Bana suikast düzenlemeye çalıştı. Ve şimdi onun *sizden* biri olduğunu biliyorum. Bu konuda ne söyleyeceksin? Bunu senin emrinle mi yaptı?"

Arkamdan acele bir mırıltı geldi.

"Bana hakaret ediyorsun, *Dothikkar*," dedim açık ve net bir şekilde. Ellerimi kaldırarak devam ettim: "Bunları bileklerime taktığında *Dothik*'i koruyacağıma ve ona hizmet edeceğime dair yemin etmedim mi?"

Dothikkar'ın dudakları sıkıştı. Bakışları benimkilerden uzaklaştı, sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibiydi. Acaba anneme onun rahat edebileceğinden daha mı çok benziyordum?

"O genç, yanlış yola sapmış bir aptal," dedim hışımla, yumruklarımı indirip iki yanımda sıkarak. "Uygun şekilde cezalandırılacak biri ama sizin zindanlarınızda değil. Çünkü orada neler olduğunu çok iyi biliyorum."

Yumuşakça mırıldandığım iğnemle burun delikleri açıldı.

Nefes nefese kaldığım bir an için *Dothikkar*'ın Kiro'yu serbest bırakacağını düşündüm. Onu serbest bırakma emrini vereceğini düşündüm.

Ama sonra gülümsedi, kesik ve tanıdık. Muhafızların çemberindeki gerilim yükseldi. Bakışlarım bir kez Bakkia'ya kaydı ve onun yavaşça yaklaştığını gördüm.

Dothikkar, kalabalığın duyabilmesi için sesini yükselterek, "Sarayda serbest bırakılması için pazarlık yapabiliriz," dedi.

Çenem sıkıştı. Çünkü beni oraya götürdüğü anda kapana kısılacığımı biliyordum. Bunun yüzlerce gözden uzakta olmasını istiyordu. Bir *Vorakkar*'ı, özellikle de *beni Dothik* sokaklarında infaz edemezdi ve bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Ama bunu özel olarak yapabiliirdi.

"*Nik*," diye geldi Kiro'nun sesi ve vücudundaki muhafıza karşı mücadele ediyordu. "Serok, *Nik*!"

Kiro benim sorumluluğumdaydı. Her zaman öyleydi. Korumam altındaki herkes öyleydi ve ona sırtımı dönemezdim. Ellerime daha fazla kan bulaşmasına izin veremezdim.

"Pekâlâ," diye mırıldandım *Dothikkar*'a, babamın gözleriyle buluşup parıldamalarını izleyerek. "Bu meseleyi özel olarak halledeceğiz. Büyük salonunuzda. Ve sonra *Dothik*'e doğru yayılan sis hakkında konuşacağız."

Sözlerim üzerine sesler yükseldi ve *Dothikkar* anonsumdan hoşnut olmayarak gözlerini kısıtı. *Dothik* sis hakkında pek bir şey bilmiyordu. Kasıtlı olarak karanlıkta bırakılmışlardı. Sadece ordular ve *saruklar* tehlikeyi gerçekten biliyordu. Şehirde sisten haberdar olanlar da bunu vahşi topraklardaki arkadaşlarından ve ailelerinden duymuşlardı ve onların mesajları ta *Dothik*'e kadar ulaşmıştı.

Bakışlarım *Laseta Kalliri*'ye kaydı.

"Bunu durdurmaya çalışmak için *Dothik*'teyim. Onu durdurmak için ihtiyacımız olan şey burada. *Dothik*'in Kalbinde. *Seta Kalliri* beni bununla görevlendirdi."

O kırmızı gözler parladı ve *Laseta Kalliri*'nin bakışları değişti. Omuzları çöktü, vücudundaki ince değişimler bana anladığını söylüyordu. Yine de ona yakından bakmak beni duraksattı. Yüzünün hatları tanıdıktı.

Dothikkar öne çıkan muhafızlarından birine eliyle işaret etti. "Bu taraftan *Vorakkar*," derken yüzünde rahatsız bir ifade vardı.

Muhafıza soğuk bir bakış attım. "Önce ilgilenmem gereken işler var," dedim ona. Bakışlarım, küçük, sıkı bir gülümseme takınmış olan babama gitti. "Akşam karanlığında saraya geleceğim."

Dothikkar bana doğru bir adım atarak sessizce, "O halde burada arkadaşınız için hangi kararların alınacağını garanti edemem," dedi. Kalabalığın duymaması için sesini alçaltmıştı. "Şimdi bizimle geliyorsun. Yoksa zindanlara adım attığımız anda onu öldürtürüm."

İfademi nötr tuttum. *Dothikkar*'ın omzunun üzerinden Bakkia'yı gördüm, bakışları gök gürültüsünü andırıyordu. Ama orada da bir farkındalık, ani bir ihtiyaç sezdim. Hareket etmeye başladı. Kalabalıktan uzaklaştı, satıcılara daha yakın olan kenar mahallelere doğru ilerledi. Benden uzaklaştı.

Güzel.

Bakışlarımla onu takip ettim, sahneyi hayranlık ve neşeyle izleyen Dakkari'nin etrafında dolanmasını izledim. *Laseta Kalliri*'ye yaklaştıkça yaklaştı. Muhafızların dikkati dağılmıştı. Kimse ona aldırış etmedi. Dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyacımız vardı ve bulmuştuk.

Dothikkar kaşlarını çatarak dikkatimi yönelttiğim yere doğru baktığında, "Bunu çabuk halledelim," dedim.

Bakkia, *Laseta Kalliri*'ye iki kol mesafesi kadar yaklaşmıştı. Göz ucuyla başını eğişini, dudaklarının kıpırdanışını izledim. Bakkia onunla konuşurken bakışları yere düştü. Sonra kayboldu, rahibelerin muhafızlarından biri yerinde dönüp kaşlarını çatarak artık orada olmayan bir şey duyarken kalabalığın içinde eriyip gitti.

Dothikkar sırtarak omzuma vurdu.

"Bu gece ne kadar eğleneceğiz," dedi yüksek sesle, kalabalığa gösteriş yapmak için. "Ve yarın vahşi topraklara döndüğünde, senin şerefine içeceğiz. *Dothik*'in şanı için."

Dothikkar'ın kalabalıktan beklediği neşe yerine, tedirginlik ve sessiz mırıldanmalarla karşılaştı. Şimdiden ortadan kayboluşumla ilgili bir hikâye mi kuruyordu? Bir hafta içinde, sürüme geri dönerken bir *ungira* ya da *bveri* saldırısında öldürüldüğümü duyuracaktı.

Dothikkar'a sırtttım. Kaybedecek hiçbir şeyim olmadığı için -çünkü hiçbir seçeneğim kalmadan köşeye sıkışmıştım- "Dakkar'ın şanı için, *pattar*" diye düzelttim.

Baba.

Cevabımı sadece ön taraftaki Dakkari duydu ama sözlerim kalabalığın içinde yayılırken hızlı *bilgi* dalgalarını duydum. *Dothik*'te birçok kişi söylentileri duymuştu. Yıllardır duyuyorlardı, özellikle de benim bölgemde. Ama ilk kez gerçekten doğrulamıştım. Hem de bu kadar aleni bir şekilde.

Peki ya bir *Vorakkar*'ın sözleri? Onlar önemliydi. Ağırlıkları vardı. *Dothikkar*'ın önünde doğuştan gelen hakkımı onaylamıştım ve tüm *Dothik* sabaha bunu öğrenecekti. Belki bu gece bile. Tavernalardan ve genelevlerden, kuzey bölgesindeki demirhanelerden, batıdaki yüksek doğumlu evlerden geçecekti.

"Dakkar'ın şanı için, *pattar*," diye tekrarlardım usulca, bakışlarını tutarak.

Dothikkar'ın yüzü mosmor oldu. Sanki *bu* kelimeyi söylememi hiç beklemiyormuş gibi gözleri şok içinde açıldı. Sanki bunu söylemeye *cesaret etmemi* hiç beklemiyormuş gibi.

Ama mesele de buydu. Birinin kaybedecek başka bir şeyi olmadığına, ne yapacağı belli olmazdı. Sonunda serbest bırakılan kafesteki bir canavar gibi. Ve eğer sessizce ölüme gideceğimi düşündüyse... başka bir şeyi hak etmişti.

"Evime dönmek için sabırsızlanıyorum," dedim sırtarak. "Benim gerçek evime. Sonumun nereye varacağını hep biliyordum. *Annem* de bunu biliyordu, değil mi?"

Dothikkar, tekrar öne çıkan muhafızlarından birine "Al onu," diye tısladı. Bu kez cesurca *Vorakkar* kelepçelerimi kavradı ve ben de izin verdim. Döndüm, güneye bakmadan önce *Laseta Kalliri'nin* bakışlarıyla kısa bir süre karşılaştım.

Çenem sıkıştı.

Kara orada duruyordu, Errana'nın kolu belindeydi ve Ulli de onun yanındaydı. Kapüşonunun altından, bu mesafeden bile gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm. Bunun ne anlama geldiğini o da bildiği için mi?

Dothikkar'ın sarayına doğru yürümeye başladığımızda, gözlerini daha fazla göremeyene kadar tuttum.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

I Arik'in evindeki toplantı odasında masaya bastırđığım ellerime bakıp nefesime odaklandım. Bu sabah erken saatlerde nerede olduğumuzu Sabah... her şey değişmeden önce.

Kalik volta atıyordu. Gerçi pazar yerinde ne olduğunu görmemişti. Dış mahallelerde herhangi bir sorun çıkma ihtimaline karşı batı bölgesinde devriye geziyordu. Ulli ona olanları anlattığında tek bir kelime bile etmemişti. Geldiğimizden beri bir köşede düşüncelere dalmış olan Bakkia'yla tek bir bakış alışverişinde bulunmuş, sonra da adım atmaya başlamıştı.

"*Vok*," diye fısıldadı Vala. Başını eğmiş, alnını masanın tahtasına dayamıştı. "*Vok*."

Sesi yorgun geliyordu. Sesi ağlamak üzereydi.

Errana'nın sesi kalın sessizliği yararak geldi. "Sence gelecek mi?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

Laseta Kalliri.

"Bunu yapmamalıydın," diye tekrar tısladı Ulli, Bakkia'nın *Laseta Kalliri*'ye kalenin yerini vererek yaptığı şey hakkındaki düşüncelerini saklayamıyordu. "Bizi bu şekilde ifşa etmek! Ya *Dothikkar*'a sadıksa? Ona nasıl gülümsediğini gördün!"

"*Seta Kalliri*'nin sadakati var," dedim usulca. "*Dothikkar*'a değil."

Ulli alay etti. "Peki bunu nereden biliyorsun? Çünkü *Seta Kalliri* otuz yılı aşkın bir süredir kuzey topraklarında bulunuyor. *Laseta Kalliri* ise

Buradan ayrıldığında sadece bir kızdı. *Kalloma*'nın sana söyledikleri dışında onun sadakati hakkında ne biliyorsun ki?"

"Ulli," dedi Errana sessizce, başını hafifçe sallayarak. "Yapma."

"Rahibeler arasındaki bağı anlayamazsın," dedim usulca, gözlerine bakarak. "Ama ben bunu hayatım boyunca gördüm. Kan kadar güçlü bir bağ."

Ama Ulli'nin burun delikleri alevlenmişti. Odanın öbür ucundan bana ters ters baktı. Yüz ifadesinden büzülmek istedim ama bakışlarını üzerimden ayırmadım, omurgam dikleşti.

"Serok'un gitmesine o kadar da üzölmüşe benzemiyorsun," dedi Ulli, gözlerini bana dikerek. "Seni gördüğüm andan beri sana güvenmiyorum. Tam olarak planın ne? Neden *buradasın*?"

"Yeter," diye homurdandı Bakkia, Ulli'nin sözleri kalbimi ürpertirken bile bir adım öne çıkarak. "Ulli, yeter. O *onun kızı*. Onunla bu şekilde konuşamazsın."

Ulli alay etti ve boğazımdaki ani yumruyu yuttum. "Onu seviyorum."

Yumuşak itiraf tüm odayı sakinleştirirken beş çift göz Ben.

"Onun için endişelenmediğimi sanmayın," dedim Ulli'ye, gözlerim dolarak

Pazar yerinden bu yana yüzüncü kez gözyaşlarıyla. "Çünkü ona zarar verebileceklerini biliyorum. Bu gece *Dothikkar'ın* merhametine kaldığını ve bunun onu ne kadar *yaralayacağını* biliyorum."

"Ölebilir," diye tısladı Ulli. "*Dothikkar* ona sadece zarar vermez, *kalles*. Onu öldürecek!"

"*Nik*," dedim usulca, başımı sallayarak. "O ölmeyecek. Bu gece değil. Ve umarım çok uzun bir süre de ölmeyecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Soru Ulli yerine Kalık'ten geldi. İlk kez konuşuyordu. Bana bakmak için adımlarını durdurmuştu. Tüm dikkatini bana vermişti.

"Çünkü hâlâ gerçekleşmemiş bir şey var," dedim ona. "Ve olacak. Önümüzdeki aylarda gerçekleşecek. O da orada olacak. Tıpkı senin olacağın gibi." Bakışlarımı Bakkia'ya, Errana'ya ve Ulli'ye çevirdim. "Hepinizin olacağı gibi. Vala konusunda emin değilim. O benim imgelemimde yoktu."

Ulli keskin bir nefes verdi. "Görüşün. *Vok*. Şimdi elimizde bir doğruyu söyleyen var."

Alaycılığı hissediliyordu.

"İstersen bana inan. Ya da inanma," dedim Ulli'ye. "Ama bu gece ölmeyecek. Bu ona yardım etmememiz gerektiği anlamına gelmez. Ve Kiro'ya."

"O zaman bana geleceğim hakkında bir şeyler söyle," dedi Ulli çenesini kaldırarak. "Sana inanmamı istiyorsan bana bir şeyler söyle."

İçimden bir öfke fırtınası geçti ama nefes aldım. Yılların sabrı ve duygularımı yönetmek o anı atlatmamı sağladı.

"Zorunda değilim," dedim ona, gözlerimi gözlerinden ayırmadan sözlerimi kısaltarak. "*Dothik'te doğruyu söyleyenler* sokaklarda size ne söylerse söylesin, işler böyle *yürümüyor*."

Ulli bana bakarken dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı. Errana sonunda aramıza girerek ellerini Ulli'nin kollarına doğru kaydırды. "Yeter," diye fısıldadı ona. "Arik ona inanıyor. *Arik*. Ve onun böyle şeyler hakkında nasıl hissettiğini biliyorsun. Bu yüzden ben de ona inanıyorum."

Errana'nın sözleri sonunda hızlı bir nefes almasını sağladı. Uzun zaman aldı ama sonunda çenesi titreyerek başını keskin bir şekilde eğdi.

"Geç oluyor," diye belirtti Kalik, gergin sessizliği bölerek. "Güneş ışığını her an kaybediyoruz. Bir an önce bir karar vermeliyiz. Rahibe gelse bile *onu* bekleyemeyebiliriz. Sokaklara haber salabiliriz. Onun için geleceklerdir."

Kim bu 'onlar'? Merak ettim.

"Fark edilmeden saraya girmenin bir yolu var mı?" diye sordum. "Bunu onunla daha önce konuşmuş olmalısın."

"Ön kapılara kadar yürüyebiliriz," dedi Ulli. "Eminim bizi hemen içeri alırlar."

Eğer benim diken üstünde durmamı bekliyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Onun gözleriyle karşılaştım. "İş o noktaya gelirse, kapıya kadar yürür ve yüzümü görmelerine izin veririm. Muhafızları atlatmak ve *Dothikkar'ın* salonlarına daha hızlı girmek anlamına geliyorsa, o zaman yaparım. Bundan hiç şüpheniz olmasın."

Ulli boynunu bükerek gözlerini yüzümden indirdi.

"*Nik*," diye homurdandı Bakkia. "Arik kellelerimizi alırdı."

"Tek bir yol var," dedi Kalik iç çekerek ve masaya yaklaştı. "Ama güney tünellerinin pislikle kaplı olduğunu düşünüyorsanız, bir de bunları görmelisiniz."

Arik'e ulaşmak için çamur ve dışkı içinde yüzebilirdim. Bu gece onu kollarımda görmek, güvende olduğunu bilmek anlamına geliyorsa.

"Nereye?" Ben sordum.

"Yeraltının derinliklerinde," diye başladı Kalik, duvardaki bir dolaba gidip bir yığın parşömeni karıştırarak. Yeşil mürekkeple çizilmiş şemaları içeren bir sayfayı masanın üzerine bıraktı.

"Burası... burası saray mı?" Öne doğru kayarak sordum, gözlerim kalın çizgileri izliyordu.

"Zindanlar," diye düzeltti Kalik, parmakları belirli bir kuyuyu izlerken. "Burası. Cesetlerden bu şekilde kurtuluyorlar. Cesetleri buraya taşıyorlar çünkü buradan kuzey bölgesine geçip onları yakabiliyorlar. Dakkari çeliğinin çoğunun işlendiği yer burası. Demirhanelere erişimleri var."

Ürperdim, sessiz dehşet yutkunmamı zorlaştırdı. Cesetleri burada mı *yakmışlar*? Gömmediler mi?

"Kiro'nun zindanlarda olacağını biliyoruz," diye devam etti Kalik. "Serok önce onun çıkmasını isteyecektir. Ancak *onu* nerede tutacaklarından emin değilim. *Dothikkar*'ın onu yakınlarda isteyeceğini düşünüyorum. Her ihtimale karşı."

"Bu pek de iyi bir plan değil," diye fısıldadım. "Kiro'yu dışarı çıkar ve onu bulana kadar sarayda dolaş. Sayısız muhafızdan kaçarak ve kendimizi zindana attırmamaya çalışarak."

Kalik de bunu biliyordu. Hepsi biliyordu. Herkesin bu kadar sessiz olmasının nedeni buydu. Çünkü hepsi *vokklandığımızı* biliyordu.

"Haber göndereceğiz," dedi Bakkia sonunda. Vala'nın içinde bir nefes ıslık çaldı. "Destekçilerimizin kapılara akın etmesini sağlayacağız. Akşama kadar orada yüzlerce, hatta binlerce kişi olabilir. Muhafızların dikkatini batı avlusunda tutarak dikkatlerini dağıtacağız."

"Bunu yapabilir misin?" Kalbim rahatlayarak sordum. "Çağrınıza cevap verecekler mi?"

Bakkia, "*Onun* çağrısına cevap verecekler," dedi.

"Muhafızların dikkatini batı avlusunda tutmak Kiro'yu dışarı çıkarmak için faydalı olacaktır," diye araya girdi Kalik. "Ama Serok'u değil. Onu nasıl bulacağız?"

Bir nefes üfledim. Çünkü ne yapmam gerektiğini biliyordum, cevap bana hızla geliyordu.

"Yalnız girmem gerekiyor," dedim.

"*Neffar*?" Bakkia oflayıp pufladı. "*Nik*. Dediğim gibi-"

"O burada değil," diye araya girdim. "Ve bu *benim* seçimim. Sen Kiro'yu dışarı çıkarırken ve Arik'i ararken ben *de Dothikkar*'la konuşmaya çalışacağım. Ona *Seta Kalliri*'nin beni özellikle onun için bir mesajla gönderdiğini söylersem, bu bana biraz koruma sağlayabilir."

"Ve bir *Vorakkar* olmak Arik'e de koruma sağlamalıydı, *kalles*," diye karşı ıktı Bakkia.

Tam o sırada kapı alındı.

Hepimiz donup kaldık.

Koridorun aşağısından gelen zayıf bir sestir. Arik'in kalesinin n kapısı.

Biz daha nefes alamadan Bakkia odadan çıkmıştı. Sanki hepimizi harekete geçirmiş gibi peşinden koştuk, kalbim dakikada bin kez çarpıyor, Kakkari'ye ihtiyacımız olanın bu olduğunu umuyor ve dua ediyordum. Umduğumuz şey buydu.

Bakkia kapıyı açtığında girişe doğru kaydık.

Ve orada, Arik'in evinin n merdivenlerinde uzun boylu, pelerinli bir figür vardı.

Tek başına duruyordu, arkasında kimsecikler yoktu.

Bakışlarını kaldırdığında, kırmızı gözleri bizimkilere dikilmişti. *Laseta Kalliri*.

Gelmişti.

Gözleri sanki çekilmiş gibi benimkilerle birleşti.

Yüz hatlarında tuhaf bir ifade belirdi, bir zlem, bir *anı* ifadesi.

Kaşlarım atılırken kalbim daha hızlı atmaya başladı. Sanki bedenim zihnimin bilmediği bir şeyi biliyordu.

"Kara," diye mırıldandı.

O içeri girdiğinde kalbim tamamen durdu.

"Onu tekrar görmek gibi," dedi ve elini uzatıp yanağıma bastırdı. İçimden bir g sarsıntısı geçti. Sesi tuhaftı. Mevcut değildi. Uzaktaydı, kaybolmuştu. "Ruhun bile onunki gibi *hissediyor*. Tıpkı onun dediği gibi."

"*Neffar*?" Nefes aldım.

"Ama şimdi hatırlamak için zaman yok," dedi *Laseta Kalliri* sonra, kafasını hızla sallayarak zihnindeki karmakarışık iplikleri silkeledi.

"*Nik*, ne demek istedin?" Elini tutarak hızla söyledim. Hayatım boyunca karanlıkta kalmıştım. Burada *gerçek* bir şey vardı. Tam nmdeydi. Ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Yaklaştık," dedi elini benimkinin üzerinde yumuşatarak. "Çok yakınız. Ve bunun için çok şeyi riske attığınızı biliyorum. Hepiniz risk aldınız. Biz de öyle."

Şimdi Arik'in hayal kırıklığını anlıyordum. Rahibelerin sadece bilmecelerle konuştuğu hakkında bir şeyler söylemişti. Şimdi anlıyordum. Ama rahibelerle yaşamının nasıl bir şey olduğunu da anlıyordum. Dünyayı farklı bir şekilde görüyorlardı. Yerine oturtulması gereken bir yapbozun parçaları gibi.

Kalloma'm gibi insanlar. Benim gibi, başkalarının göremediği şeyleri gören insanlar.

Benden önceki *Laseta Kalliri* gibi. Tenime dokunduğu anda gücünün alt akımlarını sanki bana bağlıymış gibi hissettim. Damarlarımda bir uğultu oluşmuş, serbest bırakılmak için bir kanal bekliyordu. Onun mu?

Bunu anlamamıştım. Neler olduğunu anlamıyordum ama *Kalloma*'nın benden çok önemli bir şey sakladığına dair garip bir his vardı içimde. Belki de en büyük sırrı buydu ve yıllar boyunca pek çok sırrı olmuştu.

"Beni tanıyorsun," diye nefes aldım. Bu bir soru değildi. Bir gerçektir.

"*Lysi*," dedi *Laseta Kalliri*. Kolayca, "Sen benim kanımdansın. Ve kan kanı tanır, öyle değil mi? Bunu hissedemiyor musun Kara? Çünkü ben hissedebiliyorum."

Giriş yolu ayaklarımın altında sallanıyor gibiydi. Bir elimi yanımdaki duvara uzattım ve başka bir elin koluma dolandığını hissettim. Bakkia'nın eli. Güçlü ve sıcak. Beni kendisine yaklaştırıp *Laseta Kalliri'nin* pençesinden uzaklaştırırken bile ihtiyatlı olduğunu hissedebiliyordum.

"*Laseta Kalliri*, "Ve sizin olacak olanı almak için onu hissetmeniz gerekecek," diye devam etti.

Kaşları çatıldı. Başımı salladım. Ne ima ettiğini anlamamıştım. "Benim... benim annem insandı. Bir *vekkiri*."

"Öyleydi," dedi *Laseta Kalliri*, bakışlarındaki keskinliğe pek uymayan dingin bir gülümsemeyle. "Ama senin de doğduğun kişi benim kardeşimdi."

Kardeşi mi?

Bir sürünün darukkarı mı? *Darukkar -onun* hakkında bildiğim tek şey- bir insan dışisine aşık olan mı?

Şakağıma keskin bir iğne battı ve bu ani saldırı karşısında gözlerimi sıkıca kapattım.

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi sonunda. Gözleri karanlığın içinde parlıyordu. "Daha sonra konuşacağız. *Dothikkar* öldüğünde."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

"**O** *Dothikkar'a orala sa'kılan'dan kendisine bir haberci geleceğini* söyledim," dedi *Laseta Kalliri*, *ata* binerken bana.

iki *piroki* tarafından çekilen kutulu araba. *Dothikkar'ın* sarayına doğru. "*Dothik'te* kralın yanında hak ettiği yeri alacaktı. Ve *Dothik* bunun için geliştirecekti."

"Bir tohum," diye fısıldadım. "Zihnine ekilmiş."

"*Lysi*," dedi, uzanıp elimi tuttu ve sıktı. Onun avucu sıcakken benimki nemli ve rutubetliydi. "Ama bu aynı zamanda bir gerçek de olabilir. Ona yalan söylemedim. Onu gördüm."

"Ben mi?" Bilmek istedim.

Bakışları korkutucuydu ama ondan kaçma dürtüsü hissetmedim. "*Lysi*."

"Ben her zaman *Kakkari'den* aldığım hediye'nin annemin fedakârlığı yüzünden olduğunu düşündüm," diye itiraf ettim. "Beni güçlü kılmaya çalışırken öldüğünü düşünerek çok fazla suçluluk duydum."

"Verdi," dedi *Laseta Kalliri*, kalbimin göğsümde donup kalmasına neden olarak. "Sana gücünü verdi. Sen zaten bir yetenekle doğmuş olacaktın. Bizim soyumuzda bu olasılık güçlüdür, hatta muhtemeldir. Ama *Beth* seninkini daha da güçlendirdi. Belli bir geleceğin vizyonları... *Seta Kalliri* bana bunu söylediğinde inanamadım."

Beth mi?

Annemin adı bu muydu? Bunu hiç bilmediğimi düşünmek çok garipti. Şimdi onun adını duymak gülümsememe neden oldu. Aynı zamanda

ağlamak istememe neden oldu.

Boğazımdaki kalın yumruyu yutarak ona "Yanlış olabilirler," dedim. "Bende çok nadiren oluyor."

"Çünkü onları görmemeyi tercih ediyorsun." Kaşlarım çatıldı.

"Saraya vardığımızda," dedi, bana Arik'i hatırlatan bir şekilde konuşmanın konusunu çok hızlı bir şekilde değiştirerek, "konuşma. Başlığını yukarıda ve yüzünü yere dönük tut. *Dothikkar*'a ulaşana kadar. Ama yalnız olduğumuzdan emin olacağım."

"Peki ya Serok?" Serok'un adını kullanmadan sordum.

Laseta Kalliri. *Kalloma*'nın önünde kullanacağımı bile düşünmemiştim.

Bakışları kendinden geçmişti. "Ona sadık mısın, *Rei Kassiri*? İmgelemimin gerçek *olabileceğini* söyledim. Kesin olduğunu değil. Bunu kesin olarak söyleyecek güce sadece *sen* sahipsin."

"*Neffar*?"

Bana kralın yanında olacağımı söylemişti... ama *Arik'i mi* kastetmişti?

"Sizin için başka yollar da var. *Seta Kalliri*'nin gördüğü diğer yollar."

"Ölüm," dedim ona. "Benim için gördüğü yollardan biri de buydu. Uzun ve sonsuz."

"Hayat da var," dedi teyzem bana. "Ama sen bunu zaten biliyorsun." Gözümün önüne gelen karnımın şişliğini düşünerek sustum.

"Ve acı. Ve acı," diye devam etti. Sonra içini çekti ve yüzünü çevirerek kapalı vagonun renkli camlarından dışarı baktı. "Aşk korkunç bir şey. Bunun yerine güç ve güvenlik için çabalamalısın. Biz bunun için çalıştık."

"Buna inanmıyorum," dedim başımı sallayarak.

Gülümsemesi sakindi. Gözleri kısa bir an için odaklanmamıştı. "Sen babanın kızıydın. O da aşka inanırdı. Bak onu nereye getirdi."

Gözlerim yaşlarla doldu ama onları geri kıptım.

"*Seta Kalliri* de kısa süreliğine de olsa," diye yumuşak bir yorum geldi. "Sonra gerçek amacını gördü."

"O tüm bunların neresinde?" Kuyruğumun ucundaki saç tutamını okşayarak bilmek istedim. Pazar yerinden dolayı karışmış ve kirlenmişti ve ben bunu yeni fark etmiştim, aklım başka yerde, *Arik*'teydi. "Anlamadığım şey de bu."

"Senin *Kalloma* da kardeşimi severdi. Çok uzun zamandır, çocukluklarından beri," diye bilgilendirdi beni.

"*Neffar*?" Şok olmuş bir şekilde sordum. Kaşlarım çatıldı. *Kalloma*'mı aşık olarak hayal edemiyordum, Arik için hissettiklerim gibi değil. Garip geliyordu. Sanki onu hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyordum.

"Kardeşim onun görevlerini bırakmasını istedi. *Dothik*'i terk etmesini. Ağgözlülüğten ve sorumluluktan uzakta, vahşi topraklarda daha özgür bir hayat yaşamasını. Neredeyse kabul ediyordu."

"Bunu hayal bile edemiyorum," diye sessizce itiraf ettim, kalbim göğsümde çarpıyordu çünkü onun kararının ne olduğunu biliyordum. Ne kadar *acı* vermiş olmalı.

"Ve sonunda, onun yerine gücü seçti. Çünkü bu dünyadan göçüp gittikten çok sonra bile etkisinin Dakkar üzerinde hissedilmeye devam edeceğini anlamıştı. İşte gerçek ölümsüzlük budur. Kimse onun aşkını hatırlamayacaktı. Ama onun Dakkar'ı yeni bir geleceğe taşıyan *Seta Kalliri* olduğunu hatırlayacaklar," dedi *Laseta Kalliri* bana. Yumuşak bir şekilde iç çekerek, "Ve sonra aşkı tekrar hissetti. Sana karşı. Kardeşimden doğurabileceği çocuk için. Onun çocuğunu kendi çocuğuymuş gibi sevdi. Onu sende yeniden hissetti."

Pencereden dışarı baktım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı, binaları tam olarak görmeden yanımdan geçip gitmelerini izledim. Sokaklar karanlıktı, pencereler altın renginde parlıyordu ama o gece birçok Dakkari'nin dışarıda olduğunu, arabamızı takip ederek sokaklara akmaya başladığını düşündüm. Yüzleri asık bir şekilde sokaklarda yürüyorlardı. Arik'in destekçileri. Geliyorlardı.

Anlattıklarını dinlerken kalbimi hırpalanmış bir şey gibi hissettim.
Ben.

Kalloma bu yüzden mi annem hakkında hiç konuşmak istememişti?
Annemin babama olan sevgisi ona vazgeçtiği her şeyi hatırlattığı için mi?
Feda ettiği her şeyi mi?

Peki ne için?

Laseta Kalliri sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "*Vorakkar*'nızın istediğini biz de istiyoruz. Yeni bir gelecek. Şehrin içten dışa nasıl çürüdüğünü gördük. Yeniden onarıldığını görmek istiyoruz."

"Tek istediğin bu mu?" diye sordum. *Laseta Kalliri*'ye *güvenmediğimden* değildi. Bana doğruyu söylüyordu. Burada daha derin bir şey vardı. Konuşulmayan bir alt akıntı.

"*Dothikkar*'ın masasında bir koltuk istiyoruz," dedi bana. "Onun altında değil, yanında hüküm sürmek için. Artık bir kenara atılmak istemiyoruz. Doğuşundan beri bu şehrin temelini biz oluşturduk. Rahibeler Bekkar'ın hükümdarlığından beri *Dothik*'in şekillenmesine yardımcı oldular. Ama bizim yaptığımız bir şey biliyor musun? Tanniva gibi, kitaplarda bir fahişeden daha iyi resmedilmeyen rahibeler mi? Başkente saldırmaya kalktıklarında orduların birleşmesine yardım eden o değil miydi? Onsuz *Dothik* olmazdı. Ve utanç içinde mezara gitti. Ya da kuzey bölgesi ile batı bölgesi arasındaki savaşı durduran Jevna? Şehir neredeyse açlıktan ölüyordu. Ama onun adını hiç duydunuz mu?"

"*Nik*," diye fısıldadım. "Yapmadım."

Laseta Kalliri şöyle dedi: "Bu şehrin gölgesinde yaşamaktan bıktık. *Dothik*'in tarihindeki haklı yerimizi almak istiyoruz."

"Rahibelere güvenmiyor," dedim ona usulca.

Gülümsedi. "Bizimle çalışmak için bize güvenmek zorunda değil. Taht mı istiyor? Bunu onun için güvence altına alacağız. Ama bu karşılıksız olmayacak."

Arik'in sesini zihnimde duyarak, "Hiçbir şey asla yapmaz," diye tekrarladım.

Bu bana öğrettiği ilk şeylerden biriydi. Her şeyin bir bedeli olduğunu. O *Dothik*'te doğmuştu. Buranın bedelini herkesten daha iyi biliyordu. Belki de rahibelerle birlikte çalışacaktı.

"İlk sorunuza gelince," diye mırıldandı, saraya ne kadar yakın olduğumuzu görmek için başını bir açıyla eğerek, "*Dothikkar* ile buluştuğumuzda *Vorakkar*'ınızın odada olduğundan emin olacağım."

İçimden bir rahatlama geçti.

"Bırakın ben halledeyim," dedi *Laseta Kalliri*, sesi sakindi, koltuğunda bana doğru döndü ve yanağını yumuşatmak için bir elini uzattı. "Ne olursa olsun Kara, bu gecenin bir başlangıç olduğunu bil. Her zaman olması gerektiği gibi hak ettiği yeri alacak. Tıpkı annesinin her zaman dua ettiği gibi. Tıpkı senin öngördüğün gibi. Ve o tahta çıktığında, biz de yükseleceğiz."

"Peki ben tüm bunların içinde nasıl yer alıyorum?"

Çünkü *Laseta Kalliri*'nin bu gece bize gelmesinin bir nedeni olmalı. Sadece kardeşinin çocuğu olduğum ve onun yardımına ihtiyacım olduğu için değil. Bir bedeli vardı, değil mi?

Burada daha fazlası vardı. Anlamadığım bir şey.

"Sen hepimizin en şanslısısın, *rei kassiri*," dedi *Laseta Kalliri* dedi. "Çünkü seçim yapmak zorunda değilsiniz. Seçmek zorunda kalmayacaksınız"

Aşk ve görev arasında. Senin *Kalloma*'n gibi değil. Ya da öz annen gibi. Ya da baban gibi."

Nefesim kesildi.

"Senin için aşk ve görev bir ve aynıdır," dedi sessizce. "Kralına olan sevgin ve kanına olan görevin."

Ama sözleri karnımda kıpırdanan huzursuzluğu bastırmadı.

Sözleri daha da kötüleştirdi.

"*Dothik*'e sadece kalp taşı için geldik," diye fısıldadım, sesim garip, hüznü bir tona bürünmüştü. Arabanın duvarları arasından sesler duydum. Gittikçe kabarmaya başlayan bir ses dalgası. Uzaktan bağırışlar duydum. Metal çınlamaları.

Laseta Kalliri güldü. "Bu yıllar önce olmuş gibi görünmüyor mu, *rei kassiri*? Sisle zamanla başa çıkacağız. Önce *Dothik*'in güvenliğini sağlamalıyız. Gördüğünüz gibi."

Yüzünü eğerek pencereden dışarıyı işaret etti.

Vagonun penceresine bir ses geldi ve sıçradım. Dışarı baktığımda cama vuran eller ve yumruklar gördüm. Yüzler yaklaştı ve Dakkari bağırmaya başladığında beni görecekları korkusuyla başımı çevirdim.

"Onlar onun mu?" Karnımda bir şeyler olduğunu bilerek sordum.

"*Lysi*," dedi *Laseta Kalliri* pencereden dışarı bakarken basitçe. "Senin *Vorakkar*'ın tüm bu şehirde bağlantıları var. Bütün bölgeleri avucunun içine almış durumda. Pazar yerinde olanlar artık tüm *Dothik*'in haberi. Onun için geldiler."

Dudaklarım aralandı. Pencereye bir patlama sesi daha geldi ve vagonun dışından *pirokilerin* üzerindeki iki muhafızın bağırarak geri çekilmelerini söylediğini duydum. Taşıyıcımızın arkasında bulunan daha fazla muhafız yanlara doğru hareket ederek Dakkari'yi fiziksel olarak arabadan geri itti.

Birkaç dakika sonra, geniş Dakkari çelik kapılarını gördüm. Kalın sütunlar ve aşılmaz bir güç. Ve sonra ilerlemeye devam ederken bedenlerin ezildiğini gördüm, ilerleyişimiz yavaş ve durağan olsa da. Arabadaki gürültü o kadar arttı ki neredeyse kulaklarımı kapatacaktım.

Kapılardan içeri girdiğimiz anda camlarımıza vurmalar durdu ve kapılar arkamızdan kapandığında büyük bir *patlama* sesi duydum. Ama bu bağırışlar ve sesler denizini durdurmadı, o kadar çoklardı ki ne dediklerini anlayamıyordum.

Laseta Kalliri kapüşonumu yerine sabitledi.

Garip bir şekilde, gergin olmadığımı fark ettim. Tek istediğim Arik'e ulaşmaktı.

Ona ulaşmak için her şeyi göze alırdım.

Bir muhafız kapımızı açtığında yüzümü eğdim ve Bakkia, Kalik, Errana, Ulli ve Vala'nın ayaklarımın altında zindanlara doğru ilerleyip ilerlemediğini merak ederek kaldırım taşlarına zıpladım.

Yardım edemedim ama arabanın yanından baktım. Nefesim kesildi. Gördüğüm şey çarpıcıydı. Dakkari yüzleri sarayın ızgaralarına bastırılmıştı. Yüzlerce yüz, yüzlerce göz. Bağırışlar gökyüzüne yükseldi, gürleyen bir gök gürültüsü.

"Kralımızı
istiyoruz!"

"Kralımızı
istiyoruz!"

Pazar yerinde olanlar sadece ilk dalgalanmaydı. Bu, o dalganın yarattığı fırtınaydı. Yüzlerce ve yüzlerce Dakkari *Dothikkar*'ın kapılarına dayandı. Arik'in sahip olduğu güç buydu. Reddedilmiş yüksek doğumlu bir kadının oğlu, bir tavernanın -Bakkia'nın tavernası- arka odasında doğmuş ve hayatı boyunca sadece mücadele ve fedakârlık görmüş olan Arik'in inşa ettiği şey buydu.

"Kralımızı istiyoruz!"

Önümde, *Dothikkar*'ın sarayı parıltıyor ve çok güzeldi. Genişliği ve zenginliğiyle büyüleyiciydi. Gökyüzüne doğru yükselen ışıltılı kuleler bana *orala sa'kılan*'ı hatırlatıyordu. Sarayın girişine kadar uzanan büyük bir altın merdiven vardı.

Hep görmek istediğim bir yerdi. Ve şimdi... Ona bakmak bile midemi bulandırıyor.

Çünkü Arik o yaldızlı salonların içinde bir yerlerdeydi.

Ya da zindanlarda, yerin derinliklerinde.

Muhafızlar saraydan dışarı fırlıyor ve büyüyen kalabalığın üzerindeki gözetleme kuleleri boyunca koşuyorlardı. Ceset dalgası büyüyordu. Arabada seyahat ederken Dakkari'nin bu tarafa doğru aktığını görmüştüm. Gece çökerken daha fazlası katılacaktı. Acaba diğerleri yerin derinliklerinde bile çılgınlıkları duyabiliyor muydu?

"Kapılardan çekilin!" diye bağırdı sinirli bir muhafız, kılıcının kabzasıyla metal çitalara vurarak. Acı dolu bir inilti onun sözlerini karşıladı. "*Hemen geri çekilin!*"

"Kara," dedi *Laseta Kalliri*. "Şimdi gel."

Kalabalık rahibenin arabadan indiğini görünce daha da çılgına döndü.

"*Laseta Kalliri! Laseta Kalliri!*" diye bağırdılar. "*Kralımızı serbest bırakın! Kralımızı serbest bırakın!*"

Ancak *Dothik*'in Baş Rahibesi onlara aldırış etmedi. Öne doğru bakarak beni yanına çekti ve harekete geçerek arkamızdaki yüzlerce kişinin dilinde onun adıyla merdivenleri çıkmaya başladık.

Tepede *Laseta Kalliri* yıpranmış görünen muhafıza, "*Dothikkar*'a burada *orala sa'kılan*'dan bir haberci olduğunu söyle. Rath Serok'un *Vorakkar*'ı da mesajı duymak için hazır bulunmalı."

"*Laseta Kalliri... Dothikkar* ve *Vorakkar* şu anda işgal altında. Ve şimdi de kapılarda gedik var. Eğer içeride beklersen-" "*Nik,*" dedi keskin bir ses tonuyla. "Şimdi."

Muhafızdan şaşkın bir sessizlik geldi ve ben ayaklarımın dibindeki, Arik'in evinin girişine benzeyen mermeri inceledim. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Arkamdaki gürültülü çığlıklarla, gittikçe daha da yüksek sesle çarpan çeliğin şiddetiyle kabarıyor gibiydi.

Laseta Kalliri, "Kalabalığın olduğu konusunda onu bilgilendirdiniz mi?" diye sordu.

diye sordu, karşısındaki erkeğe bakarken yüzü ifadesizdi. "*Nik*, biz... biz bunu halledebileceğimizi düşündük."

"Peki sen yapabilir misin?" diye sordu.

Muhafızın burun delikleri alevlendi. "Burada bekle," dedi sonunda. "Geldiğinizi ona bildireceğim."

Ağır kapılar arkamızdan kapansa bile, "*Kralımızı serbest bırakın!*" seslerini duyabiliyordum.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

TOdada, o d a n ı n etrafındaki altın kaideler üzerine yerleştirilmiş uzun cam kutular içinde her türlü merak ve koleksiyon bulunuyordu. Bir *Wrissan* kafatası. Bir *privixi* pençesi. Kabzasında parlak mavi bir mücevher bulunan altın bir hançer. Ucuna boncuklar bağlanmış yıpranmış bir ip, ışıltılı yüzeylerin arasında tamamen yersiz görünüyordu. Yeşil mücevher dizileri. Paslı kutular. Kemik parçaları, madalyonlar ve ufalanan tomlar. Kara'nın eline almak için kaşınacağını biliyordum.

Özel odasındaydık ve burası beklediğimden çok farklıydı. El ve ayak bileklerimi bağlayan kelepçeleri tekrar denediğimde, şingirdayıp birbirlerine vurduklarını duydum ve *Dothikkar*'ın ana salondaki tahtına benzeyen sandalyesine uzanırken duraklamasına neden oldum. Geniş ocakta titreyen bir ateşin önünde oturuyordu, o kadar büyüktü ki Sol duvarın tamamı, terin gözlerime damlamasına neden oldu.

Büyük, kemerli cam pencereler karşımda duruyordu. Bu noktadan, titreyen ışıkları ve gölgeli binalarıyla şehrin dış kısımlarını görebiliyordum.

Beyaz zemine kan tükürdüm. Kontrast şok ediciydi. Bu zeminde tek bir kir zerresi bile yoktu ama kanımın sıçramaları düzenli aralıklarla zemini kaplıyordu. Öğleden önce bir kadın hizmetçiye paspas yaptırmıştı. Kısa bir süre sonra, kanlı yumrukları ve göğsü kabarmış muhafızına başını salladı ve yeniden başladık.

Şimdi ona sırtıyordum, dişlerim kanla kararmıştı. Göz kapaklarımdan biri şişmiş, görüş alanıma doğru sarkmıştı. Yüzüm yanıyormuş gibi hissediyordum. Bu

nefes almak acı veriyor.

Yine de ona gülümsedim çünkü bunun onu nasıl öfkелendirdiğini biliyordum. Çenesi titremeye başladı. Ayakları huzursuzca tahtından dışarı fırladı ve kuyruğu seğırdi.

"Neyi bekliyorsun?" Sessizce sordum. "Annemin rahmine düştüğümünden beri ölmemi istiyorsun. Şimdi bir fırsatın var. Al o zaman. Çünkü bir daha asla elde edemeyeceğini garanti ederim."

Gün boyunca içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim. Ama bu hiç beklemediğim bir şeydi.

Yakıcı bir nefretti. Tüketen tiksinti. Hayatım boyunca öfkemde hissettiğim kin dolu cızırtı, beni ileriye doğru teşvik etti, beni buna doğru teşvik etti.

Babamla birlikte diğer insanlardan uzak özel köşesinde otururken *Dothik*, zayıf, nefret dolu, zalim, korkmuş, acınası bir erkek gördüm.

Orada babamla otururken, onun gibi birinden doğmuş olmak beni utandırdı. Onun kanı benim kanımdı. Onun bir parçasından yaratılmıştım. Öfke annemi tüketmişti. Korku babamı tüketmişti.

İkisi de olmak istemedim. Kızgın ya da korkmuş.

Bu erkek tarafından bu kadar çok şeyin mahvedilmiş olması bir felaketti. Onun ve danışmanlarının, yaklaşık elli yıl önce hükümdarlığının başlangıcından bu yana *Dothik*'i istikrarlı bir şekilde düşüşe sürüklemiş olması bir felaketti. Elli yıllık açgözlülük ve kötülük.

O yıllar şimdi ona ağır geliyordu. Zırhı olmadan, pazar yerinin köşelerinde sık sık rastladığım dilencilere benziyordu. Çaresiz. Aç. Savunmasız.

Sefaleti aşikârdı. Gardiyanına beni dövmesini emrederken bile, bir sonraki gardiyanaya görevi devralmasını emrederken bile, gün boyunca ona acımaya başlamıştım.

O benim altımdaydı. Ben onun gibi değildim. Sadakatin ne olduğunu biliyordum. Sevginin ne olduğunu biliyordum. Fedakarlığın ne olduğunu biliyordum.

Bunların hiçbirini bilmiyordu.

Ben onun olmadığı her şeydim. Ve o sert arkalıklı sandalyeye bağlanmış, yavaş, sefil bir sersemlik içinde içmesini ve kokusu midemi bulandıran tabak tabak yemek yemesini izlerken, içimi bir farkındalık doldurdu.

İçimdeki o ateşi tekrar hissettim. Bodin'den sonra kaybettiğim şeyi. Onun ölümü beni şüpheyne düşürmüştü. Onun ölümü beni liderlik edebileceğimden, içgüdülerime güvenebileceğimden, bu dünyada en çok değer verdiğim insanları güvende tutabileceğimden şüpheyne düşürmüştü.

Ama şimdi Nassik'in, Bakkia'nın bana neyi hatırlatmaya çalıştığını anlıyordum. İçimde şiddet ve kararlılıkla yandı, o kadar güçlüydü ki gücümün bana geri döndüğünü hissettim.

Bu *Dothik*'le ilgiliydi. Bu onun halkıyla ilgiliydi. Bu Dakkar'la ilgiliydi.

Bu benimle ilgili değildi.

Dothik'i damarlarımda dolaşan kan sayesinde değil, burayı kendimin bir uzantısı gibi bildiğim için yönetebiliyordum. Bu şehri olduğu gibi gördüm, her çaresiz, acıyan, karanlık yerini. Ama aynı zamanda Bekkar'ın ısıltılı vizyonuna geri döndüğünde ne olabileceğini de gördüm. *Dothik*'i bunun için daha iyi yapacağım. Danışmanları altınlarını fahişelere, içkiye ve asla kullanmayacakları silahlara harcarken bir şehri yönetiyormuş gibi yapan bu erkek müsveddesi değil.

Dothikkar kadehini çevirerek görmeyen gözlerle bana baktı. Bir yerden gelen metalik bir gümbürtü duydum, belli belirsiz yankılandı ama bunun sadece kulaklarımdaki çınlama olduğunu düşündüm. *Dothikkar* fark etmemiş gibiydi. Yumrukları ham ve kararmış olan muhafız da fark etmedi. Karanlık görüşümde yüzüyordu ve göz kırparak onu uzaklaştırdım, bunun düşündüğüm gibi ter değil kan olduğunu fark ettim.

Burada gerektiği kadar kalacaktım ama burada ölmeyi reddediyordum. Arkadaşlarım Kiro'yu çıkarana kadar burada kalacaktım çünkü geleceklerini biliyordum. Benim için de geleceklerini biliyordum ama gelmemelerini diledim. *Dothikkar*'la başa çıkabilirim. Kendini içkiye vermesine izin verirdim, muhafızı etkisiz hale getirirdim -sadece *biraz* daha yaklaşması yeterdi- ve sonra babamın belinde asılı duran anahtarı alırdım.

O zaman onu öldürürdüm.

Çünkü o önümde dururken hiçbir şey yapamayacağımı şimdi anladım. Beni onu hayatta tutmaya iten şeyin onur olduğunu sanıyordum. Şimdi bunun sadece tereddüt ve belirsizlik olduğunu gördüm. Beklemekten bıkmıştım. Beklemek hiçbir işe yaramamıştı. Sadece *daha fazla* acı çektirmişti.

Artık değil.

Bu gece ölecek olan ben değildim. Ama o ölecekti.

Ve yarın, yeni bir *Dothik*'le karşılaşacaktım. Bu şehirdeki en kötü varlıkların çoğu burada, sarayda ikamet etmesine rağmen, sokakları yıkadığımda ellerimdeki kil kadar yumuşak olan biriyle.

Dothikkar elini salladı ve şarabından bir yudum daha alırken kendi kendine mırıldandı. Daralmış, şişmiş burun deliklerimden nefes aldım ve muhafızın diğer taraftan bana yaklaştığını gördüm.

Tam yumruğunu geri çekerken kapı açıldı.

"*Dothikkar, Laseta Kalliri* burada," diye bir başka erkek sesi geldi. Tedirginlikle karıştı.

"Mmm, *lysi*," dedi *Dothikkar*, kendini yukarı itmek istercesine tahtının kollarını kavrayarak. "Onunla her zamanki odamda buluşacağım."

Muhafız odaya girerek, "Yanında biri var," dedi. "*Orala Sa'kilan*'dan bir rahibe."

Kalbim göğsümde dondu ve prangalarımın içinde yumruklarım sıkıldı.

"Bir rahibe," dedi *Dothikkar* aceleyle, şimdi tahtından kalkmaya çabalıyordu ama ayağa kalkarken biraz sallanıyordu. "Şimdi mi?"

"*Laseta Kalliri* mesajın acil olduğunu söylüyor. O... o istiyor *Vorakkar* burada."

Dothikkar hoşnutsuz bir nefes verdi ve gözleri benimkilerle çakışınca dudaklarını birbirine bastırdı.

Odada uzun bir sessizlik oldu. *Dothikkar*, "Pekâlâ," demeden önce muhafızın yavaşça geri çekildiğini hissettim. Onları içeri alın."

"Ama..." diye devam etti muhafız, sesi inanmaz bir tonda çıkıyordu. "Ama *Dothikkar*, onu görecekler. Ön kapılarda bir kargaşa olduğunu da bilmelisiniz. Muhafızlarımız var-"

Ön kapılarda neler oluyor? Merak ettim.

Dothikkar ters ters baktı ve dengesiz bacakları üzerinde bir adım öne çıktı.

"Bu konuda *haklı olduğumu* görecekler! Bu *duvna*, çünkü o benim *Vorakkar*'ım değil, bu öğleden sonra beni öldürtmeye çalıştı."

Neredeyse gülüyordum. *Duvna*. Bana bir sokak yarattığı demişti, yemek için oluklarda koşturan kemirgenlerden daha iyi bir şey değildi.

"Pazardaki herkes bunu gördü. Peki *Dothik*'in düşmanlarına ne yaparız? Onları cezalandırırız. *Laseta Kalliri* anlayacaktır. O da oradaydı. Olayı gördü. *Kakkari* biliyor. *Kakkari* bunun için bana izin verdi. Kulağıma fısıldadı."

Gardiyan tartışmaması gerektiğini biliyordu. Yine de sordu: "Görüşmede *prikri*'nizin de hazır bulunmasını ister misiniz? Onu çağırabilirim."

O gün görmediğim için şaşırdığım baş danışmanı.

"*Nik*," diye mırıldandı *Dothikkar*. "*Laseta Kalliri* onun orada bulunmasını istemeyecektir."

Bu ilginçti.

"Onu hâlâ benim için izlettiriyor musun, *lysi*?" diye sordu *Dothikkar*, kelimeleri yavaş ve çekikti. Bir an için orada olduğumu tamamen unutmuş gibiydi. Ta ki kanımın sıçradığı yere doğru bir adım atana ve bakışları sanki benim hatamış gibi daralarak bana dönene kadar.

"*Prikri* mi?" diye sordu muhafız, sanki açıklığa kavuşturmak istercesine.

"*Lysi*, *Dothikkar*."

Paranoya, diye düşündüm. Babamın neden artık yönetmeye uygun olmadığına dair büyüyen listeye bu özelliği de ekleyebilirdim - tabii en başından beri yönetmeye uygun olsaydı.

Sarayın dış duvarları boyunca konuşlanmış bir muhafızdan, *Dothikkar*'ın gerilemeye başladığını duymuştum. Kaynağımın fiziksel sağlığını kastettiğini sanmıştım. Ama belki de aklını kastetmişti.

"Senin için çok zor olmalı, *pattar*," diye mırıldandım, unvan karşısında irkilmesini izlerken. "Bu duvarların içinde kimseye güvenememek."

"*Sessizlik*," diye tısladı. Sonra tekrar muhafıza baktı, gözleri kısılmıştı ve aniden sabırsızlanmıştı. "Onları içeri gönderin. Çabuk. Rahibeleri bekletmeyin."

"*Lysi*, ama *Dothikkar*, kapılar-"

"*Şimdi!*"

Göz ucuyla gardiyanın kısa bir an için tereddüt ettiğini gördüm. Ama sonra gitti, kapı arkasından gürültüyle kapandı.

Çenemi sıktım, gözlerim belinde sallanan anahtarlara kaydı. Diğer muhafız hâlâ oradaydı. Ama eğer Kara *Laseta Kalliri* ile birlikteyse, ki bundan şüpheleniyordum, zamanım tükeniyordu. Onu tehlikeye *atamazdım*. Kendi hayatımla oynayabilirdim. Ama onunkiyle asla.

Burası onun gibi biri için uygun bir yer değildi.

Ama muhafız bana hiç yaklaşmadı ve *Dothikkar*'a varmadan önce onu indirmesem savunmasız kalacaktım.

Ama Dakkari'yi kızdırmak benim bir yeteneğimdi. Yıllar ve yıllar süren pratikle özenle geliştirilmiş bir yetenek.

"Annemi ve beni öldürmeleri için o suikastçıları, yani ilk suikastçıları gönderdiğinde," diye başladım, doğrudan babamın gözlerinin içine bakarak, "öldüğümüzü bildirdiklerinde bir şey hissettin mi?"

Şakağındaki bir kas sıçradı.

"Hiçbir şey mi?" Gülümseyerek alay ettim ve muhafızı kendime doğru çektim. "Sana yalan söylediklerini anladığında ne kadar öfkelenmiş olmalısın. Hâlâ bir varisin olduğunu fark etmek seni ne kadar kızdırmış olmalı. Hayatta ve iyi durumda, ayaklarının altında yaşıyor, *her şeyi* senden almanın eşiğinde."

"Hiçbir şey alamayacaksın," dedi parmağını bana doğru uzatarak, yüzü morarmıştı. "Sen hiç kimse değilsin."

"Ama ben senin korktuğun her şeyim. Çünkü ben senin kanındanım. Senin tahtını alabilirim. Güney bölgesi benim yanımda," diye homurdandım. "Batı bölgesinin yarısına ve kuzeydeki ticarete sahibim. Artık arkamda ordular ve bizzat *Seta Kalliri*'nin *kutsaması* var."

Kekeledi. "Yalan söylüyorsun! *Seta Kalliri* senin gibi birini *asla* kutsamaz."

"*Nik*?" Homurdandım. "O zaman neden bana *orala sa'kılan*'ın kalp taşını verdi?"

Sessiz bir kükreme boğazından kaçtı ve ben de onu izledim. Şimdiye kadar öfkesinin boyutunu görememiştim ama yumrukları beklenmedik bir hareketle bana doğru savrulurken patladığını gördüm. Yumrukların yüzüme, başıma çarparken çıkardığı mide bulandırıcı gümbürtü bana garip bir şekilde hayvan derilerinin gerildiği, sıkıca çekildiği ve kazındığı tabakhanenin sesini hatırlattı.

Saldırıyı engellemenin bir yolu olmadığından, kabul etmek zorundaydım. Tıpkı bütün gün yaptığım gibi. Ama onun şiddetinde, muhafızlarda olmayan bir öfke vardı ve bu yüzden daha da çok acıtıyordu. Bana zarar vermek istiyordu. Beni *öldürmek* istiyordu.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Kulaklarımdaki çınlamalar arasında gardiyanın müdahale etmeye çalıştığını duyduğumu sandım. Yaklaşmak istediğim oydu ama hâlâ ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Sonra kapı aralığından sessiz bir çığlık geldi.

Kara'nın. Nik'in.

Dothikkar'ın saldırısı, tonozlu odada net ve keskin bir sesin çınladığını duyduğunda sona erdi.

"Bizi yalnız bırakın," diye seslendi *Laseta Kalliri*.

Dothikkar onun sesiyle tökezleyerek uzaklaştı; hırıltılı, soluk soluğa ve sarhoştı. *Laseta Kalliri*'nin sesi muhafız içindi. Muhafız bir an bile tereddüt etmeden, ağır ayak sesleri yankılanarak, sözde kralının değil de rahibenin emrini yerine getirmek üzere odadan çıktı.

Sonra sadece dördümüz kaldık. Gözlerime dolan kanı kırıpıştırarak uzaklaştırdıktan sonra, *Laseta Kalliri*'nin yanında duran küçük, kapüşonlu figüre odaklandım. Bir rahibenin gri ipeği ve ona uygun bir pelerin giymiş olan Kara'nın kukuletasının karanlığından bana bakarken parıldayan gözlerini gördüm. Ne de olsa duygularını saklayacak biri değildi ve yüzündeki dehşeti sanki boğazından haykırmış gibi okudum.

Bir adım öne çıkıp bana doğru geldi ama *Laseta Kalliri* bileğini yakalayıp ona sert bir bakış fırlattı.

Dothikkar nefesini tuttuğunda, bakışlarında vahşi, heyecanlı bir parıltıyla Kara'nın figürüne baktı. "Bu o mu? Yıllar önce bana bahsettiğin haberci mi?"

Keskin bir nefes alarak bileklerimdeki bağları tekrar test ettim.

"*Lysi*," dedi *Laseta Kalliri*. "Ama *orala sa'kılan*'ın bir rahibesini selamlamanın yolu bu mu? Bir *Vorakkar*'ın kanına bulanarak mı?"

Dothikkar kısa bir süre için şaşkın görünüyordu. Kanla kaplı yumruklarına baktı ve bir elini yanağına sildi. "Kakkari bana bunu gösterdi. Sana da göstermedi mi?"

Laseta Kalliri gülümsedi. Ağırlaşmış gözlerle, göğsüm kabarak, elbisesinin etekleri kanımı yerde sürükleyerek mermer üzerinde ilerleyişini izledim.

"Elbette," dedi *Dothikkar*'a, yüzünü avuçlamak için öne uzandı ve başparmağını derin bir kırışıklığa yapışmış bir damla kanıma bastırdı.

"Bunda haklı mıyım?" diye sordu

ona. "Elbette."

Gözlerim tekrar Kara'nın kilerle birleşti ve teninden yayılan enerjiyi fiziksel olarak hissedebiliyordum. Kendini tutuyor, dizginlemeye çalışıyordu. Başımı hafifçe salladım ve *Dothikkar*, *Laseta Kalliri*'nin yanından geçip ona doğru bir adım attığında dudağını ısırarak bakışlarını kaçırdı. "İzin ver yüzüne bakayım," dedi *Dothikkar*, içinde gayretli bir hevesle

ses tonu. "Bana büyüklük getirecek yüze bakmama izin verin."

Laseta Kalliri hapishanede geçirdiği süre boyunca hangi yalanları uydurmuştu?

Dothik, merak ettim?

Ya da hangi gerçekler?

Son dūřınce yeni bir korku dalgası yarattı ve Kara'ya doğru adım attığında bağlara karşı mūcadele ettim, elini uzattı, kendi kanımla kaplı bir el. Zincirlerdeki halkalardan birinin gevşemeye başladığını hissettim.

"İşini yaptın," dedi *Laseta Kalliri*. "şimdi sana uzun zamandır aradığın şeyi vereyim."

Ancak bunu sōylerken bana baktı. *Dothikkar'ın* arkası dōnūkken, yere dōkūlen kadehini yerden aldı ve tahtının replikasının yanındaki altın masaya getirdi. Hareketleri yavařtı. Metodikti. Sanki hayatının her gecesi sarhoř bir ōfkeyle onun ūzerine yūrūyormuř gibiydi.

"*Lysi*," diye nefes aldı *Dothikkar*. "ok uzun zamandır bekliyordum."

Laseta Kalliri ona, "Ve daha fazla beklemek zorunda değilsin," diye bilgi verdi. Cūppesinin cebinden mor bir řiře çıkarmasını izledim, içindeki damıtılmış sıvı parıldıyordu.

Havvia.

Kadehine dōktū ve yarısına kadar cam sūrahideki řarapla doldurdu.

Laseta Kalliri, *Dothikkar'ın* bakışlarını Kara'dan uzaklaştırarak, "Ama ōnce Kakkari'yle buluşup onun rehberliğine başvurmalıyız," dedi. Rahatlayarak geri çekildiğini, aęōzlū gōzlerinin kadehe kilitlendiğini hissettim.

"*Havvia*?"

"*Lysi*," diye mırıldandı, elini uzatarak onu sanki bir ōdūl için sabırsızlanan bir çocukmuş gibi ōne doğru çağırdı. "Gel. İ."

Kara haklıydı. Bağımlılık yapan bir uyυřturucuydu. Babamın gōzlerinde ona duyduğu arzuyu, ona ulaşmak için acele ederken nasıl tōkezledięini gōrebiliyordum.

Laseta Kalliri'nin başı eğildi ve kulağını arkasındaki pencerenin karanlık kemerlerine doğru çevirdi.

"Destekilerin burada, *Dothikkar*."

Bir an için ne demek istediğini anlamadım. "Onları duymuyor musun?"

Destekçiler mi?

Duyduęum řey bu muydu, sadece kalp atıřlarımın zonklaması olduęunu dūřūndūęum řey? Kulaklarımdaki çınlama azaldıęında, nihayet neyi kastettięini duydum. Gūrūltū, *lysi*, ama dikkatle cama odaklandıęımda bařka bir řey daha duydum.

Sesler.

Tek bir ses. İlahiler söylüyor, ağlıyor, gökyüzüne bir şeyler haykırıyor ve bu sesler gittikçe büyümeye başlıyordu.

Dothikkar merakla sarayın ön tarafına bakan pencerelere yöneldi. Kapalı kapılar ve kulelere yerleştirilmiş muhafızlar. Ve ötesi... Ne gördüğünü biliyordum. *Dothik*. Şehrin batısı ve güneyi. Rahibelerin tapınağının yüksekliğini. Buradan Kakkari'nin pazar yerindeki heykelini bile görebilirdi.

Zihnimde buraya giden yolları ve patıklarını gördüm. Kara hızla yanıma gelirken onları zihnimde takip ettim.

Gürültü gittikçe arttı. Sesler de. *Dothikkar*'ın nefesi kesildi.

"Ah, Arik," diye fısıldadı Kara, sesinde gözyaşları vardı.

"Seni nasıl çağırdıklarını dinle, *Dothikkar*," dedi *Laseta Kalliri*. Kara'nın elinin yanağına geldiğini hissederken, *Laseta Kalliri'nin Dothikkar'ın* kemerinden prangalarımın anahtarlarını çekip almasını izledim. Gözleri önündeki sahneye öylesine dalmıştı ki, yüzünde neşeli bir sırıtış vardı, fark etmedi bile. Ya da umursamadı. "Onun burada olduğunu biliyorlar. Kara, kraliçeniz. Tıpkı sana söylediğim gibi."

Laseta Kalliri bir adım öne çıkıp, anahtar şingirtisini bahsettiği kadına uzatırken göz göze gelince donakaldım. Kara onun sözlerine aldırmış etmedi. Bunun yerine, arkama geçip anahtarlardan birini bileklerimdeki kilide sokarken yüzüne bir kararlılık hâkimdi.

Kara, kraliçen.

Laseta Kalliri bana gülümsedi ve tam olarak ne düşündüğümü bildiğine dair garip bir hisse kapıldım. Annemi hatırlıyordum. Onun şarkılarını ve hikayelerini hatırlıyordum.

Kara senin kraliçen.

Seçilmiş, meraklı şey.

Seni kral yapacak olan.

Dışarıdan gelen ilahiler daha da yükseldi. Kapılardaki vuruşlar sanki dövülüyormuş gibi ses çıkarmaya başladı.

"Şunlara bak," diye nefes aldı *Dothikkar*. Boğazından bir kahkaha koptu. "Şunlara bak, benim için buradalar! Ne söylüyorlar? Anlayamıyorum."

"Kralımızı istiyoruz," dedi *Laseta Kalliri* ona usulca, ön koluna dokunarak ve kadehi aralarına alarak.

Bileklerimdeki prangalar yere düştü. *Dothikkar* sese doğru bakmaya başladığında, *Laseta Kalliri* kadehi dudaklarına götürdü ve bir adak gibi avuçlarının arasında tuttu. Şarapla karışan parıldayan mor renk.

"Şimdi Kakkari'yi ara," dedi sessizce. "Halkını dinle. *Havvia* seni tanrıçaya yaklaştıırken sana rehberlik etmelerine izin ver."

"Beni mi görmek istiyorlar?" diye sordu *Dothikkar*, dudaklarını kadehin kalın kenarına indirerek. "Bırakın beni görsünler. Ben buradayım."

"Hepsini iç, *Dothikkar*."

Kara gelip ayaklarımın dibine diz çöktü. Elleri sabitti ve anahtarı çabucak soktu. Bileğini hızlıca çevirdi ve prangalar ayak bileklerimden ve kuyruğumun ucundan kurtuldu.

Hızla ayağa kalktım ve yan tarafımda, bacaklarımdan aşağı yankılanan bıçak gibi bir acı hissettim. Bunu görmezden gelerek Kara'yı arkamdan sürükledim ve ileri doğru adım attım.

Dothikkar'ın başı döndü ve *Laseta Kalliri'nin* bakışlarının kırıldığını, dudaklarının aşağı doğru çekildiğini gördüm.

"*Dothikkar, havvia*," dedi, dikkatini *Dothikkar*'a yöneltmeye çalışarak o.

Ama babam gözlerimle karşılaştığında, kendi gözleri de şaşkınlıkla açıldı. Onun

Elleri belindeki anahtara uzandı, artık orada olmayan bir anahtara.

"Bunu ben yapacağım rahibe," dedim ona, ne düşünürse düşünsün bir kralın ölümünün bir Baş Rahibenin ellerinde olmaması gerektiğini biliyordum. "Bu benim sorumluluğum, senin değil."

Ama *Laseta Kalliri* kadehi tekrar ona doğru ittiğinde, kadehi tokatlayarak uzaklaştırdı. Kadeh seken bir yankıyla mermer zemine çarptı, parıldayan kalın *havvalar* ince şarabın içinde dönmeye başladı.

"Bu da ne?" diye soludu *Dothikkar*, gözleri *Laseta Kalliri*'ye döndü, farkına varmak kızarmış derinliklerine berraklık getirdi. "Onu sen mi serbest bıraktın? Bunu sen mi yaptın? Onun kim *olduğunu* biliyor musun?"

BÖLÜM ELLİ İKİ

"**L**ysi," dedi *Laseta Kalliri*, doğruldu ve dudakları dingin bir gülümsemeye dönüştü. "Anlıyorum."

"O halde ne yapmamız gerektiğini biliyorsun," diye hırladı *Dothikkar*. "Diğerlerini öldürttüm. Geriye bir tek o kaldı!"

"Anlıyorum," diye mırıldandı ve ellerini uzatıp adamın omuzlarının üst kısmını yumuşattı.

"Kakkari bana yolu gösterdi!" diye devam etti *Dothikkar*, yüzü kıpkırmızı kesilerek. "Dakkar'ın son kralı *ben* olacağım. Bekkar'ın soyu benimle sona erecek! Benim adım vahşi topraklarda yankılanacak, tıpkı Kakkari'nin istediği gibi. Ama belki de bu vizyonu kaybeden sensin, *Laseta Kalliri*."

Arik öne çıktı. Kanlar içinde olmasına rağmen güçlü duruyordu. Rahibenin avuçlarının altında sallanan *Dothikkar*'ın aksine.

"*Dothik*'in sensiz hayatta kalmasındansa, senin ölümünle yerle bir olup seni bir mezar gibi kaplamasını tercih edersin," diye homurdandı Arik. "Hangi çılgınlık seni ele geçirdi, *pattar*?"

Son kelimeyi sanki zehirle doluymuş gibi tükürdü.

Dothikkar kendini *Laseta Kalliri*'nin pençesinden kurtardı ve ellerinin belindeki hançeri almak için çabaladığını gördüm. Bıçak altın renginde parlıyordu. Mücevher kaplı kabzası parlıyordu.

"Bunu kendim yapmak zorunda kalacağım," diye homurdandı *Dothikkar*.

"Onları dinle," dedi Arik, *Dothikkar*'ın ilerleyişini izlerken. "Ne dediklerini duyuyor musun? *Dothik* halkı gerçek krallarının kim olduğunu biliyor. Biliyorlar."

"Orospu annen yüzünden, şüphesiz!" diye bağırdı *Dothikkar*, yere dökülen ağır kadehi tekmeleyerek. "Bacaklarını açtığı gibi söylentiler yayıyor."

Arik bu sözler karşısında kıpırdamadan durdu. "Onlar gerçek krallarını istiyorlar. Beni tahtta istiyorlar. Tahtlar savaş meydanlarında alınmazlar. Büyük, kanlı savaşlarda alınmazlar. Tıpkı bunun gibi küçük odalarda alınır. *Yıllar* boyunca alınabilirler. Ve tek bir anda da alınabilirler. Bu yüzden sana son bir şans veriyorum, *Pattar*. Bu gece beni gerçek varisin olarak tanı ya da destekçilerim kapılarına dayanırken, halkım *sarayına* sızarken ve vahşi topraklardaki orduların ve *sarukların* kılıçlarıyla tahtı zorla almamı izle."

Dothikkar'ın boğazından öfkeli bir çığlık çıktı ve şaşırtıcı bir hızla Arik'e doğru hamle yaptığında çığlığımı zar zor bastırdım.

Haçer parladı. Arik kaçtı, neredeyse tökezleyerek *Laseta Kalliri*.

"*Beni tanı!*" Arik sert bir sesle homurdandı. "Yoksa bu odada ölürsün."

"*Nik*," diye fısıldadım, görüş alanımın ortasında bir parıltının başladığını ve dışarı doğru çiçek açmaya başladığını gördüm. "*Nik*," diye nefes aldım, tökezleyerek duvara yaslandım.

Şimdi olmaz. Hanniva, şimdi olmaz, Kakkari'ye yalvardım.

İki gün içinde iki görü mü? *Yıllardır* görmemişken? "Çıkarın onu buradan!" Arik *Laseta Kalliri*'ye emretti, *Dothikkar* kılıcını ona doğru vahşice savurup bir cama çarptığında bana işaret etti kasayı devirdi. Cam parçaları yere saçıldı.

Arik'in silahı yoktu. Bir güç savaşında Arik'in kazanacağından hiç şüphem yoktu. Ama *Dothikkar*'ın aklı başında değildi ve muhtemelen yıllardır da değildi. Tahmin edilemez biriydi ve bu onu inanılmaz derecede tehlikeli yapıyordu.

Görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Bedenlerin hareketleri sallanmaya başladı ama Arik'in iyiliği için düşemeyeceğimi bilerek görüntüye karşı savaştım. Bu beni savunmasız bırakırdı. Ve buna bağlı olarak *onu* da savunmasız bırakırdı.

Şakağımda bir ağrı zonkladı. Dizlerim titremeye başladı.

"Kara!" Arik homurdandı, bakışları bana yöneldi ve *Dothikkar*'ın ona yönelik vahşi hamlelerinden birinden daha kıl payı kurtuldu. Yaşlı erkek saldırdı

Arik'in dikkati benim üzerimdeyken onu gafil avladım ve bıçak ön koluna saplandığında daha fazla kan akmasını izledim.

Nik.

Laseta Kalliri'nin terlikli ayakları camın üzerinden bana doğru ilerliyor, keskin kırıklar mavi ipeği deliyordu. Kulağıma sesler fısıldamaya başladı. Gittikçe artıyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım.

Laseta Kalliri bana imgelemlerimin öngörülemez olduğunu çünkü onları bastırmaya çalıştığımı söyledi. Ama ya imgelem Arik'e yardım edecekse? Ya tam da ihtiyacı olan dikkat dağıtıcıysa?

"*Dothikkar*," diye haykırdım, gözlerim parlayarak açıldı.

Göğsümde bir keskinlik hissettiğimde nefesim kesildi. Mide bulantısı karnımda çalkalandığında. Güçlü bir şey yükseliyordu. Yüzeye çıkıyordu.

"Hissetmeme izin ver," diye fısıldadım, duvara tutunarak, tırnaklarımla taşa bastırarak. "*Hissetmeme izin ver.*"

Uzaktan, *Laseta Kalliri*'nin şöyle dediğini duydum: "*Dothikkar*, bir imgelem görüyor. Aradığın şey bu olabilir!"

Şakağımda onun serin dokunuşunu hissettim. Nefes alışını duydum, hızla geri çekildiğini hissettim.

Bana doğru koşarken *Dothikkar*'ın gözlerinde fanatizmin tehlikeleri parıldıyordu. Açgözlü ve aç. Arik'i tamamen unutmuştu. *Laseta Kalliri*'nin ihanetini unutmuştu... ya da belki de bunun bir ihanet olduğunu henüz fark etmemişti.

İmgelem çiçek açarken onun kısa süreli geri çekilişini gördüm. Ama tuhaftı, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Şimdiki zamanla örtüşüyordu. Aynı anda iki görüntü, birbiriyle bağlantılı olarak gerçekleşiyordu. *Dothikkar*'ı gördüm, nefesi kesilmişti, yumruğunda kanlı bir hançer vardı, heves, korku ve dehşet karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu.

"*Vekkiri* gözleri var," diye homurdandı, kelimelerin içi boştu. "Nedir bu?"

"*Seta Kalliri* ondan şüphe etmiyor," dediğini duydum rahibenin.

"Dakkar onunla birlikte değişecek. Tıpkı diğerleriyle değiştiği gibi. Bunu biliyorsun." *Dothikkar*'ın yanında Arik'i gördüm. Ama odadaki Arik'i değil.

Vorakkar'ımın yüzü imgelemde öfkeyle çizilmişti. Bana bakıyordu, tam içime. Elimi yüzüme götürdüğümde ağlıyordum. Ancak bunun benim

vizyonumda mı yoksa mevcut gerçekliğimizde mi olduğunu belirleyemedim. İki

bir ve aynıydı.

Şakağı kanlı ve yüzü morarmış olan Arik cam sütunlardan birini daha itti. Odanın içinde cam kırıldı ve onun camın derinliklerinden bir şey koparışını izledim. Bir hançer. Kabzasında mavi bir taş vardı.

Dothikkar ona bakmak için dönmedi bile. Camın kırıldığını bile duymamış gibiydi.

"Göster bana!" diye emretti *Dothikkar*, dudağının altını bir damla tükürük süslüyordu. Dizlerimin bağı çözülürken sallanmasını izledim. Yere yığıldım, Arik'in odanın arkasından ilerlediğini gördüm, bir hançer parlıyordu, kaşları çekilmişti. "Bana onun iradesini göster!"

"*Göster bana,*" diye fısıldadım. Ama bu, gücünü damarlarımda tıngırdattığını hissettiğim Kakkari'den yaptığım bir istekti, sıkı ve ham. Dizginlenemez ve korkutucu.

İsteğim üzerine çılgık attım. Gözlerim kapandı ve daha önce hiç hissetmediğim bir acı vücuduma yayılırken dünyayı görmezden geldim.

Her kemiği kırılıyor sanıyordum. Tekrar tekrar kırılıyordu. İç organlarımin büküldüğünü ve koparıldığını düşündüm. Derim ağırlaşıyor, üzerimden sarkıyor, sanki kendi içime çekilip ondan uzaklaşıyormuşum gibi hissediyordum.

"*Kara!*"

Arik'in kükremesini duydum. Ama sonra kafamın içinde çılgık atan milyonlarca sesin arasında kayboldu. Onun sesleri. Arik'in annesini düşündüm. Ne hissetmiş ya da düşünmüş olabileceğini düşündüm. Kakkari'nin sesini daha önce de duymuştum ama *bu...* bu korkunçtu.

Çılgık atıyordum. Öyle olmalıydım. Çünkü boğazım çiğnenmiş gibiydi ve ateşi içime çekiyormuşum gibi hissetmeden nefes alamıyordum. Eğer gözlerimden yaşlar akıyorsa, bunlar kandı. Bu acı beni içten dışa doğru öldürüyordu. Bu acı benim sonum olacaktı.

Kalloma'nın korktuğu şey *bu* muydu? Kendi imgeleminde gördüğü şey *bu* muydu? Ölüm. Uzun ve acı verici.

Nik, diye düşündüm, sırtım eğilirken dişlerimi sıkarak. Alnımda sıcak ve güçlü bir el hissettim ve vücudumun tamamını dolduran ses karmaşasını çözerken bu dokunuşa odaklandım. Kelimeler derimin üzerinde kazınıyordu. Zihnimi, kafatasımı kazıdılar ve kendilerini kemiklerimin derinliklerine işlediler.

"*Göster bana,*" diye yalvardım ama sesim yırtık pırtık ve ağrılıydı ve sözcüklerin arasında hıçkırarak ağlıyordum.

Acı hiç dinmedi ama görüşüm açıldı. Parça parça koparılmışım gibi hissediyor olabilirdim ama Arik'i yanımda gördüm, hançeri

onun yanında unutulmuştı. *Dothikkar* da yakınımda geziniyordu. Ben yerdeydim ve o ayaklarımın dibinde diz çökmüş, ayak bileklerimi kavırıyor ve başını onların üzerine eğiyordu. Sıcak nefesini tenimde hissediyordum ve bu bir dağlama gibiydi, cızırıyordu ve işkence ediyordu.

Laseta Kalliri ayaktaydı. Uzakta. Beni izliyordu, omurgası dik, yumrukları iki yanında kıvrılmıştı. Beni korkuyla ama aynı zamanda... tanıyarak izliyordu. Gururla.

"Bir şey yapamaz mısın?" Arik, *Laseta Kalliri*'ye bağırdı. "O ölüyor!"

"*Nik*, o değil," dedi *Laseta Kalliri*, sesi *dehşet* içindeydi. "O test ediliyor."

"Bana onun iradesini göster," diyordu *Dothikkar* ayaklarımın dibinde, kelimeleri tenimin derinliklerine bastırarak ve ben dönüp çığlık atmak istiyordum. "Eğer kendini *senin* aracılığıyla yönlendiriyorsa, o zaman bana iradeni göster."

Elimi kaldırdım. Avucumun içinde parlayan kalp taşını gördüm. Doğru topraklarındaydım. Toz yüzüme çarpıyordu ve sıcaklık bunaltıcıydı. Boğucu.

"*Nik*," dedi Arik ama o benim imgelemimdi. Bana geri döndü. Daha önce bittiği yerden yeniden başlıyordu. Bakışları içimi yakıyordu ama gözleri bile acımı dindirmeye yardımcı oluyordu. Göğsümdeki sızı, içimdeki ateşli kırbaçların yanında hiçbir şeydi ve ben bunun yerine kalbimin parçalanmasına odaklandım.

Elimde kalp taşının sıcaklığını tutuyordum. *Nik*, iki tane vardı. Ellerimde.

Ve bir tane daha, diye düşündüm. Göremediğim *bir başkası*. Sırtımda ağır bir yük vardı.

Bir kılıç.

Kılıç.

Diğer kalp taşlarının parıltısını gördüm. Ve imgelemimde, bana korku vermese de, güç patlamasını, baş döndürücü telaşını hissettim. Ben o sonsuz güçtüm. Başkaları korksa da ben onu elimde tutabilir ve ondan korkmayabilirdim.

Ve bir sonraki anda, kalp taşlarının parçalanışını izledim. Elimde toza dönüşmelerini izledim, toprağı şiddetle kırbaçlıyor gibi görünen güçlü bir esinti tarafından toplandılar, alarm çığlıkları gökyüzüne yükselirken toprağı gürlediler.

"*Kara!*"

Arik'in sesi çok uzaklardaydı. Çocuğunun sıcaklığını karnımda hissettim.

Istırap içime işledi.

İmgelemimde onu aramak için döndüm. Ancak döndüğümde *Dothik*'in sarayında bir odaya girdim. Tahtı gördüm. Boştu ve bekliyordu. Arik'in sırtı şimdi bana dönüktü ve en tepede noktalar halinde yükselen sütunların kemerleriyle çerçevelenmiş dış terasta duruyordu.

Yanında Bekkar'ın kılıcı vardı, bana en az Arik kadar tanıdık geliyordu. Sadece kabzasında tanımadığım bir taş parıldıyordu. Beyaz ve parıldayan. Orada olmadığını bildiğim bir taş.

Dothikkar bana "Bana onun iradesini göster," dedi ve imgelem koptu. Bir ip gibi koptu ve gerçekliğime döndüğümde dilimde kan tadı aldım ve görüşüm kırmızıya boyandı.

Kalloma bana nefes almamı söylerdi. Göğsümde ona karşı bir özlem oluştuğunu hissettim ve gözyaşlarım berraklaşana kadar daha fazla ağladım.

"Kara," diyordu Arik. Eli yüzümdeydi. Ama hissizleşmeye başlamıştım. *Kalloma*'ya duyduğum özlem kayboldu. Arik için duyduğum korku. Bu acının, bu anın beni sonsuza dek değiştireceğinden duyduğum endişe. "*Saila*, bana bak."

"Bana onun iradesini göster!" dedi *Dothikkar*.

Bir anda *Dothikkar*'ın elini tutmak için uzandım ve onu bileğimden ayırdım. Sahip olduğumu bilmediğim bir içgüdüyle hareket ettim. Ama içimde kontrol edemediğim güçlü bir şey dolaşıyordu. "O zaman al," dedim.

Dothikkar, etim onunkiyle buluştuğu anda çığlık atmaya başladı. Tıpkı benim yaptığım gibi.

"Onu hissedebiliyorum!" diye bağırdı. Çıkardığı ses korkunçtu, kahkaha ve ürpertici bir bağırış karışımıydı. Geri çekilmek istememe neden olacak kadar korkunçtu. Elimi çekmeye çalıştığımda, daha sert bastırdı, kavradı. Kemiklerimi kıracağını düşündüğüm noktaya kadar. "Onu duyabiliyorum!"

Karanlık görüşümü örttü. Kaslarımın gerildiğini hissettim. Bir öfkenin büyüdüğünü hissettim. Doğu topraklarındaki sis gibi kalın. *Onun* öfkesi. Kargaşası. *Dothikkar*'ın her isteğini ve kaprisini o anda hissettim ve bu beni *dehşete* düşürdü. Bir akıntı gibi içime aktı. İçindeki her karanlık, umutsuz yer... Hepsini gördüm. Hepsini hissettim.

"Kara."

Onun sesi. *Tam oradaydı*. Üstümdeydi. Arik'in yakınlarda olduğunu hissedebiliyordum. Kokusunu alabiliyordum. Tadını alabiliyordum.

Ve ben de onu kavradım. Bu büyüyen karanlıktaki tek iyi şeymiş gibi onu kavradım ve gitmesine izin vermedim.

Sana ihtiyacım var, diye düşündüm. Sana şimdi ihtiyacım var.

Beni güvende tutmana ihtiyacım var. Elleri üzerimde güçlü ve emindi. Bana rehberlik ediyordu.

Acı sona erdiğinde, o kadar ani bir şekilde sona erdi ki neredeyse bayılacaktım. Ya da belki de öyle oldu. Çünkü kendime geldiğimde görüşüm bulanıktı. Ağzım kurudu. Kemiklerimin içi boştu ve hareket etmeye çalıştığımda her yerim acıyordu. Arik'in kanlı yüzü üzerimde geziniyordu, yüzünde garip bir ifade vardı ama uyandığımı görünce rahatlamış bir şekilde gözlerini kapattı.

Odada sessizlik vardı.

O kadar sessizdi ki artık duyamadığımı sandım. Hiçbir şey duyamıyordum.

"Kara," dedi yumuşak sesi ve ben o kadar rahatlamıştım ki hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Acı gittiği, imgelem gittiği, Arik *burada* olduğu, *Dothikkar* olduğu için o kadar rahatlamıştım ki-

Nefesim kesildi ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Çünkü yerde bir yığın gördüm.

Dothikkar.

Sırt üstü yatmış, o yaldızlı, korkunç odanın tavanına bakıyordu. Ağzının kenarından siyah bir kan damlası akıyordu. Koyu renkli damarlar etinin üzerinde geziniyordu. Göğsü hareketsizdi.

Dakkar'ın kralı ayaklarımın dibinde ölmüştü.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

"K iro öldü."

Bakkia'nın duyurusu karşısında hiçbir şey söylemedim. Ondan uzaklaştım, ayak seslerim sadece yıkmak istediğim o büyük odada yankılanıyordu. Bu durgunluk beni huzursuz ediyordu.

"Şifacı gece dönüş yaptığını söyledi. Zindandaki yaraları çok büyükmüş. Vala sonunda onun yanındaydı. Ulli de."

Gözlerimi sıkıca kapattım, keder göğsümü dövmeye başlamıştı bile.

"Ben de orada olmalıydım," dedim usulca, bir elimi yüzümün gerisinde gezdirerek.

Günlerdir uyumamıştım. Bir şehri ele geçirmek, kalbi zayıf olanlara göre değildi... ya da yorgun olanlara.

"Vok," diye nefes aldım. Daha yüksek sesle, "Vok!" diye bağırdım.

Bu kelime sarayın taht odasında durmadan yankılanıyor gibiydi.

Kiro pazar yerinden alındıktan sonra *Dothikkar* onu zindanlara gönderdi. Ama tam da tahmin ettiğim gibi, merhametli davranmamıştı. Kiro'nun serbest bırakılması için pazarlık yapılmadı. Muhafızlar tıpkı Bodin'e yaptıkları gibi zalimce davranmışlardı.

Bakkia ve diğerleri tünellerden ona ulaştığında Kiro hayattaydı. Ama zar zor.

"Vala..." Bakkia başladı ve sonra sustu. Kalbi ağırdı. Ağırlığını buradan hissedebiliyordum. "O gitti. Zihnini boşaltmak için. Nereye gittiğinden emin değilim."

"Bırak gitsin," dedim Bakkia'ya. "Kendi zamanı geldiğinde bize geri dönecektir.

Hazır olduğunda."

Bakkia'nın doğu bölgesinde gördükleri hakkında konuşmamıştık.

Kiro ve Vala'nın Nyonnia ile buluşması hakkında.

Peki ya şimdi? Son birkaç gündür olanlardan ve Kiro'nun ölümünden sonra... artık önemli değildi. Hem de hiç.

Önemli olan *Dothik*'in güvenliğini sağlamaktı. Ve bu kolay olmamıştı. *Dothikkar*'ın ölümünden sonra hızlı hareket etmem gerekiyordu. *Laseta Kalliri*'ye rahibelerini *çağırmasını* emretmiştim, muhafızların olası bir ayaklanmasını caydırmak için onları sarayda tutacaktım. Kapılardaki Dakkari'nin onu dövüp avluya ve saraya akın etmesini engellemek için hiçbir şey yapmamıştım, Bakkia ve diğerlerinin yerini tespit etmeye çalışırken onları dikkat dağıtmak için kullanacaktım... ve *Dothikkar*'ın danışmanlarının yerini tespit edip onları güvence altına alıp izletecektim.

Diğer ana önceliğim Kara'yı güvenli bir yere götürmekti. Onu saraydan çıkarıp korunacağı kaleme geri götürmek.

Laseta Kalliri'ye güvenmedim. Hem de hiç. Ama o gece muazzam bir güç olmuştu. Sadece *Dothikkar*'ın cesedi muhafızlar tarafından bulunduktan sonra değil, sarayın güvenliğini sağlamamda ve Kara'yı güney bölgesine geri götürmemde de bana yardımcı olmuştu.

Hâlâ *Dothikkar*'a -babama- sadık olan muhafızlar bize karşı savaşmış, sarayın elimize geçmesini engellemeye çalışmışlardı. Ama yoldaşlarım yanımdayken -daha önce de olduğu gibi- onları hızla yarmıştık. Sonunda teslim olanları toplayıp cezalarını çekmek üzere kuzey bölgesindeki zindanlara gönderdik.

O gece kan dökülmüştü. Bunların bir kısmı hala saray muhafızları tarafından temizleniyordu -ki bunlar geçim kaynaklarının tehdit edileceğinden korkuyor ve sadece yeni bağılıklarını göstermek için bile olsa emirlerimi yerine getirmeye hevesli görünüyorlardı.

Bu duvarların içinde güvenmediğim, incelenmemiş ve sadakatlerine güvenemeyeceğim çok fazla kişi vardı. Ama onları ayıklamak için zaman yoktu. Şimdi olmazdı. Nassik her an burada olabilirdi; sürümü vahşi topraklardan *Dothik*'e geri götürüyordu ki bu kararın pek çok kişiyi hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum. Bir sürünün başarısızlığa uğraması olağandı. Benimki başarısız olmuştu... tek bir gece içinde. Onun yerine, ben bir

krallık. Ve doğrusu, bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. Hâlâ gerçek gibi görünmüyordu.

Bana gerçek gibi gelen şey, sabahın çalınan saatlerinde güney bölgesine dönmekti. Bana gerçek gelen şey, halsiz Kara'yı kollarıma almak, bir şeyler yemesi için yalvarırken, bana bakması, benimle konuşması için yalvarırken yüzünü göğsüme bastırdığını hissetmekti. Onu öyle görmek çok acıtıyordu ama en azından *gerçek* gibiydi.

"O nasıl?" Bakkia sanki düşüncelerimin yönünü okuyormuş gibi sordu. Çünkü bu günlerde hep Kara'ya geri dönüyor gibiydiler.

"İyi değil," dedim ona, bir elimi yüzümde gezdirirken, aklım hala Kiro'da kalmıştı. Gençliğimizde, kuzey bölgesinin çatılarında oturup çeliğin eritilişini izlediğimiz bir an. Hâlâ burun deliklerimi yakan dumanların kokusunu alabiliyor ve demir ocaklarının sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum. Kiro'nun kız kardeşi o zamanlar hayattaydı. O zamanlar daha hafifti. Daha kaygısız. Metal işçiliğini saatlerce izleyebilirdi. Bir keder mızrağı göğsüme saplandı. "Onu *çağırma*yı düşünüyorum *Kalloma*. Sadece yardım etmek için... ona göz kulak olmak için. Çünkü korkarım yapamam. Ona hiçbir şey ulaşamaz."

"*Laseta Kalliri* hâlâ her gün ona geliyor mu?" Bakkia sordu.

Ses tonunda bir şey duydum ve bu göğsüme bir sancı daha getirdi. Çünkü bir şeyi daha kaldıramazdım, her şeyi rayından çıkarabilecek bir bilgiden daha söz etmesini kaldıramazdım. "Neden soruyorsun?"

Bakkia başını salladı. "Bir nedeni yok. Sadece... belki de bizim yapamayacağımız bir şekilde ona yardım edebilir."

Ona dikkatle baktım. Bana yalan söylüyordu. Ama tam o anda, Kiro'nun ölümü, Vala'nın geri çekilmesi, koca bir *vokking* krallığının omuzlarımda olması ve *Dothikkar*'ın özel odalarında olanlar... Bana ne hakkında yalan söylediğini bilmek istemiyordum.

Şimdi olmaz.

"Kiro şimdi nerede?" Huysuzca sordum.

"Batı mahallesindeki bir odada. Şifacı yıkama ayinine başladı."

"*Nik*, yapacağız..." Boğazımın düğümlendiğini hissederek sözümü yarıda kestim. Boğazımı temizleyerek şöyle dedim: "Güney bölgesinde temizlenecek. Bizim evimizde. Bunun burada olmasını istemezdi. Ve sonra onu kendi bölgemize, hep birlikte inşa ettiğimiz bölgeye gömeceğiz. Kız kardeşinin yanına. Ailesiyle birlikte."

Bodin ile. Onu kendimiz temizleyeceğiz. Ve mezarını kendimiz kazacağız. Çünkü artık biz onun kardeşleriyiz. *Lysi*?"

Bakkia'nın sertçe yutkunduğunu duydum. "*Lysi*," dedi sessizce. "O da bunu isterdi. Hazırlıkların yapıldığını göreğim."

"*Kakkira vor*," dedim usulca, başımı eğerek.

Bakkia taht odasından çıkmadan önce tereddüt etti. "Burada ne yapıyorsun ki? Tek başına mı?"

Sadece kısa bir ertelemeye ihtiyacım var, diye düşündüm. Taht odası sessizdi. Boştu. Hatta ıssız. Yine de buradan görünen manzara *Dothik*'teki en iyi manzaralardan biriydi. Boylu boyunca uzanan geniş bir teras vardı ve biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Rüzgârı ve batan güneşi yüzümde hissetmeye ihtiyacım vardı. Sadece bir anlığına.

Dothikkar'ın ölümünden bu yana her anım telaş içinde geçti. Sarayda koşturup durdum, bir sorunu çözerken diğerine atıldım, *Laseta Kalliri* ve yüksek soylu ailelerin elçileriyle görüşüm, bir kâtibe orduların *Vorakkarlarına* ve böylesine tehlikeli bir zamanda başkente gelmesi gereken ileri karakolların *Sorakkarlarına* *tez üstüne tez* gönderttim.

Tehlikeli bir emsal teşkil etmeyecek barışçıl bir geçiş istiyorsak, doğuştan gelen hakkımın onaylanması gerekiyordu. Yüksek soylu ailelerden bazıları, hatırlayanlar ya da hâlâ hayatta olanlar, annemin hamileliği hakkında tanıklık etmeyi kabul etmişti; tabii ki bunun bedeli mahkemelerimde ayrıcalıklı muamele görmektir. Ama yine de her şeyin bir bedeli vardı.

Dothikkar'ın ölüm haberi onlara ulaştığında ve benim adım sokaklarda fısıldanmaya başladığında batı bölgesinde huzursuzluk vardı. Batı bölgesi çok sayıda üst düzey aileye ev sahipliği yapıyordu. Onların etkisi öngörülebilir gelecekte gerekli olacaktı, bu gerçeği uzun zamandır biliyordum. Bundan memnun olduğumdan değil. Yardıma ihtiyacı olduğunda kendi anneme sırtını dönen ve *Dothikkar*'ın altınlarını sessizlikleri için ödediğinde mutlulukla harcayan aynı ailelere gülümsemek zorunda kalacağım için memnun olduğumdan değil.

Ancak *Dothik*'in yapıları, temelleri ve yolsuzlukları bir gecede değişmeyecekti. İktidarda kalmamı sağlamak için benim de yapmam gereken fedakarlıklar vardı.

Ancak pozisyonumu garantiye aldıktan sonra? Bu tamamen farklı bir hikaye olurdu.

Bakkia hala cevabımı bekliyordu. Sonunda ona cevap vermedim. Bunun yerine, "Rahibelerle toplantıyı bu gecenin ilerleyen saatlerine erteleyin. Kiro'ya saygılarımı sunmak istiyorum. Sonra da onu kontrol etmem gerekiyor, *Iysi*?"

Arkadaşımı görmenin -ölümünün engellenebileceğini bilmenin- verdiği kederden sonra, onu bana karşı hissetmeye ihtiyacım vardı. Tenini ve saçlarını koklamaya, gözlerime zorlukla bakıyor olsa da kuyruğunu hala bacağıma sarışını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Bakkia başını eğdi. "*Lysi*. Ben hallederim."

"*Kakkira vor, prikri*," dedim, kelimeyi dilimde test ederek. *Prikri*. *Dothikkar*'ın baş danışmanı. Babamın prikri hâlâ üst katlarda kilitliydi ve korunuyordu, özellikle de bu sabah kaçmaya çalıştıktan sonra.

Kiro'nun ölümünün yarattığı gerginlik ve kedere rağmen Bakkia başını salladı. "Hiç şansın yok, Arik. Bu pozisyonu Nassik'e bırakacağım. O çok heyecanlanacaktır."

Kısa bir nefes aldım ama gülümseyecek gücü kendimde bulamadım.

"*SA/LA*."

Gözlerim yarısı yenmiş yemek tepsisinden -ilerlemeden- onun pencereye dönmüş sırtına gitti.

Hâlâ bir gece önce yatarken giydiği kıyafetleri üzerindeydi. Bulabildiğim en yumuşak tunikti, dizlerine kadar uzanıyordu.

Kılıcımı tepsinin yanındaki masanın üzerine koydum. Ulli ve Errana alt kattaydı, geri kalanımız saraydayken kaleyi gözlüyorlardı. Rahatsız edilmeyecektik.

Kara sesimi duyunca döndü. Kısa bir süre gözleri benimkilere kaydı ama sonra gözlerini indirdi. Yine de, sanki çekiliyormuş gibi bana doğru yürüdü ve onu özel odamda yarı yolda karşıladım. Onu kendime yaklaştırarak yanaklarını avuçlarıma içine aldım ve başını yukarı kaldırdım.

"Bana bak, *rei kassiri*," diye mırıldandım. "*Hanniva*. Seni görmeme izin ver."

Ama eli bileğimi sıkıca kavramak için uzanıp beni kendisine doğru tutarken bile gözlerini kapattı.

"*Nik*."

"Neden?" Ben sordum.

"Bulacağın şeyden korkuyorum Arik," diye fısıldadı, "eğer çok yakından bakarsan."

Kaşlarım çatıldı. "*Neffar*?"

Başı göğsüme düştü, alnı göğüs kaslarımın arasına sıkıştı.

O odada ne oldu?

Son birkaç gündür dilimin ucunda duran soru hazırды. Ve şimdi bile, gelmesini sağlayamıyordum.

Ve yine de.

Sürüme doğru yolculuk ederken Syok'un sırtında oturup ağlayan dişiği hatırladım. Bakışlarındaki ateşi, öfkeyi, *yaşamı* hatırladım ve *bunu* Kara'nın içinde kök salmış olan korkuya tercih ettim. Nasıl adlandıracağımı ya da tanımlayacağımı bile bilmediğim bir korku çünkü bana hiçbir şey söylememişti.

Ve onu zorlamadığım için, diye ekledim sessizce. Ona karşı son derece nazik davranmıştım. Ona karşı dikkatliydim çünkü o geceden sonra ne kadar kırılgan olduğunu görmüştüm. Yüzünden aşağı akan kırmızı kanlı gözyaşları ve her adımda irkildiği için camdan yapılmış gibi görünen vücuduyla.

İştahı olmasa da gücü yerine gelmiş gibiydi ve ben çökmüş yanakları ve bitkinliği için endişeleniyordum.

O gece tanık olduğum gücün boyutlarından korkmalıyım.

Ama tek gördüğüm Kara'mdı. Kocaman, hüzünlü gözleriyle.

Nazik davranmıştım ama belki de onun için başka bir şey olmamı istiyordu. "*Nik*," diye mırıldandım, onu göğsümden uzaklaştırarak. Her şeyi ittim

Bu gece sarayda yapmam gerekenleri aklımdan uzaklaştırdım ve bunun yerine yalnızca Kara'ya odaklandım. Onu böyle görmek göğsümde keskin bir sızı yaratsa da bütün gün olmayı arzuladığım yere. "Bunların hiçbiri değil. Bunu konuşacağız, *Iysi*? Şimdi."

Kaşları aşağı indi.

"Kara," dedim. "Bana bak, *Rei Kassiri*."

Rei kassiri.

Benim aşkım.

Ne zamandan beri bu yumuşak, alaycı, sevecen isim giderek daha fazla gerçek gibi gelmeye başlamıştı?

İçine yumuşak bir nefes çekti ve sonra gözleri benimkilere dikildi. Ve ben onları şiddetle tuttum, o bakışlarımı tuttukça içimde bir düğümün çözülmeye başladığını hissettim.

"Bu gece," diye mırıldandım, omuzlarının üstünden geçmeden önce bir elimi boynunda gezdirdim, "seni inciten her neyse onu almak istiyorum."

Gözleri donuklaştı. "*Nik*," diye fısıldadı. "Bunu yapmanı istemiyorum." "O zaman anlamama yardım et," dedim.

Titreyerek bir nefes aldı ve sonra kollarımdan kurtulup pencereye doğru yürüdü. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup vücuduna sardı. Bekledim. Ve bekledim. Yabancıların sesleri aşağıdaki sokaktan yukarı taşınırken, kahkahalar yakındaki bir meyhaneden dökülürken, gerektiği kadar bekleyecektim.

Kaleye döndüğümde Kalp'in dışına adaklar konmuştu. Okuyamadığım mesajlar parşömen parçalarına karalanmış ve pürüzlü sicimlerle tutturulmuştu. Çoğunlukla bira şişeleri. Çalınmamış olmasına şaşırdığım küçük, ışıltılı biblolar. Mesajların ne dediğini tahmin ettim. Umut mesajları. Bereket mesajları.

Zayıf olamayacağımı düşünerek içim içimi yedi. *Dothik* halkı için güçlü olmalıydım.

Ama her zaman bildiğim gibi, Kara benim zayıf noktamdı. Her zaman da öyle olacaktı.

"Onu ben öldürdüm."

Sözler aramızda havada asılı kaldı, o kadar alçak sesle söylenmişti ki neredeyse tamamen kaçırıacaktım.

Bunu ilk kez yüksek sesle söyledi. İlk kez kabul edildi. *Laseta Kalliri* bile tanıştığımızda özel olarak bana bile tek kelime etmemişti.

"*Dothikkar*'ı ben öldürdüm," diye devam etti. "Senin babanı. *Dakkar*'ın kralını."

Karnımda bir rahatsızlık hissederken başımı salladım.

"*Nik*, yapmadın." Yine de, "Onun ölümünün sana bu acıyı yaşatmasından nefret ediyorum. O bu kargaşaya değmez, Kara. O değmez."

"Biliyorum," dedi usulca. Sonra omuzları çöktü. "Ve hâlâ çılgınlıklarını zihnimde duyabiliyorum."

Kısa bir tereddüt anından sonra, "Çılgılık atmıyordu, Kara," dedim. Dönüp bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Sadece sen öyleydin."

Sözlerimin ona nasıl çarptığını gördüm. Yüzünün nasıl buruştuğunu gördüm ve sessiz hıçkırıklar vücudunu sarsmaya başladığında hızla ilerledim.

"*Rei kassiri*," diye fısıldadım, onu gördüğümde içim içime sığmıyordu.

"Öyleydi," diye bağırdı usulca. "Öyleydi, duydum!"

Onu kendime çektiğimde göğsüme doğru ağladı, titrediğini hissettiğimde kısalttığım pençelerimi sırtında gezdirdim.

"Çılgılık atan sendin Kara," dedim, kelimeler içimden tükürerek. Onu o haliyle görmeyi düşünmek hoşuma gitmiyordu. Dehşet vericiydi. "Çok acı içinde kıvranıyor ve çılgılık atıyordun ve sonra sessizlik anların oluyordu, Kakkari'nin seninle konuştuğunu ya da bizim göremediğimiz bir şeyi gördüğünü düşündüğüm anlar. Sonra tekrar başladılar. Her şey yeniden başlıyordu ve ben-"

Kendimi kestim çünkü söyleyemedim. Yüksek sesle söyleyemedim.

Acının seni öldüreceğini düşündüm, sessizce bitirdim. Orada, kollarımda öleceğini sandım.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve onu bir daha *asla* böyle görmek istemedim.

"Sonra," diye tekrar denedim huysuzca, "*Dothikkar* sana doğru uzandı. Sen de ellerini onun üzerine koydun. Çok hareketsiz kaldı. Sonra gülmeye başladı. Onu hissedebildiğini, Kakkari'yi *hissedebildiğini* söyledi."

"Zihnimde çılgılık atıyordu," diye fısıldadı tenime, titreyerek.

Başparmağımın yanıyla omurgasında gezindim ve bu ürperti bir titremeye dönüştü. Başımı eğdim, burnumu saçlarına bastırdım ve kokusunu derin derin içime çektim.

"Senden uzaklaştı," dedim ona. "Bağlantıyı kopardı ve sanki senin gördüklerini görebiliyormuş gibi odanın içinde dönüp duruyordu."

"Öyle mi?" diye sordu usulca.

"*Lysi*," dedim. "Bağlantıyı kopardı, Kara. Kendi kendine konuşuyordu. Ya da belki Kakkari'yle konuşuyordu, emin olamıyorum. Tekrar tekrar *nik, nik, nik* diyordu. Bildiğim bir sonraki şey, onun düştüğünü duydum. Ağzından kan sızmaya başlamıştı ve göğsünü tutuyordu. *Laseta Kalliri* kalbinin durduğunu hissetti, *saila*. Kalbi göğsünde durdu ve bu yüzden öldü."

"Ama ben-"

"Eğer Kakkari'nin gücünü ona aktardıysan, o zaman buna dayanacak kadar güçlü değildi," dedim sertçe. "Ama o bunu hissetmek istedi. *Sana* uzandı. Bağlantıyı kopardığında hâlâ hayattaydı. Bunu sakın unutma."

Ben sırtını okşamaya devam ederken aramızda bir sessizlik oldu.

"O odada neler olduğunu sana anlatmalıydım," dedim. "Bunu sana günler önce anlatmalıydım. Bunun için özür dilerim, *Saila*."

"Bunu duyacak durumda değildim," diye fısıldadı sonunda. "Bunu biliyordun."

Ona bağlı hissetmeye ihtiyaç duyarak onu öptüm. Boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı; hıçkırık gibi gelse de muhtaç bir sestti bu.

Sonra o da beni umutsuzca öpmeye başladı, elleri omuzlarımın üst kısımlarına gömüldü ve ben karnımda *onun* ihtiyaç ateşini hissederek hırladım.

Sonra Kara öpücüğü aniden keserek yüzünü yana çevirdi. Yanaklarının ıslak olduğunu fark ettim. Ağlıyordu ve bu göğsüne bir hançer saplanmış gibi hissettirdi.

"Sadece o da değil," diye fısıldadı hıçkırık hıçkırık. "O gece hissettiğim şey... korkunçtu Arik. Kakkari'nin en kötü halini hissettim. Ben... ben her zaman Kakkari'nin verici bir tanrıça olduğuna inanmıştım. Merhametli biri. O hayat tanrıçası! Bize ödül verir, bizi Drukkar'ın gazabından korur. Ama o gece bağlandığım tanrıça bu değildi. Onu daha önce de hissetmişim ama hiç böyle hissetmemişim. O kızgındı. İyiliksever ya da nazik değildi ve öfkesini hissettim. Ve bu beni *korkuttu*. Bana öğretilen her şeyi sorgulamama neden oldu. Doğru olduğuna inandığım her şeyi. Artık ondan korkuyorum. Oysa daha önce onu sadece seviyordum."

Bana ne söylediğini anlamıştım. O gece hissettikleri tüm bakış açısını değiştirmişti. Son birkaç gündür kendinde olmamasına şaşmamalı. Eskiden bildikleri ile *şimdi* bildiklerinin dengesinde asılı kalmıştı.

"Ama bana büyük bir güç teklif etti," dedi. "Ve bir parçam bunu kabul etmek için çok istekliydi. Utanç duyduğum bir parçam."

Yutkundum, burun deliklerim açıldı. Kakkari'nin böyle bir güç için talep edeceği bedeli hayal bile edemiyordum. Ve Kara'nın onun yakınında olmasını istemiyordum.

"Ne gördün?" Ona sordum.

Altın sarısı gözleri benimkilerle buluştu ve elimde olmadan eğilip gözyaşlarına boğulmuş yüzüne yumuşak bir öpücük kondurdum.

Vok, bu kadın...

Orala Sa'kılan'ın o lanet kulesine tırmanırken onu hiç beklemiş miydin?

"Seni tahtta gördüm."

Yavaşça geri çekildim, sesinde beklemediğim bir şey duydum. İstifa. Umutsuzluk.

"Yanında Bekkar'ın kılıcıyla."

Aramızda bir sessizlik geçti.

"Sisle ilgili bir şey gördün mü?" Ben sordum.

"Onu yeneceğiz," dedi gözlerime tam olarak bakmadan. "Onu bu topraklardan hiç olmamış gibi silip atacağız."

Göğsümde parlak bir rahatlama hissettim, göğsümün içindeki kalıcı gibi görünen düğüm *nihayet* çözüldü.

Gülümsedim. "*Lysi*?"

"*Lysi*," dedi ama sesi benimkiyle aynı rahatlamayı taşı mıyordu. Gözlerimle tekrar buluştuğunda bana "Ve sonra *Dothik*'teki işin gerçekten başlayabilir" dedi.

Rahatlamam azaldı.

"Peki tüm bunların bedeli nedir?" Yavaşça sordum.

Derin bir nefes aldı. "Bu bizim son şansımız olacak. Kakkari bundan sonra başka bir şey vermeyecek."

"Anlamıyorum," diye itiraf ettim başımı sallayarak.

"Korkarım ki Dakkar bir kez daha dengesizleşirse, hepimiz o gece hissettiğim Kakkari ile karşılaşacağız. İntikamcı olanla. Ve acımasız olacak."

BÖLÜM ELLİ DÖRT

"W Beni buraya mı götürüyorsun?" Arik'e sordum.

Sadece beni yanına çekmeye devam etti. Kalik saygılı bir mesafeyi korumasına rağmen bizi takip etti. Kendi muhafızım. Saraya döndüğümde Arik'in bana atadığı kişi. Burada onunla birlikte yaşamam için, zamanını başka bir yerde daha iyi geçirebilecekken sürekli güney bölgesine gitmek zorunda kalmasın diye. Arik, yokluğunda bana göz kulak olması için çekirdek grubu dışında kimseye güvenmiyordu ki bu çok olmuştu. İnanılmaz derecede meşguldü, ayakları üzerinde durmaya çalışırken pek çok farklı insan tarafından pek çok yöne çekiliyordu. Bunu anlıyordum. Bu yüzden birlikte olduğumuz anların avantajını kullandım ve elimden geldiğince tadını çıkardım.

Aradan bir hafta geçti. Ve sadece son birkaç gündür kendimi daha kendim gibi hissetmeye başlamıştım. Karnımdaki ağrıyan, boş çukur hala oradaydı ama her geçen gün azalıyor gibiydi. Artık ne zaman yemek yemeye çalışsam ellerim titremiyordu. Yemek midemi bulandırmıyordu. Kemiklerim artık boş hissetmiyordu. Gücüm geri geliyordu.

Ama hala aynada kendime bakmamıştım. *Dothikkar'ın* ölümünden beri kendi gözlerimle karşılaşmamıştım çünkü hala onlarda ne göreceğimden korkuyordum.

Ve Kakkari'ye dua etmemiştim. Bir kez bile. Çünkü o bağlantıyı tekrar açmaktan korkuyordum. Her an, başka bir imgelemin üzerime çökeceği korkusuyla yaşadım. O korkunç acıyı tekrar hissedecektim.

Yine de bunu Arik'ten saklamaya çalıştım. Ne zaman yanımda olsa ona gülümsedim. Öpücüklerine iç çektim ve yakınlaştığımızda onu kendime çektim. Seks yaptığımız zamanlar, kendime korkusuzca izin verdiğim tek zamanlardı. Çünkü onunla birlikteyken, beni sabit tutmaya yardım ederdi.

Peki ya şimdi?

İstikrara ihtiyacım vardı.

Her şey yolundaymış gibi davranmam gerekiyordu.

Ancak bu Arik'teki değişimi hissetmediğim anlamına gelmiyordu. Kendime ne zaman bu konuyu derinlemesine düşünme izni versem, endişemi ve kargaşamı artıran bir değişim.

Günün ve gecenin giderek daha uzun saatleri boyunca benden uzak kalıyordu. İki gün önce onu hiç görmemiştim. Yanımdaki yatağın girintisi, kısa bir süre de olsa orada olduğunu gösteren tek işaretti. Kuzey kanadındaki özel odalarımızdan sarayın ön tarafındaki geliş gidişleri seçebiliyordum. Yeni krallarıyla görüşmek isteyen kaç Dakkari'nin geldiğini gördüm. *Laseta Kalliri* ve rahibelerinin gelip gittiğini gördüm. Hatta bir ya da iki *Vorakkar* gördüğüme yemin edebilirim - iri cüsseleri ve boyalı, savaşla yetiştirilmiş *pirokileriyle* - Arik'le görüşmek için vahşi topraklardan onca yolu kat etmişlerdi.

Aralarında güzel Dakkari kadınlarının da bulunduğu saray mensuplarının Arik'e bağlılıklarını ve sadakatlerini sunmaya geldiklerini görmüştüm. Onları görmek beni kıskançlıkla doldurmamıştı. Aksine, içimi bir şüphe acısıyla doldurdular. Arik'in yeni bir *Dothik* inşa etmek için yanında ihtiyaç duyduğu dişi olabileceğimden şüphe duyuyordum.

Sadece bir görüntü beni ezmişti. Tekrar kendi ayaklarımın üzerinde durmamı zorlaştırmıştı. Yanında sarsılmaz bir güce ihtiyaç duyan Arik'in yanında durmayı nasıl bekleyebilirdim?

Her zaman kendimi kanıtlamak zorundaymışım gibi hissettim. Her zaman Dakkari için asla yeterli olamayacağımı hissettim. Irkımızın dişileriyle kıyaslandığımda, küçük ve zayıftım. Bir melezdım. Bir *krala* gerçekten ne sunabilirdim ki?

İki büyük kapının önünde durduğunda Arik'in eli benimkinin etrafında sıkıştı.

Kalik bizi yalnız bırakmak için koridorda durdu ama görünürde başka kimseyi göremedim. Arik arkamdan geldi, kollarını belime doladı ve dudakları kulağıma indi.

"Duyduğuma göre burası Bekkar'ın özel ofisiymiş," diye mırıldandı.

Kıpırdamadan durdum, kapının koluna baktım. "Gerçekten mi?" Fısıldadım.

Gülümsemesinin kıvrımlarını üzerimde hissedebiliyordum. "*Lysi*" dediğinde sesini duyabiliyordum. Ve Bekkar'ın oğlunun ölümünden sonra onları neye dönüştürdüğünü görene kadar bekle. Aç onu, *rei kassiri*."

Kol avucumun altında sıcaktı. Kapı ağırdı ve eski menteşeler üzerinde gıcırdarak açıldı. Ama içeride ne olduğunu gördüğümde nefesim kesildi. Daha önce olduğum dışının parıltısının yükseldiğini hissettim. Onun yükseldiğini hissettim, istekli ve heyecanlıydı, şaşkınlığı içinde coşkuluydu.

Güldüm, sevindim.

Bir kütüphaneydi.

Tavandan tabana pencereleri olan ve vahşi topraklara bakan büyük bir kütüphane.

Binlerce kitap, eski kitaplar ve kâğıt parşömenler istiflenmiş ve raflara dizilmişti. Havada tanıdık bir koku vardı, bana *evimi*, *orala sa'kılan*'ın sessiz koridorlarını hatırlatan bir koku ve onu açgözlülükle içime çektim.

"Uzun zamandır dokunulmadı," diye seslendi Arik'in sesi arkamdan. Sesi... kararsız gibiydi? *Beğenmeyeceğimi* düşünmüş gibi mi? "Dün senin için temizlettim. Toz katmanlarını görmeliydin. O çok sevdiğin banyoya koşardın."

Gözlerimi kitaplardan ayırmak istemesem de ona doğru döndüm.

"Beğendin mi?" diye sordu bana hoyratça.

"Sadece senden hoşlandığım kadar," diye fısıldadım, gözlerimin arkasındaki yaşların diken diken olduğunu hissederek. Bakışları parladı ve belki de ani duygularımın üstesinden geldiğimden ama ekledim, "Yani, sadece hoşlanmıyorum. Onu *seviyorum*."

Seni seviyorum, söylenmeyen şeydi.

Arik'in gözleri değişmedi. Bana sabit bir şekilde baktı, eli kalçamın etrafında kıvrıldı ve beni kendisine doğru tuttu. Kalbim boğazımda atıyordu ve o ateşli, güzel gözlerdeki yansıma gördüm.

"Güzel," diye mırıldandı yutkunarak. Ama sonra bakışları başka yöne kaydı ve sırtarak bunu örtmeden önce rahatsızlığını hissettiğime yemin edebilirim. "Güzel, *Saila*. Bunu yapacağını umuyordum."

Ama onun tepkisi dengemin yeniden bozulmasına neden oldu. Raflara baktığımda artık onları tam olarak göremediğim için hayal kırıklığı gizledim. Onun elinden kurtularak bir tanesine doğru yürüdüm, parmağımı sırtların ve bir parşömeni bir arada tutan solmuş kırmızı kumaş parçasının üzerinde gezdirdim.

"Seninle istediğim kadar birlikte olamadığımı biliyorum," dedi gergin bir sessizliğin ardından.

"Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum," dedim ona. Omzumun üzerinden gözleriyle buluştum ve "Teklifim hâlâ geçerli. Yazışmalarda ya da mesajlarda yardımcı olabilirim. İhtiyacın olan her konuda sana yardımcı olabilirim."

Arik kapıya yakın duruyordu. Kütüphaneye adım atmamıştı ve içimden her an ortadan kaybolabileceği düşüncesi geçti.

"Biliyorum," diye mırıldandı. Çenesi gerildi ama gözlerimin içine bakarak ekledi: "Ama şimdilik seni bu işin dışında tutmak istiyorum."

"Neden?" Zaten bildiğimden korkmama rağmen sessizce sordum.

Beni *uzak* tutması gözümden kaçmamıştı. Muhafızlardan, sarayda çalışan Dakkari'lerden, mutfaklardan, koridorlardan uzakta. Taht odasından uzakta.

Beni *görebilecek* herkesten uzakta.

İlk başta, kendimi toparlamak için boşluğa ihtiyacım olduğunu hissettiğini düşünmüştüm. Her gün biraz daha iyileşmek için. Erteleme için minnettar olmuştum.

Ama şimdi?

O kadar emin değildim. Ve kendimi yalnız hissetmeye başlamıştım. *Yalnız*. Buraya gelirken koridorlarda hızlıca yürümüştük. *Kimseyi* görmemiştim, sanki Arik herkese kanadından çıkmalarını emretmişti.

Beni saklamaya mı çalışıyordu? Sanki buradaki varlığım huzursuzluk yaratacakmış gibi? Görünüşümün Arik için önemli olduğunu düşünmemiştim. Artık kral olduğuna göre, gizliliğin bir önemi olduğunu düşünmüyordum. *Dothik*'te yüzümü saklamamızın asıl nedeni, *Dothikkar*'ın bizi keşfetmesinden, Arik'i keşfetmesinden korkmamızdı.

Peki şimdi onun için neden önemliydi?

Ve eğer öyleyse, neden beni güney bölgesinde tutmadı? Meraklı gözlerden uzakta?

"Daha güvenli," diye cevap verdi Arik. "Kendimizi daha güvende hissedene kadar." *Biz kimiz?* Ve ben de buna dahil miydim?

"Odalarımıza dönmek istediğinizde Kalik kapının hemen dışında olacak," dedi Arik. "Keşke seninle kalabilseydim, *saila*, ama *Laseta Kalliri* beni bekliyor. Bugün kuzey zindanlarındaki muhafızlar için duruşmalarımız var. Ve önceki *prikri* için."

Başımı salladım. Arik'e dönerek ona hissetmediğim küçük bir gülümseme verdim. "Elbette. Anlıyorum."

Kapı aralığında oyalandı. Elini yorgun yüzünde gezdirirken daha fazla şey söylemek ister gibiydi. İki gün önce ona daha fazla uyuması gerektiğini söylemişim. Kendini çok zayıflatıldığını söylemişim.

"Ne yapmamı istiyorsun Kara?" diye çıkıştı bana, sesi hiç duymadığım kadar sertti. "Gün içinde yeterli zaman yok. Krallık güvende olduğunda uyuyacağım."

Daha sonra sabahın erken saatlerinde kulağıma fısıldayarak benden özür diledi. Yapmak istediği son şey hayal kırıklıklarını ve stresini benden çıkarmaktı... ve ben de onu bir öpücükle affedip her şeyi olurlarına bıraktım.

Tıpkı şu anda yaptığım gibi, ondan cevaplar talep etmek istememe rağmen.

Arik gözlerimle buluşmadan önce arkamdaki kitaplara baktı. "Burada iyi olacak mısın?"

Kendimi sürekli bakıma ihtiyacı olan bir çocuk gibi hissetmeye başlamışım. Kaşlarımı çattım ve başımı eğdim. "Kitaplarla dolu bir oda, Arik. Bekkar'ın dokunduğu bir yerde. Sanırım iyi olacağım."

Bencil yanımda onun benim için endişelenmesini istiyordu.

Diğer yanımda istemedi. Çünkü onun dikkatinin dağılmasını istemedim. Bu benimle ilgili değildi. *Bizimle* ilgili değildi.

Bu Dakkar için en iyisinin ne olduğuyla ilgiliydi. *Arik*, Dakkar için en iyisiydi ve önündeki görev için akli başında olması gerekiyordu.

Bu yüzden bencil içgüdülerim yükseldiğinde bunu hatırlamam gerekiyordu.

Uzun bir süre bana baktı. Muhtemelen onu bugün bir daha görmeyecektim ve ben de bundan faydalandım. Ben de ona baktım, omuzlarının güçlü duruşunu inceledim ve koyu renkli bir tutam gözlerine doğru indiğinde saçlarını nasıl kesmek istediğimi düşündüm.

Sabırsızca geri itti ama yumuşak bir sesle, "Bu akşam görüşürüz, *saila*," dedi.

Başımı salladım.

Sonra gidişini izledim.

Ve onun yokluğunda kütüphanede etrafa bakarken, daha önce hissettiğim o heyecan pırıltısını artık hissedemiyordum.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

"**T**apınakta gerekli altın var," diye bilgilendirdi *Laseta Kalliri*, önüme koyduğu parşömen üzerindeki bir şeye dokunarak.

Sessizce şekillere ve kelimelere baktım, sembolleri sözsüzce takip ettim. "Kuzey bölgesini yeniden inşa edebiliriz. Orada arazimiz var. Daha fazla bina için gerekli alan. Evler için."

"*Sorakkarlar saruklarını* yeni üyelere açmayı çoktan kabul ettiler," dedi *Bakkia Laseta Kalliri*'ye, ofisim olarak kullandığım odada duvara yaslandığı yerden başını sallayarak. "*Dothik*'teki nüfus çok yüksek. Yıldızlı tapınağınızda göremiyor olabilirsiniz ama sokaklar *Dakkari* ile dolup taşıyor. Vahşi topraklarda daha fazla sürüye ihtiyacımız var. Daha fazla *Saruk'a*. Şehir surları bizim sınırlarımız. Onların içinde daha fazlasını inşa edemeyiz."

"O zaman duvarları yıkın," dedi omuz silkerek. "*Dothik*'in şimdi ne tehdidi var? *Ghertun* gitti. *Killup*-"

"Asla düşmanımız olmadılar," diye keskin bir şekilde sözünü bitirdim. "Onlar için belirlediğimiz şartları kabul ederlerse kuzey topraklarında kendi krallıklarını onlara vereceğim."

"Peki ya *vekkiri*?" diye sordu *Dothik*'in Baş Rahibesi. "Ne olmuş onlara? Kendilerine ait bir *saruk* inşa ettiklerini söylüyorsunuz. Diğer *saruklarla* aynı şartlara bağlı kalacaklar mı?"

"*Lysi*," dedim ona. "Öyle olmalı."

"*Yapacaklarına* güveniyor musun?" diye sordu.

"Biliyorum," dedim usulca, sert bir bakış fırlatarak ona. Baş Rahibeyi bir türlü anlayamıyordum. Bazı günler aynı fikirde olduğumuzu düşünüyordum. Diğer günlerde ise anlaşmazlık içindeydik. Beni her fırsatta test ediyordu ve bu da canımı sıkma ya başlamıştı. Saygı sınırlarını aşılıyor, sınırlarını zorluyordu. "Ordular *saruktan* sorumlu *vekkirilerle* yakın işbirliği içinde çalışıyor. Ve ben *Vorakkarlara* güveniyorum. Onların kararlarına güveniyorum."

Laseta Kalliri omuzlarını yuvarladı. Nassik de onun hareketini yansıttı ama bunu boynuyla yaptı, şüphesiz odada yükselen gerilimi hissediyordu. *Pujerak*'ım iki gün önce, sürünün geri kalanıyla birlikte vahşi topraklardan tozlu bir şekilde gelmişti ve onu gördüğüm için rahatlamıştım. Ne de olsa Kiro'nun bedenini dinlendirmesi için onu beklemiştik ve şimdi dostumuz nihayet huzur içinde, her zaman olmak istediği yerde, güney bölgesinde ailesiyle birlikteydi.

"Pekâlâ," dedi *Laseta Kalliri* kolayca, küçük bir gülümsemeyle ve bize sırtını dönerek güney bölgesine bakan pencereye doğru yürüdü. En iyi manzaraya sahipti, ofisim için bu kanadı seçmemin nedenlerinden biri de buydu. "Peki Kara daha fazla ordu yaratma konusunda ne düşünüyor? *Dothik*'i inşa etmek ve genişletmek yerine daha fazla *saruk* hakkında? Bunu destekliyor mu?"

Kaşlarım çatıldı. Kaşlarımı çatarak masaya bastırdığım ellerimin üzerinde öne doğru eğildim. "Neden sordunuz?"

"O sizin kraliçeniz olacak, değil mi?" *Laseta Kalliri* sorgulandı.

Beklemediğim bu sözler karşısında, rahibenin sesinde duyduğum kesinlik karşısında kaskatı kesildim.

"*Dothik* kraliçesi sadece kralı tarafından alınan önemli kararlarda söz sahibi değil mi?"

Bakkia'nın kolları çözüldü ve bir adım öne çıkmasını izledim. *Laseta Kalliri*'yi sert bakışlarıyla kıstırmıştı. Nassik ise sadece benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Kara..." Ne söyleyeceğimden emin olamadan sözümü kestim. Söyleyecek söz bulamıyordum, ki bu benim yapacağım bir şey değildi. Onun yerine keskin bir nefes aldım. "Kraliçe olmak için acelem yok, *Laseta Kalliri*. Bence *Dothik*'in güvenliği bu tür meselelerden önce gelir."

Laseta Kalliri, "*Seta Kalliri*'nin onayını almış bir kraliçenin yanınızda olması *Dothik*'in güvenliğini garanti altına alacaktır," diye savundu. "*Dothik*'in uzun z a m a n d ı r bir kraliçesi yok. Bence şehir

Bu güç değişiminde yanınızda biri varken daha rahat nefes alabilirsiniz."

Nassik ile baktık. Rahibenin söyledikleri mantıklıydı. Ancak...

Yumruklarım masanın üzerinde sıkılıydı.

Kara'nın varlığını duyurmaya hazır değildim. Daha dün sarayda bir gedik açılmıştı. Kuşatmanın ardından bana bağlılığını bildiren hoşnutsuz bir muhafız, bir anda bana sırtını dönmüştü. Yakalanmadan *önce* kuzey kanadına, özel odalarımıza, *Kara'ya* çıkan merdivene ulaşmıştı. Elinde yeni bilenmiş uzun bir kılıç ve üç hançer vardı. Kara'yı bulsaydı ne yapacağını düşündükçe hâlâ ürperiyordum. Muhafız onu benim odamda bulmayı beklemiyor olabilirdi. Ne de olsa *beni* arıyordu. Ama kadını mı yatağımızda bulmak... Neler *olabileceğini* tahmin etmek zor değildi.

Başarılı olsaydı beni karşılayacak olan manzarayı düşünerek kâbuslar görüyordum. Kırmızı kan, cansız, altın rengi gözler bana bakıyordu.

Gardiyanı öldürmemek için kendimi zor tuttum. Tam orada ve o anda.

Dün neredeyse Kara'yı güney bölgesine geri gönderiyordum. Sarayda hâlâ bize zarar vermek isteyen muhafızlar olması ihtimali beni öfkeliyordu. Yine de kalanlara güvenmekten başka seçeneğim yoktu.

Kara'yı *Dothik'e* açıklarsam, onu olası bir zayıflık noktası olarak göstermiş olurum. *O* benim zayıf noktamdı. *Bana* zarar vermek isteyen herkes sadece *ona* zarar vermek zorundaydı.

Ve bunun düşüncesine bile katlanamıyordum.

"Öyleyse onu kraliçeniz olarak ilan etmek için neden bekliyorsunuz?" diye devam etti *Laseta Kalliri*. "*Seta Kalliri'ye* yazabilir ve burada bulunmasını talep edebilirim. Tüm *Dothik'in* önünde Kara'yı kutsayabilir, bu da onun soyu hakkındaki endişeleri yatıştırmaya yardımcı olur elbette. Bu basit bir şey olur."

Bakkia konuşmayı kesti. "Bunu daha sonra tartışacağız. Şu anda daha acil meselelerimiz var, öyle değil mi *Laseta Kalliri'ye*?"

"O haklı," dedim sessizce. "Bunu tartışmak için doğru zaman değil."

Laseta Kalliri'nin burun delikleri alevlendi ama sonunda başını eğdi.

"Elbette, *Dothikkar*."

Başlık karşısında yumruklarım sıkıldı. Henüz alışamadım. Bu kelimeyi ne zaman duysam içimi bir huzursuzluk kaplıyordu. Çünkü bana babamı hatırlatıyordu.

"Nasıl istersen."

"SENİNLE KONUŞMAM GEREK."

Ben diğerlerini kovduktan sonra odada kalan Bakkia'ya baktım.

"Belli ki," diye mırıldandım, ona hızlı bir gülümseme attım, ancak yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemem kayboldu. "Ne oldu?"

"*Laseta Kalliri*'nin daha önce bahsettiği şeyle ilgili. Kara'yı kraliçeniz olarak almanızla ilgili."

Boynumun arkası gerildi.

"Biliyor muydun?" diye sordu, bana sabit bir şekilde bakarak. Beni inceliyordu. "Onun soyu hakkında mı?"

Kaşlarım çatıldı. "*Neffar* mı? Kimin soyu hakkında?"

"*Kara'nın*."

Bakkia'nın sesindeki tereddütü duyarak hareketsiz kaldım.

"Babası *Laseta Kalliri'nin* kardeşiydi. Senin dışının rahibelerle doğrudan bir soy bağı var. Burada, *Dothik*'teki yüksek soylu ailelere."

Ciğerlerimden bir nefes çekildi. Ayağa kalkarken kendimi sabitlemek için elimi masama uzattım. "*Nik*, onun babası... o bir *Darukkar*'dı. Bir sürünün içinde."

Bakkia sadece bana baktı ve göğsümün bir kez daha düğümlenmeye başladığını hissettim.

"*Seta Kalliri* biliyordu. Garip olduğunu düşünmediniz mi? Sırf o istedi diye bir *vekkiri*'den *orala sa'kılan*'a melez bir çocuk alması? Daha önce kuzey topraklarında bir *vekkiri* bile görmemişlerdi. O zamanlar değil. *Nik*, *Laseta Kalliri* istediği için çocuğu yanına aldı. Çünkü çocuk kardeşininmiş. Ve onu orada gizlice, kimsenin haberi olmadan büyüttüler. Neden böyle oldu?"

Hırlayarak, "Bunu bana neden *şimdi* söylüyorsun?" diye sordum.

"Size daha önce söylemek istemişim. Ama *Dothikkar*'ın öldü. *Laseta Kalliri* bizimle Kalp'te buluştuğunda," diye açıkladı Bakkia.

Bir elini ensesinde gezdirdi. "Ve sonrasında... Sana bu yükü yüklemek istemedim."

"*Vok*," diye homurdandım, ondan uzaklaştım ve sözlerinin ne anlama geldiğini düşündüm.

Kara biliyor muydu? Ve eğer biliyorsa, neden bana *söylememişti*?

Gözleriyle tekrar karşılaştığımda Bakkia'nın çenesi gerildi.

"Başka kim biliyor?" Ben sordum.

"Sadece çekirdek," dedi bana. "Kalik, Vala, Errana ve Ulli."

Sert bir nefes verdim. "Keşke bana söyleseydin. Ve bunu tam olarak ne zaman düşündüğünü de biliyorum."

Beni taht odasında yalnız yakaladığında.

Vok.

Yalnız olmamıza rağmen bir adım öne çıkan Bakkia sesini alçalttı: "Dikkatli olmanı istiyorum Arik. Rahibelerin neye benzediğini biliyorsun. Sonunda annenin zihnini nasıl çarpıttıklarını biliyorsun."

İçimde bir rahatsızlık belirdi. *Laseta Kalliri*'nin annemi tanıdığını bir araya getirmiştım. Baş Rahibe annemin söylediği şeyleri tekrarlamıştı. Birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarını bilmiyordum.

Bakkia, "Bugünden sonra *Laseta Kalliri*'nin ne yapmaya çalıştığına dair en ufak bir şüphem *kalmadı*," dedi. "Bunun için çok çalıştık, Arik. Rahibelerin *vokking* kan bağları aracılığıyla kendilerini iktidara taşımaya çalışmaları için çok çalıştık. *Dothik* için kendi arzularını ve isteklerini görmelerine yardımcı olmak için."

Gözlerimi kapattım.

Çünkü oradaydı.

Açıkça yazıyordu.

Laseta Kalliri kendi yeğeninin kraliçem olmasını istiyordu. *Dothik* tahtında kendi soyunun olmasını istiyordu. Çünkü taht muazzam bir güce sahipti.

Bu gücü, bu etkiyi *kullanmak* için ne kadar ileri gideceğini göreceğiz.

Son olarak, *Laseta Kalliri*'nin tahtı kazanmamdaki yardımının, *Dothikkar*'ın ölüm koşullarını gizli tutmasının, yüksek soylu ailelerle benim aramda toplantılar düzenlemesinin ve rahibelerinin o geceden sonra bana desteklerini açıkça göstermelerinin bedelini anladım.

Ama asıl soru şuydu... Buna izin verebilir miydim? "Kara'yı sevdiğini biliyorum."

Yumuşak bir küfür savurdum ve tereddütlü sözleri üzerine Bakkia'ya bakmak için gözlerimi açtım.

"Öyle olduğunu biliyorum. Bunu *görüyorum*. Ve seni tüm hayatın boyunca tanıdım, bu yüzden bana aksini söylemeye çalışma," dedi bana sessizce. "Ama onu kraliçen yaparsan, tahtı riske atarsın. *Dothik*'in rahibelerin kontrolüne geçmesi riskini alırsın."

"Bizim istediğimiz her şeyi istiyorlar," diye karşı çıkmaya çalıştım.

"Peki bu ne kadar sürecek?" diye sordu Bakkia. "Sen ve *Laseta Kalliri* bu öğleden sonra yaptığınız gibi bir konuda anlaşmazlığa düşmeden ve o seni etkilemek için Kara'yı kullanmaya çalışmadan önce bu ne kadar sürecek? *Dothik* tarihinde kaç kadın gücünü *Dothikkar*'ın yatağından aldı? Çok sayıda."

"O böyle bir şey yapmaz," diye usulca homurdandım, bu sözler içimde öfke titreşimlerine neden oldu. Bakkia'nın Kara'yı Tanniva gibi kadınlarla aynı kefeye koyması. "O bunu asla yapmaz."

Bakkia başını eğdi. "Senin kararlarına güveniyorum, Arik. Bunu sen de biliyorsun. Ben sadece... Gücün insanları nasıl değiştirebileceğini biliyorum. Bunu gördüm. Sen de gördün. Peki ya *Dothik*'in tahtı? Bu bir insanın sahip olabileceği en büyük güç. Kara'nın kalbi dolu olabilir. Ama bundan faydalanmaya çalışan insanların sayısı hiç de az olmayacaktır. Tüm söylemeye çalıştığım bu."

Sözleri karnıma ağır bir yumru getirdi.

Aklımda fokurdayan bir düşünce vardı. Başta bir kenara ittiğim ama sürekli geri gelen bir düşünce.

Onu kuzey topraklarına geri gönder.

İlk başta bu fikirle oynadım çünkü onun güvenliğinden endişe ediyordum. Günün ve gecenin uzun saatlerinde, onunla birlikte olamadığım saatlerde dikkatim dağılıyordu. Yokluğumda onu güvende tutacak çok az kişiye güveniyordum. Onu en azından geçici olarak kuzey topraklarına geri göndermenin en akıllıca karar olacağını düşündüm.

Sadece ona duyduğum bencilce ihtiyaç beni bundan alıkoymuştu. Çünkü gün uzayıp sinir bozucu bir hal aldığı anda, beni rahatlatabilecek tek şey Kara'nın yanımda olması, sıcaklığını üzerimde hissetmem, omurgama dokunması ve kulağıma fısıldadığı sözcüklerdi.

Ama şimdi...

Bakkia, *Laseta Kalliri*'nin niyetinden korkmakta haklıydı.

Bakkia, Kara'nın kendi sadakati konusunda endişelenmekte haklıydı.

Çünkü kan kandır, diye düşündüm, yumruklarımı iki yanımda sıkarak. Ve Kara uzun zamandır Dakkariler arasında kendine ait bir yer istiyordu. *Laseta Kalliri*'nin kendi kanı olarak tanınmak, *Seta Kalliri*'nin onu kızı olarak sahiplenmesiyle... Kara'nın geleceği için korkmasına gerek kalmayacaktı. İsteddiği her şeyi yapabilirdi. Nereye giderse gitsin korunacaktı.

"Seni kıskanmıyorum Arik," dedi Bakkia yumuşak bir sesle. "Ama en iyi olanı yapacağını biliyorum. Sadece kendin için değil, hepimiz için. *Lysi*?"

Düşünmem gereken birçok kişi vardı. Sadece kendi isteklerimi ve arzularımı değil. Gözlerine bakarak sertçe "*Lysi*" dedim.

Yapmak zorunda olduğum şeyi düşünürken şimdiden göğsümden bıçaklanmış gibi hissediyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ ALTI

W Arik o gece beni bulduğunda hâlâ kütüphanedeydim.

Yabani topraklara bakan yüksek pencerelere bakan post kaplı bir sandalyeye sıkışmıştım. Gece olduğunda Kalik ocakta benim için bir ateş yakmıştı. Işığın yumuşak titreşimi, gözlerim kamaşmaya başlasa da sayfadaki kelimeleri seçebilmem için yeterliydi.

"Kara."

Başımı kapıya doğru salladım ve Arik'in orada durduğunu görünce şaşırdım.

Dışarısı zifiri karanlık olmasına ve pencerenin hemen üzerinde asılı duran Bekkar'ın kılıcının takımyıldızını görebilmeme rağmen, "Erken bitirmişsin," diye mırıldandım.

Kalik, Arik'in arkasındaki kapı aralığında geziniyordu. İkisinden de tuhaf bir enerji yayılıyordu ve bu da tozlu kitabı hızla kapatıp doğrulmama neden oldu.

"Ne oldu?" Kalbim göğsümde güm güm atmaya başlarken sordum. "Biraz dinlen," dedi Arik Kalik'e.

Kalik başını eğdi ve Arik ile beni yalnız bırakarak gözden kayboldu. Kütüphaneye girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Bir sorun mu var?" Sandalyeden kalkıp ona dikkatle bakarak usulca sordum. Dehşet karnımda birikmeye başlamıştı, daha önce de hissettiğim bir dehşet.

Arik'in bakışları Kalik'in benim için sipariş ettiği su kabına gitti. Bunca zaman sonra bile hala *kana* almaya devam ediyordum. İşin üzücü tarafı

Hamileliği ne kadar erteleyebilirsem, Arik'le o kadar uzun süre birlikte olabileceğimi biliyordum.

Elim karnıma gitti ve çok geç olup olmadığını merak ederek hafifçe bastırdım.

"Baban," dedi Arik, "*Laseta Kalliri'nin* kardeşiydi."

Kaşlarım atıldı. Söylemesini beklediğim son şey buydu.

Sonra ne bilmek istediğini gerçekten anladığımda, içimde bir suçluluk duygusu oluştu. Çünkü o gece rahibenin bana açıkladığı şeyi ona söylememiştim. O gece hakkında çok az konuşmuştuk, bunun iyi bir nedeni vardı.

"*Lysi*," dedim usulca.

"Biliyor muydun?" diye yumuşak bir hırıltı çıkardı. Kızgın mıydı?

"*Neffar*?" Sessizce sordum, sandalyenin yanında olduğum yerde çakılı kalmıştım, ağır kitap elimde gevşekçe sallanıyordu. "*Nik*, tabii ki hayır. O geceye kadar bilmiyordum. *Kalloma* her zaman babamın bir *darukkar* olduğunu söylerdi. Bana ailesinin kim olduğunu ya da burada, *Dothik*'te doğup bydğn hiç söylemedi. Sadece varsaydım..." Kısmen de bilmek *istemediğim* için. z ailemle ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırmıştım çünkü asla doğru bir cevap alamayacağımı biliyordum. *Kalloma*'dan. Bunca yıllık gizlilik. Peki ne için?

Anlamadım.

"Peki neden daha sonra bana söylemedin?" Arik bilmek istiyordu, kendini odanın ortasında sert bir şekilde tutuyordu. Aramızda hl büyük bir mesafe vardı ve bu bana... korkunç gelmeye başlamıştı. Göğsümde biriken ağrı beni panikletmeye başlamıştı.

"nk önemli olduğunu düşünmedim," dedim sessizce.

"Bu bir yalan," diye homurdandı. "Bana yalan söyleme, Kara." Sertçe yutkundum. "Arik-"

"*Laseta Kalliri*'nin soyundan geldiğini bilmek isteyeceğimi -bilmem *gerektiğini*- düşünmedin mi?"

"Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum!" Aramızdaki mesafeye daha fazla dayanamayarak karşı ıktım. Odayı geçip yanına gittim, kitabı soğumuş ayımın bulunduğu kk masanın üzerine fırlattım. Hl *Vorakkar* kelepeleriyle kaplı olan bileklerini avuçlarımın arasına aldım. "Sana söyleyecektim. Ama şimdi değil. İlgini gerektiren bu kadar çok şey varken olmaz."

Laseta Kalliri hala beni ziyaret ediyordu. Neredeyse her gün. Oturduk ve ailem hakkında konuştuk. Beni onlarla tanıştıracaağına söz verdi.

Aralarında olduğum için çok mutlu olacaklardı çünkü babam geri dönmüş gibi hissedecektim.

Sözleri... Konuşmalarımız sırasında özlemin içime işlediğini inkâr edemezdim. Ait olmak. Bana kan bağıyla bağı bir aileye sahip olmak.

Arik'in çenesi gerildi.

"Ve birbirimizi neredeyse hiç görmedik," diye ekledim. "Geceleri bana geldiğinde ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorum. Bu önemli bir konuşma değil. En azından ben öyle düşünmüyorum."

İfadesinde uzun zamandır görmediğim ince bir soğukluk vardı. Bu soğukluk kalbimi dondurmuş gibiydi.

"Arik," diye fısıldadım.

Kendini tuttuğu izlenimine kapıldım. *İstese* bile bana kasıtlı olarak dokunmadığı izlenimine kapıldım.

"Sorun nedir?" Ben talep ettim. "Bu gerçekten neyle ilgili?"

Çünkü anlayamıyordum. Bu ani öfkenin nereden geldiğini anlayamıyordum.

Düşündüm ki... Düşündüm ki soyumdan *memnun* bile olabilir. Yüksek soylu bir aileden gelen *Dothik* Baş Rahibesi ile aynı kanı paylaşmam. Bunun sarayında işini kolaylaştırabileceğini düşündüm.

Ama belki de bu benim sinir bozucu saflığımdan kaynaklanıyordu. Ona söylememekle yanlış bir şey yapmıştım ve bunun ne olduğunu anlayamıyordum.

"Kan kandır, Kara," diye mırıldandı bana, yüzümdeki çizilmiş ifadeye tanık olunca sesi hafifçe yumuşadı. Burun delikleri tekrar alevlendi ve işte o zaman gördüm. Acıyı. Kendi bakışlarındaki rahatsızlığı. Midemi bulandırdı ve boşluğa düşürdü. "Ve kan bağları güçlüdür. Özellikle de burada."

"*Neffar*?" Ben sordum.

Yüzümü avuçlarının arasına aldığında içimde bir rahatlama hissettim. Çünkü her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm. Bunun üstesinden gelebileceğimizi. Anlamamı sağlayacağını.

"Sen *Laseta Kalliri*'nin yeğenisin," dedi bana. "Ve *Dothik*'te kendine ait bir güç istiyor, hatta şu anda sahip olduğundan daha fazla güç. Senin yanımda olman riske atabileceğim bir şey değil."

"*Neffar*?" Nefes aldım.

Bu sözler acıtmadı. Henüz değil. Bu gecikmiş bir tepkiydi, tıpkı *orala sa'kilan*'da Bekkar'ın kılıcıyla kendimi kestiğim ve küçük yaradan akmaya başlayan kan miktarı karşısında şoka girdiğim an gibi. Acının sızısını ancak çok daha sonra hissetmiştim.

Şu anda olan da buydu. Acıyı hissedemiyordum. En azından henüz.

"Nassik'in *Seta Kalliri*'ye bir *thesper* göndermesini sağladım," diye bilgilendirdi beni, sesi sert ve inatçıydı. Ellerini yüzümden çekti ve sert bir nefes vererek döndü. Bakışları yanımdan geçip vahşi topraklarda gezinmeye başladı. "Kuzey topraklarına döneceğinizi ona bildirmek istedim."

Elim yanımdaki masaya gitti. Dizlerimin bağı çözüldüğünde beni sabit tutmak için.

"Sen... bunu kastetmiyorsun," dedim. Ses tonum kesindi. Güldüm ama sesim boş ve anlamsızdı. "Arik, ne *yapıyorsun*?"

Panik göğsümde yükseliyordu ve kusmak istememe neden oluyordu.

Bir elini çok uzun saçlarında gezdirdi. Hareketleri kıpır kıpırdı - ona hiç benzemiyordu - ama yüzü çok, çok soğuktu, ağzı sert bir çizgi halinde bastırılmıştı. Gözlerinde kısa süreli bir acı parıltısı dışında hiçbir sıcaklık yoktu.

Bu, kalesinde tanık olduğum Arik'ti. Bölgesinin lideri. Bükülmez. Eski bir sütun kadar sağlam ve güçlü.

Ve şimdi... O Dakkar'ın *kralıydı*.

Gözleri Dakkari çeliği gibiydi. Kuzey topraklarındaki ayazda buz gibi. Kırılmazdı.

Daha bu sabah bana gösterdiği kütüphaneye bakmak için ondan uzaklaştım. Hoşuma gitmesini istemişti, değil mi? Peki bu nereden çıkmıştı? Daha bu sabah bacaklarımın arasında, ihtiyaç dolu ama nazik bir şekilde uyandığımda neden bu kararı bu kadar çabuk vermişti? Yüzüme öpücükler kondururken bir yandan da derin derin okşuyor, inliyor, huşu ve arzu dolu sözcükler mırıldanıyordu.

Hiç bu kadar *istendiğimi* hissetmemiştim.

Bu sabahı hatırlamak bile göğsümün parçalanmasına neden oldu. Sanki kalbimi koruyan küçük kemikler kırılıp parçalanıyormuş gibi hissettim.

"*Nik*," diye nefes aldım, başımı sallayarak. "Ben gitmiyorum."

Gözleri kısıldı. "Ne demek gitmiyorum?"

"Sana ne söylendi bilmiyorum Arik," dedim, omurgam çelikleşerek, "ama beni öylece geri çeviremezsin. *Bunu yapamazsın.*"

"Ben senin *kralınım* Kara," diye homurdandı ve bana yaklaşıp donup kalmama neden oldu. "Sana istediğim her şeyi yaptırabilirim. Ve bana itaatsizlik edemezsin. Bunu sakın unutma! Eğer sana kuzey topraklarına dönmeni söylersem, o zaman *döneceksin.*"

Son üç kelime kırılmıştı. Sertti. Akıl almaz bir acı bedenime çöktü ve sanki uzuvlarım taştan yapılmış gibi ağır hissetmeme neden oldu.

Bu durumun en kötü yanı, bunun olacağını *biliyor olmam*dı. Bunu görmüştüm. Belki *bu* anı değil ama sonrasını görmüştüm. Doğu topraklarındaki imgelemimde Arik'in gözlerine bakmış ve soğukluk görmüştüm. Kopukluğu görmüştüm.

Hepsi *Laseta Kalliri*'nin kanı olduğum için miydi? Hâlâ anlamamıştım.

Ama Arik'in bana sırtını dönmesi için gereken buysa, o zaman bana karşı ne kadar derin duygular besliyordu?

Ama bir çocuk var, diye fısıldadı zihnim. "İmgelemimde hamileydim."

Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan döküldü. Yine de kendi ses tonumda duyduğum çaresizlik karşısında irkildim. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakmaya başlamıştı. Bu sadece benimle ilgili değildi. Bir çocuk vardı. Sesim çaresiz ve paniklemiş gibi çıksa da, beni öylece *gönderemeyeceğini* anlamasını sağlamam gerekiyordu.

"*Neffar?*" diye sordu sessizce. Kıpırdamamıştı. Ölümcül bir şekilde. "Bir çocuk var," dedim, sesim yalvarır gibi çıksa da.

"*Nik, kana* alıyordun. Her gece aldığından emin oldum. Hiç aksatmadan. Çocuk yok."

Bu kadar kolay gözden çıkarılabilir miydim? Sözümün artık onun için bir değeri yok muydu? Yani bana sadece işine geldiğinde mi inanıyordu?

Yalan söylediğimi mi düşündü?

"Sana doğruyu söylüyorum!" Bağırdım. "Yapamazsın-"

"Kara, *yeter!*" diye bağırды ve elini aramızdaki boşluğa doğru uzattı. Sert sesi karşısında keskin bir nefes aldım. "İncinmişsin. Bunu anlıyorum," diye devam etti, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımın izlerini görünce sesini yumuşatmak için çaba sarf eder gibi göründü. İfadesi kısa bir süreliğine değişti, elleri iki yanında kenetlendi. "Bunu yapmanın benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Seni acı içinde görmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

Arik'e bebekten bahsettiğimde bana *inanmayacağını* hiç düşünmemiştim.

Bu olasılık aklımın ucundan bile geçmemişti.

Ama bana inanmadıysa - sırf onunla *Dothik*'te kalmak için bir çocuk hakkında *yalan söyleyeceğimi* düşündüyse - o zaman başka hangi korkunç şeyleri yapabileceğimi düşünüyor olmalı?

Bu erkeği tanıyamadım.

Bu Arik.

Bu, *Dothikkar*'ın ölümünden sonra beni uçurumun kenarından döndüren Arik değildi. Bana her *rei kassiri* dediğinde sesi hafifçe yumuşayan erkek bu değildi. Gözyaşlarımı öpen ve kulağıma beni koruyacağını mırıldanan erkek bu değildi. O Arik'in yanında kendimi güvende hissetmişim. El üstünde tutulmuş. Sevilmiş.

Şu anda bunların hiçbirini hissetmiyorum.

"Bunu yapmak senin için kesinlikle kolay görünüyor," diye fısıldadım, yüzümden yaşlar akarken bu yabancı erkeğe bakıyordum. Arkamı döndüğümde duvarlar boyunca uzanan raflara ve kitap yığınlarına baktım. Gölge köşeler daha önce olduklarından daha tehditkâr görünüyordu. "Bu babamın kim olduğundan daha fazlası. Sadece bunu kabul etmiyorsun."

Öyle olmalı diye düşündüm.

Arik'le burada bir hayat kurmayı hayal etmeye başlamıştım. *Dothik*'te. Aptalca olsa da. Geleceğimin gerçekte nerede olduğunu bilsem de, elimde değildi. Onun yanında uyanmayı hayal etmişim. Bu sarayı evim yapmayı hayal etmişim. Pazar yerinde yürümeyi. Arşivlerde çalışmayı, Dakkar'ın tarihi hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeyi.

Ona çocuk vermeyi hayal etmişim. Bir aile kurmayı. Yakın zamana kadar benim gibi biri için olasılık dışı görünen bir şeydi bu.

Ve şimdi, o aptalca hayallerin parşömeni kesen bir bıçak gibi kesildiğini görüyordum.

Beklediğimden çok daha fazla acıdı. Hayal kırıklığı. Keder. Kalp kırıklığı.

Bu yüzden bunun sadece kan bağımla, hem burada hem de kuzey topraklarındaki rahibelerle olan bağlantılarımla ilgili olmadığını biliyordum. Bunu sadece beni geri çevirmek için bir bahane olarak kullanıyordu.

Arik kraliçesi olmak için uygun olduğuma inanmıyordu. Yarı Dakkari olduğum için mi, yoksa yetiştirilme tarzım yüzünden mi?

Belli. Bir keresinde bana saf demişti. Belki de hâlâ öyle olduğumu düşünüyordu. Asla onun istediği gibi biri olamayacağımı.

Ve bu acıttı.

Beklediğimden daha fazla acıdı ve ben buna bile hazırlıklıydım.

Ama sonra kendime *Seta Kalliri*'nin kızı olduğumu hatırlattım. Bununla gurur duyuyordum çünkü hayatım boyunca başarılı, zeki ve bağımsız kadınlarla birlikte büyümüştüm.

Arik ve benim aramdaki sessizlik uzadıkça... yalvarmayacağıma karar verdim. Gitmemi isterse kalmak için yalvarmayacaktım. Bundan daha fazla gururum vardı. İçimde kabardı, tüm vücuduma yayıldı.

Eğer Arik beni kraliçesi olarak istemiyorsa... o zaman giderdim.

Ve onu bunu yapacak kadar seviyorum, diye düşündüm birden.

Bu acı verici farkındalıkla bir hıçkırığı bastırdım ve arkamı döndüğümde elimin arkasına bastırdım. Boğazından keskin bir ses çıktığını duydum ama bana doğru uzandığını gördüğümde pencerelere doğru adım attım.

Onu *gidecek* kadar çok seviyordum. Çünkü onun *Dothik*'te başarılı olmasını istiyordum. Eğer Dakkar'ın geleceği için planlarında ben yoksam, bunun bir sebebi vardı. Sadece onun görebileceği bir sebep.

Ve haklıydı. O kraldı. Şu anda bu gezegendeki en güçlü erkek. Tüm *Vorakkarlardan* ve *Sorakkarlardan* daha güçlü.

Tüm dünya onun omuzlarındaydı. Bu yükü arttırmak istemedim. Hafifletmeye yardım etmek istedim.

Vahşi topraklara bakarken sessizce ağladım. Arik arkamda geziniyordu, varlığını bir dokunuş gibi hissedebiliyordum ve bu beni daha çok ağlatıyordu.

"Kara..." diye mırıldandı. Her şeyi geri almasını bekledim. Bunun bir hata olduğunu, burada onunla olmamı, kalmamı istediğini söylemesini bekledim.

Dakikalar geçip gitti.

Sonunda hiçbir şey söylemedi.

Beni sevebileceğini düşündüm. Gördüğümü sanmışım, *hissettiğimi* sanmışım.

Ama yanılmışım. Çünkü beni seviyorsa, *bunu* nasıl yapabilirdi?

Ve böylece onu ikimize yetecek kadar sevebildim.

Bunu gör, diye düşünmeden edemedim. *Vizyonu gör.*

"Ben giderim," diye fısıldadım, kollarımı belime dolayarak onları kendime çektim.

Kelimeler dilimin üzerinde gezinirken cam gibi hissediyordum.

"Kuzey topraklarına geri döneceğim. Eğer istediğin buysa, *Dothikkar*."

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ YEDİ

I Zihnimin ve bedenimin beni anlaşılmaz bir şeye karşı koruması çok garipti.

Ama *Dothikkar'ın* sarayının ana avlusuna inen büyük merdivenlerden inerken kendimi uyuşmuş hissettim. Ne sevinç ne de acı hissedebiliyordum. Heyecanın acısını ve kalp kırıklığının ezici umutsuzluğunu hissedemiyordum. Zihnimde bir durağanlık vardı ama bu sanki rahatlatıcı bir vızıltı gibiydi, zihnimi dolduruyor, beni tüketiyordu, böylece başka hiçbir şeye derinlemesine odaklanamıyordum.

Kendi sürüsünden *olan darukkar* grubuna yakın duran ve zaten *pirokilerine* binmiş olan Arik gibi. Errana ve Kalik de kuzey topraklarına dönerken bana eşlik ediyorlardı. Arik'in sarayda güvendiği yakın sırdaşları olmamasına rağmen, beni *orala sa'kılan'a* geri götürmek için onları görev yerlerinden alıyordu.

Errana beni izliyordu, yüzünde acımaya benzeyen bir ifade vardı. Kalik Arik'e bakıyordu, kaşları hafifçe çatılmıştı. Arik de bana bakıyordu ama yüzündeki ifade silinmişti ve ellerini arkasında kavuşturmuş, kaskatı kesilmişti. Kuyruğu bile hareketsizdi.

Yolculuk için hazırlıklar yapılırken iki gündür ayrı kalmıştık. Kütüphanedeki geceden beri onu ilk kez görüyordum ve göğsümde kıpırdanmaya başlayan acı *neredeyse* beni uyuşukluğumdan kurtaracaktı. Ama sonra tapınağın sessizliğini düşündüm. Tapınaktan çıktığımızda avlunun sütunlarında ıslık çalan rüzgârı düşündüm.

kapı açıktı. Rahibenin dualarının sessiz uğultusunu düşündüm, bana ninni gibi geliyordu çünkü onları hayatım boyunca duymuştum.

Ancak konuşulması gereken son bir konu daha vardı.

Çizmeli ayaklarım avlunun taşlarıyla buluştuğunda Arik'e doğru yürüdüm ama bakışlarımı onun pürüzsüz, altın rengi ve güçlü boğazındaki çentikte tuttum. Aramızda makul bir mesafe kaldığında durdum. Beni duyabileceği kadar yakın. Ve kokusunu alamayacağım kadar uzakta, böylece kendimi göğsüne atmak, onu içime çekmek, kalmama izin vermesi için yalvarmak istemeyecektim.

Haysiyet. Bu benim onurumla ilgiliydi. Onu hırsız çizmelerinin topuğu altında çoktan ezmişti ama son iki günde kendimi toparlamaya çalıştım. Neredeyse hiç ağlamadım. Neredeyse *hiçbir şey* yapmadım. Yaptığım tek şey kütüphanedeki sandalyemde otururken planlar yapmaktı. İçerideyken tek bir kitaba bile dokunmadım, bu da muhafızım Kalik'in her zaman kaşlarını çatmasına neden olan başlı başına bir tuhafıktı.

Pencereden dışarı bakıp vahşi toprakları seyrettim ve zihnimde kuzey topraklarına giden yolların izini sürdüm. *Kalloma*'ya çocuktan nasıl bahsedeceğimi planladım ve onun -ve diğer rahibelerin- tapınakta kalmama izin verip vermeyeceğini merak ettim. *Kalloma'nın* isteğine rağmen karşı oy kullanırlarsa, Rath Hidri'nin *sarukuna* gidebilirdim. O da karakoluna girmeme izin verirdi. Orada yaşayabilirdim. Orada mutlu bile olabileceğimi düşündüm. Bir gün.

Sonra doğu toprakları için plan yaptım. Zihnimde kalp taşlarını saydım. Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Hepsine ihtiyacımız olacak.

Ama kimsenin bilmediği bir şeyi biliyordum, Arik'in bile. Bu sisi yok etme eylemi hepsini yok edecekti.

Ellerimde toza dönüşeceklerdi. Yüzyıllardır dua edilen kutsal taşlar. Bir anda yok oldular.

Bu süreçte kalp taşlarının yok olacağını bilen birinin devam etmek isteyeceğinden emin değildim. Acı bir gerçek. Bunca zaman tapınakta kalsaydım bunun mümkün olabileceğini asla düşünmezdim.

Ancak şimdi insanların içindeki çaresizliği, açgözlülüğü görüyordum. Bunu *Laseta Kalliri'nin* yüzünde bile görmüştüm. Arik'in beni gönderme planını öğrendiğinde çok öfkelenmişti. Ertesi sabah şafak vakti yanıma gelmiş, onunla tekrar konuşmamı ve ne şekilde olursa olsun fikrini değiştirmemi istemişti.

Benim kayıtsızlığım ve tepkisizliğim onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ses tonunu yumuşatmayı denerdi. Yükseltmeyi denerdi. Ama bir türlü

tepki vermem için. Ve işte o zaman onu görmüştüm. Kendi korkusunu. Kendi öfkesini.

Laseta Kalliri, bu şehrin açgözlülüğü ve güce olan ihtiyacı yüzünden yolunu kaybetmişti.

O sabah, Arik'in yaptığı şeyi neden yaptığını nihayet anlayabileceğimi düşündüm. Zihnimde şekillendiğini görebiliyordum, tıpkı açık bir günde uçuşan bir bulut gibi. Kenarları bulanıktı ama elle tutulur bir şeydi. Onu *görebiliyordum*. Tam olarak anlayamasam da.

Benden daha güçlüydü, bu kesin.

Çünkü kendi zayıflığımla onun için bütün bir şehri yakabileceğimi düşündüm.

Sonunda *Laseta Kalliri* büyük bir öfkeyle oradan ayrıldı. Ona imgelemimden bahsetmedim. Ona kalp taşlarından bahsetmedim. Doğrusu, kuzey topraklarına ulaştığımda *Kalloma*'ya söyleyeceğimi bile düşünmemiştim. Ona güvenmediğim için değil. Ama *beni durdurmaya* çalışacağından korktuğum için.

Arik şimdi bana sabit bir şekilde bakıyordu. Kendimi tutmama rağmen onun sert bakışlarının yüz hatlarımda gezindiğini hissedebiliyordum.

"Kara ayın ertesi sabahı," dedim ona, sesim çok ama çok uzaklardan geliyordu. "Seninle doğu topraklarının düzlüklerinde buluşacağız. Diğer *Vorakkarlara* ve Rath Hidri'nin *Sorakkar*'ına haber ver. İşte o zaman yapılmalı. *Hanniva*."

Lütfen.

Bu kelimeyi sonradan ekledim çünkü Dakkar'ın *Dothikkar*'ıyla konuştuğumu fark ettim... selefini öldürmüştüm.

İrkildim, nefesim kesildi, bu düşünce beni sakın halimden çıkarmakla tehdit ediyordu. Ve buna izin veremezdim. Şimdi olmaz. Şimdi olmaz.

"*Nik*," dedi sesi. Bu kelimeyi beklemediğim için kaşlarımı çatmıştım. "Kuzey topraklarında kalacaksın. *Seta Kalliri* doğu topraklarına gelecek ama seni sisin yakınında istemiyorum Kara."

Canımı yaktı. Bir yanımda, onun da benim kadar acı çekmesini *isteyen* yanımda, ona bana ne olduğunu umursamadığını hatırlatmak *istiyordu*. Böyle bir emir verince umurundaymış gibi göründü.

"Orada olacağım," dedim ona, sesimi sertleştirerek, incinmeye tercih edilebilecek bir öfke kıvılcımı hissederek. "Yoksa geride kalmam için *Dothikkar* emrini mi vereceksin?"

"Gerekirse yaparım," diye cevap verdi.

Kalloma *isteklerime saygı duyacaktır*, diye düşündüm kendi kendime. Eğer Arik kuzey topraklarında kalmamı istiyorsa, oraya bizzat gidip beni zincirlemesi gerekirdi.

Bunu yapmayacağını bildiğim için hiçbir şey söylemedim.

Aramızdaki mesafe sanki kilometrelerce uzanan tehlikeli bir vahşi arazi gibiydi.

Onu tekrar görecektim, *Iysi*, ama bir daha konuşacak mıydık? Ve eğer bu son konuşmamızdı... Bu notla bitmesini istemedim.

Ses tonumu yumuşatarak, "Burada harika şeyler yapacağını biliyorum, *Dothikkar*."

Kendi acımı içimdeki küçük bir kutuya sıkıştırdım, dikişleri patlamakla tehdit edene kadar doldurdum.

Arik sustu.

"İnanıyorum," diye fısıldadım, kısaca gözleriyle buluştum. *Orala sa'kılan*'a geldiğinde görmeyi çok istediğim o erimiş gözlerle, sadece rüyalarımda gördüğüm o gözlerle. "İçimdeki her şeyle buna inanıyorum."

Errana'nın benim için hazırladığı *pirokiye* doğru döndüğümde, Arik'in yüzünde kısa bir panik parıltısı gördüğüme yemin edebilirim.

"Kara," diye mırıldandı, o kadar sessizdi ki başka kimse duyamadı.

Kıpırdamadan, ona bakmak için başımı çevirdim. Kalbim göğsümde kıpırdanıyor, onu koruyan kemiklerin altından kayarak kurtulmaya çalışıyor gibiydi. Sanki artık benim bir parçam olmak istemiyordu.

Kısa bir çaresizlik anında ona sessizce yalvardım.

Öyle demek istemediğini söyle.

Kalmamı istediğini söyle.

Çocuk konusunda bana inandığını söyle.

Bizim çocuğumuz. Beni sevdiğini söyle.

Sonunda, bunların hiçbirini söylemedi.

"Dikkatli ol, *Iysi*?" diye mırıldandı. Geri adım attı ve hissettiğim hayal kırıklığı nefes almamı neredeyse imkânsız hale getirdi.

Gözlerimi ondan kaçırarak avluyu son kez taradım. Sabahın erken saatleriydi. Hala karanlıktı. Sanki saraydan ayrılırken kimsenin beni görmesini istememişti. *Laseta Kalliri*'ye bile söylemiş miydi?

Bu erken saatte kapılarda kimse durmuyordu, gerçi bugünlerde bu çok yaygın hale gelmişti. Yoldan geçen Dakkari'ler, sırf yeni *Dothikkar*'ı pencereden görebilmek için yüzlerini çeliklerin arasına sıkıştırıyordu.

Saray. Destekçileri, sanki taht için yeniden savaşımaya hazırmış gibi neredeyse her gün girişte toplanıyordu.

Hâlâ beni saklıyor mu? Merak etmeden duramadım.

Sonra başımı salladım, kabul ettim, bu bilginin boğazımdan asit gibi kaydığını ve karnıma bir taş gibi yerleştiğini hissettim. Tüm güvensizliklerim ve korkularım tek bir düşüncede toplanmıştı: benden utanıyordu.

Sonra bir nefes aldım.

Dudaklarım tam olarak hissedemediğim küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Yine de kendimden utanmıyordum.

Pyroki'ye doğru adım atarken bu bilgi bana rahatlatıcı bir merhem gibi geldi. Kendimi sırtına çektim. Yaratık Syok'tan daha küçüktü, benim için daha rahattı ama yine de... tuhaftı. Arik'in *pyroki*'sine o kadar alışmışım ki, *Dothikkar*'ın kendi muhafazasında bir prens gibi muamele gören o nazik hayvanı çok sevmiştim.

Arkamdaki saraya baktım. Bazı pencerelerden altın rengi ışık sızıyordu ama sarayın büyük kısmı karanlıktı.

Sonra Arik'e baktım, gerçi yüzünün büyük bir kısmını gölgede bırakacak şekilde geri adım atmıştı.

Yutkunarak öne doğru baktım. Umutsuzluğumla solmadan önce kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

"Hazır mısın?" Errana bana sessizce sordu.

pyroki benimkine kadar, yan yana.

"*Lysi*," dedim bir an bile tereddüt etmeden.

İç çekti.

"Hadi seni eve geri götürelim," dedi.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Torala sa'kılan bıraktığım gibiydi.

Kuzeydeki dağların tepesinde, buzla örtülü sessiz bir kale.

Hayatım boyunca burada yaşamış olmama rağmen soğğun şimdi beni acımasızca ısırmasının garip olduğunu düşündüm. Ama rüzgâr pelerininin içinden geçerek beni şiddetle titretiyordu ve ayaz çoktan geçmişti. Burası şimdiye kadarki en sıcak yerdı ve ben donmuş gibi hissediyordum.

Seyahat hızımız acımasızdı. Kısmen benim yüzümden. Durmak istemedim. Neredeyse hiç uyumamıştım. Benim olmayacağını bildiğim için adını vermek istemediğim *pirokimin* sırtında yemek yedim. Diğerleri çok yorgundu. Ben de öyleydim. Yine de kendi acım beni eve ulaşmaya itiyordu. *Kalloma*'ya ve aileme ulaşmak için. Kuleme ulaşmak için. Yatağıma ulaşmak için.

Önlerinde durduğumuzda kapılar ayrıldı, geçitte yankılanan ses keskin bir çatlağı benziyordu. *Pirokiler* huzursuzdu ama Kalık ve Errana iki yanıma geçerken *darukkarlar* onları ileri doğru itti, boyunları eğilip dönüyor, orada olmadığını bildiğim tehlikeleri arıyorlardı.

Kapıları geçip avluda durduğumuzda, merdivenlerin tepesindeki kapının açık olduğunu gördüm.

İlk kez *orala sa'kılan*'ın saraya ne kadar benzediğini fark ettim. Yüksek sütunları, ışıltılı kuleleri ve kuleleri ve süslü kapılara açılan büyük merdivenleri ile.

Kalloma eşikte duruyordu, terlikli ayakları tapınağın ötesine adım atıyor ve çoktan merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştı. *Seta* Kalliri-Tüm Dakkar'ın Baş Rahibesi- ve yüzü endişe, rahatlama ve bana tekrar ulaşma umuduyla sıkışmıştı.

Onu gördüğümde göğsümde bir sıkışma oldu ve aniden yorgunluğum üzerime çöktü, neredeyse yanından aşağı kayarken beni *pyroki*'nin sırtından ayırmakla tehdit etti.

Kalik beni yakaladı, dudakları kaşlarını çattı. Sadece bir haftadır seyahat ediyorduk. Ve yolculuğumuzun sonlarına doğru beni rahatsız etmeye başlayan mide bulantısı konusunda hâlâ endişeli olduğunu görebiliyordum.

Çok yakında, diye düşündüm, boğazımın arkasındaki safrayı hatırlayarak. *Ve yeterince erken değil.*

Kalik titreyen bacaklarımın üzerinde avluya inmeme yardım etti.

"İyi misin Kara?" diye sordu bana, yüz ifadesi alışılmadık derecede kasvetliydi.

"*Lysi,*" diye fısıldadım ama gözlerim *Kalloma*'daydı.

Merdivenlerin dibine henüz varmıştı ki Kalik'in nazik tutuşundan kurtuldum ve ona doğru hızlı adımlarla yürüdüm, bacaklarım mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı hareket ediyordu.

Ve beni kollarına aldığında, seyahat ekibinin onun zayıflığını ya da bakışlarında parıldayan gözyaşlarını görebileceğini umursamadan, yüzümü boynuna gömdüm ve onu içime çektim. Sabunumuz gibi kokuyordu. Şöyle kokuyordu.

"Evdeyim," diye fısıldadım, gözyaşları yavaşlayıp boynunu ıslatmaya başladığında gözlerimi sıkarak kapattım. "Ben evimdeyim."

Kalloma hiçbir şey söylemedi.

Ağlamaya başladığımda bana sadece sarıldı, yakınımda tuttuğum hissizlik kalktı onun tanıdık kucağında milyonlarca parçaya bölündü.

İşte o zaman kaybın, kalp kırıklığının sefilliği nihayet beni vurdu. Ve parçalandım.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Tiki hafta sonra.

"BU SON LISTE Mİ?" Karalanmış isimler olduğunu bildiğim parşömene bakarak Nassik'e sordum. Bakışlarımı yazıların üzerinde gezdirirken bazılarını gerçekten tanıyabiliyordum.

"*Lysi*," diye mırıldandı Nassik, parmağını muhafız rotasyonlarına ekleyeceğimiz altmış yeni ismin sütununda gezdirerek. Kuzey, güney, doğu ve batı bölgelerinin her birinden on beş üye ve daha fazlası değil. Özenle seçilmiş, test edilmiş ve sadakatleri pekiştirilmişti.

Ve en önemlisi, babamın eski gücünün bir parçası değil.

"İhtiyacımız olursa daha fazlası için de yerimiz var," diye ekledi Nassik.

Laseta Kalliri bugünkü toplantıya katılmadı, bunun için minnettarım. Nassik rahibeye hâlâ güvenmiyordu. Ben de güvenmiyordum ama benim için yararlı olduğunu inkâr edemezdim. Kara'nın ani ayrılışına duyduğu bariz kine rağmen, bunun ötesine geçmeye çalışmıştı.

Kara'yı düşününce her zaman olduğu gibi göğsümde keskin bir acı hissettim. O noktayı ovuşturdum, Nassik'in bakışlarını üzerimde yakaladım ve sonra doğruldum.

Giderek artan huzursuzluğumu, bazı muhafızlarla aramın bozulduğunu ya da özel odama saray çalışanlarının dokunmasını reddettiğimi fark ettiyse bile bundan bahsetmemişti. Yine de bunun sadece bir an meselesi olduğunu biliyordum.

odama girmeden ve yatağımdaki lanet kürkleri kendisi yıkamadan önce.

Ama o zaman Kara'nın kokusu gitmiş olacaktı.

Kalıcı olarak. Ve buna izin veremezdin.

Zaten günden güne azalıyordu. Keskin duyularıyla bile, onun tanıdık ve rahatlatıcı kokusunu yakalamak gittikçe zorlaşıyordu.

O sırada Kalik odaya girdi, kapı arkasından sertçe kapandı. Çenesini bana doğru kaldırdı ve gözlerimle buluştu.

"*Thespers* gönderildi," diye beni bilgilendirdi. Duvar boyunca uzanan her zamanki yerine kayd, çeşitli haritaların bulunduğu uzun sandıklardan birine yaslandı - Bakkia'nın benim yokluğumda taşındığı Kalp'ten alınmıştı. "*Darukkarların* bize eşlik etmesini istemediğinden emin misin?"

Doğu topraklarını kastediyordu. Sabahleyin oraya doğru yola çıkacaktık. Ve burada, *Dothik*'te yapılacak daha çok şey vardı.

"*Nik*, onlar geride kalmalı. *Orala sa'kılan*'a da mı bir *thesper* gönderdin?" Ona hızlıca bir bakış atarak sessizce sordum. Nassik'e yazdırdığım, *Seta Kalliri*'ye Kara'yı tapınakta tutmasını emreden emir.

Kalik boynunu döndürdü, hareketle birlikte keskin bir çatlak sesi duyuldu. "*Lysi*."

Kuzeye yaptığı yolculuktan döneli daha dört gün olmamıştı. Bana kuzey topraklarına bir haftada ulaştıklarını söylemişti. Kara yanlarındayken neden böyle cezalandırıcı bir tempo tutturduklarını merak ederek öfkem alevlenmişti. Ama sonra Kalik bana durmak istemeyenin *Kara* olduğunu söylemişti...

Bu da göğsümdeki o tanıdık sızıyı daha da belirginleştirdi. Suçluluk belki de. O kadar derin bir sızı ki bazen nefes alamadığımı düşünüyordum.

Çünkü onu *kendimden* uzaklaştırdığımı biliyordum. Devam etmek istiyordu çünkü aramıza daha fazla mesafe koymak için sabırsızlanıyordu.

Geceleri beni uyutmuyordu. *Dothikkar*'ın ölümünden beri iyi bir uyku çekememiştim ama Kara'nın yokluğunda yorgunluğum daha da artmıştı. Yemekler tatsızdı. Gücümü korumak için akılsızca yiyordum. Geceleri yatakta dönüp duruyordum ve beni uyutabilecek tek şey -bir saatliğine bile olsa- yatağıımızı kaplayan yastıkların arasında onun kokusunu bulmaktı. *Kokuyu* ciğerlerime çekiyordum, orada olmasa da ellerim onun için kıvrılıyordu ve *her seferinde* bağırsaklarıma bir bıçak saplanmış gibi hissediyordum.

Gülüşünü hatırlayamadım. Gülüşünü hatırlayamadım. Tek hatırlayabildiğim onun cam gibi, şaşkın, acı dolu bakışlarıydı.

Onu geri çevirdiğimi.

Geceleri beni rahatsız eden şey buydu. Batı bölgesinde tahta çıkmamdan dolayı yaşanan huzursuzluk değil. Kuzey bölgesinde dolup taşan zindanlar, hâlâ yargılanmayı bekleyen Dakkari kuyrukları değil. Sarayda ve *Dothik* genelinde doldurulması gereken çok sayıda pozisyon değil. *Laseta Kalliri'nin* bariz alaycılığı değil. Lanet sis bile değil.

Uykusuzluk işlevlerini yerine getirmesini zorlaştırmıştı.

Dothik'ten ayrılmaya hazır değildim. Ve yokluğumda barışı koruması için *Laseta Kalliri*'ye güvenmek zorundaydım. En azından sisin ortadan kaldırılması konusunda ikimiz de hemfikirdik. Ve bunu başardığımızda... nefes alacak daha fazla yerim olacaktı. Daha sonra, taç giyme törenimi düzenleyecek ve *Dothik*'in tüm gözleri önünde bunu sağlamlaştıracaktık. Şehri kuzeye doğru genişletmeye başlayacak ve oradan *Drukkar* Denizi'ne doğru uzanan ve elli yılı aşkın süredir bakımı yapılmayan kanalı yeniden inşa edecektik.

Daha sonra, *Sorakkarlarla* buluşmak için vahşi topraklara gidecektim. *Vorakkarlarla* buluşmak için. Güney topraklarında kendi ileri karakollarını inşa eden *vekkiri*'lerle ve kuzeydeki Killup'larla buluşacaktım.

Kesin olan bir şey vardı... Babam gibi hükmetmeyi reddediyordum. Bir *Dothikkar* halkımızın eski yöntemlerini, eski geleneklerini benimsemeliydi. Orduların ve *sarukların* yolunu... Onlara hak ettikleri saygıyı gösterecek ve eğer isterlerse büyümeleri için alan açacaktım.

Ama şimdilik.

Şimdilik sisle başa çıkmamız gerekiyordu.

Ve sabah, doğu topraklarına doğru son yolculuğumuza başlayacaktık.

Kara'nın sözlerini aklımdan çıkaramıyordum. Sisın son uyarımız olduğu hakkında. Bu Dakkar'ı yeniden dengelemek için son şansımız olacaktı. Hala ne demek istediğini tam olarak bilmiyordum ama sesindeki sarsılmaz gerçeği duyabiliyordum. Her ne gördüyse... belki de onu babamın garip ve ani ölümünden daha fazla sarsmıştı.

Kara ay yedi gün içindeydi.

Doğu topraklarına zamanında varmak için hızlı ve sert sürmemiz gerekecekti.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Itozun süzülüşünü ve ışık mızrağında parlayışını izledim. Sadece bir an durup, dans edişini ve sallanışını izledim. Sonra tekrar hareket ettim, merdivenlerden aşağıya, avlunun altındaki mahzene iniyor.

Yakında doğu topraklarına yolculuk edecektik. *Kalloma'nın* kalmam için ısrar etmesine rağmen, kimsenin beni gitmemeye ikna edemeyeceğini biliyordum.

Ve böylece yeraltının derinliklerine, kasaya doğru yolculuk ettim.

Kapıda, anahtarı elbisemden çıkarıp kilide soktum ve o eski, paslı şeyi açıldığını duyana kadar çevirdim.

İçerisi, birkaç gün önce bıraktığım gibiydi. *Kalloma'nın* gözlerinin endişeyle kısıldığını görmeme rağmen *orala sa'kılan*'ın etrafındaki görevlerime devam ettim. Gülümsedim ve diğerleriyle birlikte güldüm. Trissa ve Avala için Dakkar'daki kısa seyahatlerimi anlattım. Ama ne zaman bana '*Vorakkar*' hakkında soru sorsalar, ona verdikleri isimle, hiçbir şey söylemedim, üstünkörü, anlamsız cevaplar verdim.

Karnımın büyümeye başladığını saklamaya çalışsam da, *Niva Kalliri*'nin spekülatif bakışlarını bir önceki sabah bir pencereyi temizlemek için uzandığımda ve elbisem üzerime yapıştığında yakalamıştım.

Yuvarlanmaya başlamıştım bile. Beklediğimden daha hızlı.

Tapınağa döneli iki hafta olmuştu ve kimseye söylememiştim. *Kalloma*'ya bile. Ve *nedeninden* bile emin değildim. Onun kollarında huzur ve güven bulacaktım ama yine de... kendimi aptal gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. Bu

hikayelerin en eskisi. Karnında çocuğu olan kalbi kırık bir kadın. Kitaplar için bir tane daha.

Mahzen karanlıktı ve yanımda getirdiğim fenerle duvardaki aplikleri yaktım. Küçük bir yerdı, taş duvarlı kare bir oda ve dikkatlice yerleştirilmiş çelik desteklerden sarkan eski silahlar.

Hari'nin üç asır önceki Horde savaşlarından kalma baltası. Güney topraklarının büyük koruyucusu Nevriam'ın kalkanı. Drukkar'ın kendi kanına batırıldığı ve onun intikam gücüyle dolu olduğu söylenen altından bir hançer.

Yine de, her birinin kendine ait büyük ve korkunç hikayeleri olan eski şeylerle çevriliyken, gözlerim sadece birine gitti.

Bekkar'ın kılıcı.

Ona doğru yürüdüm ve parmak uçlarımı, bunca zaman sonra bile hâlâ keskin olduğunu bildiğim bıçağın düz kısmına uzatıp düzleştirdim. Avuç içimdeki ve omzumun arkasındaki yara izi bana bunu hatırlatıyordu.

Bakışlarım kabzaya gitti. Arik'le ilgili imgelemimde gördüğüm bir şeyi anımsadım. Bekkar'ın kılıcı ondaydı ve bunun sebebinin onu kasadan almam olduğunu biliyordum. Bir sonraki sahibine, bir sonraki bekçisine ve koruyucusuna, Bekkar'ın kendi kanından birine hediye edilecekti. Onu kullanmaya gerçekten layık olan birine.

İmgelemde kabzada bir taş gördüğümü hatırladım. Beyaz renkli ve parıldıyordu.

Sadece kabzasında taş yoktu.

Taşı gördüğüm yerde dekoratif, yuvarlak bir altın parçası vardı. Ve ilk kez onu yakından inceledim, bir tırnağımın keskin ucunu kenarında gezdirerek bir yere takılıp takılmadığını kontrol ettim. Bir şey çıkmayınca kılıcın yanında asılı duran altın hançere yöneldim ve onu duvardan kaldırdım.

Ustura inceliğindeki ucu yuvarlak kenar boyunca ilerleterek bastırdım, hançeri döndürürken bile altını çizmemeye dikkat ettim.

Sonunda hançer hafifçe battı. Bir kenar vardı ve bileğimi kırarak altın parçasını kaldırdım.

Yere çarptı, ağırdı, hareketsiz kalmadan önce sadece bir kez yere indi.

Nefesim kesildi. Çünkü o kaplamalı korumanın altında, meşale ışığında beyaz bir taş parlıyordu. Muhtemelen yüzyıllardır görülmemiş bir taş. Gözlerden uzakta saklanmıştı.

Ne olduğunu biliyordum. Yine de emin olmak için parmaklarımı hafifçe yüzeyine bastırdım. Kendimi hazırlıyordum.

Taş parlamaya başladığında boğazımdan bir nefes koptu. Ancak diğerleri gibi mavi değil, altın rengindeydi. O kadar sarı bir altındı ki güneşe benziyordu.

Ve onu duydum. Kakkari'nin sesini. Kulağıma fısıldayan o milyonlarca ses tek bir sese dönüştü. Saf bir ses. Gerçek olan bir ses.

Bu sefer acı yoktu. Korku da yoktu. Tereddüt etmeden onunla buluştum, taşa odaklandım, kendimi taşın içine ittiğimi, kendimi orada sarmaladığımı hayal ettim. Şüphelerimin, hayal kırıklıklarımın, kederimin, üzüntümün her zerresini ona döktüm. Ama Arik için değil. Kakkari için. Beni şüpheyeye düşürdüğü için.

Omzuma bir dokunuş oldu ama döndüğümde orada kimse yoktu. Başka bir dokunuş hissettim. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. Ta ki eller vücudumda kayıyor, saçlarımı örüyor, karnıma bastırıyor gibi hissedene kadar.

Zihnimde kendi sesimi duydum.

Bir sebepten dolayı seçildin. Beşli'yi yeniden yarat. Beşli, Dakkar'ın yeniden kurulmasına yardım edecek.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu. Yüzüm gözyaşlarımla ıslanmıştı ve sanki ciğerlerimdeki hava çekilmiş gibiydi.

Parmaklarımı gizli kalp taşına bastırarak orada ne kadar durduğumu bilmiyordum ama sonunda elimi indirdim.

Görmeyen gözlerle kılıca bakarak yavaş ve dikkatli bir nefes aldım. *Dothikkar'ın* ölümünden beri Kakkari'ye dua etmemiştim. Onun intikamını görmüştüm. Öfkesini görmüştüm. Ama bu Kakkari onun farklı bir haliydi. Hayatım boyunca tanıdığım. Yol gösteren ve veren.

Zihnimdeki onun sözleriydi. Onun sesi benimki gibi. Onun isteği ve benim amacım.

Sakinlik kemiklerimin derinliklerine yerleşti. Rahatlama da. Sanki yaramdaki ıslak bandaj yırtılmıştı ve nihayet, *nihayet*, iyileşme zamanı gelmişti.

Beş.

Rivalla lo'kılan. Beş

kalp taşı mı?

Ya da beş rahibe?

Ne anlama geldiğini bilmiyordum. Henüz bilmiyordum. Ama anlayacaktım. Her şeyi anlayacaktım.

Dikkatlice uzandım ve Bekkar'ın kılıcını duvardaki yerinden aldım. Çömelerek altın muhafazayı yerden aldım ve yerine oturtarak kalp taşını bir kez daha gizledim.

Bu kılıç daha önce farklı bir zamanda Dakkar'ın yeniden yaratılmasına yardım etmişti. Bunu tekrar yapacaktı. Kabzasında Kakkari'nin kutsamasıyla.

Derin bir nefes alarak ellerimi yanaklarıma sildim ve gözyaşlarımın izlerini yok ettim. Sonra kasadan çıktım ve kılıcın ağır kabzasını elime alarak kasayı arkamdan kilitledim.

Tekrar avluya ulaştığımda *Kalloma*'yı *Niva Kalliri* ile birlikte yürürken buldum. Akşam dualarını yeni bitirmişlerdi ve muhtemelen gece için arşivlere dağılıyorlardı.

Kalloma beni görünce *Niva Kalliri*'ye el salladı ve bana yaklaştı, bakışları benimkini aramadan önce kılıca yöneldi.

Kılıç hakkında hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine elimi tuttu ve beni Kakkari'nin kalp taşının bir zamanlar, onu bana ve Arik'e vermeden önce yaşadığı *sa'kilan*'a geri götürdü. Şimdi *Dothik*'te onun yanındaydı, sürüsü tarafından saraya geri götürülüyordu.

Sessizce ofisine girdik ve tanıdık kitap kokusunu ve masasında demlenen çayın sıcak baharatlarını içime çektim. Sanki bu gece burada olacağımızı biliyormuş gibi hazır ve bekliyordu. Belki de beni arıyordu.

Elini salladıktan sonra görünmeyen bir güç kapıyı arkamızdan kapattı ve Bekkar'ın kılıcını yavaşça bir sandalyenin üzerine bıraktım. Gözlerim gizli kalp taşına takıldı. Çok uzun zamandır gizlenmişti. Acaba *Kalloma* biliyor muydu?

Kalloma bana çay koyarken ben de başka bir sandalyeye çöktüm. Aramızda söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki. Korktuğum için ona sormadığım o kadar çok şey vardı ki. Onun da sakladığı o kadar çok şey vardı ki.

Kakkari'nin sesi hala zihnimdeyken kendimi sessizce "Öz anneme gerçekten ne oldu?" diye sorarken buldum.

Kalloma bu soru karşısında irkilmedi bile. Küçük kadehimi sabit bir elle bana getirdi ve masasına en yakın sandalyeye oturdu, böylece onu tam olarak görebiliyordum.

"Burada mıydı? *Orala sa'kilan*'da mı?" diye sordum. "*Lysi*," dedi *Kalloma*. "Bir süreliğine."

"O... O kendi canına mı kıydı?" Sonra ben sordum. "Kakkari'ye bir adak olarak mı? Beni güçlü tutması için ona böyle yapmasını söylediğin için mi?"

Kalloma'nın gözleri büyüdü ve içimde bir rahatlama hissettim.

"Elbette hayır, *rei kassiri*," diye fısıldadı, kelimeler dudaklarından sertçe döküldü. "Tabii ki hayır. Bunu ona *hiç* söylemedim."

"Sonra ne oldu?"

Kalloma keskin bir nefes verdi.

"Kakkari onun içindeydi," dedi sonunda bana. "Bunu sana uzun zaman önce söylemiştim. Buraya nasıl geldiğini anlatmıştım ama bu Kakkari'nin yardımıyla oldu. Annen kutsanmıştı, Kara. Tıpkı senin gibi. Benim gibi. Bu gezegenin şu anki halindeki pek çok kişi gibi. Babana olan sevgisi ya da sana olan sevgisi ya da her ikisi sayesinde bu kutsamaya erişti."

"İkiniz de aynı erkeği seviyordunuz," diye mırıldandım. Onun irkilmesini izledim. "*Laseta Kalliri* bana görevinizi babama olan aşkınıza tercih ettiğinizi söyledi. Bu doğru mu?"

"*Lysi*," diye fısıldadı. Ve bu tek kelimedede umutsuzluğu duydum ve gözlerimin arkasını yaşarttı. "Annenden hem nefret ederdim hem de severdim, Kara."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"Ondan nefret ediyordum çünkü vazgeçtiğim her şeye sahipti. Baban. Bir aile. Bir çocuk. Ama annenden nefret etmek imkansızdı. Kederliyen bile özverili ve nazikti. Ve sen... sen onun mükemmel bir kopyasıydın."

"Nasıl öldü?" Ben sordum.

Kalloma başını iki yana salladı, yüzü buruştu. "Onu *sa'kılan*'da buldum. Sen belki bir yaşındayken gece geç saatlerde. Yere yığılmıştı. Kalp taşı avucunun içindeydi. Onu bu şekilde buldum."

Parmaklarımı boğazıma bastırdım ve yutkundugumu hissettim.

Tapınakta düşündüğümde daha uzun süre yaşamıştı. Ve her gün içinde yürüdüğüm bir yerde öldüğünü düşünmek... karnımı burktu.

"O gecenin ilerleyen saatlerinde sana geldiğimde," dedi *Kalloma*, sesi sessiz ve dikkatliydi, "gözlerin mavi mavi parlıyordu. Sanki gözlerinin yerinde iki mükemmel kalp taşı varmış gibi. Ve sen bana bakıyordun, o çok iyi bildiğim uzak bakışla ve Kakkari üzerine yemin ederim ki ilk imgelemine görüyordun. Belki de *onu* bile."

Kaşlarım çatıldı.

Kalloma bana *her* zaman söylediği gibi, "Dünyada her zaman denge vardır, Kara," dedi. "Olmalı. Ve ben bunu o gece gördüm. Kakkari anneni senden aldı ama karşılığında sana bir şey verdi. İşte..."

Bekkar'ın kılıcına bakarak, "Ödenmesi gereken bir bedel," diye bitirdim.

"*Lysi*," dedi *Kalloma* sessizce. "Baban harika bir erkekti. Güçlü, onurlu bir savaşçıydı. Eşi olarak da aynı derecede güçlü bir dişi seçti. Onların aşk hikâyesi trajik, *Lysi*. Çok fazla kayıp ve keder var. Senin için dilediğim şey bu değil. Seni burada tutarak korumaya çalıştığım şey buydu. Seni güvende tutarak. Çünkü kendi bencilliğimle, senin kendi hırslarım ve geçmişteki hatalarım için ödemem gereken bir bedel olduğuna *inanıyordum*."

Ben onun sözlerini düşünürken aramızda bir sessizlik oldu.

Sonunda, "Sen değiştin, Kara." dedi.

Ona baktığımda hüznü bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm.

"Onu görebiliyorum ve hissedebiliyorum," dedi, ellerini baharatlı çay kadehinin etrafında daha sıkı kenetleyerek. "Onu seviyor musun?"

"*Lysi*" diye cevap verdiğimde hiç tereddüt etmedim. "Seni seviyor mu?"

Yutkundum. Sorduğu sorudan duyduğum acı içimi parçaladı. Ona cevap vermedim.

Kalloma iç çekti, sessizliğini anlamadığını düşünerek. Ama *orala sa'kılan*'da sahip olduğum tek şey -ailem *dışında*- *zamandı*. Düşünmek, hatırlamak, analiz etmek için sonsuz zaman. Arik yetenekli bir yalancıydı. Bunu bana kendisi söylemişti. Ama ben bile bu kadar iyi ve bu kadar uzun süre yalan söyleyebileceğini düşünmemiştim.

Rüzgâr dışarıdaki pencereleri tıkırdattı. Ateş leğeninde bir çıtırtı cızırdadı. Ve yüzündeki hayal kırıklığını görmekten nefret etsem de kelimeleri söyledim.

"Onun çocuğunu doğuracağım," diye fısıldadım.

Kalloma bana sabit bir şekilde

baktı. Sonra geri döndü,

"Biliyorum."

"Gördünüz mü?" Tamamen şaşırmamış olmama rağmen sordum.

Başını küçük bir eğimle eğdi. "Buraya ilk geldiğinde gördüm. O zaman öfkeliydim. Ve gitmesini istedim. Senin yakınında olmasını istemedim."

"Ama gitmeme izin verdin," dedim, kaşlarım çatılmıştı. "Onunla gitmeme izin verdin."

Küçük gülümsemesi kalbimin teklemesine neden oldu. "Ne olursa olsun giderdin. O senin, hatırladın mı? Senin hayalin. Senin kaderin. Karışmak bana düşmezdi, yine de yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Hatta

Babanı *Dothik*'te bıraktığın için. Çünkü *sen* benim hayatımın aşkısın Kara. Bunu asla unutma."

Ayağa kalkarak yanına gittim. Sandalyesinin yanında diz çöktüm. Yanağımı okşamak için elini uzattı.

"Ve bahsettiğim sevgiyi anlayacaksın. Bu dünyaya kendi çocuğunu getirdiğinde. İnanılmaz sevinci bileceksiniz. Ezici korkuyu. Bu sevginin inişlerini ve çıkışlarını. Bunun için daha da güçlü olacaksın," dedi bana.

Hatırladığımdan daha ince ve yumuşak hissettiğim yanağına dudaklarımı bastırdım.

"Rahibelerin çocuk sahibi olmalarının yasaklanması bir nedeni var. Sevgililer, kocalar ya da eşler. Çünkü o zaman unutuyoruz," dedi bana. "Hizmet etmek için burada olduğumuzu unutuyoruz. Korumak için burada olduğumuzu unutuyoruz. Kalplerimiz zaten doluysa, zihinlerimiz zaten meşgulse ve sevgimiz zaten alınmışsa Kakkari'ye, bu gezegendeki varlıklara nasıl hizmet edebiliriz?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Gülümsedi. "*Seta Kalliri* görevini bırakıyorum. Yakında *orala sa'kilan*'dan ayrılacağım."

Sustum. "*Neffar*?"

"Dakkar'a büyük bir kötülük yaptığımı fark etmemi sağladınız. Ve bu konuda benimle yüzleşmekte haklıydın. Sadece kendimi düşündüm çünkü korkum beni tüketmişti. Dakkar'ı ilk sıraya koymadığımı bilerek bu yolda daha fazla devam edemem. Çünkü anne olmayı rahibe olmaktan üstün tuttum."

Dudaklarım aralandı.

"Senin yerini kim alacak?"

"*Laseta Kalliri*," dedi bana bakarak. Yutkundum, bu karar hakkında ne hissettiğimden emin değildim. "Bunun doğru seçim olduğuna inanıyorum. Hatırlamaya ihtiyacı var. Kakkari'nin yolundan gitmenin ne demek olduğunu hatırlaması gerekiyor, kendi yolunu çizmek değil."

Farkına vardığımdan daha fazlasını gören *Kalloma*'ya bakarken farkına varmak karnıma battı.

"Buranın insanı alçaltma, merkeze alma gibi bir özelliği var," dedi yumuşak bir sesle. "Ve eğer *Dothikkar* gerçekten Dakkar için yeni bir yol açmak istiyorsa, o zaman içimden bir ses *Laseta Kalliri*'nin onun yolundan çekilmesi gerektiğini söylüyor."

Bunun muhtemelen en iyisi olduğunu düşündüm.

"Peki nereye gideceksin?"

"Nereye gidersen git. Belki *Dothik*'e dönersin. Batı topraklarının sıcaklığını yeniden özlüyorum," dedi bana, ses tonu bilmişlikle doluydu. Kaşlarımı çatarak ağzımı açtığımda hızla, "Bir süre daha gitmeyeceğim Kara. *Laseta Kalliri* buraya geldiğinde uzun bir geçiş sürecine ihtiyaç var. Zamanımız var. Ama ben kararımı verdim. Her şey tamam."

OceanofPDF.com

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

W Doğu topraklarına herkesten önce ulaştı.

En yakın Rath Rowin sürüsünden bir avuç *darukkar* bize *orala sa'kılan*'dan itibaren eşlik etmişti ama birkaç tanesinin kaşlarını çatarak bana doğru tereddütle baktığını görmüştüm. Bunun nedeni melez bir dişi olmam mıydı yoksa Arik'in Rath Rowin'in *Vorakkarlarına* beni almamaları için kendi uyarısını yapmış olması mıydı... Bilmiyordum. Ama kendi *pyroki*'min sırtına zahmetsizce tırmanırken, Bekkar'ın kılıcı omurgamdan aşağı kayarken bile ikincisine bahse giriyordum.

Darukkarlara kararlı bir şekilde bakmış, neredeyse beni attan indirmeleri için onlara meydan okumuştum. Sonunda hiçbiri tek kelime etmemişti ve kısa bir süre sonra kuzey topraklarını geride bırakmıştık.

Dört gün boyunca at sürdük.

Üçüncü gün, diğerleri ateşin yanında dinlenirken o gece tırmandığım bir uçurumun tepesinden sisi ilk kez gördüm. Gece gökyüzünde Tanniva'nın elinin ve Bekkar'ın kılıcının takımyıldızlarını aramaktan kendimi alamadım, onları gördüğümde keskin bir sızı ve acı hissettim, Arik'in alaycı kahkahasını ve zengin sesini kulağımda duydum.

Sonra *onu* silkeledim -onu silkeledim- ve doğuya baktım.

Karanlıkta, karaya karşı koyu bir kütle gibi görünüyordu. Onu bir vadinin gölgeleri sanmıştım ama sonra sisin vadinin *tamamını* kapladığını, onu bütünüyle yuttuğunu fark ettim.

Parlak, sıcak bir öğleden sonra doğu topraklarına ulaştığımızda hava çok yoğundu. Nefes almak burun deliklerime kum kaçması gibi geliyordu. Biz

kırmızı bir duvarla karşılaştım. O kadar yüksek ve derindi ki boynumu geriye doğru uzattığımda bile sonunu göremiyordum.

Kakkari'nin cezası, Kakkari'nin hepimiz için son şansı, diye düşünmeden edemedim. Ama tüm yönlerinde, birçok boyutunda, birçok yüzünde... *Umutunu* hala hissedebiliyordum.

Güzel ve hafif. Tıpkı intikamının korkunç ve vahşi olduğu gibi.

Çünkü o her iki şeydi. O her şeydi.

Yavaş yavaş diğerleri de geldi.

İki gün boyunca derme çatma kampımız daha da büyüdü, kendi başına geçici bir kalabalık haline geldi.

Önce Rath Kitala'nın *Vorakkar*'ı yanında kraliçesiyle geldi, bana sanki melez çocuğunun yüzünü benimkinde görebiliyormuş gibi bilmiş gözlerle baktı.

Sonra Rath Drokka, Rath Tuviri, Rath Rowin ve Rath Okkili'nin *Vorakkarları* geldi. Rath Loppar'ın *Vorakkar*'ı sürü krallarının en son geleniydi. Yaşlanan erkek batı topraklarında bir *saruk* yaratmaya çalışıyordu, köklerini Kakkari'nin topraklarına yerleştirmek istiyordu, *Vorakkar* olarak geçirdiği zaman sona eriyordu.

Son *Vorakkar*'a, Rath Dulia'nın sürü kralına gelince, onun sürüsünün *Dothik*'e geri çağrıldığını duymuştum. Arik'in babasına sadık kalan tek kişi oydu. Bu nedenle, Rath Tuviri'nin *Vorakkar*'ı bana Arik'in Rath Dulia'nın kuzeydoğudaki bir insan köyüne tecavüz ettiğine dair raporları duyduktan sonra başkente geri dönmesini emrettiğini söyledi.

Rath Hidri'nin *Sorakkar*'ı Loppar'dan kısa bir süre sonra geldi ve beni sevgi dolu bir gülümsemeyle karşıladı. Cebindeki kalp taşının gücünü hissedebiliyordum. Sözüne sadık bir erkek.

Kara aydan önceki gece, Rath Rowin ve Rath Drokka'nın insan kraliçeleri beni buldu. İsimleri Mina ve Vienne'di. Sisin kenarında durmuş, içine bakıyordum. Bunca zaman sonra hâlâ anlamaya *çalışıyor*, Kakkari'nin bizden ne istediğini merak ediyordum.

Vienne sanki düşüncelerimi duymuş gibi bana "Asla bilemeyeceksin" dedi.

Mina elini kızıl bukleler ve tutamlar arasında gezdirirken beyaz saçlı güzel yanıma gelmişti. Sise karşı bağışıklıkları olduğunu duymuştum. Sisin içine girebildiklerini, onu soluyabildiklerini. Acaba ben de yapabilir miyim diye düşündüm ama bu teoriyi henüz test etmemiştim.

Buradaki çoğu kişi sisi yaratanın Vienne olduğuna inanıyordu. İki yüzyılı aşkın bir süredir veba salgınından beri ilk kez bir kalp taşı kullanmıştı.

onu serbest bırakmıştı.

Üçümüz arasında bir uğultu vardı. Acaba onlar da hissediyor muydu? Bu beni rahatsız etti. Sanki derim kaşınıyor, *güçle* dolup taşıyor gibiydi.

"Hissediyor musun?" Sonunda derimi ovuşturarak sordum.

Mina'nın bakışları bilerek parlıyordu. Sonra içini çekti, sanki sisin ötesini görebiliyormuş gibi derinlere baktı. Sanki bizim göremediğimiz bir şeyi görebiliyormuş gibi. Yeşil gözleri parlıyordu. Daha önce kocasının yüz hatlarında küçük, karanlık bir gülümseme kıvrımı belirdiğinde gözlerinin nasıl parladığını görmüştüm. Aşk. Birbirlerine aşıklardı. Ve bu, göğsümün yeniden parçalanıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

"Son kez Ölü Dağ'ın altındayken, düştüğü gece," diye mırıldandı kendi kollarını ovuşturarak, "orada bir Dakkari cadısı vardı."

Lysi, anlatılanları duymuştum. *Vorakkar*'ın kendisinden.

"Ve onun gücünü hissettim. Benimkiyle çarpıştığını hissettim," diye devam etti hafifçe titreyerek. "Sanki çiviler kafa derimi delip geçiyordu. Ve onun da tıpkı benim gibi olduğunu düşündüm. Daha zayıf olsaydım, ben de *onun* gibi olabilirdim. Bu yeteneği tüm yanlış nedenler için kullanmak ama bu nedenlerin *doğru* olduğunu düşünmek. *Adil* olduklarını."

Vienne bir elini Mina'nın koluna koymak için uzattı. Rahatlatmak için. Ve Mina benim elimi tutmak için uzandığında nefesim kesildi, bir uğultu ve güç ipliğinin hepimizi birbirine bağladığını hissettim. Tüm bedenime yayılan bir yankı gibi.

Bir bağlantı gibi. Bilmek gibi.

Kökler gibi, diye hatırlattım kendime. Bir ağacın kökleri.

"Öldüğünde," dedi Mina bana, "onun ölümünü hissettim. Onu içimde hissettim. Kendi gücümün ona karşılık verdiğini hissettim."

İç çekti.

"Yani evet," diye fısıldadı. "Hissedip hissedemeyeceğimi sorduğunda, *seni* ve Vienne'i hissettiğimde. *Seta Kalliri*'yi hissedebilirsem. Rath Drokka'nın *Vorakkar*'ını hissedebilirsem. Ve hepsi bizi hissedebilir, bu küçük yerde toplanmış. Bence bu güzel ama korkutucu bir şey."

"Beş kalp taşı," dedi Vienne. "Onları kanalize etmenize yardımcı olabiliriz. Size yardım etmek istiyoruz."

"Kocalarımız bunu yapmamızı istemiyor," dedi Mina, Vienne'le bakışarak, "ama ben de senin kadar biliyorum ki burada beş rahibe yok."

En azından yeterince güçlü bir yeteneğe sahip olanlar. Sen varsın. Ve *Seta Kalliri* var."

"Ben bir rahibe değilim," diye bilgilendirdim onu.

"Hayır, değilsin," dedi Vienne. "Sen tamamen başka bir şeysin."

O menekşe rengi gözler bana baktı ve ben de onların dokunuşuyla olan bağlantımı keserek ayaklarımın üzerinde kaydım.

"Korkmuyor musun?" Ona sordum. "Kalp taşını tekrar kullanmaktan korkmuyor musun?" "Evet, korkuyorum," dedi Vienne, dudakları küçük ama hüzünlü bir gülümsemeyle kalkarak.

"Ama daha önce yaşamış olan tek kişi benim. Ne beklemem gerektiğini biliyorum. Bunun yapılabileceğini biliyorum. Tek korkum... tek korkum durumu *daha da kötüleştirmek*."

"Başaramayacaksınız," diye bilgilendirdim onu. "Kakkari başarılı olmamızı *istiyor*." "Peki daha önce istemedi mi?"

Mina sessizce sordu.

Nasıl açıklayacaktım? Kendim bile anladığımı düşünmezken?

"Hepimiz Kakkari'nin tek bir varlık olmadığını biliyoruz. O tek bir varlık değil. O bu gezegenin ruhu. Hepimizin ruhu," dedim onlara sessizce. "Kakkari'yi duyduğunuzda bunu *hissedersiniz*. Ve eğer o bizsek, o zaman burada yaşanan acıları da hisseder. *Vekkiri*'nin ruhlarını hiss ediyor. Dakkari ve Killup'ın huzursuzluğunu hiss ediyor. Ghertun'un tüketimini ve korkusunu. Ghertun'un hepsinin kalbinde kötülük yoktu. Birçoğu korku içinde yaşıyordu, tıpkı senin gibi. Ve şimdi onların ruhları da gitti ve bunun bir bedeli olmalı."

Derin bir nefes aldım ve devam ettim, "Ama eğer Kakkari bizsek, eğer bunları özünde hissediyorsa, tüm acıları, umutsuzluğu ve açgözlülüğü... o zaman umudu da hissediyordur. Sevgiyi. Kocalarınıza duyduğunuz sevgi gibi. Çocuklarınıza ve gelecekteki çocuklarınıza duyduğunuz sevgi gibi. Değişim arzusu, hepimiz için daha iyi bir yaşam arzusu. *İyi* görme dürtüsü. Nazik ve anlayışlı olma ihtiyacı. Burada neler olduğunu gördüm. Ne olacağını da gördüm. Sis artık olmayacak. Onu yenecek gücümüz var ve yeneceğiz. Hayat devam edecek. Bu anılarımızda kaybolacak. Yeni bir kral doğacak. Ama bundan sonra... inanıyorum ki artık müdahale etmeyecek. En azından benim gördüğüm kadarıyla. Bu bizim son şansımız. Ve Dakkar'ı *düzeltilmek* zorundayız."

Hepimizin içinde bir güç dalgası hissettim. Mina ve Vienne bilerek bana baktılar.

Sonra fısıldadım, "Artık kalp taşlarına sahip olamayacağız. Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan, gücünün son damlasını da vermek istiyorsan, şunu bil ki

Bu onun talep ettiği bedel. Bu hepimizi tüketecek. Ve ancak o zaman yeniden başlayabiliriz."

Kara aydan sonraki sabah, tam şafak s ö k e r k e n Arik nihayet geldi.

OceanofPDF.com

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

K *Alloma* elimi sıktı. Arik'in açıklığın karşısındaki gözlerini yakaladığımda bile onun gücünün içime sızdığını hissettim.

Tıpkı gördüğüm gibiydi. Herkes yerinde, kırmızı sis duvarının kesiştiği yarım ovalin içindeydi. Gözle görülür bir gerginlik vardı, kalın, sıcak, boğucu havada bir sessizlik.

Sanki sis *beş-nik*, altı-kalp taşının gücünü yakınında hissediyormuş gibi... Huzursuzluğunu hissettim. *Dothik*'in karanlık tünellerindeki görüşümden hatırladığım bir *çekim*. Kulağımda kısık bir ses mırıltısı hissettiğimde gözlerimi kapattım.

Kakkari.

Her haliyle. Her bir ruhuyla.

Bekkar'ın kılıcı hâlâ sırtımdaydı ve kabzası sol omzumun arkasında görünüyordu. O kalp taşının uğultusunu ve nabzını hissettim... tıpkı avucumda sıkılı olanı hissettiğim gibi. *Kalloma* onları Arik'ten çoktan toplamıştı. İkisini de. Birini bize *orala sa'kilan*'dan vermişti - tıpkı annemin ölürken yaptığı gibi onu sıkıca kavradım - diğerini ise *Dothik*'teki tapınaktan - *ki o da Seta Kalliri'nin* elindeydi.

Vienne bir tane tuttu. Ölü Dağ'ın altında kullandığı, kocasıyla birlikte bir kez daha sakladıkları kadim ağaçtan çıkardıkları. Biri Mina'nın elindeydi, Rath Okkili karakolundan. Sonuncusu ise *Sorakkar'ın* elindeydi.

Rath Drokka'nın *Vorakkar'ı* -Deli Horde Kralı, ya da ona öyle dendiğini duymuştum- sisin kenarında volta atıyordu, ağır çizmeleri çıkırdıyordu

ölü toprak.

"Bana bir kalp taşı ver, *Seta Kalliri*," diye seslendi, sıkı sessizliği bozarak. "Karım onun içine girmeye cesaret edemeyecek. Onun yerini ben alacağım."

Vienne ona doğru yürüdü ve onu sakinleştirmek için bir elini sırtının ortasına koydu. İkiz çocukları vardı ama sürülerinde geride kalmışlardı. Mesafenin ikisini de rahatsız ettiğini bilsem de güvendedim. Başını eğdi ve onun kulağına fısıldadı.

Kalloma bana baktı ve ben başımı salladım. Dudaklarını büzdü.

"*Nik, Vorakkar*," dedi ona. "Sende Kakkari'nin yeteneği var, *lysi*-" Drokka'nın bu kelimeyle alay ettiğini duydum-"ama karın tanrıçanın gücüne dayanmak için daha uygun. Bunun için seçtiği kişi o. Seni değil."

"Beş tane kalp taşı var," diye karşı çıktı Drokka, *Seta Kalliri*'ye doğru yürümeye başlasa da, yaşlı dişi çenesini yukarı kaldırarak kendini tuttu. "Eğer üçünüzün böyle bir güce dayanabileceğini düşünüyorsanız, neyle uğraştığınızı bilmiyorsunuz demektir. Ama ben bunu gördüm. *Hatırlıyorum* ve neredeyse karımı öldürüyordu!"

Onun sözleri üzerine Rath Rowin'in *Vorakkar*'ı -Mina'nın kocası-kraliçesinin yanına doğru adım attı ve avuçlarını onun beline doladı. Kraliçenin başını geriye eğip sürü kralına bakmasını izledim ama o gülümsedi. İkisi arasında sessizlik içinde geçen bir konuşma oldu ve sonunda Rowin'in başını eğdiğini gördüm. Hafifçe başını salladığını gördüm.

Drokka, kalp taşlarının ağırlığını sadece *Seta Kalliri*, karısı ve Mina'nın taşıyacağını düşünüyordu.

Seta Kalliri, elini omzuma atarken doğrudan Rath Drokka'ya bakarak, "Son ikiye doğuracak olan benim kızım," diye yarım daireye sessizce duyurdu. Planı dün gece *Kalloma*'ya anlatmıştım. Sonunda ona gördüklerimi anlatmıştım ve ancak benim güvence vermemden sonra bunu kabul etmişti.

"*Nik*."

Sözleri sert ama kararlıydı.

Ve bu ses Arik'ten geldi, açıklıkta homurdanarak *Vorakkarlar*, eşleri ve konsey üyeleri arasında aniden patlak veren tüm mırıltıları susturdu.

Dothikkar bir adım öne çıktı, gözlerini bana dikti. Ama onlara uzun süre bakmak kalbimin kendi içine kıvrılmasına neden oldu ve ben de aşağıya baktım. Kalp taşından parlayan avucumu bulmak için. Elbisemin gri ipeğinin altında karnımın hafifçe şiştiğini gördüm.

Geçmek üzere, diye düşündüm. Tam da gördüğüm gibi.

"Nik," dedi Arik tekrar ve başımı kaldırdığımda parmağıyla *Kalloma*'mı işaret ediyordu. "Buna asla izin vermeyeceğimi *biliyorsun*."

"Bu benim seçimim."

Sesimi duyunca çenesi gerildi. Birbirimize bakarken burun delikleri alevlendi, *Dothik*'ten ayrıldığım, onun emriyle gönderildiğim sabahtan beri ilk kez konuşuyorduk. Hâlâ acısını hissediyordum. O acı. O acı. Onun için *acı* çektiğimi, ona *ihtiyaç duyduğumu* hissettiğimde bile.

"Ve sen buna karışmayacaksın, *Dothikkar*," dedim sessizce, sesler zihnimde daha da yükseliyordu. "Burada hiçbir gücün yok. Kakkari'nin iradesi söz konusu olduğunda değil."

Açıklıkta birbirimize bakarken aramızdaki mesafeyi hiç bu kadar hissetmemiştim. Onun arkasında, iyi tanıdığım yüzleri gördüm. Kalik. Errana. Ulli. Bakkia.

"*Kalles*," diye bir ses daha geldi. Rath Kitale'nin *Vorakkar*'ı bana doğru adım atıyordu. "O haklı. Tek başına bir kalp taşına katlanmak çok fazla. İki tanesi seni öldürür. Kesinlikle."

Bu söz üzerine Arik'in boğazından bir hırıltı çıktı. Bir yanım güvenliğimin onun için neden önemli olduğunu sormak istiyordu. Çünkü beni bir daha görmemeye, tıpkı çocuğunu taşıdığım düşüncesini yok saydığı gibi beni de yok saymaya kararlıydı.

Ama bunun adil olmadığını biliyordum. Beni önemseydiğini biliyordum. Sadece beni yanında isteyecek kadar değil.

Bakışlarımı Rath Kitale'nin *Vorakkar*'ına çevirdim. Eğer üç kalp taşına dayanmak zorunda olduğumu bilseydi, buna karşı çıkardı. *Kalloma* ne yapmam gerektiğini bilseydi, o da bunu yasaklardı. Tüm güvencelerime rağmen.

Elimdeki kalp taşı ısınmaya başladı. *Kalloma'nın* bileğini kavramak için uzandığımda sisten gelen çok güçlü bir çekim hissettim. Bu kadar uzakta bile, sanki içime sızıyor, beni daha yakına çağırıyor gibiydi.

"Seni temin ederim *Vorakkar*," dedim sessizce, "hayatta kalacağım. Hepimiz kurtulacağız. Sis yakında yok olacak. Doğu toprakları eski haline dönecek. Ama önce bunu yapmalıyız."

İleri doğru adım attığımda, bakışlarımla Rath Hidri'nin *Sorakkar*'ını buldum. Gittikçe daha derin nefesler alarak ona doğru yürüdüm. Sis tiksindiriciydi. Bir hastalık gibi havaya karışıp tüm topraklara yayılıyordu. Bunu kuzey topraklarından hissedememiş olmama şaşırı mı ştı m.

"Kalp taşı, *Sorakkar*," diye mırıldandım ona, avucumu uzatarak. Arik arkamdan yaklaştı. Onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Kokusunu da alabiliyordum.

-Bana harika, harika şeyleri hatırlatan o koku. Ayaz, ateş ve toprak. Hatırlamamaya çalıştım.

"Kara," diye geldi sesi, kesik ve yumuşak. "*Nik* dedim."

Sorakkar açık avucuma baktı ve sonra gözlerimle buluştu, yüzünde kararsızlık okunuyordu. Yarım çemberdeki gerilim daha da arttı.

"*Hanniva*," diye mırıldandım *Sorakkar*'a. Onun yanında, *Arakkari* elini onun koluna koydu. "Bu konuda bana güven."

"*Hanniva*," diye mırıldandı Arik arkamdan. "Kara, *hanniva*."

Sonunda *Sorakkar* elime sarılı bir bez tutuşturdu.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur, *leikavi*," diye mırıldandı sonunda yaşlı erkek.

Bezi çekip aldı ve kalp taşı tenime çarparak yuvarlandı. Sallanıyordum, başka hiçbir şey duyamayana kadar sesler yükseliyordu. Gözlerimi kapattım, dünya göz kapaklarımın altında sallanıyordu, bunaltıcıydı. Uyandığımda onu ayaklarımın dibinde ölü bulduğum gece *Dothikkar*'ın odasında hissettiğim acıdan bir parça vardı. Ama sadece bir parçası. İdare edebildiğim küçük bir parça.

Sonra Arik'in dokunuşunu hissettim.

Dokunuşunun beni uçurumun kenarından geri çektiğini hissettim ve sıcaklığının, kararlılığının doğruluğu karşısında hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim.

Yeniden yüzeye çıktığımda kayıp ve keder tekrar içime doldu. Sonra elinin altından çekildim çünkü çok acıtıyordu. Dönüp bakışlarıyla karşılaştığımda, onun da çenesi sıkıştı. Şok olmuş mırıltılar açıklığı doldurdu.

Sırtımda, Bekkar'ın kalp taşının ısındığını ve tenimde zonklamaya başladığını hissettim. İkinci bir kalp atışı gibi.

"Yaptığım her şey," diye fısıldadı Arik, başını eğip gözlerimin içine bakarak... kendi gözlerindeki yansımaya bakarak *mavi* parlıyor olabileceğini düşündüğüm gözlerime, "seni güvende tutmak içindi."

"*Nik*, bu seni bütün tutmak içindi," diye düzelttim sessizce. Tuhaf sözlerim karşısında kaşları çatıldı. "Çünkü *kendini* güvende tutmak için beni biraz kırdın. Benden aldın ama kendinden hiçbir şey vermedin."

Karnımdaki çocuk hariç.

Gözlerinde ani ve şaşırtıcı bir acı parladı. "Buna inanıyor musun?" diye sordu içgüdüsel olarak.

Ona cevap vermedim.

Ciğerlerim sıkışmıştı. Bu konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı ama acım hâlâ tazeydi. Söylenmemişti, aç bir canavar gibi içimde dolaşıyordu. Doyup doymayacağını merak ediyordum.

Onun yanından geçerek yarım dairenin içinden yürüdüm, parlayan gözlerim hakkındaki fısıltıların farkındaydım.

"Bunun yapılmasını istiyorum," dedim usulca. "Bunun onarılmasını istiyorum."

Ama bakışlarım sadece sisteydi ve ona doğru ilerledim. İçeri girmeye başlayan bir esinti boğucu havayı dağıtıyor, *hayat* veriyordu. Attığım her adımda toprak uğuldamaya başladı, tıpkı Vienne ve Mina ile hissettiğim bağlantı gibi. Toprakla, onun özüyle, altımızda vahşice akan köklerle bir bağlantı.

Kakkari buradaydı. Onu hissedebiliyordum. Onun hayatını içimde hissedebiliyordum. Parmaklarının kollarımda gezindiğini ve kulağıma fısıldadığını hissedebiliyordum.

"Kara, *Nik*," diye bir hırıltı geldi.

Arik beni tekrar uzak tutmak için elimi tuttu ve bunun olmasına izin veremeyeceğimi biliyordum. Ya şimdi ya da asla. Yapılması gerekiyordu. *Kalloma*'nın kullandığı güçten farklı olmayan bir enerji dalgası benden dışarı fırladı ve eli beni bıraktı. Dalga onu geriye uçurduğunda yere ağır bir gümbürtüyle düştüğünü duydum. Bunu durduramazdı. Beni güvende tuttuğunu düşünse bile ona izin veremezdim.

Çünkü anlamadı mı?

Onu güvende tutmaya çalışıyordum. *Hepimizi* güvende tutmaya çalışıyordum.

"Onu geri getirin," diye emretti Arik. *Kalloma*'nın sise doğru adım attığını gördüğümde bile Kalik bana doğru ilerledi. Vienne ve Mina da yaklaşıyordu. "Onu hemen geri getirin!"

Onlar da benim hissettiklerimi hissediyorlar mı? Merak ettim. İçimde bir *sevinç* vardı. Bir *vahiy* de. Bir şey yerine oturdu ve vücudumun tamamında *patladığını* hissettim. Kalp atışlarımla aynı anda. Hepimizin tekmiş gibi hissetmeye başladığımız kalp atışlarıyla, ayaklarımın altında atıyormuş gibi, Kakkari'nin toprağında atıyormuş gibi hissedebildiğim kalp atışlarıyla.

Kalik bana hiç ulaşamadı. Beni koruyan şey her neyse onu da geride tuttu. Ve Errana'yı. Ve Ulli. Ve Bakkia. Ve Arik, tekrar denediğinde. Bana asla ulaşamadılar.

Peki ya sisin içine düştüğümde?

O kızarmış sınırın kenarından geçtiğimde, canımızı alan şey, bizi alçaltması, cezalandırması ve eski halimize getirmesi gereken şey?

Korku

hissetmedim.

Umut hissettim.

"Kara!" Kükremesinin toprağı salladığını duydum.

Her avucumda bir kalp taşı vardı. Sırtımda Bekkar'ın kılıcı vardı. *Kalloma* yanıma geldiğinde bileğimi kavradığını ve gücün aktığını hissettim. Vienne ve Mina bize katıldığında, sis önümüzde dalgalanıp kayarken ve süzülürken, bunun son olduğunu biliyordum.

Bu son diye düşündüm.

Güç içimde biriktiğinde, onunla savaşmadım. Arik'in tahtı aldığı gece yaptığım gibi değil. O gücün beni içten dışa doğru inşa ettiğini hissettim. Rüzgar gibi, değişti ve aktı, hızlandı ve yavaşladı. Ve kendimi ona bağladım, onunla birlikte daldım ve süzuldüm.

Bir güç uğultusu.

Kakkari'nin sesleri o kadar yüksekti ki tek duyabildiğim onlardı. Ama dehşet içinde çığlık atmadım. Bu sefer atmadım.

Bu sefer ben de ona katıldım. Onun kavgasına kendi sesimi kattım, ruhumu onunkiyle birleştirdim.

Bir anahtarın kilide girmesi gibiydi.

Ve onu çevirdiğimde... tüm gücümüz doğu topraklarında kendini serbest bıraktı.

Bu son, diye düşündüm, kalp taşları avuçlarımda ısınırken ve Bekkar'ın kılıcını sırtımdaki yerinden çekerken görüşümde mavi bir ışık patladı.

Bu, yeniden başlayabilmemiz için bir sondur.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

TPatlama kör ediciydi.

Sisin içinden ikinci bir güneş gibi sıcak ve şiddetli altın bir ışığın parladığını gördüğümde yüzümü buruşturarak gözlerimi siper ettim.

Panik ve korku damarlarımda yüzerken, bir enerji dalgası toprakta patladı. Sessiz bir durgunluk vardı, o kadar sessizdi ki, bir ses inlemeye ve hareket etmeye başlamadan önce hem Kalik'in hem de Bakkia'nın kalplerini yanımda duyabildiğime yemin edebilirdim. Sisin yönünden bize doğru hızla geliyordu.

Karısı da sisin içinde olan Rath Rowin'in keskin komutu "*Hazır ol!*" oldu. Ama benim aksime, o kararına boyun eğmiş görünüyordu. Kabullenmiş. "*Şimdi hazırlanın!*"

Bize doğru uçarak gelen güç her neyse, göğsüme çarptı. Kara'nın bana daha önce yaptığından yüz kat daha güçlü bir şekilde ayaklarımdan geri savrulurken ciğerlerimdeki havanın vınlamasına neden oldu.

Etrafımdan homurtular ve çığlıklar geliyordu. Nefesimi çaldı ve ölü toprak titreşmeye ve yükselmeye başladığında havayı ciğerlerimin derinliklerine çektim. Yanımda, görünmez dalların yerden gökyüzüne doğru dönerek toprağı, kırmızı kiri ve kayaları kaldırışını izledim. Yüz binlercesi, doğu toprakları yüzüyormuş gibi görünene kadar, parıldayan kızıl bir manzara oluşturdu.

Önce Rath Drokka ayağa kalktı ve sisin içinden bir ışık huzmesi parlarken, saçlarının uçlarını çekiştirerek sinsi bir canavar gibi sisin kenarında ilerleyişini izledim. Kendini tuttuğu izlenimine kapılmıştım. Sise karşı bağışıklığı olduğunu biliyordum. Sisin içine girebileceğini biliyordum.

İçinde. Bu başka bir şeydi. Beklerken hareketlerinde bir çaresizlik vardı. Karısının ona geri dönmesini bekledi. Bunu yapması gerektiğini bildiği için bir çaresizlik mi? Durdurulamayacağını bildiği için bir çaresizlik mi?

Homurdanarak yerden kalktım, Kalik'in de yanımda aynı şeyi yaptığını gördüm, gözleri sise takılmıştı.

"*Arik, bak,*" diye gırtlaktan bir ses geldi.

Sert toprağı kazıyan kanlı eliyle işaret ettiği yere baktım.

Sisin derinliklerinde, gökyüzüne doğru yükselen bir altın ışık huzmesi vardı.

Kenarları pürüzlüydü, sanki çatırdayan şimşekler birbirine bastırılıyor, silindirik şekle uymaya zorlanıyordu. Bir şimşek gökyüzünde çatırdadı ve sisin *hareket* etmeye başlamasını içim sıkılarak izledim.

Sis güneşi geçici olarak örtecek kadar yükselirken, doğu toprakları aniden karanlığa gömüldü. Gökyüzü kıızıla döndü, yeryüzü etrafımızda daha şiddetli bir şekilde dönmeye başlarken, rüzgar kiri ve kayaları etimize savurdu.

Göz ucuyla diğer *Vorakkarları* gördüm. Rath Kitala karısını koruyordu, Rath Tuviri de öyle, altın rengi saçları ani rüzgârın şiddetiyle dalgalanıyordu. Rath Okkili sadece dışısını -Maeva'ydı adı- göğsüne yakın tutuyordu, kolları sımsıkı sarılmıştı ama ikisi de sise bakıyordu.

Arkamızda, derme çatma kamp darmadağın olmuştu. *Vorakkarlarıyla* birlikte seyahat eden bazı *darukkarlar* ve konsey üyeleri koşuşturuyor, yere çaktıkları geçici çadırları sağlamlaştırmaya çalışıyorlardı. Ateş leğenleri yuvarlanıyordu. Deri uyku rulolarının parçaları rüzgârda dans ediyordu. Diğer *darukkarlar* ise yüzlerinde huşu ve endişe dolu bir ifadeyle sadece ışık huzmesine bakıyorlardı.

Rahibeler ise bir çember oluşturmuş, ellerini birleştirmiş, gözlerini kapatmışlardı. *Dua ediyorlardı*. Kakkari'ye dua ediyorlardı, ağızları hep bir ağızdan hareket ediyordu, ancak seslerini cezalandırıcı, uluyan rüzgârdan duyamıyordum.

Nereden geldiğini merak ederek, sisin içinde neler olup bittiğini merak ederek ışığa *dönüp* baktığımda, onun şu olduğunu gördüm

Büyüyor. *Genişliyor*. Hepimizin tahmin edebileceğinden daha hızlı bir şekilde, her yöne ama aynı kaynaktan yayılıyor.

"Geri çekilin!" Rath Kitala böğürdü, gür sesi neredeyse rüzgârda kayboluyordu ve çatırdayan enerjinin etimde bir kalp atışı gibi attığını hissettim. "Ondan önce geri dön-"

Tam o sırada acı dolu bir çığlık duydum, tanıdık ve iç burkan bir çığlık.

Kara.

Düşünmedim. Tek bildiğim ona ulaşmam gerektiği idi. Sis in canı cehenneme. Bu topraklarda yüzyıllarca dolaşabilirdi. Artık umurumda değildi. Sadece onun güvende olduğunu bilmem gerekiyordu.

İleri doğru koştum, koşarken taşlar ve molozlar yanaklarımı ve kollarımı kesiyordu ama onlara aldırış etmedim. Sis in kenarına yaklaştıkça rüzgâr daha da hızlanıyordu.

Nik, rüzgârın sise yaklaştığını fark ettim. Işık huzmesine doğru çekiliyor, etrafında dönmeye başlıyordu. Bir kasırga gibi.

Bir başka enerji dalgası doğuda patladı. Ve tam kendimi kırmızıya bırakmışken, bir kez daha geriye fırlatıldım, yere *sertçe* çarpmadan önce havada asılı kaldım.

Sırt üstü yatmış, sıcak ve kirli havayı ciğerlerime çekerken her şeyin değişmeye başladığını gördüm.

Sis dönmeye başladı. Başta yavaştı ama sonra hızla yükseldi, sıkılaştı. Bir kasırga gibi kendi içine doğru çekiliyordu. Altın ışık huzmesi ona doğru yaklaşıyor, onu içine çektikçe tüketiyordu.

Havadaki toprak da dönmeye başladı. Ölü, kırmızı toprak, yine de altın parıltıları yakaladığıma yemin edebilirim.

"Serok!" Kalik'in sesi arkamdan geldi. "Geri çekil!"

Nik, diye düşündüm. Drokka kısa bir mesafe öteye fırlatılmıştı, yüzü kayalar yüzünden yarılmıştı ve yüzünden aşağıya doğru uzanan yara izi daha da kırmızı görünüyordu. Onunla bakıştık. *Nik*, onu terk etmeyeceğim. Tıpkı onun karısını bırakmayacağı gibi.

Altın şaft gittikçe büyüyordu. Sis etrafını sarıyordu. Onu yutmaya çalışıyordu. Onu boğmaya çalışıyordu. Kendini ona karşı *savunmaya* çalışıyordu. Ama kaybediyordu. Kendini yok ediyordu.

Ve sonra, sis doğu topraklarından kalkmaya başladı. Yerden kalktı, gökyüzüne doğru yükseldi. Sis yerine, her geçen saniye daha da yarı saydamlaşan bir buğu vardı. Tükenirken toprak boyunca çığlık atıyor gibiydi, sesi iğrenç ve sonsuzdu.

İşte o zaman onu gördüm. *Onları* gördüğümde.

Giysileri vücutlarından sıyrılmış, onları doğa koşullarına karşı savunmasız ve çıplak bırakmıştı. Dördü, ellerini kavuşturmuş, başlarını arkaya atmış, mavi ışık onları bir balon gibi sarmış bir şekilde daire şeklinde duruyordu. Sessizdiler. *Seta Kalliri'nin*, muhtemelen diğer rahibelerle aynı anda, sessiz bir dua gibi görünen bir şekilde hareket eden dudakları dışında hareketsizdiler.

Ama bakışlarımı üzerinde tutan Kara'ydı. Çünkü elinde gökyüzüne dönük bir kılıç, kabzasında göz kamaştıran, parıldayan bir taş vardı.

Işık huzmesinden o sorumluydu.

Tüm güçlerini kendisine kanalize ediyor ve kılıcı sisi yenmek için bir kanal olarak kullanıyordu.

Kakkari onu daha çocukken seçti.

Orala sa'kılan'dan ayrılmadan önce *Seta Kalliri* bana böyle söylemişti. O an sanki bir ömür önceymiş gibi geldi. Ama şimdi ne demek istediğini anlıyordum.

Kara'nın bana söylemediği şey bu muydu? Bunu imgeleminde mi görmüştü?

Benden bir şey saklamıştı, bir sırrına izin vermem için bana yalvarıyordu.

Doğu topraklarının daha fazlası ortaya çıktı. Gözlerimizin önünde. Bir zamanlar Ölü Dağ'ın gururla durduğu yer şimdi ufalanmış bir taş yığının dönüşmüştü. Bir gün ağaçlar ve çimenlerin onu örtüp örtmeyeceğini, hafızalarda unutulup unutulmayacağını merak ettim, bu kadar acının yaşandığı, bu kadar ölümün kök saldığı görkemli manzaraya karşı başka bir tepe.

Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan... Son sisin de tükenişini izledim.

Rüzgârın girdabı Kara ve diğerlerini kırbaçlamaya devam ederken bile kırmızının gökyüzünden kayboluşunu izledim.

Altın ışık huzmesi daha da büyüyerek gökyüzünü taradı ve dallarını geniş bir alana yaydı.

O kadar parlak bir ışıktı ki, kafatasımın içinde yanacaklarından korkarak gözlerimi kapatmak için elimi kaldırdım.

Sonra bir anda doğu toprakları sessizleşti.

Rüzgâr aniden kesildi.

Girdap gibi dönen, şiddetli toprak yuvarlanarak karaya doğru geri çekildi, takırdayan taşlar ve kabarmış topraktan oluşan bir gümbürtü bizi kum ve toz içinde bıraktı.

Işık artık yoktu.

Kara'ya dönüp baktığımda diğerlerinin dağıldığını ve sadece onun ayakta kaldığını gördüm.

"Vienne!" Drokka homurdandı, topraktan yükselmeye başlamıştı bile, sesi ani sessizlik için çok yüksekti.

Rath Rowin'in *Vorakkar*'ı topuklarının üzerindeydi, gözleri yerde kıvrılmış olan Mina'ya kilitlenmişti.

Kara'nın gözleri hâlâ mavi mavi parlıyordu. *Seta Kalliri* ayaklarının dibine çökmüş olsa da, *Kalloma*'nın bir elini uzatıp bileğine dokunmasını izledim. *Bu* Kara'da bir tepki uyandırdı ve vücudunun titrediğini izledim. Gözlerinin kapanışını izledim.

"*Saila*," diye mırıldandım, yerden kalktım, ona doğru koşarken kıyafetlerimden, saçlarımdan ve bedenimden toprak döküldü.

Onlara ulaştığımda Drokka'nın kollarında hareketsiz bir Vienne vardı. Rowin onun üzerine eğilmiş, kulağına bir şeyler fısıldarken Mina kıpırdanıyordu.

Kılıç Kara'nın elinde gevşek bir şekilde asılı kaldı ve yorgunluktan sırtı öne doğru eğilerek tökezledi.

Tam düşmeye başlarken ona doğru hamle yaptım. Yere sertçe çarptım, büyük bir taş dizime saplandı ama o zarar görmeden kucağıma düştü.

"Kara," diye fısıldadım, ona bakabilmek için başını avuçlarımin arasına aldım. Kalbim boğazımda atıyor, panik nefes almamı zorlaştırıyordu. "Yaralandın mı?"

Vücuduna baktım, orada olmadığını bildiğim yaralar aradım. Bakışlarım kollarını, göğsünü, karnını, bacaklarını gözden geçirdi-

Karnının alt kısmı yuvarlaaktı. Belli belirsiz ama dikkat çekiciydi çünkü onun her santimini ezberlemiştim. Günün ve gecenin her anında zihnimde yaşıyordu.

İnançsızlık. Umutsuzluk. Sevinç. Suçluluk. Huşu.

Hepsi bir anda bana çarptı ve tek yapabildiğim onun gözleriyle buluşmak oldu.

Bana anlatmaya çalışmıştı, diye düşündüm odun gibi. Ve ben onu geri çevirmiştim.

Onu geri çevirmiştim.

"Bir hediye," diye fısıldadı bana bakarken. Gözleri ışıldamaya ve parlamaya başladığında, artık mavi renkte parlamıyor, güzel altın rengine dönüyordu. Çocuğu kastettiğini düşünmüştüm ama onun yerine elimi tuttuğunu hissettim.

ve hâlâ tutunduğu kılıcın kabzasına doladı. "Bekkar'ın soyuna geri döndü. Onu kullanmaktan korkmayacak bir *Dothikkar*'a layık."

Kaşlarım çatıldı. Bu Bekkar'ın kılıcıydı. Sisi yok etmek için kullandığı kılıç.

Ve bunu daha az umursayabilirdim. Diğerlerinin yaklaştığını hissettiğimde yere çarptı ve tüylerim diken diken oldu. Ama *Seta Kalliri*'nin yanına gidenler sadece kız kardeş rahibelerdi, çıplaklığını bir pelerinle örttüler, *Niva Kalliri* de oturmasına yardım etti.

"*Sika*," diye seslendi başka bir rahibe bize yaklaşırken, bakışlarımla karşılaşmamaya dikkat etmesine rağmen kaşlarını bana doğru çatarak. "*Sika*, ayakta durabilir misin?"

Rahibe. Gördükleri karşısında sesi titreyen rahibe Kara'ya elini uzattı.

"*Lysi*," dedi Kara, başını benden yana çevirerek, kollarım sıkılaşırsa da ona uzanarak. "Sanırım ben..."

Ama sesi kesildi, gözleri kapandı, bir yorgunluk dalgası içine çöktü
On

u. "Kalp taşları nerede?" diye sordu *Niva Kalliri*'nin sessiz sesi. Kalp taşları endişelerimin en küçüğüydü.

"Neredeler?" "Gittiler."

Yorgun sözcük *Seta Kalliri*'den geldi. Sesi sanki kazınmıştı.

"Ne demek *gittiler*?" diye sordu *Niva Kalliri*, sesi korkuyla daha da yükselmişti.

"Kakkari'nin bedeliydi," diye fısıldadı Kara kollarımda, bana bakarak. "Biri hariç. Seninki hariç."

"Kara, benimle kal," diye yalvardım, karnımda korku dönüyordu. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Sonra başı öne eğildi, vücudu gevşedi ve unutulmaya yüz tuttu.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

W Uyandığımda, *Kalloma'nın* tanıdık çevresiyle karşılaştım. kütüphane.

Göz kapaklarım ağırlaştı ve bedenim güçsüzleşti. Sanki derin rüyalarımın birinden yeni uyanmış gibiydim.

"*Rei kassiri*," dedi *Kalloma'nın* nazık sesi ve sandalyesinin masasından geriye doğru itildiğini duydum. "Oh, uyanmışsın."

Sesindeki rahatlama hissediliyordu.

Dünya tekrar içeri girerken, gözlerimi büyük pencerelerden içeri süzülen ışığa karşı siper ettim. *Kalloma'nın* yatağında yatıyordum, kürkler beni terletiyordu, çenemin altına sıkıca sarılmıştım.

"Çocuk," diye mırıldandım hemen, kaşlarım endişeyle gerildi, kollarımı hareket ettirmeye, avuçlarımı karnıma götürmeye çalıştım.

"Çocuk iyi," dedi *Kalloma*, hareketleri yavaş olsa da bana doğru aceleyle ilerleyerek. Sesi titreyerek, "Rath Okkili'nin *Morakkari*'si sana göz kulak oluyor. Daha dün ayrıldı. Ama çocuğun iyi olduğunu söyledi. Sağlıklı."

Güçlü bir rahatlama gözlerimin arkasını karıncalandırdı. Ne yapılması gerektiğini bilsem de bu benim en büyük korkumdu.

"Aklından ne geçiyordu?" diye sordu *Kalloma'nın* gergin sesi, ama içindeki rahatlamayı da duydum. "*Tanrıça*, Kara, sen... hepimizi korkuttun."

Yatağımın kenarına oturup bir elini saçlarımda gezdirmek için uzandığında sözlerini yarıda kesti.

Hareketim yavaşlamış olsa da bileğini kavradım ve ona doğru tuttum.
Be

n. "Diğerleri iyi mi?" diye sordum. "Vienne? Mina? Kimse yaralanmadı mı?" "*Nik*, iyileştiler," dedi bana. "Sen hariç hepsi."

Yutkundum. "Ne oldu? Buraya nasıl geldik? Ne kadar zamandır beri-"

"Bir haftadan fazla oldu," dedi ve ben de durgun zihnimi toparlamaya çalışarak sözlerini değerlendirdim. "Doğu topraklarında bayılmıştın. Ama seni *orala sa'kılan*'a geri getirmek için savaştık."

Onlar... *kavga mı ettiler?*

Birden ne demek istediğini anladım.

Arik.

"O burada," dedi *Kalloma*, dile getirilmemiş soruma cevap vererek. Doğrulamaya başladığımda kaşlarını çattı ama beni geri itmek yerine kolumdan destek aldı. Bir baş dönmesi dalgası odanın sallanmasına neden oldu ama beni toparlamasına yardım ederken ona sıkıca sarıldım.

"Tapınakta mı?" Ben sordum.

"*Nik*, dışarıda, avluda," dedi bana, ses tonuna biraz kızgınlık karışmıştı ve ben uyurken neler olduğunu merak ettim. "Doğu topraklarından beri orada. Oradan ayrılmayacak."

Bunun beni nasıl hissettirdiğini bilmiyordum ve bunu anlayacak enerjim de yoktu.

"Seni *Dothik*'e geri götürmek istedi," dedi bana nazıkçe. "Şifacıları tarafından tedavi edilmen için. Seni buraya getirdiğimizde hoşnut olmadı."

Lysi, nasıl tepki vereceğini ancak hayal edebildim.

"O artık *Dothikkar* olabilir ama sen hâlâ *benim* kızımsın," dedi *Kalloma* bana, sesi sertti ve elini saçlarımda gezdirdi. "Ve *orala sa'kılan*'ın iyileşmene yardımcı olacağını biliyordum. Kalp taşı bizi izlemese bile bu yerde hâlâ sihir var."

"Doğru olanı yaptın," diye fısıldadım yutkunarak. Bacaklarımı yavaşça yatağın üzerinde sallarken kürkler düştü. Ayak bileklerime dolanan açık mavi bir ipek giymiştim. "Ben... Ben sadece herkesin iyi olduğu için çok rahatladım."

"Hatırlıyor musun?" diye sordu bana sessizce.

Doğu topraklarında ne olduğunu hatırlıyor muyum?

Hafızamın parçalarına odaklanmaya çalıştığım da şakaklarımda keskin bir acı yayıldı. Acıyı hatırlıyordum ama aynı zamanda o gücün içinden aktığını hissettiğim *kolaylığı* da hatırlıyordum. Korkutucu derinliğini. Cazibesini.

"Fazla değil. Muhtemelen en iyisi bu," dedim ona. Yarı gerçek. Yarı yalan da olsa. Sesimi alçaltarak sordum, "Peki ya sis... gitti mi? Gerçekten mi?"

"*Lysi*," dedi bana nazikçe, sanki sesimdeki gerçek dışılığı duymuş gibi, sanki ondan bir şeyi çok uzun süre saklayabilirdim gibi ağzını büzerek. "Her ordudan birkaç gözcü doğu topraklarında kaldı. Şimdilik orayı gözlüyorlar. Sessizlikten bir şey çıkar mı diye bakıyorlar."

Elimi yavaşça karnımdaki küçük şişliğin üzerine koydum ve aşağıya baktım.

"Orası çok sessiz. Sanki dünya da bekliyor. Bizim gibi onun da iyileşmesi zaman alacak."

Başımı salladım.

"Oh, *rei kassiri*," diye nefes aldı. Birdenbire ona sarıldım ve yüzümü boynuna bastırarak nefesini içime çektim. "Beni korkuttun. Hem de çok. Bize geri döndüğün için çok mutluyum."

Gözlerim yaşardı ama gözlerimi sıkarak kapattım. *Kalloma'nın* kalp atışlarına odaklandım. Onun kokusuna, sıcaklığına ve harika kucaklamasına odaklandım.

Bu şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyordum ama sonunda *Kalloma* Derin bir nefes aldı ve dengesiz bacakları üzerinde durmak için ayağa kalktı.

"Biraz yiyecek ve su getirteceğim," dedi dudağını kaşıyarak. "Acıkmış olmalısın."

İtiraz etmek dilimin ucundaydı ama sonra yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu düşündüm. Kısa bir erteleme ve değerlendirme anı.

"*Kakkira vor, Kalloma*," dedim sessizce.

Çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı ama sözlerim üzerine kısa süreliğine durdu. Dönüp bana baktı, gözleri çakmak çakmaktı. "İyi olduğuna emin misin, *Rei Kassiri*? Başka bir şifacı gönderebilirim. Ya da *mokkira*'yı geri çağırabilirim."

"*Nik*," dedim sessizce.

Doğrusu, içim dışım kazınmış gibi hissediyordum. Vücudum güçlü hissediyordu, özellikle de zihnimdeki ağırlıktan daha fazla kurtuldukça.

Ama benim ruhum.

Zayıf
hissettim.

Yırtık.

"*Nik*, ben iyiyim," diye *Kalloma*'ya güvence verdim.

Yine tereddüt etti. "Onu görmek ister misiniz? Uyandığınızı ona bildirmem gerekecek ama onunla da konuşmak isterseniz-" "*Nik*," dedim hızla, içimde bir panik parıltısı yükseliyordu. "Ben, ben görmeye hazır değilim.

henüz."

Başını salladı. "Pekâlâ. Neye ihtiyacın varsa, *rei kassiri*. Onu uzak tutacağım."

"*Kakkira vor*."

O odadan çıkarken gözlerim rahatlama, özlem ve azapla kapandı. Kendimi tekrar ne zaman bütün hissedeceğimi merak ediyordum.

OceanofPDF.com

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

"**H**e hala burada, Kara."

Yazdığım kelime ani müdahaleden dolayı titrek ve çarpık görünse de yazıya ara vermedim.

Avala kule odamın eşiğinde durmuş, kollarında altın bir kutu taşıyordu.

"Az önce neredeyse kapılarımızı kırıyordu."

Parmaklarım tüy kalemin üzerinde sıkılaştı.

"Ama *bak* sana ne bırakmış, Kara," dedi Avala, sesinin tereddütlü olduğunu duysam da sevincini bastırmaya çalışıyordu. "Çok güzeller, değil mi?"

Başka bir hediye mi? Bakışlarımı parşömenden ayırarak düşündüm, göğsümde bir sızı yankılanırken bile merakım beni ele geçirdi.

Uyandığımdan beri bir hafta geçmişti. Ve hala bir korkak gibi davranıyordum. Kulemde saklanıyor, onu tekrar görmenin kaçınılmaz acısına karşı kendimi uyuşturuyordum.

Ama Arik varlığını belli etmişti. Defalarca. Onunla konuşup konuşmayacağımı öğrenmek için her sabah, öğleden sonra ve akşam tapınağın kapısına çıkan merdivenleri tırmanıyordu. *Dothik*'te yaldızlı, lüks bir sarayı olmasına rağmen, buz gibi gecelerde avluda uyuyordu. Beyla bana onun girişten çok da uzak olmayan buz nehrinde yıkandığını söylemişti. Bana söylemediği şey ise ona mutfağından gizlice sıcak yemekler çıkarmaya başladığıydı. *Bunu* Avala'dan öğrenmiştim. Ona karşı sertleşen sesi hafta boyunca yumuşamaya başlamıştı.

Kalloma bile *Dothikkar* için üzülmeye başlamıştı. Bunu itiraf etmese de onu iyi tanıyordum. Ve onunla her konuşmasından döndüğünde yüzünün çizgilerine kazınmış acıma duygusunu gördüm.

Masamdan kalkarak sevgili arkadaşşıma doğru yürüdüm ve bulacağım şey için kendimi hazırlayarak altın renkli, karmaşık sandığın kapağını kaldırdım.

Korunaklı sınırlar içinde neyin yuvalandığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Arik'in bunu kuzey topraklarına kadar getirmek için *Dothik*'ten hangi zavallı ruhu çağırdığını merak ediyordum. Şehrin kapılarından tapınağa kadar *piroki* toynaklarının çiğnediği bir yol olmalı.

Kapağı kaldırdığımda beni pürüzsüz, pelüş bir parşömen karşıladı. Sayfalar dolusu. Kalın ve lüks, en ince liflerden yapılmıştı. Tüy kalemim üzerinde zahmetsizce kayacaktı. Mürekkebim akmayacak ve tüylenmeyecekti. Sandığı kapatana kadar hissettiğim istekten dolayı ellerim neredeyse titriyordu.

"Ah, Kara," dedi Avala, ben döndüğümde sesi kısılmıştı. Masama geri döneceğimi sanıyordu ama onun yerine pelerinime uzanıyordum. Bunun sona ermesi gerekiyordu. "Belli ki üzgün-"

Göğsüm sıkıştı. "Parşömeni *Niva Kalliri*'ye verebilirsin. Kendi transkripsiyonları için biraz istediğini biliyorum."

Hediyeler ben bir haftalık uykumdan uyanmadan önce gelmeye başlamıştı ve o zamandan beri de devam ediyordu.

Arik'in *Dothik*'teki kalesinde en sevdiğim sabun olan *luria kokulu* pahalı şişelerle dolu güzel bir oyma kutu.

Bir sandık dolusu ipek elbise, bir zamanlar *Sorakkar*'ın kendi hediyelerini kışkandığında bana söz verdiği elbiseler.

Yaldızlı bir fırça. Elde taşınan bir ayna. İlk kez çiftleştığımız Rath Hidri'nin *saruğundan* bir hatıra. Bunları görmek beni sadece ürpertmişti, kulağıma söylediği şu sözleri hatırladım: "Bak ne kadar güzelsin, *rullari*. Aynada kendine hayran olmayı seviyor musun, Kara? *Hayran* olmalısın."

Sonra beni *gerçekten* acıtacak yerimden vurmaya başladı.

Çünkü sonra kitaplar gelmeye başlamıştı. Bunlardan ilki yüksek sesle nefes almamı sağlamıştı çünkü Bekkar'ın tarihinin mükemmel bir şekilde korunmuş bir kopyasıydı, parşömenin kenarları yaldızlı, preslenmiş deri kapak mükemmel derecede pürüzsüz ve lekesizdi. Bunu *Dothik*'te bulmayı nasıl başardığını bilmiyordum çünkü *orala sa'kılan*'dakinin var olan son kitap olduğunu sanıyordum.

Ama Arik'in azmi ve kararlılığı karşısında şaşırmamalıydım. Geri çevirmek zorunda kalmak özellikle acı vericiydi. Ağgözlü ellerimde tutmak için can attığım tek hediye buydu.

Ama sonunda onu göndermişim. Avala, Trissa ya da *Kalloma* -o gün hediyelerimi getiren *her kimse*- onları Arik'e iade etti mi yoksa bir yerde güvende mi tuttu bilmiyorum. Umurumda da değildi. Sadece anılarımı canlandıran hediyelerini görmek istemiyordum.

Dün bana *kreki* mürekkeplerinin en siyahıyla dolu üç yuvarlak mürekkep kabı vermişti. Şimdi sıra parşömenle idi.

İçimi çektim, pelerinine sarıldım. Vakit gelmişti. Zamanı geçmişti.

Dothik'e dönmesi gerekiyordu. Burada oyalandığı her an onu şehirden uzaklaştırıyordu. Tahtı o kadar yeniydi ki onu tehlikeli bir pozisyona sokacaktı, böyle tehlikeli bir zamanda kendisini içinde bulamayacağını biliyordum.

Halkına güven vermek için *Dothik*'e dönmesi gerekiyordu.

Orala Sa'kılan'ın avlusunda uyumasına, beklemesine gerek yoktu.

"Onunla konuşacak mısın?" Avala'nın sessiz sesi, parşömen sandığını sınıksız tutarken, umut dolu olduğunu düşündüğüm bir tonda geldi.

"*Lysi*," dedim yutkunarak, omurgamı çelikleştirerek. "Bu iş yeterince uzadı."

Ben merdivenlerden inmeye başlarken Avala hiçbir şey söylemedi.

Göğsümde bir kıpırtı vardı, bütün hafta boyunca hissettiğim ilk gerçek duyuydu bu. Sinir. Beklenti. Acı. Keder. Bilmiyordum.

Garip bir şekilde, iyi hissettirdi. Doğrusu, endişelenmeye başlamışım.

Yapamayacağımı
bir şey *hissetmek*.

Merdivenleri kısa sürede çıktım, Avala'nın beni takip ettiğini hissediyordum. Yine de en alttaki koridora ulaştığımda durdu, şüphesiz onunla konuşmam için gereken mahremiyeti bana veriyordu.

Koridorda süzıldüm, bir sonraki koridoru döndüm, görünürde kimse yoktu. Avlu görüldüğünde, son iki haftadır sık sık açılıp kapanan kapıya baktım.

Arik de hemen diğer tarafındaydı.

Kapıyı açtığımda, çelik gürültüsüyle inliyordu, merdivenin başında onun arkasını dönmüş olduğunu gördüm. Bekkar'ın kılıcı oraya bağlanmıştı, tanıdık kabzası

Beyaz taş, pürüzsüz metalin üzerinde parıldıyor.

Elleri kalçalarındaydı, postu onu öyle bir sarmıştı ki, içimde başka bir his mızrak gibi saplandı. Beklenmedik ama yine de... Sıkıca kavradım. İki elimle çünkü bir şeyler hissetmek *istiyordum*.

Kalbimi kıran ve beni geri çeviren bir erkeği arzuluyor olsam bile.

Beni orada görünce Arik'in boğazından gırtlaksı bir ses çıktı. Muhtemelen *Kalloma*'yı bekliyordu. Ya da Avala'yı.

Dışarısı beklediğim kadar soğuk olmasa da pelerinimi etrafıma daha sıkı sararak avludan çıktım.

Görünüşe göre onu şok etmiştim. Bana baktı, olduğu yerde donup kalmıştı. Her zamanki gibi, hatta belki daha da yakışıklıydı. Saçları hâlâ uzundu ve daha birkaç hafta önce saçlarını kesmek istediğimi, parmaklarımı sevgiyle saçlarında gezdirdiğimi, diliyle benimle alay ederken ağzının içinde nefes nefese kaldığımı hatırladım.

Sonra hareket etti.

Hızla bana doğru
geliyordu.

Kollarının beni sarma şekli tanıdık ve doğrudu. Boğazından bir hırıltılı ses daha çıktı ve sonra avuç içleri yanaklarımı kapladı ve alnını benimkine yaklaştırarak beni içine çekti.

"*Saila*."

Göğsümde bir kıpırtı vardı. Özgür kalmak isteyen bir şey.
Kafesinin kemiklerini dövüyor.

"Buna bir son vermelisin Arik," dedim
usulca. Sustu.

Yavaşça bana bakmak için geri çekildi ve ben de bu küçük fırsattan yararlanarak az önce kapattığım kapıya doğru geri çekildim ve aramıza mesafe koydum.

Elleri yanlarına düştü. Artık şapkasını takmadığını fark ettim.
Vorakkar kelepçeleri. Onlardan kesilmişti.

Aynı anda yutkunduğunu duydum, gözlerinin karnıma düştüğünü gördüm, bakışları üzerimde geziniyor, değerlendiriyordu.

"Dakkar'a karşı bir görevin var," diye devam ettim, onun kararlı bakışları karşısında kalbimin hızlanmasına aldırmadan. "Ve burada olduğun her an ona sırtını dönüyorsun."

"Ben öyle görmüyorum," diye mırıldandı, o erimiş gözleri benimkilere döndü.

Kaşlarımı çattım. "Haftalardır *Dothik*'ten uzaktasın. Şehrin sana en çok ihtiyacı olduğu zamanda. Bunu nasıl böyle görmezsin?"

"O zaman benimle dön," dedi sessiz bir sesle. "Benimle gel ve tam şu anda geri dönelim."

Şaşkınlığım bir öfke kıvılcımıyla birleşti.

"Bunu neden yapıyorsun?" Şaşkınlıkla sordum, gözlerini tutuyordum çünkü anlamam *gerekiyordu*. Göğsümdeki kıpırtı giderek büyüyor, güçleniyordu. "*Dothik* senin her zaman istediğin şeydi. Her zaman seçtiğin şey."

Bu küçük bir ürkme miydi?

"Ve..." Aniden bastıran çaresizliğin nereden geldiğinden emin olamadığım için sözümü yarıda kestim. Omuzlarım çöktü. "Ve *anlıyorum*. Gerçekten anlıyorum, Arik. Seçim yapmak zorunda kalmanı istemiyorum çünkü Dakkar için en iyisinin ne olduğunu biliyorum. Sana yaptığın şeyi neden yaptığını anladığımı söylüyorum. Bunun için suçluluk duymana gerek yok."

Dönmeye başladığımda bakışlarında bir panik havası vardı. Bileğimi yakaladı. "Kara, bunu konuşalım, olur mu? Sadece... kal. Benimle kal."

"Evine git, Arik. *Dothik*'e dön," dedim ona usulca, gözleriyle bir kez daha buluşarak. "Burada olmamalısın."

"Sen neredeysen ben de orada olmalıyım," dedi kararlı bir şekilde. "Ve bununla savaşmaktan bıktım."

Sesindeki rahatlama ve dürüstlük beni duraksattı. Karnımın çırpınmasına neden oldu ama aynı zamanda göğsümün sıkışmasına neden oldu, o kadar sıkıydı ki nefes alamıyordum gibi hissettim.

Yanılmışım.

Buna hazırlıklı değildim. Çünkü tek istediğim kuleye geri dönmek ve orada kendime barikat kurmaktı. Elim çoktan kapının kolunu aramaya, onunla boğuşmaya başlamıştı ki Arik bunu gördü ve beni yakalamak için hamle yaptı.

"*Saila*," diye hırladı bana doğru, elimi tutarken Bekkar'ın kılıcının kabzası omzunun üzerinden parlıyordu. "*Saila*, benimle *Dothik*'e geri dön. *Hanniva*. Eğer istediğin buysa, burada dizlerimin üzerine çöküp sana yalvaracağım. Ama buradan sensiz ayrılmayacağım."

Kalbimdeki istek muazzamdı.

Ve yine de... özür bile dilememişti. Beni acımasızca incittiği için, beni gönderirken sesindeki soğukluk için, bunu kolayca yaptığı için özür bile dilememişti.

"*Nik*," dedim, tutuşunu kırmak için mücadele ederek. "Bunu istemiyorum. Sadece gitmeni istiyorum."

Başını iki yana salladı.

"Başka hediye yok," diye devam ettim, paniğin yükseldiğini hissederek. "Onları sadece sana geri göndereceğim. Başka bir yerde yatağın varken Syok'la avluda uyumak yok artık."

"*Lysi*," diye mırıldandı, çenesi sıkılmıştı. "Senin.

Bizim." Karnım sıkıştı.

"Artık yeter, Arik!" Sonunda tısladım, içimdeki kıpırdanmanın kırıldığını hissettim, bir duygu seli aceleyle döküldü, taşıtı. Gözlerim yaşlarla doldu ve boğazım düğümlendi, "Beni *Dothik*'ten gönderdin çünkü beni istemiyordun! Bunu hatırlamıyor musun? Çünkü ben bunu her gün ve gecenin her anında hatırlıyorum. O yüzden bunu olması gerekenden daha zor hale getirme! Şehrine dön *Dothikkar*, çünkü seni burada istemiyorum. Ve eğer beni zerre kadar önemsiyorsan, o zaman ya da şimdi, *gideceksin*."

Gözleri parladı. Yüz hatlarında çok net ve ezici bir ıstırap ifadesi belirdi. Gördüğüm manzara karşısında neredeyse donup kalacaktım.

Sonra yüzü tekrar değişti.

"Çocuğu düşün, Kara."

Dondum kaldım.

Çiğerlerim sıkıştı ve elim koruyucu bir şekilde büyüyen karnıma doğru kaydı. "İnkar ettiğin çocuktan mı bahsediyorsun? Sana ne gördüğümü söylediğimde bile mi?"

Boğazından sert bir ses geldi. Yüz hatlarından azap geçti. "Ve bunun için kendimden ne kadar nefret ettiğimi sana asla anlatamam. Her an bunu düşünüyorum. *Özür dilerim, Rei Kassiri*. O an için *çok* üzgünüm. Bu benim kendi zayıflığımdı, kendi korkumdu. Ama *hanniva*, çocuğumuzu düşün."

"İstiyorum," diye nefes aldım, göğsünü iterek. "*Öyleyim*."

"O zaman beni cezalandırmak için çocuğumuzu benden alma!"

Kalbim acınası bir şekilde çarparken parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. Şok içinde ona baktım. "Arik... Ben... Ben değilim. Seni cezalandırmaya çalışmıyorum."

Yaptığım şey bu muydu?

Farkında bile olmadan bunu yapıyor muydum?

"Değil mi?" diye homurdandı, sesi gırtlaktan geliyordu, gözleri şaşırtıcı derecede parlak ve cam gibiydi.

Titreyen bir nefes üfleyerek benden uzaklaştığını hissettim. Sırtı döndü ve derin nefesiyle omuzları hareket etti.

"*Vok*," diye nefes aldı, bir elini yorgun yüzünde gezdirerek. Yumuşak bir sesle, "*Vok*, böyle olmasını istemezdim. İstediğim bu değildi."

Bu sözlerde onun yorgunluğunu ve ıstırabını hissettim.

"Seni asla incitmek istemedim Kara," dedi bana nazıkçe. "Hiçbir *zaman*. Ama yine de yaptım. Bunun için benden nefret etmek için her türlü nedenin var."

Boğazımdan bir ses kaçtı.

Böyle mi düşünüyordu?

Ondan *nefret* ettiğimi mi?

Daha fazla yanılıyor olamazdı.

Gözlerime döndüğünde sessizce, "*Laseta Kalliri* bana *Dothik*'te, benim... *Dothikkar*'ın öldüğü gece, görev ya da aşk arasında seçim yapmak zorunda kalmayacağımı söyledi, *Kalloma*'nın yapmak zorunda kaldığı gibi." dedim.

Kaşları çatıldı.

"Çünkü bana ikisinin bir ve aynı şey olduğunu söyledi," diye fısıldadım. "Görevimin ve aşkımın *sen* olduğunu."

"Kara-"

"Ama yanılıyordu," dedim ona başımı sallayarak. "İkisi bir ve aynı şey değil. *Laseta Kalliri*'nin bahsettiği görev mi? Bir kan bağı yüzünden bana dayatılan kendi hırsıydı. Ben de sonunda aşkı seçtim. Şimdi göremiyor olabilirsin Arik ama seni sevdiğim *için* uzak durmayı seçiyorum. Çünkü tüm hayatın boyunca uğruna çalıştığın tek şeyden ödün vermek istemiyorum."

Şimdi ağlıyordum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyordu ve onları hissettiğim için *mutluydum*. İyi hissettirdi. Sonunda tekrar ağlamak. Bir şeyleri serbest bırakmak.

"*Sen* görevini seçtin," dedim ona. "Ve bunun için seni suçlayamam. Bunu seçmekte haklıydın. Şimdi sana yardım etmeme izin ver. Çünkü ben yanında olmadan, *Laseta Kalliri*'ye bağlı olmayacaksın. Kimseye bağlı olmayacaksın. Uygun gördüğün gibi yönetmekte özgür olacaksın. Ve bunun için daha da iyi bir kral olacaksın."

Arik'in yaptığı şeyi neden yaptığını anlamam uzun zaman almıştı. Ama sonunda anlamıştım. Belki de hâlâ içimde bir acı barındırıyordum.

Ama zamanla azalacağını umdum. Bununla yüzleşeceğimi, bunu kabulleneceğimi umdum.

Ama *Laseta Kalliri*'nin, benim kanımdan olsun ya da olmasın, bana bir piyon gibi davranmasına izin vermeyi reddettim.

Yüzündeki bilmişliği görmeye dayanamadığım için ondan uzaklaştım.

"Öyleyse *Hanniva*, şehrine dön," diye mırıldandım, elim kapının kolundaydı. "Bekkar'ın kılıcını al ve onu hepimiz için daha iyi bir dünya yaratmak için kullan. Ordular için, *Saruklar* için. Killup ve *Vekkiri* için."

Omzumun üzerinden gözleriyle karşılaştım.

"*Hanniva*, Arik," diye fısıldadım. "Tahtta hak ettiğin yeri al ve yapmak için doğduğun şeyi yap. Yanınıza liderlik edecek kadar güçlü, *Dothik*'in kollarını açarak kabul edeceği, saklanmak zorunda kalmayacağınız bir kraliçe alın. Unut..."

Sesim kırıldı. Sanki cam kırıkları beni içten dışa doğru parçalıyormuş gibi hissettim.

Kendimi uyuşturmaya çalıştığım şey buydu. Bu enfes, eziyet verici acı.

"Her şeyi unut, Arik," diye sessizce yalvardım, boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Beni unut, bizi unut. Ve bir gün bunun doğru seçim olduğunu göreceksin. Dakkar için doğru olanın bu olduğunu göreceksin."

Bu sözlerle birlikte, yüzündeki donuk ifadeden uzaklaştım. Avluya adımımı attım.

Kapı arkamdan kapanıp kilitlendiğinde, kederimden neredeyse yere yığılacaktım.

Ve yumrukları arkamdaki kapıya vururken, ismim dudaklarında bir feryat, ikimiz için de uzaklaştım.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

I Tanıdık bir duyguydu.

Kuzey topraklarında lanet olası *deva*'m donuyordu, ellerim karıncalanıyor, uyuşuyor ve buzla kaplanıyordu. Midem sanki bir kaya parçası yutmuşum gibi hissediyordu. Kalbim bundan daha da ağırdı.

Ona *çok* kızmıştım.

Onun için boyumdan büyük işlere *kalkıştıyordum*.

Çok yıpranmıştım, suçluluk duyuyordum ve üzgündüm.

Her şeyi berbat etmişim. Ama düzeltmeye kararlıyım. Şimdi bildiklerimi bilerek *Dothik*'e dönebileceğimi mi düşündü? *Nik*.

Kuzey topraklarını onsuz terk etmeyi reddettim.

Onu gerçekten bu hale ben mi getirdim?

Unutulabilir olduğunu düşünmesini sağlamak için *mi*?

Ona ve çocuğumuza sırtımı dönebileceğimi gerçekten düşünüyor muydu?

Daha önce yaptın, diye nefret dolu bir düşünce geldi ve neredeyse yüksek sesle hırladım, inanılmaz bir suçluluk ve kargaşa çatlağı neredeyse göğsümü yarıyordu. Her karmakarışık, eziyet verici düşünce beni daha hızlı ve daha sert tırmanmaya, gecenin karanlığında batı kulesine tırmanmaya itti. Çünkü beklemekten bıkmıştım. *Saila*'m bu kulenin içindeydi ve ona ulaşmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektim.

Onu. Anlamasını sağlamak için.

Haftalar önce yapmam gereken bir şey.

Elim buzla kaplı bir çıkıntıya kaydığında midem dibe vurdu ama kendimi düzeltmeyi başardım. Hemen üstümde, altın rengi

Penceresinden ışık sızıyordu. Neredeyse oradaydım. Neredeyse ona ulaşmıştım. Ve anlamasını sağlayana kadar kulesinden ayrılmayı reddettim.

Sonunda penceresinin önündeki çıkıntıda kendime bir yer bulduğumda, uzandım ve neredeyse camı bağlantılarından koparıyordum.

Kendimi onun odasına fırlatıp halı kaplı zemine çömelerek indiğimde şaşkın, sulu nefesi kulaklarımı doldurdu. Tüm ısı dışarı çekilmeden önce pencereyi bir kez daha kapatırken üzerine buz damlattım.

"A-Arik?"

Yüzümü ona döndüğümde yatağında kıvrılmış olduğunu gördüm. Yan yatmış, pencereden uzağa bakıyordu ama şimdi boynu bana doğru bükülmüştü. Gözyaşları şişmiş yüzünden aşağı süzülüyor, hırlamama neden oluyor, göğsümde rahatsızlık hissi uyandırıyor. İnsan gözleri kan çanağına dönmüştü, burnunun ucu kızarmıştı.

Bunca zamandır ağlıyor muydu?

Kara oturmaya çabalayıp bana şaşkınlıkla bakarken içimi kararlılık kapladı.

Parmaklarım pelerinin metal bağlantısına gitti. Çekiştirdiğimde, kalın kürkler ıslak bir yığın halinde yere düştü, yüzeyinden buhar kıvrıldı. Sırada Bekkar'ın kılıcı vardı, Kara'nın bana hediyesini kınından çıkardım ve dikkatlice pencerenin pervazına koydum. Hâlâ tartışmamız gereken bir kılıçtı. Sonra hançer kuşağıma ona katıldı.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi şaşkınlık ve... korkuyla karıştı.

Hırsız çizmelerimi çıkardım ve Kara'nın gözleri büyüdü -o cam gibi gözbebekleri hafifçe paniklemiş görünüyordu- ıslak tuniğimi soyduğumda ıslak bir tokatla halının üzerine düştü.

Pantolonumun bağcıklarını çözüp aşağıya doğru ittiğimde, çıplak bedenim onun odasının sıcaklığıyla buluştuğunda kendimi oldukça sıcak hissettim.

Hislerim geri gelmeye başladığında ellerim karıncalanıyordu. Yatağına doğru ilerlerken.

Ama en azından yaşadığı şok yüzünden gözyaşları durmuştu. Yüzü hâlâ ıslak ve lekeliydi ama ben onu kurulayacaktım.

Yatağının kenarında durduğumda, kürkleri geri çektim ve elbisesinin üst uyluklarına kadar itildiğini gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, kaşları çatılmıştı.

Kokusu her yerdedi. Cennet. Belki de burası gerçekten *orala sa'*kılan-donmuş cennet. Eğer o buradaysa, öyledir.

"Söyleyeceğini söyledin, *saila*," diye onu bilgilendirdim, yanına yatağa kaydım, soğuk tenim onunla buluştuğunda keskin bir hava girişi kulaklarımla buluştu. Geri çekilmeye başladığında, kollarımı ona dolayarak onu kendime çektim. "Şimdi ben de benimkini söyleyeceğim. *Lysi*?"

Omurgası sertleşti. Göğsümü itti ama ben dişlerimi sıkarak onu sıkıca tuttum.

"Gitmen gerekiyor. Sana *Dothik*'e geri dönmeni söyledim!"

"*Nik*," diye usulca homurdandım. "Burası ait olduğum yer. *Senin yanına*. Bana aksini söyleyemezsin."

Gözyaşları geri geliyordu ama öfkeliydi. Hayal kırıklığına uğramıştı. Etkimi kaybetmemiştim. Onu hâlâ kızdırabilirdim. Garip bir şekilde, bu düşünceyle bir rahatlama hissettim. Doğu topraklarında bana sadece kayıtsızlığını göstermişti. Bu sabah, bana umutsuzluğunu göstermişti.

Onu kızdırabilirdim. Pençelerini ve dişlerini bana karşı kullanmasını sağlayabilirdim. Ama ben sadece benim için yumuşamasını istedim. Sadece gülümsemesini görmek, kahkahasını duymak istiyordum.

Çünkü son duyduğumdan bu yana çok uzun zaman geçmişti.

Bana karşı mücadele ediyordu ama ben onu sıkıca tutuyordum. Boynu parladığında içgüdülerimle hareket ettim. Hırıltılı bir homurtuyla eğilip etini sıırdım ve dişlerimin arasında nazıkçe tuttum.

Kara dondu kaldı ve geniş, sıcak, nasırlı avucumu sırtında gezdirdim, büyüyen çocuğumuzun karnıma yaptığı baskıyı hissettim. Çok *doğru*.

Göğsümde bir düğüm gevşedi. Hayranlığımınla karışık bir gurur kabardı.

Boynunu serbest bırakarak dudaklarımı hafifçe işaretin üzerinde gezdirdim ve bana karşı titrediğini hissettim.

"Beni herkesten daha iyi tanıyorsun Kara," dedim ona usulca. "Bakkia'yı bile. Nassik'i bile. Kalik'i bile. Yani sensiz gideceğime gerçekten inandın mı?"

Fısıltısı bana karşı düzensizdi. "Seni hiç düşünmeden terk etmeme neden oldun."

İrkildim. Boynundan çekilerek yanaklarını avuçlarımla arasına aldım ve bakışlarını tuttum.

"Bir hata yaptım, Kara."

Sesimde duyduğu yırtık pırtık, çığ acıyla sakinleşti.

Sertçe yutkunarak tekrar söyledim, "Bir hata yaptım Kara. Hayatımın en büyük hatasını. Ve bunun için üzgünüm. Seni incittiğim için *çok* üzgünüm. Keşke korkuma yenik düşmeseydim. Ama başka faktörler de vardı.

düşün. Ve doğrusu, gerçek soyunu öğrenmeden önce bile seni kuzey topraklarına geri göndermeyi düşünüyordum."

Gözleri donuklaştı ve çırpınışları yeniden başladı.

"*Nik*, Kara," diye homurdandım, onu dizginleyerek. "Beni dinle. *Hanniva!*" Belirgin bir çabayla, bakışları bana sabitlenmiş olsa da sustu.

"Sarayda bana zarar vermek isteyenler vardı," dedim ona. Kaşları çatıldı ama kaşları hiç çatılmadı. "Hâlâ babama sadık muhafızlar. Tahta geçmemi *Dothik*'e karşı bir hakaret olarak gördüler. Şimdi bile beni *Dothikkar* olarak tanımayanlar var. Saraya karşı tehditler oldu. Sen oradayken bile sarayın içinde tehditler vardı."

En azından dinlerken çırpınmayı bırakmıştı.

"Seni güvende tutmak için uzaklara göndermeyi düşünüyordum. Hatta Nassik'e senin *Kalloma*'na bir mesaj yazdırdım," diye itiraf ettim. "Ama çok bencildim ve ona göndermesini emretmedim. Çünkü seni kendime yakın tutmak istedim. Seni görmek, sana sarılmak ve sıcaklığını üzerimde hissetmek istedim. O günleri aklımı yitirmeden geçirmemi sağlayan tek şey sendin. Bana huzur veren tek şey sendin."

Dudakları aralandı.

"Bir muhafız vardı. Diğerlerini geçmeyi başarmış silahlı biri. Onu özel odalarımıza çıkan merdivenlerde yakaladılar, Kara. *Vokking merdivenlerinde*. Senden sadece birkaç dakika uzakta. Ve eğer seni bulmuş olsaydı..." Yüzündeki rengin bir kısmının akıp gitmesini izleyerek huysuzca sözümü kestim. Cümlemi bitiremedim. Bunun yerine, "Ertesi öğleden sonra... Bakkia bana *Laseta Kalliri* ile olan bağlantından o zaman bahsetti," diye itiraf ettim. "Muhafızı bana kütüphaneyi göstermeden bir gün önce mi buldun?" diye sordu. Başımı salladığımda boğazından umutsuz bir ses kaçtı. "Sen... sen istedin beni şehirden çıkar."

Yutkundum. "Ve eğer bunu yapmak için benden nefret etmeni sağlamam gerekirse... o zaman y a p a r ı m ."

Vücudu hâlâ kollarımın arasında kaskatı kesilmiş olsa da bakışlarından bir anlayış geçti.

"Yanlış anlama," dedim ona. "Rahibelerle olan bağlantın hâlâ büyük bir endişe kaynağı. Bakkia bunu fark etmemi sağladı." Kaşlarını çatı. "Çünkü sana karşı hissettiklerimi gördü. Benim irademi onlarınkine boyun eğdirebileceğinden korkuyordu. Ve bana hatırlattı ki

Dothik'e karşı olan sorumluluğumu. Seninle tanışmadan çok önce verdiğim sözlerle."

"Ben öyle bir şey yapmazdım," diye karşı çıktı, öfkesi yeniden yükselmişti. "*Bunu sen de biliyorsun.*"

Dudaklarım mizahsız bir gülümsemeyle kalktı. "Endişesinde haksız değildi. Bir yanım benden istediğin her şeyi yapıp yapmayacağımı merak ediyor."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Ve bunu fark ettiğimde, o korkuya teslim oldum," dedim ona. "Seni incitme pahasına, kendimi incitme pahasına seni uzağa gönderdim. Tek tesellim, en azından kuzey topraklarında güvende olacağını *bilmemdi*. Bunun için benden nefret etsen bile."

Parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirerek sözlerimi düşündü.

"Beni bir daha görmeyi düşünüyor muydun?" diye sordu sonunda, gözleri benimkilere dikilmiş, kısılmıştı. "O gece çok soğuk ve kopuktun."

Onu gönderdiğimden beri geçen haftaları düşününce ruh halim oldukça bozuldu.

"Sen gittikten sonra," diye mırıldandım, "senin peşinden gelmemek için içimdeki tüm disiplin kırıntılarını *harcadım*." Dudaklarım hissetmediğim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Neredeyse hiç uyumadım, *Saila*. Yemek yemeyi bile zar zor hatırlıyorum çünkü iştahım yok. Lanet kürklerime kimsenin dokunmasına bile izin vermiyorum çünkü üzerlerinde hâlâ senin kokun var."

Keskin bir nefes burun deliklerinden ıslık çalarak geçti.

"Ve her gece uyumaya çalışırken, burnumu üzerinde uyuduğun mindere gömdüm. Seni içime çekmek için, seni hatırlamak için. Çünkü bir an huzur bulabilmemin, bir ya da iki saat uyuyabilmemin tek yolu buydu. Sadece senin hala yanımda olduğunu hayal edebilirsem."

Gözleri yaşlarla doldu. İstirabımı duyabiliyor muydu? Onu ne kadar özlediğimi? Onu ne kadar arzuladığımı?

"Benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun, *Rei Kassiri*?" İçimden sordum. Boğazım düğümlendi. "Seni göndermenin benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? *Nik*, bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi, acını *görebildiğim* için daha da zorlaştı. İçimde bir bıçak gibi hissedebiliyordum. Ve inan bana, senin acın yerine bir bıçağı tercih ederdim, Kara."

"Bunu kastetmiyorsun," diye fısıldadı hırıltıyla.

"İstediğimi biliyorsun," diye mırıldandım, başparmağımı düşen gözyaşının üzerinde yumuşattım, diğer kolum sırtına dolanırken başımı salladım. "*Lo kassiri*

tei, Kara."

Yumuşak nefesi kulaklarıma ulaştı.

Ve bunu hayatım boyunca daha önce hiç söylememiştim ama şimdi ona söyledim. "*Lo kassiri tei*. Seni seviyorum, *saila*," dedim ona, gözlerini tutarak, böylece içlerindeki gerçeği görecekti. "Seni incittiğimde bile seni sevdim. Ve eğer bana bir şans daha verirsen, hayatımızın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım."

"Arik..." diye fısıldadı başını sallayarak.

Bu sabah erken saatlerde bana açıkça belirttiği diğer endişelerini hatırladım. Her biri tüylerimi diken diken etmişti.

"Başka bir kraliçeyi bu kadar kolay alabileceğimi mi düşünüyorsun? Bu fikrin benim için ne kadar *yanlış* olduğunu anlasaydın, bunu aklına bile getirmezdin. Seninle tanıştığımдан beri başka bir dişiyi düşünmedim bile Kara. Dikkatimi ve arzularımı esir almış durumdasın. *Sadece* seni."

Bu onu duraklattı. Bu, alt dudaklarını dişlerken bana bir göz atmasına neden oldu.

"Senden *utandığım* için mi seni sarayda saklamaya çalıştığımı sanıyorsun, *saila*?" dedim hışımlla.

Alay ettim, kollarım onun etrafında sıkılaştı.

"Asla," dedim sessizce. "*Asla*. Seni tüm *Dothik*'e göstermek istedim. Herkes benim olduğunu bilsin diye seni pazar yerinde gezdirmek istedim. Ama yine de güvenliğini riske atamazdım. Muhafızlar seni ne kadar az tanırsa o kadar iyiydi. En azından sarayın güvenliğini sağlayana ve kendi muhafızlarımı seçene kadar."

"Düşündüm ki..." diye fısıldadı. Sözleri kesildi.

Sırtına doğru yumruklarımı sıktım. "Ne düşündüğünü biliyorum. Ve korkularını yatıştırmak için hiçbir şey yapmadım."

Çok ince bir şekilde, vücudunun yumuşamaya başladığını hissettim. Rahatladığını. Bu da kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu ve umudumu dizginlemekte zorlandım.

"Son endişene gelince," diye mırıldandım, çenesini kaldırıp gözlerime bakmasını sağladım. "*Dothik* için yeterince güçlü olamayacağın... Daha güçlü olabilecek bir kraliçe düşünemiyorum."

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

A *Kraliçe mi?* Düşündüm, elimde olmadan dudaklarımdan küçük bir nefes kaçtı.

Gözlerim onunkiler arasında gidip gelirken göğsümde o tanıdık kıpırtı vardı. İstek. İhtiyaç. Acı. Sevinç.

Arik beni *sevdiğini* söyledi.

Kelimeler şarap kadar tatlı ve baş döndürücüydü. Doğrusu çok etkileyiciydi, zihnimde yoğun bir sis gibi dönüp duruyordu. Bana değer verdiğini biliyordum. Ama duygularımı *paylaştığını* hiç düşünmemiştim. Onun da benim gibi hissettiğini hiç düşünmemiştim.

Yine de bu gece bana anlattıklarını düşününce, saraydaki tehditler gibi, mutlu cehaletimde başka neleri kaçırdığımı merak ettim. Hiçbir fikrim yoktu. Ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Arik'in beni kuzey topraklarına geri gönderme *şeklini* kabul etmesem de... bir parçam şimdi daha iyi anlıyordu. Tek istediğim buydu. Bir neden. Mantıklı bir sebep.

Rahibelerle olan bağlantımdan korkuyordu. Ve beni güvende tutmak istemişti.

Ayrılışım sırasında soğuk davrandı çünkü tereddüt edemezdi. Kendisi ve benim için en iyi olanı yapmak zorundaydı. O zaman gerekçesini görememiş olabilirdim ama şimdi görebiliyordum.

"Senin soyun umurumda değil," diye homurdandı Arik usulca. "Bunun kararımı etkilemesine izin vermekle aptallık ettim. Kafamı istediğin *yöne* çevir *rei kassiri*. Görüşlerimi seninkilere doğru yönlendir. İçime fısılda

Şehir için ne istiyorsan onu dinle. Çünkü artık biliyorum ki en büyük şampiyonu siz olacaksınız. Bu kararları birlikte alacağız. Güç sizin umurunuzda değil. Siyaseti ya da torpili önemsemiyorsun. Benim istediğimi istiyorsun. Bu da *Dothik*'i eski ihtişamına kavuşturmak. Yolsuzluk olmadan. Açgözlülük olmadan. Onu bir kez daha büyük yapabiliriz."

Ona bir şans daha verebilir miydim? Merak ettim, dudaklarım aralandı, kalp atışlarım hızlandı.

"Seni istiyorum Kara," dedi sonunda, alnını alnıma yaslarken usulca. Gözlerimi kırıştırdığımda kirpiklerim elmacık kemiklerinin tepesine değdi. Çaresiz bir sevinç göğsümden aşağıya, içimi dışımı ısıtan küçük bir ateş topu gibi kaydı. "Sana *ihtiyacım var*. Sana ihtiyacım var çünkü seni seviyorum. Sana ihtiyacım var çünkü bu son birkaç hafta sensiz cehennemlerin en safıydı. Sana ihtiyacım var çünkü bir gün bile sensiz uyanmayı hayal edemiyorum. Yapamam, Kara. *Yapmayacağım*."

Boğazımdan yırtık pırtık bir ses çıktı, çiğ ve acılı. "Beni delirtiyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi Arik?" Fısıldadım.

"Biliyorum," dedi, bir eli kürklerin altından kalçama geldi ve sıktı. "Ama hep öyleydin. Bu kuleye ilk adımımı attığımdan beri. Ama biz çalışıyoruz, Kara. Kavgaya ettiğimizde, tartıştığımızda bile çok iyi çalışıyoruz. Ve şunu rahatlıkla itiraf edebilirim ki hayatımda daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar sana ihtiyacım var. Elimden gelen her şekilde kendimi sana memnuniyetle bağlayacağım. Eğer beni affedecek cesareti kendinde bulabilirsen. Eğer beni tekrar sevecek gücü kendinde bulabilirsen."

Kuleme ilk girdiğinde ve kıyafetlerini çıkarmaya başladığında... Şaşkına dönmüştüm. Ani saldırısı karşısında şok olmuştum. Bunun bir rüya olup olmadığını merak ediyordum. Savunmamı güçlendirecek zamanım olmamıştı. Günün çoğunda ağlamaktan, kırık kalbimi emzirmekten ve Arik'le ilgili tek anım olacak büyüyen çocuğu kucağıma almaktan dolayı hamdım.

Kuleme geldiğinde *rahatlamıştım*. Bahsettiği aynı ihtiyacı ben de hissetmiştim. İyi ve kötü pek çok duyguyla karışmıştı.

Sonra gerçeklik tekrar üzerime çöktü ve neredeyse ruhumu çalıyordu. Ama şimdi...

Şimdi... belki de göğsümden yükselen bu sıcaklık ve çırpınma onun bana geri vermesiydi. Belki de bu, içimde kırdığı şeyi yeniden inşa etmesiydi.

Ve ona izin verip vermeyeceğime karar vermem gerekiyordu.

İhtiyacı olan dişi olup olamayacağıma karar vermeliydim. Yanındaki kraliçe. Çocuklarının annesi. Hayatının aşkı.

Ve bunda *kendi* payıma düşen sorumluluğu almam gerekiyordu.

Bu kırık şey olmak istemedim.

Çünkü zaten çok şey yaptım, diye düşündüm kendi kendime, göğsümde gururla kabarak.

Rahibelerin isteklerine karşı gelerek kalp taşları planını harekete geçirmiştim. Bildiğim tek yeri terk edecek, tehlikeli vahşi topraklarda yanımda bir *Vorakkar*'la seyahat edecek kadar cesurdum, hepsi bir bilinmez içindi. Sürüsünü görmüştüm. Bir *saruk* görmüş ve *Sorakkar*'ını bize yardım etmesi için ikna etmiştim.

Ve *Dothik*.

Arik o gecenin ardından beni nasıl teselli etmeye çalışmış olursa olsun, *Dothikkar*'ın ölümünden sorumlu olduğumu biliyordum. Tam olarak bir suikast olmasa da, o gece öleceğini biliyordum, ister *Laseta Kalliri*'nin elinden olsun, ister Arik'in... ya da benim.

Arik'e bir taht vermiştim. Ona babasının tahtını vermiştim.

Bekkar'ın saklı kalp taşını bulan da bendim. Onun gücünü avuçlarımda toz gibi ufalanan diğer kalp taşlarıyla birleştirerek doğu topraklarındaki sisi yenen bendim.

Gitti.

Yok

edildi.

Ve o anda, bir değil, iki değil, üç değil, *altı* kalp taşının gücü içimden akarken, son kez son imgelemimi görmüştüm. Ama bu geleceğe dair bir imgelem değildi. Geçmişe açılan bir kapı gibiydi.

Lessa'ya aitti. Bekkar'ın kraliçesi. O anda, kılıcın tarihini görmüştüm. Bekkar'ın babasından kalma bir kılıç, Lessa'nın -aşkı, karısı- kabzasına beyaz, parıldayan bir taş yerleştirmesiyle yeniden yapılmıştı. Çocukluğundan beri sahip olduğu, genç bir Dakkari kızı olarak içinde oynadığı yakınlardaki bir derenin kıyısında bulduğu bir taş. Onun için bir hediye. Kakkari'nin hediyesi.

Kılıcı yeniden yaptırmıştı. Bir kez daha yeniden dövülmüş. Güçlendirildi.

Onun sayesinde Bekkar daha da güçlenmişti. Onun sayesinde Bekkar yüceldi.

Böylece Lessa'nın kutsamasıyla, Vienne ve Mina'nın gücü ve korumasıyla, tüm Dakkar'daki en güçlü dışılardan biri olan *Seta Kalliri*'nin rehberliğiyle ve sevgiden doğan ve sevgiyle büyüyen bir melez olan benimle sisi sona erdirdik.

Beş.

Rivalla lo'kılan.

Bir zamanlar, *rivalla lo'kılan*'ın kadim metinlerdeki orijinal Beş Kalp Taşı'na, iki yüzyıl önce Dakkar'ı kurtarmak için eski rahibeler tarafından kullanılmış olanlara atıfta bulunduğuna inanmışım.

Artık Beş olduğumuzu biliyordum.

Zamana, uzak mesafelere ve farklı nesillere yayılmış beş dişi. Tek bir amaç için bir araya gelmiş, Kakkari'nin eliyle tek bir ana doğru yönlendirilmiş beş dişi.

Dakkar'ı kurtarmıştık. Dengeyi yeniden kurmuş, Ghertun ve Dakkari'nin ellerinde yıllarca süren kan dökme ve savaştan sonra fedakârlık yapmıştık. Yıllarca süren açgözlülüğün ardından, Dakkar'ın başkentinden zehirli parmaklar gibi toprağı sürükleyerek yayılmıştık.

Bize bir şans daha verildi. Boşa harcayamayacağımız bir şans.

Belki de asıl soru Arik'in ihtiyaç duyduğu dişi olup olamayacağım değil, onun yanında güçlü bir kraliçe olup olamayacağımdı.

Şaşkınlıkla farkına vararak yumuşak bir nefes aldım ve kalp atışlarını omzumda hissettim.

Belki de soru şu olmalıydı... *Arik bana* layık mıydı?

Yanımda olmasını istediğim erkek o muydu? Hayatımızın geri kalanı için? "Beni incittin," diye fısıldadım.

"Biliyorum," diye hırladı, sesi gırtlaktan geliyordu ve çiğdi, sanki o anda ona bir bıçak saplıyormuşum gibi. "Bunu telafi etmeme izin ver, *Saila*."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" Kalbimin etrafındaki buzdan duvarların erimeye başladığını hissederek merak ettim. Sanki erimiş acıdan damlalar akmaya başlamıştı. "Başlangıç olarak," diye mırıldandı, "sana karşı hissettiklerimden şüphe etmene asla izin vermeyeceğim. tekrar."

"Bu iyi bir başlangıç olur," diye fısıldadım.

Keskin nefesi aramızda yankılandı. Kokusu her tarafımı sarmıştı. Sıcaklığı.

"Hoşuna gitmeyebilir, *saila*, ama seni hediyelere boğacağım. Eğer hala bir *Vorakkar* olsaydım, seçilmiş kraliçem *deviri'sini* beklerdi. Gelininin hediyelerini. Ve bu yüzden, bir *Lakkari*'ye layık hediyeler alacaksın."

İşte
oradaydı.

Bir *Lakkari*.

Dothik'in kraliçesi. Dakkar'ın kraliçesi. *Dothikkar*'ın kraliçesi. "Ben...
Ben kitapları, parşömenleri ve sabunları sevdim," diye itiraf ettim.

Yumuşakça.

Boğazından hafif bir ses çıktı. Tam bir kıkırdama değildi. Tam olarak bir
iç çekiş değil.

İkisinin arasında bir şey.

"Ve daha fazlasına sahip olacaksın," dedi bana. "Sana kütüphaneler
dolusu kitap vereceğim, hepsi senin olacak. Çocuklarımıza okuyacağınız
kitaplar. Dakkar'ın tarihini anlatan kitaplar. Bekkar ve Lessa'nın aşkını.
Gece gökyüzündeki takımyıldızları. Annelerinin Dakkar'ı nasıl kurtardığını
anlatan kitaplar, çünkü onun onuruna adanmış kitaplar mutlaka olacaktır."

Gözlerimden yaşlar süzülürken boğazım düğümlendi. Çünkü bunu
istiyordum. Zaferi değil, doğu topraklarında olanları değil, çocuklarıma
okumak istiyordum. *Onun* çocuklarına. Kelimelere ve hikâyelere duyduğum
büyük aşkı onlara da aşılama.

Zihnimde çok kolay canlandırabiliyordum. *Dothik*'teyken bile hayalini
kurmuştum.

"*Dothik*'in girişine senin bir heykelini koyduracağım, böylece şehrimize
gelen herkes onu gerçekten kimin yönettiğini bilecek," diye fısıldadı.
"Böylece kralı gerçekten kimin yönettiğini bilecekler."

Haftalar sonra ilk kez dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha döküldü.

Arik onu içine çekti, kısa bir an için gözlerini kapattı, sanki

Tadını çıkararak.

"İşte orada, *rei saila*," diye mırıldandı. "İşte orada."

Gülüştüm kastediyordu. Bunu *bekliyordu*. Ve bu sadece acıyı daha da
kırdı, parçaladı, parçaladı, parçaladı.

Oyuna devam etmeye karar vererek fısıldadım, "Sadece benim bir
heykelim değil. Biri

Kalloma da. Vienne ve Mina'nın. Ve Lessa'nın."

Yutkundu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lessa'nın da mı?"

Bunu ona açıklamam gerekecekti. Zamanla açıklayacağım. Doğu
toprakları hakkında konuşmamız gerekecek. Bekkar'ın kılıcından. Ancak
şimdi... *bu* sadece bizim içindi.

"*Lysi*, onun da."

"Yapılacak," diye ilan etti, bir an bile tereddüt etmeden. "Kimsenin
önünde diz çökmedim ama senin önünde diz çökeceğim Kara."

"Yapacak mısın?"

Sonra, beni şaşırtarak, ayaklarının üzerinde hızlı adımlarla bizi yataktan çekti. Gözyaşlarının çoktan kurumuş olduğunu fark etmem bir anımı aldı. Elimi tutuş şekli beni kayıp ve öfkeyle değil, özlem ve umutla doldurmuştu.

İçeri daldığı pencerenin yanında, yerde kurumakta olan giysi yığınının yanında durduk.

Ayağa kalktım.

Arik önümde dizlerinin üzerine çöktü ve nefesimi kesti. Elleri kalçalarımı nazıkçe kavradı, başparmakları karnımın kabarıklığını sıyırdı. Hepsî güzel, çıplak, yaralı, altın rengi bir et ve boyun eğmeyen, müthiş bir güç.

Bana kararlılıkla bakıyordu ama zırhında bir çatlak vardı. Sadece benim gözlerim için olan bir kırılma.

Onu bu şekilde gören tek kişi ben olacağım, aniden anladım.

"Kimsenin önünde diz çökmedim. Güney bölgesinin başkanı olarak değil. *Vorakkar* olarak değil. Ne de *Dothikkar* olarak. Ama senin önünde diz çökeceğim Kara," diye başladı. "Senin önünde diz çökeceğim. Çünkü ölene kadar ve hatta ondan da öte tapacağım kişi sensin. Aşkım olarak. Çocuklarımla annesi olarak. Ve umarım kraliçem olarak. Karım olarak."

Avuçlarının sıcaklığı karnıma doğru inerken, dudaklarımdan yumuşak bir iç çekişle bir nefes havalandı.

"Sana çocuklar vereceğim, Kara. Sana, içinde yaşadığımızdan daha büyük bir *Dakkar*'da büyüyecek oğullar ve kızlar vereceğim."

"Çoktan başladın," diye fısıldadım, rahmimdeki çocuğun ikimiz için de hassas bir şey olduğunu biliyordum. Yine de ellerinden birini tuttum, kabarıklığa bastırdım, gözlerinde yükselen duyguyu gördüm, sıcak ve arzulu.

"*Lysi*, oğlumuz," dedi hırıltılı bir sesle. Başını eğdi ve alnını kabarıklığa bastırdı, bu sadece kalbimin boğazıma yükselmesine neden oldu. "Soyumuzun ilki" derken sesi çığdı.

Bizim hattımız.

"Peki ya kız olursa?" diye sordum.

Arik başını salladı ve bana bakmak için geri çekildi. Sesli bir şekilde yutkunduğunu duydum ve sonra o erimiş gözler benimkilere sabitlendi. "*Lomma* bana ilk çocuğumuzun bir erkek olacağını söyledi. Bir sonraki kızımız olacak. Sonra başka bir oğlan. Sonra iki kızımız daha olacak."

Beş.

Beş çocuk.

"Nasıl... nasıl..." Sesinde duyduğum kesinliği düşünerek sözümü yarıda kestim. "Annen mi?"

"'Kara, kraliçen,' diye mırıldandı. *Nik*, okudu. "'Kara, kraliçen. Seçilmiş, ilginç şey. Seni kral yapacak olan.'"

"Bunu o mu söyledi?" Sessizce sordum. Şaşırmış mıydım? *Nik*. Hiç şaşırmadım. "Bunu önceden mi söyledi?"

"*Kalloma*'nın sana Kara dediğini ilk duyduğumda bunu reddettim. Çünkü nasıl olabilirdi ki? Senin adını nasıl bilebilirdi ki? Ama şimdi... *vok, rei kassiri*."

Benim aşkım.

"Teorinde haklıydın. Kakkari *hepinizi* gücüyle birbirine bağladı ve bizi olmamız gereken yere yönlendirdi," diye bitirdi sessizce. "Annem sizi Kakkari'nin aether'ında buldu. Kendini size ve dolayısıyla sizi de bana bağladı. Kakkari'nin tasarımıyla. Kaderimizde varmış Kara. Sen ve ben. Biz her zaman yazıldık. Bunu artık biliyorum. Ve bu yüzden *lomma*'nın bana önceden söylediği şeylerden şüphe etmiyorum. Senin hakkında değil. Çocuklarımız hakkında değil."

Haklılık hissi göğsümde kabardı. Son buz da eriyip gitti. O kadar sıcak hissettim ki patlayabilirdim. O kadar çok vızıldıyordum ki, kuzey topraklarına bir enerji dalgası gönderebileceğimi, buz ve soğuğu kovup sonsuz yazı getirebileceğimi düşündüm.

Arik bana layık mıydı?

Lysi.

Cevap çabuk geldi. Şekillenmekte ve biçim almakta olan ruhumda yankılandığını hissettim.

Arik benimdi. Ben de onun. Onu ilk gördüğüm andan beri hayatlarımız ve ruhlarımız iç içe geçmişti.

Tüm gezegendeki en güçlü erkek olan Dakkar'ın *Dothikkar*'ının ayaklarının dibinde diz çökmesi baş döndürücü bir duyguydu.

Ama bu beni mutlu etmedi.

Ben de onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Diz çöktüğünde bile üzerimde yükseliyordu. Ellerini ellerime alıp parmaklarımı sertleşmiş nasırları ve yaralı parmak eklemleri üzerinde gezdirirken bana dikkatle baktı.

"Kocan olmama izin ver Kara," diye mırıldandı usulca. "Çünkü seni karım olarak almak için bir an daha bekleyebileceğimi sanmıyorum. Bana sahip olacağını söyle. Bana bir şans daha vereceğini söyle ve Bekkar üzerine yemin ederim ki

"- dudaklarım biraz seğirdi çünkü bu yemini ne kadar ciddiye alacağımı biliyordu "-seni seveceğime ve değer vereceğime, *Dothik*'i senin kahkahalarınla dolduracağıma, seni ve çocuklarımızı koruyacağıma ve hepimiz için yeni bir yol çiziceğime söz veriyorum. Sana bunu teklif ediyorum."

"Sana bir tavsiye, Arik," diye başladım, sesim yumuşak ama sözlerim maksatlıydı. "Bir anlaşma yapılmadan önce asla elini açığa çıkarma. Bir zamanlar bana öğrettiğin bu değil miydi?"

Tam da bu kulede söylemişti. İlk karşılaşmamızda bana her şeyin bir bedeli olduğunu söylemişti.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Sonra anlayışlı bir şafak gördüm.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı elinin sırtında gezdirdim, sıcaklığını hissettim, bakışlarının ısınıp yumuşamasını izledim.

"Çünkü sadece senin aşkını kabul ederdim," diye bilgilendirdim onu. Ondan yırtık pırtık bir kahkaha yükseldi. Dudaklarımın kenarları kıvrıldı, boğazıma keskin bir yumru yerleşti, ham duyguyu uzak tutmak için mücadele ettim. "Ama şimdi her şeyi istiyorum. Ve daha azını talep etmeyeceğim. Hediyeleri, kütüphaneleri, heykelleri, beş çocuğun hepsini."

"Kahkahalar," diye hatırlattı bana. "Ve tapınmayı." "*Lysi*, özellikle de bunlar," diye fısıldadım, gözlerim onunkilere kilitlenmişti.

"*Vok*," diye nefes aldı, yüzümü avuçlarının içine alabilmek için ellerimi itti. "*Vok*, seni daha fazla sevemezdim, *Saila*."

Bunu söylemekten bıkacağımı hiç düşünmemiştim. İçimdeki bir yaraya merhem gibi iyi gelmişti. Asla şüphe duymamam gerekirken kendimden şüphe duyuyordum.

"Beni affedecek misin?" diye sordu sessizce.

"*Lysi*," dedim boğazımdaki yumruyu yutkunarak. "*Lysi*, seni affediyorum Arik."

Ve bunda ciddiydim. Eğer yeniden başlayacaksak... o zaman acıyı arkamızda bırakmalıydım. Bunun ötesine geçerken kalbimde yeri yoktu.

Dudaklarından hırıltılı bir ses çıktı ve sonra öne doğru eğildi.

Öpücüğünü yarı yolda karşıladım.

Çaresiz, istekli ve sert.

Omuzlarını kavradım, öpücüğünün altında sallanırken birbirimizi yiyip bitirdik. Aç ve acılı.

"Seni özledim Kara," diye homurdandı dudaklarıma karşı, tadı dilimdeydi, belimi sıkıca kavramıştı. "Hem de çok."

"Seni özledim," diye fısıldadım, kapalı gözlerimin ardındaki dünya sallanırken dudaklarıma harika bir gülümseme yayıldı. "*Lo kassiri tei*. Ben de seni seviyorum."

Geri çekildi, nefesi ağırlaşmıştı. Alnını benimkine yaslayarak, "Yine" diye mırıldandı.

"*Lo kassiri tei*."

"Tekrar," diye yalvardı.

Parmaklarımı dudağındaki yara izinin üzerinde gezdirmeden önce elimi güçlü çenesinde gezdirdim. "*Lo kassiri tei*."

İçinden bir ürperti geçti. Belki de bu sözleri duymaya *onun* da benim kadar ihtiyacı vardı.

"Hiçbir erkeğin tapınakta kalmasına izin verilmiyor," diye takılmadan edemedim. "Eğer *Kalloma* bilseydi..."

"*Kalloma*'nız nasıl olsa yakında bizimle *Dothik*'e dönecek," dedi huysuzca, sesinde bilmişlik vardı. "Ve tüm bu yaşadıklarımızdan sonra, *rei kassiri*, sanırım Kakkari bana bu bir gece için izin verecektir. Sence de öyle değil mi?"

Sonra beni tekrar öptü ve ben iç çektim.

Beni kollarının arasına alarak kilimlerin üzerine yatırdı. Sıcak, çıplak tenini içime bastırdı ve ben de bacaklarımı onun içine girebilmesi için açtım.

"*Lysi*, sanırım öyle olacak," dedim sonunda gülümseyerek.

EPILOG

O bir ay döngüsü sonra..

"*LAKKARI*," diye selamladı saray bekçilerinden biri ben geçerken. Dakkari dişisi başını eğdi ve elini sıkmak için uzandım, elinde tozlu bir bez tuttuğunu fark ettim.

"Kina," diye karşılık verdim. Kendi adını kullandığımda gülümsedi, sarı gözleri benimkileri bulmak için kalktı. "Kocamı gördünüz mü?"

"Taht odasında," diye yanıtladı Kina.

Kurnazca eğildi ve Arik'in kendi elleriyle seçtiği iki muhafızıma baktı. Kalık saraya yerleştiğimizde gölgem olmaya gönüllü olmuştu ama Arik'in ona konseyinde ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu yüzden iki muhafızım - Deria adında uzun boylu, geniş bir kadın ve *Dothik*'teki en iyi kılıç ustalarından biri olarak kabul edilen Illo adında bir erkek- Arik'in yanımda olmadığı her an beni *takip ediyordu*. Bunun gerekliliğini anlamıştım. Kuzey topraklarından *Dothik*'e döndükten sonra, güvenliğim için bazı önlemler alınmıştı. Aşırı gibi görünseler de, Arik'in önceliğinin beni korumak olduğunu biliyordum. Ve rahminde her gün büyüyen çocuğu korumak. Tıpkı söz verdiği gibi.

"Hâlâ doğu bölgesinden bir erkekle görüşüyor."

Ah, *Iysi*, Arik bu sabah odalarımızdan ayrılırken bu konuda bir şeyler söylemişti. Arik'in rakip şebekesinin lideri, o şebekenin başındayken

Güney bölgesi. Ama toplantının hâlâ devam ediyor olmasına şaşırmıştım. Neredeyse öğleden sonra olmuştu.

"Kulağa iyi gidiyor gibi mi geliyordu?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Akıllıca, bir şey söylemedi ama yüz ifademle eşleşti ve ben de kıkırdadım.

"Anlıyorum," diye mırıldandım. "Belki de gidip zavallı ruhu kurtarmalıyım." "Belki de," diye hafifçe kıkırdadı.

Elini tekrar sıktım, ona son bir kez gülümsedim ve yoluma devam ettim.

Saraya ilk döndüğümde, varlığımın muhafızların ve saray çalışanlarının çoğunu şaşırttığını düşünmüştüm. Ancak melez bir dişi olduğum için değil. Hayatım *boyunca orala sa'kılan*'da yaşadığım için ya da *Seta Kalliri*'nin annem olduğunu iddia edebildiğim için değil.

Ama benim mizacım Arik'inkinden çok farklı olduğu için. O ilk birkaç gün karşılaştığım her şeyde, birlikte nasıl çalıştığımızı merak ederek zihinlerinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordum. Nasıl uyum sağladığımızı.

Doğrusu, Arik ve ben mükemmel bir şekilde eşleşmiştik. Bu gerçek her geçen gün daha da pekişiyordu. Bunaldığımda beni sakinleştiriyor, şiddetle ihtiyaç duyduğum istikrarlı ve güçlü bir varlık oluyordu. Bir başka soylu aile saraydaki mahkemeleri dağıtma kararını cesurca sorguladığında gözlerinde kana susamış bir parıltı belirdiğinde onu dizginlerdim. Kendimi çocuk için endişelenirken bulduğumda, iyi bir anne olamayacağıma dair korkularım hakkında gevezelik ederken bulduğumda beni öperdi. Çok fazla stres altında olduğunu hissettiğimde de benzer şekillerde dikkatini dağıtırdım, saat çok geç olduğunda onu ofisinden çıkarırdım, kuyruğundan tutup yatağımıza götürürdüm, bu da sadece onun arzularını körüklerdi.

Çalıştık.

Tıpkı yapacağımızı bildiğimiz gibi.

Ve her gece onun kollarında yatarken, ben istediğimde bile bizden vazgeçmediği için ne kadar minnettar olduğumu fark ettim. İki hafta boyunca, sadece benimle konuşmak için *oral sa'kılan*'ın dışında kalmıştı. Beni *Dothik*'ten gönderdikten sonra, o korkarken ben güçlü olmuştum. Ama doğu topraklarından sonra, tek yapmak istediğim saklanmakken o güçlü olmuştu.

Bu yüzden onu daha da çok sevdim.

"*Lakkari*," diye bir selam daha geldi yanından geçtiğim iki muhafızdan. Başımı eğip onlara gülümsedim ve tanıdık koridorlarda dolambaçlı yollardan ilerledim. Bu

Saray inanılmaz derecede büyüktü ama biz sadece küçük bir kısmını kullanıyorduk, bazı kanatları ve geçitleri daha iyi bir kullanım alanı bulana kadar tamamen kilitli tutuyorduk. Aşağıdaki zindanların tamamı kapatılmıştı ve bir daha asla kullanılmayacaktı. Arik buraların tamamen yok edilmesini istiyordu - Kiro'nun ölümünü bana itiraf ettiğinden daha sık düşünüyordu ve daha sonra Bodin'in babasının emriyle öldürüldüğü yerin de burası olduğunu öğrendim - ama bu başka bir zaman için bir projeydi. Ona küçük de olsa bir huzur getireceğini umduğum bir proje.

Günlük saray hayatını yürütmek, *orala sa'kilan*'ı yürütmekten farklı değildi. Sadece gün boyunca daha fazla insanla konuşmak zorundaydım. Tanımam gereken çok daha fazla isim ve yüz vardı ama düzenli olarak kapımızdan içeri giren herkesle etkileşime girmemeyi doğru bulmuyordum. Muhafızlar ve saray görevlileri bazı sorunlar için bana, tamamen farklı sorunlar içinse kocama gelmeleri gerektiğini biliyorlardı. Ama her birimiz sarayın sorunsuz işlemesine katkıda bulunuyorduk.

Kalloma da elinden geldiğince yardım etti ama sanırım onun saraydaki sürekli varlığından etkilenen ve ondan doğrudan bir şey isteyemeyecek kadar korkanlar vardı. Her ne kadar artık *Seta* Kalliri-bu pozisyon babamın kuzey topraklarındaki kız kardeşine ait olsa da- bazı saray üyeleri ona hala öyle davranıyordu.

Kalloma'nın büyük bir kısmının *Dothik*'e döndüğü için rahatladığını düşündüm. Tenine geri dönen ısıtılı bir sıcaklık vardı. Ağır bir pelerin olmadan yüzüne vuran güneşin tadını çıkarmak için dışarı çıkabiliyordu. Kolunu benimkine dolayarak pazar yerinde yürüyebiliyor, sesleri ve kokuları içine çekebiliyordu. Bana bir zamanlar bildiği *Dothik*'i, en sevdiği oturma yerini, sessizlik ve dinlenmek için en sevdiği yeri, tapınakta okumadan önce bir kız olarak ailesiyle birlikte yaşadığı yeri - yüksek soylu bir ailede doğmamıştı, daha ziyade çocuğunun geçimini sağlamak için pazarda kalın *hibri* ekmek dilimleri satarak yorulmadan çalışan bir anne tarafından büyütülmüştü - ve babamla gençken buluştukları yeri gezdirdi.

Dothik'te onun farklı bir yönünü gördüm. Bu da *Kalloma*'nın yaşlandığını fark etmemi sağladı. Tapınaktan ve onun ağır sorumluluklarından uzakta, zıt bir hayatı deneyimleyebildiği için mutluydum. Bu hâlâ her gün *Dothik*'teki tapınağa gidip dua etmediği anlamına gelmiyordu. Bu hâlâ Kakkari'nin elini tutmadığı anlamına gelmiyordu.

Ne zaman ihtiyacı olduğunu hissetse. Ancak doğu topraklarından sonra inancında gözle görülür, belirgin bir fark vardı.

Sisin içinde neler olduğunu, onun içinden geçenlerin benim hissettiklerimden farklı olup olmadığını hiç konuşmadık.

Ama bazen onu elini bir kapıya doğru sallarken yakalıyordum, tıpkı aylar önce Trissa'nın elbisesinde yanlışlıkla yaktığım ateşi söndürdüğü gibi, kapıya doğru yönlendirdiğini düşündüğü hava akımıyla kapının kapanmasını bekliyordu.

Sadece kapı açık kalırdı ve yüzünde kısa ama belirgin bir şaşkınlık ifadesi olurdu. Sonra farkındalık gelirdi. Ardından özlem gelirdi. Kapıya doğru yürür, kapıyı kendisi kapatırdı ve acaba kapı ona hiç eksik bir uzuv gibi geldi mi diye merak ederdim. Somut ama basitçe... gitmiş.

Ama seçme şansı verilse bunu tekrar yapacağını biliyordum.

Elbette hatalar yapmıştı. İş sise geldiğinde hepimiz hata yaptık. Ama onları düzeltmeye kararlıydı... ve öyle de yaptı.

Taht odasına doğru yaklaştıkça daha fazla muhafızın ve saray görevlisinin yanından geçtim. Hepsi beni selamladı, başlarını eğdi ve ben geçerken oldukları yerde durdular. Ve tam taht odasına açılan büyük kapıları gördüğümde, Arik'in hırıltılı sesini duydum ama ne dediğini anlayamadım.

Bir sonraki an, siyah tişörtler ve hırsız çizmeleri giymiş bir erkek, Arik'in muhafızları tarafından dışarı çıkarılmaya hazır, buruşuk yüzünde çatık kaşlarla taht odasından çıktı.

Erkek beni görmedi ve koridordan ön kapılara doğru ilerlerken merakla arkasını izledim. Gözden kaybolana kadar onu izledim.

İçimi çektim. Arik düzenli olarak taverna sahipleriyle, satıcılarla, terzilerle, metal işçileriyle görüşüyordu, üst düzey ailelerle görüştüğünden daha fazla. Ama bir şey açıktı... yolsuzluk bu şehre veba gibi yayılmıştı ve ortadan kaldırılması zor olacaktı. İşadamları, muhafızlar görmezden gelsin diye *Dothikkar'ın* sarayına rüşvet vermeye alışkındı.

Hâlâ gidilecek uzun bir yol var diye düşündüm. Arik'in şehrinin sokaklarına akan açgözlülük ve yozlaşmayı tamamen ortadan kaldırıp kaldıramayacağını bilmesem de... nispeten yaklaşabileceğini düşünüyordum. Ama bu büyüklükteki bir şehirde hiçbir şey mükemmel olamazdı. Arik bunu herkesten daha iyi biliyordu. Babasının yönetimi altında zenginleşen şehir sakinleri her adımda ona karşı savaşıyordu.

Dothikkar için hiçbir şey kolay değildi... ve yönettiği şehirde bir *santim* bile ilerleyebilmek için dişiyle *tırnağıyla* savaşmak zorundaydı. Neyse ki, arkasında ona destek veren ordular ve *saruklar* vardı. *Kalloma* ve teyzem de dahil olmak üzere rahibelerin desteğine sahipti, sonuncusu *orala sa'kılan*'da prestijinin yükselmesiyle yatıştırıldı. Şimdilik. Ve kraliçesinin doğudaki sisi yenmeye yardım ettiğine dair fısıltıyla yayılan söylentiler vardı; bu söylentilerin yayılmasına izin verdi.

Bunlar olmasaydı, her yeni yasa ve yeniden yazılan her yasa onun için zorlu bir mücadele olurdu.

Taht odasında her şey sessizdi ve kapıları açmaları için muhafızlara başımla işaret ettim. Omzumun üzerinden Deria ve Illo'ya, "Burada kalın. *Hanniva*. Uzun sürmez."

Taht odasına adımımı attığım anda geri çekildiler.

Sessiz ve geniş, etkileyici bir mekândı. Mermerden yapılmış heybetli sütunlar dimdik duruyordu. Odanın bir tarafı, kemerlerle çevrili uzun bir açık hava terasına açılıyor ve aşağıdaki *Dothik*'in geniş manzarasını gözler önüne seriyordu.

Bakışlarım kocamın üzerinde sabitlenirken kapılar arkamdan kapandı.

Kıpırdamadan dururken ensemde bir karıncalanma hissettim, kısa bir nefes ılık çalarak içimden çıktı. Kakkari'den gelen bu son görüntüyü ne zaman göreceğimi merak ediyordum. Ama işte buradaydı. Aylar önce, babasının öldüğü gece, her şeyi değiştiren o gece gördüğüm görüntü... Arik terasın tırabzanında durmuş şehre bakıyordu, Bekkar'ın parıldayan kılıcı belindeydi.

Bir çeşit tamamlanma gibi hissettirdi. Son bir parça yerine oturuyor.

Arik bana dönüp baktığında, yüz ifadesine yumuşacık bir gülümseme yayılmıştı. Gözleri karnıma kaydı. Orada bir gurur parıltısı gördüm ve dudaklarını yuvarlak çıkıntıya ne kadar sık bastırırsa bastırırsın... o gözlerde her zaman huşu ile birleşen bir gurur olacaktı. Sanki gerçek olduğumuza inanmıyormuş gibi.

"Yine zorluk çıkardığını duydum, *Dothikkar*," diye usulca takıldım, vücudunun hatlarını okuyordum ve omuzları gergin ve kaşlarının arasında bir sıkıntı kırışıklığı varken, onu karanlık ruh halinden kolayca çekip çıkarabileceğimi biliyordum.

Dudaklarından bir alay çıktı ve Arik döndü, tırabzana yaslanarak yavaşça yaklaşmamı izledi. *Nik*, *hayranlıkla*, tadını çıkararak, fark ettim, yanaklarımın bilmekten kızardığını hissettim. Benimle ilgilenen *mokkira*'ya göre çocuk doğana kadar birkaç ay daha geçecekti. Yine de, Arik

Sanki her an doğum yapacakmışım gibi davranıyor, bir mesafenin yürümem için çok uzun olduğunu düşündüğünde beni kollarına alıyor, her gün vücut ağırlığımın beş katı kadar yemek yediğimden emin oluyor ve akşamları bana uzun, sıcak banyolar hazırlıyor, bunların büyük çoğunluğunda bana katılmak için zaman ayırıyordu.

Yaklaştığımda elimi tuttu ve beni kollarına çekti. İçimi çektim, yüzümü sarılı yeleşinin yumuşak derisine bastırdım, hançerlerinin tanıdık çizgisi oradaydı. Onu ciğerlerime çekerken mırıldandığını duydum: "Yeni kanunlarla yaşayacak. Ya da gider ve sevdiği belli olan altını kullanmayan bir *saruk* ya da horde'a katılır."

Geri çekilerek, gözlerine düşen bir tutam saç itmek için uzandım. İnanılmaz derecede yakışıklıydı, saray muhafızlarından bazılarının o yanımdan geçerken neredeyse bayılacak gibi olduklarını ve arkasından kıkır kıkır güldüklerini gördüğümde bu daha da belirginleşiyordu. Buna şahit olmak benim dudaklarımın kıskançlık yerine eğlenceyle titremesine neden olmuştu.

"Ondan ağını *durdurmasını* bile istemiyorum," diye homurdandı, omuzları tekrar gerildi. "Nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Her zaman alışveriş yapmanın, mallarını satmanın, altınlarını etrafa saçmanın yollarını bulacaklarını biliyorum. Ben sadece bu konuda biraz daha ihtiyatlı olmasını istiyorum. Davranışlarına bakılırsa onu Teru's Gulch'ta madencilik yapmaya mahkum ettiğimi düşünebilirsiniz."

"*Kassiri*," diye fısıldadım, elimle yanağını kavradım ve onu bakışlarımla buluşmaya zorladım. *Sevgi*. Aramızda, çocuğumuz karnına çarptı ve gözlerinin yumuşadığını gördüm, omuzlarının bir kez daha gevşediğini hissettim. "Değişim zamanla gelecek. Ama sen *şu anda* doğru yolda ilerliyorsun. Eski ve yeniye harmanlamaya çalışıyor, dev sıçramalar yerine yol boyunca daha küçük adımlar atıyorsun. Bunu başaracağız. Buna inancım tam."

Yüzü döndü ve dudaklarını avucumun ortasına bastırdıktan sonra kendi avucuyla kavradı.

"Benim için endişelendin mi, karıcığım?" diye sordu, benden böyle söz ettiğinde her zaman olduğu gibi gözleri parlamaya başlamıştı.

Yeminlerimizi etmek için beklememiştik.

Dothik'e ulaşmayı bile *beklememiştik*, ancak bunu çok az kişi biliyordu.

Bir ay döngüsünü aşkın bir süre önce Arik ve ben *orala sa'kılan*'dan ayrılmıştık. *Kalloma* bir hafta sonra *Dothik*'te bize katılacaktı ama o yolculukta sadece ikimiz ve Syok vardı.

Ve bir gece, açık bir gökyüzünün altında, görünürde başka bir Dakkari olmadan birbirimize bağlanarak kendi yeminlerimizi etmeye karar verdiğimizde kuzey topraklarından daha yeni ayrılmıştık. Vahşi toprakların uçsuz bucaksız karanlığı, Syok ve o gece ateşin sıcaklığına çekilen ürkek *bir privixi*-dört ayaklı, dikkatli, zararsız bir yaratık- tek tanıklarımızdı.

Ve yeminlerimizi edip birbirimize aşkımızı vaat ettiğimizde, sonrasında beni kollarına aldığı ve ateş ışığının çıplak bedeninde nasıl oynadığını izlediğimde, geniş omuzlarını kavradığımda ve çığlıklarımız gecenin içinde birbirine karıştığında, tanıdık bir sıcaklığın içimden aktığını, bedenimde kıvılcımlandığını hissetmişim. Tanıdık bir güç. Kakkari'nin dokunuşu. Umutsuz arzuyla, uzun zaman sonra birbirimize kavuşma ihtiyacıyla, dokunma, sahiplenme, öpme ve okşama ihtiyacıyla karışıyordu.

Kutsanmıştık. En başından beri kaderimiz böyleydi.

Dothik'e adım atmadan önce ben Arik'in karısıydım, o da benim kocamdı. Taht töreni ve ardından *Kalloma'nın* beni kraliçesi olarak tüm Dakkar'a ilan eden birlikteliğimizi kutsaması kısa bir süre sonra gerçekleşmiş olsa da, vahşi toprakların kuzeybatısında, hiçliğin ortasındaki sessiz, özel yeminlerimizi her zaman hatırlayacaktık. Ve sonrasında birbirimize ihtiyaç duyduğumuz o vahşiliği.

Şimdi bile hatırlarken dizlerim titriyor, özellikle de Arik'in gözleri anılarla eridiğinde.

"Senin için endişelenmiyorum," diye düzelttim. "Diğer erkek için endişeliyim."

Kısa kıkırdaması terası doldurdu. Sıcak bir öğleden sonraydı, sıcak mevsimin derinliklerinde. Yakında rüzgârlar değişecekti. Don geldiğinde batı bölgelerinde iklim her zaman daha bağışlayıcı olsa da, yine de geleceğini biliyordum. Ve istediğimizden daha erken gelecekti.

"Doğrusu," diye mırıldandım, hassas bir konu olduğunu bilerek, "ben de sana yanımızda götüreceğimiz seyahat grubunu sormaya geliyordum. *Bikkular* yolculuğumuz için yiyecek hazırlamaya başladılar ve son bir sayım istediler."

Arik derin bir nefes aldı.

Bunu sezonda bir kez yapacaktık, o yüzden buna alışsa iyi olacaktı. Ama ona katılmam konusunda zaten tartışmıştık. Hamilelikle birlikte, *piroki* sürmenin benim için çok yorucu ve *tehlikeli* olacağından endişeleniyordu. Ama onun kraliçesi olarak, ordulara ve *saruklara* destek göstermem gerekiyordu.

Kuzey topraklarında karşılaşacağımız Killup ve güney topraklarında karşılaşacağımız insanların büyüyen *Saruk*'u. Arik, *Dothik*'teki tahtında oturup bir gezegeni hiç görmeden yöneten babası gibi olmayı reddetti. Bu Arik için önemliydi, başkentin ötesinde yaşayanlarla bağlantıda kalmak. Yolculuk haftalar sürecekti. Ama bu gerekliydi ve ben de tüm yolculuk boyunca onun yanında kalmaya kararlıydım.

Kararlılığımı ve inatçılığımı görünce sonunda pes etti. Ama yanıma *iki* mukkira -*iki* şifacı- alacaktık ve ben *de iki piroki* tarafından çekilen bir arabada seyahat edecektim. Bir uzlaşma. Her ne kadar fırsat bulduğunda bu konuda homurdansa da benim için işe yarayan bir uzlaşmaydı.

"Toplamda yirmi kişi," diye bilgilendirdi beni. "Kalik ve Bakkia da bize katılacak."

Başımı eğdim, gözlerini tuttum. Sonra öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

"*Bikkus*'a haber veririm."

Hırladı. "Beni buna nasıl ikna ettiğini hâlâ anlamış değilim Kara."

Ona gülümsedim ve hemen kaşları çatıldı.

"İşte böyle," diye fısıldadım, içime bir zevk yayılmıştı. Bana istediğim her şeyi verebilirdi. Bunu biliyordum. Ama bunu kötüye kullanmamam gerektiğini de biliyordum. Bu yüzden savaşlarımı buna göre seçtim ve seçtim.

Öne doğru eğilerek onu daha dolu dolu öptüm. Kolunun sırtıma dolandığını ve boğazından hırıltılı bir ses çıktığını hissettim.

"Seninle geldiğim için mutlu olacaksın," diye söz verdim. "Ve kim bilir? Belki tadını çıkaracak başka bir göl buluruz. Sanırım ilkinin telafi etmek için bana başka bir göl deneyimi borçlusun, öyle değil mi?"

Yüzünü boynuma gömerken başını sallayarak inledi. Yanakları biraz sıcak mı hissediyordu?

"Yüzün *mü kızarıyor*?" İnanamayarak sordum. Tekrar inledi.

Ve kahkaham taht odasını doldurdu.

Verdiği bir sözü daha yerine getirmişti.

"*VOK, SAILA*," diye homurdandı Arik. Dudağını ısırmadan önce inledi, başı geriye düştü ve boğazının kalın, altın sütununu ortaya çıkardı. Gırtlığının ucu

Kesilmemiş kulağım seğirdi, bu her zaman kalçalarımı sıkmama neden olan bir şeydi.

Kocamın onu memnun etme şeklime karşılık vermesinden daha erotik bir şey gördüğümü sanmıyordum. Ellerimle, dilimle.

Pozisyon ilk başta garip gelmişti ve kayaların dizlerime çok sert batacağını düşünerek telaşlanmıştı. Ama dilimi sikinin alt tarafında gezdirerek onu susturdum, donup kaldığında ucunun etrafında mırıldandım ve *sonunda* gölün kıyısında dirseklerinin üzerinde geriye yaslanarak yayılmış kalçalarının arasında diz çökmeme izin verdi.

Başımı sallayarak sikini daha derine soktum. Ancak o kadar kalındı ki, shaftının sadece üçte birini alabildim. Geri kalanını yumruklarım ile sıktım ve okşadım, tam da onun sevdiğini bildiğim şekilde.

Sadece birkaç gündür seyahat ediyorduk ama ihtiyacımız şimdiden doyumsuz bir şeye dönüşmüştü. Hamileliğin, konu yakınlaşmamız olduğunda beni daha da muhtaç hale getirdiğini fark ettim, Arik'in zevkle tatmin etmeyi üstlendiği bir şeydi bu. Peki ya *Dothik*'e döndüğümüzde?

Beni *çok* iyi tatmin etti.

Ancak kalabalık bir grupta mı seyahat ediyorsunuz?

Fazla mahremiyet bırakmıyordu. Ya da birbirimizle yalnız kalmak için zaman.

Bu nedenle, göllere rastladığımız anda, Arik burada kamp yapacağımızı duyurmuştu. Muhafızlarına kampta kalmaları için kesin bir emir verdikten sonra -Kalik'in bilmiş sırtışını görmezden gelerek- beni diğerlerinden uzakta, uzun bir patikadan ay ışığıyla aydınlanmış göllerden birine götürmüştü, gümüşü küre tepemizdeydi. Karnım zil çalarak onu takip ettim, heyecandan neredeyse topuklarımın üzerinde zıplayacaktım, onu elime almak için sabırsızlanıyordum.

"*Vok*, bunu tekrar yap, karıcığım," diye yalvardı, inleyerek kalçalarını yukarı kaldırdı.

Teşvikine neredeyse gülümseyecektim ama sonra onun yerine sikinin başının hemen altındaki hassas bölgeyi emmeye odaklandım. Onu her zaman *çıldırta*n bir noktaydı bu. Bunu ikinci kez yaptığımda, sertçe yaptım ve dondu kaldı, kuyruğu hızla ileri geri hareket ediyordu. Nefesini tuttu ve kontrolünü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordum.

"*Nik*," diye homurdandı, eli çenemin altında kavradı, ben tembelce emmeye devam ederken çalıştığını hissetti. Sonra beni nazikçe çekiştirmeye başladı. "*Vok*, neredeyse boşalmama neden olacaktın, *saila*. Sana çok ihtiyacım var. Yukarı kay. *Vokking* aklımı kaybetmeden hemen şimdi kaygan, muhtaç amına ihtiyacım var."

Bana iki kez sormasına gerek yoktu. Dudaklarımı yaladım, onun tadına

baktım ve vücuduna sürünerek kalçalarının üzerine çıktım.

Duyulup duyulmayacağımızı merak edemeyecek kadar arzumdan uzaklaşmıştım. Yankılanan iniltilerimiz kampa ulaşır mı diye. Umurumda bile değildi. Tek bildiğim Arik'e ihtiyacım olduğuydu ve ona *şimdi* ihtiyacım vardı.

"*Lysi*," diye inledim, yukarı doğru itti ve tek bir hızlı, sert hareketle içeri doğru kaydı. "*Lysi, Arik!*"

Ellerimi geniş göğsüne dayayıp üzerinde sallanırken, çaresizce ve açgözlülükle itişlerine karşılık verirken, zevk omurgamdan aşağıya zıpladı. Kalçalarımı döndürüyor, klitorisimi *dakkesine* bastırmaya çalışıyordum, ancak karnımın şişmesi ona ulaşmama asla izin vermiyordu.

Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve kendi kalçalarını bunu hissetmemi sağlayacak şekilde eğdi ve ben de başımı arkaya atarak haykırdım.

Göl dizlerime ve ayaklarıma vuruyordu, serin su ılık geceyle ve vücudumda hissettiğim inanılmaz sıcaklıkla şaşırtıcı bir tezat oluşturunuyordu. Bir ateş gibi yanıyordu ve Arik onu kükretiyordu.

Elleri kalçalarımın gömülürken gözleri benimkilerin üzerindeydi, kendi zevkiyle yarı kapalı duruyordu.

Benim diye düşündüm.

"Hepsi benim," diye fısıldadım ama neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

O güzel gözler benim sözlerimle eridi. Bu her zaman onun arzularını artırırdı... benim sahipleniciliğimi. "*Lysi?*"

"Mmhmm."

Karanlık sırtışı, artan güçlü itişleriyle noktalanıyordu. "O zaman senin olanı al, *rei Lakkari*. Ben de *benim* olanı alacağım."

Bana *kraliçem* derdi.

Hızını artırırken dudaklarımdan umutsuz bir çığlık daha yuvarlandı, etinin benimkine vahşi tokatları durgun gölün pürüzsüz yüzeyinde yankılandı. Ay ışığı vücudunu kesiyor, onu gümüş ve altının çeşitli tonlarına büründürüyordu.

Sonra homurdanmaya başladı, dudaklarımla buluşabilmek için sırtını yukarı kaldırdı. Beni öptü ve sonra ağzını çenemden, boğazımdan aşağıya indirdi, tekrar yukarı çıkmadan önce büyüyen göğüslerimi ısırmak ve emmek için eğildi. Pozisyon değişikliği beni ona daha da yaklaştırdı, çocuğumuz güvenli bir şekilde aramıza sıkışmıştı.

"*Neredeyse oldu, kassiri*," diye fısıldadım, orgazmımın zirveye ulaşmaya başladığının işaretlerini hissediyordum. "*Ohhh!*"

Parmakları kalçamdan aşağı kayarak klitorisime doğru ilerledi. Oraya bastırıldığında - başparmağının pürüzlü pedi yüce - içine battığında

özellikle derin, yüksek bir inilti göğsünü titrettiğinde ve vahşi bir ihtiyaçla kızılmaya başladığında... görüşüm bir anlığına karardı.

Kapalı göz kapaklarımın ardında parlak yıldızlar ve çizgiler parlıyordu, güzel zevk beni çekiştirip duruyordu. Kasıldığımı hissetti. Bana katılma talebimi hissetti.

Yüksek sesle bağırması beni sırttırdı. Onun tarafından sarhoş edilmişim. Büyülenmişim.

Aşık oldum. İçime bir sıcaklık yayıldı, harika ve tanıdık.

Sonrasında, nefesimizi yeniden kazandığımızda, kendimi onun yanına sıkışmış buldum. Gölün düzleştirilmiş kıyısı boyunca uzanan kayalar pürüzsüzdü. Vücuduma uyum sağlayan cilalı küçük yüzeyler. Şaşırtıcı derecede rahattı. O kadar ki en derin uykulara dalabileceğimi düşündüm. Vücudumuza değen serin suda bile.

Arik parmaklarını sırtımda gezdiriyor, beni titretiyor, kuyruğumun seğirmesine neden oluyor, bu da yüzüne sadece küçük, sevimli bir gülümseme getiriyordu.

"Yorgun musun?" diye merak etti sessizce.

Göğsüne doğru başımı salladım, tam o sırada güçlü elinin karnımın üzerinde gezindiğini hissettim.

Güvenli.

Beni her zaman güvende hissettirdi.

Ve tenine gülümsedim, dudaklarımı oradaki bir yara izinin üzerinde gezdirdim. Birçoğundan biri. Ama her birinin hikayesini biliyordum.

"*Veekor*," diye fısıldadı. "Uyu, *rei kassiri*. Sana göz kulak olacağım." "Mmm, göl yaratıklarının beni yakalamasına izin vermeyecek misin?" Uykulu bir şekilde alay ettim. Boğuk, şaşkın bir kıkırdama havayı doldurdu.

"Seni daha önce ele geçirmelerine izin vermedim," diye mırıldandı, dudaklarını saçlarıma bastırarak. "Şimdi de seni ele geçirmelerine kesinlikle izin vermeyeceğim."

Gülümsedim. Göz kapaklarım ağırlaştı. Suyun bana vurması bir kucaklaşma gibi geldi. Ama beni yatıştıran, sakinleştiren Arik'ti.

"*Lo kassiri tei*," diye mırıldandı

bana. Ben de sırttım.

Geniş göğsünün üzerinde, atılmış giysilerimizi gördüm. Bekkar'ın kılıcının ay ışığında parladığını gördüm, beyaz kalp taşı parıltıyordu. *Bekliyorduk*. Çünkü Kakkari bize bir tane bırakmıştı. Yeni bir Dakkar yaratmak için bir kalp taşı.

Bakışlarım tekrar Arik'e kaydı.

Kocama. Sevgilime. Kralıma.

Sihir ve kader aracılığıyla bana bağlandı.

Birbirine dolanmış.
Aramızda çocuğumuz hareket etti ve Arik
sırıttı. Ben de fısıldadım, "*Lo kassiri tei.*"

OceanofPDF.com

Yeni çıkan kitaplardan, özel ekilişlerden haberdar olmak ve Genişletilmiş epiloglar ve karakter çizimleri gibi **bonus içerikler**?

[Bltenime kaydolmak için bu bağlantıya tıklayın!](#)

Haber bltenime zaten aboneyseniz, tüm bonus içeriğe buradan erişebilirsiniz:

<https://zoeydraven.com/bonus-content/>

BENİMLE BAğLANTI KURUN!

[Facebook'ta Zoey's Reader Zone'a Katılın](#)
[Zoey'nin Yazar Sayfasını Takip Edin](#)

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Dakkar'ın Horde Kralları serisinin hayatımı değiştirdiğini söylerken dramatik davranmıyorum bile. CAPTIVE OF THE HORDE KING'i 2019'da yayınladığımda, bu serinin ne kadar sevileceğini ve ne kadar ilgi göreceğini tahmin bile edemezdim... ve bundan dolayı sürekli olarak alçakgönüllü ve hayranlık duyuyorum. Bu seri bir yazar olarak kariyerimi sonsuza dek değiştirdi ve sadece hayalini kurduğum hedeflere ve başarılarla ulaşmamı sağladı. Ve bunların hepsi siz harika okuyucularım sayesinde!

Bu, *Dakkar'ın Horde Kralları* serisinin son kitabı olsa da, bu dünyaya hiçbir şekilde veda etmiyorum. Bu seride yaşanan olayların ötesinde, tamamen yeni karakterlerin yer alacağı bir spin-off serisi için planlarım var. İlk kitap muhtemelen önümüzdeki yıl 2023'te yayınlanacak. Şimdilik, tamamen yeni bir uzaylı ırkının yer alacağı *yepyeni* bir seri üzerinde çalışıyorum ;) *Kylorr'un Gelinleri* 1. Kitap 2022 Sonbaharında yayınlanacak.

Bu seriyi bitirmek acı tatlı olsa da, Dakkar'dan gelecek daha çok şey olduğunu biliyorum. Bu yüzden, bu kitapları yazarken benimle birlikte olan ve sabırla bekleyen tüm okuyucularıma, özellikle de okuyucu grubumdakilere ve ARC ekibime tekrar teşekkür ederim. Arkadaşlarına ve ailelerine bu seriden bahseden tüm hayranlara teşekkür ederim. *Podcast* bölümleri hazırlayanlara. Horde krallarımızı paylaşan, tweetleyen ve inceleyenlere. Bunu siz olmadan yapamazdım!

Sevgi

ler,

Zoey

OceanofPDF.com

HORDE KRALI'NIN TAHTI'NI beğendiniz mi?

Eğer okuduysanız, lütfen Amazon'da kısa bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar sizin gibi diğer okuyucuların yeni kitaplar ve yazarlar bulmasına yardımcı oluyor... ve Arik ve Kara'yı sevip sevmediğinizi bilmek isterim ;)

[Yorum bırakmak için bu linke tıklayın!](#)

Çok minnettarım!

Sevgiler,
Zoey

OceanofPDF.com

SÖZLÜK

Dakkari dilinin sözlüğü için lütfen web sitemdeki bu bağlantıyı ziyaret edin:

<https://zoeydraven.com/dakkari-language-guide/>

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

AYRICA ZOEY DRAVEN TARAFINDAN

Luxiria Savaşçıları:

[Uzaylının Ödülü](#)

[Uzaylının Eşi](#)

[Uzaylının Sevgilisi](#)

[Uzaylının](#)

[Dokunuşu](#)

[Uzaylının Rüyası](#)

[Uzaylı'nın Saplantısı](#)

[Uzaylı'nın Baştan](#)

[Çıkarması Uzaylı'nın](#)

[İddiası](#)

Rozun Savaşçısı:

[Hain Esirci Hain Eş](#)

Everton'ın Krave'i:

[Kraving Hiva](#)

[Ateş Taşları Prensi](#)

[Kraving Dravka](#)

[Kraving Tavak](#)

Dakkar'ın Horde

Kralları: [Horde Kralı'nın](#)

[Esiri Horde Kralı](#)

[Tarafından Sahiplenildi](#)

[Horde Kralı'nın Çılgınlığı](#)

[Horde Kralı Tarafından](#)

[Kırıldı Horde Kralı](#)

[Tarafından Alındı](#)

Sesli kitaplar:

[Zoey'in sesli kitap versiyonları için bu bağlantıyı ziyaret edin!](#)

YAZAR HAKKINDA

Zoey Draven kendini bildi bileli hikâyeler yazıyor. Romantizm türüne olan aşkı büyükannesinin eski Harlequin kitaplarıyla başladı ve o z a m a n d a n beri devam ediyor. Amazon'un en çok satan 100 yazarından biri olarak, artık sonsuza dek mutlu sonları yazabiliyor - tabii ki kozmik, öteki dünyadan bir dokunuşla! *Warriors of Luxiria* ve *Horde Kings of Dakkar* serileri gibi ateşli Bilim Kurgu Romantizm kitaplarının yazarıdır.

Alfa uzaylı savaşçılar ve **o n l a r ı** dize getiren güçlü insan kadınlar hakkında yazmadığı zamanlarda, muhtemelen çok fazla kahve içiyor, kızıl ormanlarda yürüyüş yapıyor ya da ailesiyle vakit geçiriyordur.

Onu www.ZoeyDraven.com adresinde ziyaret edin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.